

Thượng Tiên

Contents

Thượng Tiên	2
1. Chương 1.1	2
2. Chương 1.2	4
3. Chương 2	7
4. Chương 3	13
5. Chương 4	18
6. Chương 5	21
7. Chương 6	25
8. Chương 7	29
9. Chương 8	33
10. Chương 9	38
11. Chương 10	41
12. Chương 11	45
13. Chương 12	50
14. Chương 13	54
15. Chương 14	57
16. Chương 15	61
17. Chương 16	63
18. Chương 17	68
19. Chương 18	73
20. Chương 19	77
21. Chương 20	81
22. Chương 21	84
23. Chương 22	88
24. Chương 23	91
25. Chương 24	95
26. Chương 25	99
27. Chương 26	102
28. Chương 27	106
29. Chương 28	109
30. Chương 29	113
31. Chương 30	116
32. Chương 31	120
33. Chương 32	125
34. Chương 33	129
35. Chương 34	132
36. Chương 35	137
37. Chương 36	141
38. Chương 37	145
39. Chương 38	151
40. Chương 39	156
41. Chương 40	159

42. Chương 41	162
43. Chương 42	166
44. Chương 43	171
45. Chương 44	175
46. Chương 45	180
47. Chương 46	185
48. Chương 47	190
49. Chương 48	194
50. Chương 49	198
51. Chương 50	201
52. Chương 51	205
53. Chương 52	209
54. Chương 53	217
55. Chương 54	222
56. Chương 55 [end]	226

Thượng Tiên

Giới thiệu

“Thân là đệ nhất thần y, ta chỉ có hai ước vọng. Một là, kiếm một tòa kim ốc, giấu hẩn, kim ốc tàng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thuong-tien>

1. Chương 1.1

Chương 1.1

Edit: Ichikazumi

“Nghe nói thần y Mạc Quy có một nữ đệ tử cực kỳ xinh đẹp, dung mạo phải gọi là quốc sắc thiên hương, chìm sa cá lặn, hoa nhường nguyệt thẹn, tiên tư ngọc sắc, khuynh quốc khuynh thành.”

Hiếm gặp người nào dùng nhiều thành ngữ hình dung về sắc đẹp như vị nhân huynh này, có vẻ cũng là người có chút tài văn chương. Ta không khỏi thả chậm bước chân, muốn nghe thêm mấy câu sau.

“Cho nên ta mới nhân dịp Mạc thần y ra biển để đến đây xem bệnh. Huynh nói xem kẻ ngọc thụ lâm phong, phong lưu phóng khoáng, thanh niên tài tuấn như ta có thể khiến nàng vừa gặp đã yêu không?”

Ta do dự có nên quay đầu lại nhìn không.

“Này. Có khi nào là vị cô nương trước mặt kia không. Huynh nhìn tám lưng nàng ấy kìa, yếu điệu thướt tha, gót nâng sen nở, phong tư lả lướt, quả như liễu tơ đỡ gió, hoa mềm theo nước.”

Chân ta run lên. Thôi, hay là đi nhanh chút thì hơn.

“Quả nhiên là tuyệt đại giai nhân, chỉ nhìn bóng lưng nàng mà ta đã cảm thấy ý loạn tình mê, thần hồn điên đảo.”

“Ta cũng vậy, chỉ ngắm vòng eo thon nhỏ của nàng ta đã thấy mình tim gan đập thành thịch, chân tay mềm nhũn rồi. Chu huynh, mau dìu ta.”

Có khi thính lực quá tốt cũng không phải là chuyện hay. Vì vậy, ta dừng bước, đứng dưới một tàng đào chờ hai vị sau lưng.

Gió xuân thảng ba thổi qua những đóa đào nở rộ. Khi gió lớn, những cánh đào nhẹ nhàng tung bay rơi trên vạt váy, như quyến luyến du dương với con bướm thêu trên váy.

“Chu huynh, ta chưa từng gặp nữ tử nào mặc váy đen lại xinh đẹp động lòng người đến nhường này, quả nhiên là thưởng thức hơn người.”

Ta cúi đầu nhìn... Thật ra là vừa rồi phải đi tưới nước ở vườn rau, ta cảm thấy váy đen chịu bẩn tương đối tốt, dính nước đọng bùn cũng không lộ rõ.

“Huynh nhìn kia, hoa đào nở rộ, dáng nàng như ngọc, thật hợp với câu thơ nọ, Người đẹp hoa đào ửng đỏ lây (1)...”

Ta xoay người lại, cười: “Hai vị tới xem bệnh sao? Ta chính là nữ đệ tử của thần y Mạc Quy.”

“A...”

Hai người kinh hoàng biến sắc, trợn mắt há mồm, nghẹn họng nhìn ta trên trời.

“Không biết hai vị không thoải mái chỗ nào?”

“Không. Chúng ta không hề có bệnh, cáo, cáo từ.” Hai người lùi về phía sau, sải bước như bay.

“Đi thông thả, không tiễn.” Ta cười khẽ, giơ ngón tay hất mấy cánh hoa rơi trên ống áo, thần nhiên bước vào Hạnh Lâm uyển.

Sư phụ ta là Mạc Quy, người đời gọi người là thần y. Để giữ vững hình tượng thần bí khó dò, người ẩn cư ở Già La bên bờ Đông Hải. Đúng như hai vị huynh đài kia nói, người thật sự có hai nữ đệ tử, chính là ta và Mi Vũ.

Khi còn nhỏ, người thường nói với chúng ta: Ta có hai đồ đệ không lạc đâu được, giữa trán đều có ký hiệu.

Giữa trán Mi Vũ sinh ra đã có một nốt ruồi mỹ nhân đỏ tươi, xinh đẹp diễm lệ, linh động quyến rũ, như chút tương tư vương vấn lòng người.

Ta lại tương đối mạnh mẽ thô bạo, từ trán đến sống mũi có một mảng bớt đen rộng hiện rõ mồn một, trông như vết mực.

Vì vậy, Mi Vũ là một cô nương xinh đẹp, còn ta, đại khái cũng coi như ‘xinh đẹp’, Dạ Xoa.

Cho nên nhiều năm qua ta vẫn luôn thấy rất thẹn với Mi Vũ. Mỗi ngày nàng đều cho ta ngắm dung nhan nghiêng nước nghiêng thành, cảnh đẹp ý vui, mà ta lại bắt nàng phải nhìn một khuôn mặt Dạ Xoa chấn động lòng người.

Vị huynh đài xuất khẩu thành thơ và vị ngọc thụ lâm phong vừa rồi chắc là vì ngưỡng mộ danh tiếng mà có ý tới(2), chỉ tiếc vận số không tốt, lại gặp phải ta, đành tự mình tỉnh ngộ. Từ đó có thể thấy, truyền thuyết không phải đều không đáng tin, nhưng cũng không phải hoàn toàn đáng tin.

Trong Hạnh Lâm uyển đào lý tranh xuân, cảnh sắc đập vào mắt cực kỳ sinh động, bụi hoa đùa giỡn bông liễu, xá tử chẳng thua yên hồng, khắp vườn cảnh đẹp vô biên. Chỉ tiếc sư phụ không có ở đây, cảnh vườn cũng như vô hình sinh ra vài phần vắng vẻ ảm đạm, ngay cả Vượng Tài nằm dưới tàng đào cũng buồn bã ỉu xiu.

Vượng Tài là một con hồ ly, khi nhặt được nó chắc ta khoảng bảy tuổi.

Hôm đó ta ăn no quá, sư phụ đành dắt ta đi dạo cho tiêu bớt. Đi tới đi lui, chợt thấy trên bụi cỏ ven đường có một con hồ ly nhỏ nằm trên người một con hồ ly già gào khóc. Ta hỏi sư phụ xảy ra chuyện gì vậy, người nói, con hồ ly già kia chết rồi.

Đó là lần đầu tiên ta chân thực cảm nhận được sự sống cái chết, lập tức ôm chân sư phụ khóc òa.

Sư phụ ngồi xuống vỗ về ta: “Vạn vật đều có tuổi thọ tuần hoàn lặp đi lặp lại, giống như hoa nở hoa tàn, trăng tròn trăng khuyết, không có gì đáng sợ.”

Ta ôm cổ sư phụ, càng khóc to hơn, “Sư phụ, người không hiểu.”

Sư phụ không nhịn được bật cười: “Ta không hiểu?”

Ta nặng nề “Dạ” một tiếng, đau lòng gần chết: “Sư phụ chính là hồ ly già, con chính là hồ ly nhỏ. Nếu sư phụ chết rồi, ai nấu cơm cho con? Ai may đồ cho con? Ai cho con bạc xài?”

Ta khóc nức cả mắt, lúc này mới phát hiện ra sư phụ thật sự rất quan trọng. Người không chỉ có bề ngoài đẹp đẽ mà còn có rất nhiều tác dụng, tuyệt đối không thể chết.

‘Hồ ly già’ cười: “Linh Lung, ta sẽ không chết.”

Mắt ta ngưng lệ: “Tại sao ạ?”

Người nghiêm túc nói: “Ta đã uống thuốc trường sinh bất lão.”

Ta cười rộ lên: “Vậy tốt quá”. Một lát sau ta lại cảm thấy không đúng, lau nước mũi lên ngực người, tha thiết chờ mong hỏi: “Sư phụ, vậy còn con?”

Sư phụ cười hì hì: “Con đương nhiên chưa.”

Ta òa một tiếng, lại khóc càng to hơn, ra bộ như núi tuyết lở sạt, biển cạn đá mòn cũng không chịu bỏ qua.

Sư phụ véo mũi ta cười nói: “Trong ‘Thập Châu ký’ viết, đất Thổ Châu có sinh trưởng loài cỏ linh chi dưỡng thần. Người chết chưa đến ba ngày ăn cỏ có thể sống lại, dùng cỏ cũng có thể trường sinh. Chờ con lớn rồi, sư phụ đi thuyền dẫn con ra biển hái cỏ linh chi dưỡng thần cho con ăn.”

Đối với lời của sư phụ, ta tin tưởng không chút nghi ngờ, ngừng khóc ngay. Từ đó, quyển ‘Thập Châu ký’ kia bị ta lật nát bét.

Thân là một người bình thường, ai cũng có lòng sợ chết cả.

.

Chú thích:

(1) Hán việt là Nhân diện đào hoa tương ánh hồng: Người đẹp hoa đào ứng đỏ lây (Trích Thơ đề ở ấp phía nam đô thành – Người dịch: Hoàng Giáp Tôn.)

(2) Nguyên văn là “Túy ông chi ý bất tại tửu” tức “ý của Túy Ông không phải ở rượu”, nghĩa bóng là ý không ở trong lời, có dụng ý khác.

2. Chương 1.2

Chương 1.2

Edit: Ichikazumi

Sư phụ vốn là kẻ xa xỉ lãng phí tiêu tiền như nước, vậy mà quyển “Thập Châu ký” bị ta lật nát bét kia người lại không ném, còn dùng vải lụa bọc cẩn thận rồi đặt trên giá sách.

Tiểu hiện trước cửa sổ, cảnh sắc tháng ba tươi đẹp lộng lẫy, nắng xuân phủ kín bàn. Ta ngồi trước bàn, thờ ơ lật vài tờ, không chịu được gió xuân, chìm vào giấc mộng.

Trong mộng rất lắc lư, dường như đang đi thuyền ra biển. Mới thoảng chốc đã đi qua không biết bao đường, nước biển đột nhiên trở nên trong suốt không một gợn sóng, như một khối thủy tinh ngưng lại trời đất, tinh xảo đặc sắc, mênh mông bát ngát. Cùng lúc đó, phía trước xuất hiện một hòn đảo xanh biếc như phủ thủy, trời quang mây tạnh, nhật nguyệt giao quang, rạn san hô xanh mọc đầy kỳ hoa dị thảo.

Trong lòng ta mừng thầm, vội xắn tay áo định mò lên đảo hái tiên thảo thì chợt liếc thấy có một người đứng trên dải đá ngầm ven bờ, trên vai đậu một con ưng.

Trong làn hơi mờ, tấm lưng kia khí khái ung dung, lẻ loi cô độc, đằng sau lưng là trời cao biển rộng, rắng mây biển núi, như đã đứng từ rất lâu rồi.

Ta giật mình mãi miết nhìn bóng lưng kia, có một cảm giác rất đỗi quen thuộc xông thẳng lên đầu, lại không nhớ nổi người đó là ai.

Sóng biển dâng trào vỗ vào góc áo hắt, hắt rớt cuộc xoay người... Đúng lúc này, trên không đột nhiên vang lên mấy tiếng sấm đánh ta ngã nhào xuống đất...

Ta nhếch nhác mở mắt, chỉ thấy Mi Vũ đang quơ quơ ta, cười như tiên nữ.

“Ưng Nhi mang thư của sư phụ về này.”

“Khi nào người về?”

“Trong thư không viết. Người chỉ bảo có một vị bạn tốt muốn đến Già La, nhắc chúng ta dọn dẹp Phụ Tuyết lâu sạch sẽ tiếp đãi vị khách quý kia.”

Khách quý?

Ta thầm kinh ngạc.

Sư phụ vì duy trì hình tượng thần y thế ngoại cao nhân thần bí vĩ đại mà gần như chưa từng mời người ngoài đến đây. Già La lớn vậy lại không có ai khác ngoài ba thầy trò chúng ta, cộng thêm một con cứt Bắc Cực(1) Nã Văn và con hồ ly Vương Tài. Sao nay người lại đột nhiên hứng thú mời khách tới? Ta ôm một bụng khó hiểu cùng Mi Vũ đến Phụ Tuyết lâu cẩn thận dọn phòng sạch sẽ, còn cấm thêm mấy cảnh đào chớm nở vào chiếc bình ngọc trên bàn.

Phòng ốc sáng sủa rực rỡ hẳn lên. Mi Vũ ngồi trước bàn gỗ tử đàn bụng mặt như có điều suy nghĩ, dáng vẻ rất trầm ngâm.

“Linh Lung, lần này sư phụ ra biển rất là thần bí, liệu có khi nào là người đi Doanh Châu không nhỉ? Theo truyền thuyết thì chỗ đó chính là nơi tiên nhân ở đấy. Tỷ nói xem, vị khách quý mà sư phụ bảo có khi nào là một vị tiên nhân không?”

Ta cười cười không đáp. Thật ra thì ta cũng rất tò mò về thân phận của vị khách quý kia, bởi vì xưa nay ngay cả Suồng để sư phụ cũng không thềm để vào mắt, vậy nên đến tột cùng đó là người thế nào mà lại lọt vào mắt người, còn nhận được chữ “quý” kia?

Ba ngày sau là mùng Một tháng Tư. Trời chưa sáng ta đã phải bò dậy khỏi giường.

Già La nằm ở ven bờ Đông Hải, nước biển xanh biếc, sương khói yên ả, trên đảo sinh trưởng một loài hoa tên là triều nhan, có công hiệu cầm máu. Loài hoa này chỉ tỏa hương nở rộ vào lúc bình minh lên trong tháng tư, loáng cái rồi tàn, gần như ánh sáng lấp lánh. Trước khi ra biển sư phụ đã dặn ta nhất định không được quên hái. Vì vậy mới sáng sớm ta đã phải chạy ngay tới bãi đá bên bờ biển, cả thế gian chỉ có nơi này sinh trưởng triều nhan.

Mặt trời dâng đông chưa ló, mặt biển xanh thăm vô biên như thuở sơ khai hỗn độn. Dần dần, nắng mai hơi hé ra, màn trời cũng giãn rộng. Không lâu sau, nắng mai ồ ạt ló khỏi chân trời, ánh sáng phủ kín khắp bầu trời mặt biển.

Trong ánh nắng rực rỡ, triều nhan bồng bồng nở rộ, đóa đóa xanh biếc ướt át như ngọc, tỏa mùi hương đặc biệt thấm vào ruột gan. Ta nhanh tay hái từng bông xuống, để chúng nở rộ trên khay vàng. Loại kỳ hoa hiếm có này một tháng cùng lắm hái được khoảng trăm bông, chỉ tạm chế được một hộp được cao nhỏ, có thể coi là vô giá.

Bỗng nhiên, dưới vách đá vang lên tiếng ưng quen thuộc, chính là con cắt Bắc Cực Nã Vân của sư phụ.

Ta lấy tay che nắng nhìn xuống dưới, qua bãi đá, chỉ thấy một chiếc thuyền đang lại gần bờ, cánh buồm đón nắng mai tỏa sáng rực rỡ, bên trên thêu một chữ “Mạc” rất to. Lẽ nào sư phụ đã trở về?

Ta lập tức nâng váy chạy xuống bờ cát.

Gió biển tấp vào mặt, cát trắng tràn đầy giày, hơi xước chân.

Ta dừng bước.

Một nam tử xa lạ đứng trên mạn thuyền. Hắn mặc một bộ áo đỏ hừng hực khí thế trong ánh hào quang, sau lưng là cả trời biển bao la vô cực. Ánh nắng sớm như gom hết lên người hắn, thân áo đỏ sáng rực như ngọn lửa bùng cháy nổi trên nền trời mây.

Hắn đứng ngược sáng, trên tay nâng một con ưng, không nhìn rõ dung mạo. Màu đỏ kia như đoạt lòng đoạt phách, thần thái kia lại như người duy nhất giữa biển trời.

Trong lòng ta giật nảy, khung cảnh này sao lại giống giấc mộng kia đến vậy? Nhất thời, ta thậm chí còn nghi mình vẫn đang ở trong mộng. Một thứ cảm giác như xa cách một đời gặp lại tràn đến, như là cố nhân kiếp trước vượt biển tới kiếp này để ước hẹn.

Con ưng vỗ cánh muốn bay, tay hắn phất một cái, Nã Vân bay thẳng lên trời, kêu một tiếng lanh lảnh rồi vút vào mây xanh.

Hắn chậm rãi bước xuống thuyền, như là trên mây bước xuống.

Cát trắng như tuyết, áo đỏ như lửa, ta chưa từng gặp người nào có thể bước đi nhàn nhã ung dung đến vậy. Gió biển thổi bay tà áo hắn, bóng mây như đang nhảy múa sau lưng.

Hắn không chút để ý, phảng phất mọi chuyện trên thế gian này đều không nằm trong mắt hắn.

Nã Vân bay đến trước mặt ta, cúi đầu hót vang lên, vòng hai vòng rồi bay thẳng về phía Hàm Yên các.

Ta nhìn hắn đi thẳng đến trước mặt mình.

Ta không tài nào miêu tả tướng mạo hắn, chẳng qua cảm thấy trên thế gian này cũng chỉ có dung mạo như vậy mới xứng với nhịp bước đáng vẻ đó của hắn. Khoảnh khắc kia, ta như quên hô hấp.

Một đời, gặp vô số lần, cùng vô số người. Có người chỉ là gặp gỡ thoáng qua, ngay cả dung mạo cũng không thấy rõ; có người từng có duyên phận ngắn ngủi, sau rồi lại quên xa khắp chốn. Nhưng có người, người chỉ vô ý nhìn một lần, sẽ nhớ cả đời.

Hắn chính là người sau cùng.

Ta chưa từng thấy đôi mắt nào như vậy, chỉ cần nhìn vào là như bị lạc vào cảnh hoa xuân tháng ba.

Hắn đón nắng nên hơi nheo mắt, nhẹ nhàng cười với ta, ý cười phảng phất một luồng gió dịu dàng ầm áp thổi sâu vào lòng người, khiến người ta thoải mái.

“Huynh chính là vị khách quý sư phụ ta nhắc đến trong thư?” Ta như bị thôi miên, giọng nói mềm mại khác thường.

“Ừ. Ta là Dung Sâm. Cô chắc là Linh Lung?”

Hắn tuy dùng câu hỏi, nhưng giọng nói lại vô cùng chắc chắn. Ta không khỏi tò mò: “Sao huynh biết?”

“Sư phụ cô nói huynh ấy có hai đồ đệ, một người là Linh Lung, một người là Mi Vũ.”

“Vậy sao huynh biết ta là Linh Lung?”

Hắn cười cười: “Sư phụ cô nói, cô gái xinh đẹp là Mi Vũ”.

Ta day day trán.

Hắn cười: “Ta không có ý nói cô xấu”.

Ta tiếp tục day trán.

Hắn lại cười: “À đúng rồi, sư phụ cô còn nói, một là nha đầu chết tiệt, một là nha đầu điên”.

Trong lòng ta lệ rơi âm âm...

Sư phụ, người thật sự là sư phụ của bọn con à?

Ánh mắt trong suốt dịu dàng lướt qua đầu ta, hắn nâng tay áo, mỉm cười hỏi: “Cô chính là nha đầu điên?”

.

Chú thích:

(1) Cắt Bắc Cực (Còn gọi là cắt kên kên): Hán Việt ghi là hải đông thanh. Tên khoa học là *Falco rusticolus*.

Là loài lớn nhất trong Chi Cắt. Trong Chi Cắt, Tùy theo kích thước của từng loài cụ thể mà lúc thì gọi là ưng, lúc thì gọi là cắt.

Loài cắt này sinh sản ở trên bờ biển Bắc Cực và các đảo ở Bắc Mỹ, châu Âu, và châu Á. Đặc biệt, bộ lông của nó thay đổi theo vị trí, với màu sắc từ trắng toàn thân cho đến nâu sẫm. (Theo vi.wiki)

Nói chung cách gọi tên hay mối quan hệ về chi, họ, bộ,... của ưng và cắt rất lằng nhằng. Nếu mọi người muốn tìm hiểu có thể tham khảo ở đây. [Nếu sâu hơn nữa thì nên gõ tên khoa học của nó, vì tài liệu liên quan bằng tiếng việt khá ít]

Cắt Bắc Cực: vi.wikipedia.org/wiki/Cắt_Bắc_Cực

Chi Cắt: vi.wikipedia.org/wiki/Chi_Cắt

Bộ Cắt: vi.wikipedia.org/wiki/Bộ_Cắt

Bộ Ưng: vi.wikipedia.org/wiki/Bộ_Ưng

3. Chương 2

Chương 2

Edit: Ichikazumi

Ta quay đầu lại nhìn theo tay hắn, thấy một bóng dáng xinh đẹp thướt tha đang vô cùng không xinh đẹp thướt tha chạy tới.

Váy lụa màu lục xách trên tay, ống quần trong màu hồng bên ngắn bên dài lộ sạch ra ngoài, giày thêu vàng tơ mắt một chiếc. Cũng may, đây là cát trắng chứ không phải bùn đất, không thì không biết đôi chân trắng như tuyết kia sẽ biến thành cái gì nữa.

Quần áo xộc xệch thì thôi đi, sao ngay cả tóc cũng không buộc? Nhất định là đang ở trong chăn thì bị Nã Vân đánh thức. May là tóc nàng vốn mềm đen như mực, nhẹ nhàng tung bay trong gió cũng còn chút đẹp mắt.

Đầu gối, một trận gió lớn đột nhiên thổi tới,...ào...ào...

Ta ôm trán không đành lòng nhìn thêm. Thật ra thì, sư phụ giới thiệu vậy cũng không sai lắm.

Mi Vũ chạy vội tới trước mặt ta, đột ngột dừng lại.

Váy lụa trên tay vô thức tuột xuống che kín mắt cá chân. Nàng bất giác đứng yên nhìn Dung Sâm như bị định trú, ánh mắt sáng ngời chưa từng thấy.

Ta kéo vạt áo nàng, “Mi Vũ, vị này là công tử Dung Sâm, chính là vị khách quý sư phụ đã nhắc đến trong thư”.

Mặt nàng bỗng ửng hồng. Đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy nàng thẹn thùng.

Biết bao người từng chấn động vì vẻ đẹp của nàng, vì nàng mà đứt từng khúc ruột, vì nàng mà tìm đến cái chết. Ta còn từng thấy nàng áy náy thảng thững cự tuyệt một nam tử ngay trước mặt. Thì ra, chỉ là thời cơ chưa tới. Giống như những đóa triêu nhan trên tác linh đài kia, chỉ chịu tỏa hương nở rộ vào khoảnh khắc ánh bình minh vừa ló rạng trong tháng tư.

Nàng luống cuống tay chân kéo mái tóc dài búi lại, cúi người chào “công tử vạn phúc”, dáng người mềm mại uyển chuyển như liễu đọi qua đông chờ đón gió xuân.

Ta kinh ngạc vì sự dịu dàng của Mi Vũ, nhưng càng kinh ngạc hơn vì sự bình tĩnh của Dung Sâm, hần thể mà lại không sáng mắt lên, khóe miệng chỉ khẽ nhếch, ánh mắt không dừng trên người nàng mà lạc xuống dưới chân.

Hắn đặt chiếc rương trong tay xuống, rút từ trong tay áo ra một chiếc khăn lụa.

“Cẩn thận bị cát làm xước chân.”

Hắn cúi người nâng chân nàng lên, dùng khăn lụa quấn quanh, thắt lại.

Trên bàn chân trắng như tuyết hiện lên một chùm phong lan.

Thì ra trên thế gian này còn có loại dịu dàng như thế này, có thể khiến người ta thần hồn điên đảo. Ta chỉ đứng ngoài quan sát mà cũng thấy lòng lâng lâng.

Mi Vũ đứng ngơ ra mất hồn, như bị làm phép, cả người phát sáng.

Ta chợt cảm thấy mình thật thừa thãi, thức thời đi trước một bước.

Cách đó không xa, chiếc giày thêu vàng tơ nằm trên bờ cát. Ta bước tới nhặt lên, bỗng hơi run tay lại đánh rơi xuống. Quay đầu nhìn lại, đôi uyên ương kia đứng trên bờ cát, quả là tiên tư ngọc sắc. Sau lưng họ là ánh trời sáng mờ, biển xanh bao la rung động lòng người, đẹp đến hài hòa không nói nên lời.

Ta bỗng nhớ tới một câu thơ: Gió vàng móc ngọc một gặp nhau, hơn biết mấy người đời gần gũi.(1)

Chỉ là, lần gặp gỡ này không biết là kiếp hay là duyên. Nhưng cho dù là kiếp hay duyên, có thể gặp được định mệnh của mình đúng thời điểm, âu cũng là tam sinh hữu hạnh.

Không biết định mệnh của ta đang ở nơi nào?

Ta hiếm lắm mới suy nghĩ về vấn đề này, trong đầu bỗng hiện ra vô số khung cảnh.

Đẹp đến nhất là có một ngày, hai ta oan gia ngõ hẹp bỗng không hận mà gặp. Hắn nâng khuôn mặt ta, cắn răng nghiêng lợi: Nha đầu chết tiệt này, ta đi tìm cô hai mươi năm rồi.

Còn thảm thiết nhất là, ta sinh người chưa sinh, người sinh ta đã lão.

Bởi vấn đề dung mạo, ta cảm thấy cái thảm thiết kia có vẻ khả thi hơn nhiều.

Vẫn đang nghĩ ngợi lung tung, Mi Vũ đã đi tới trước mặt ta. Ta đưa giày cho nàng. Nàng cởi khăn lụa ra rồi đi vào, cầm chiếc khăn lụa kia, sắc mặt thẹn thùng, dường như đang muốn trả lại cho Dung Sâm nhưng lại cảm thấy không ổn.

“Buộc chân rồi còn trả lại cho người ta làm gì.” Ta thay nàng quyết định, túm lấy chiếc khăn nhét vào tay áo.

Dung Sâm bật cười, nhưng trong tiếng cười không hề có ý giễu cợt.

Mặt Mi Vũ lập tức đỏ lên, len lén bấm ta một cái.

Ta nghe răng hít một hơi lạnh. Thật ra thì ta rất tốt bụng nên mới định lấy về giặt rồi cho nàng giữ lại làm kỷ niệm đấy nhé. Chẳng phải bình thường trong hí văn đều gọi thứ này là tín vật đính ước đó sao.

Tới Hạnh Lâm uyển, Vương Tài chạy ton ton đến trước mặt Dung Sâm, hần liền cúi người xuống sờ sờ đầu nó. Thật kỳ lạ, Vương Tài thể mà không tránh né cũng không sợ lạ.

Xuyên qua rừng trúc là đến Phụ Tuyết lâu, khung cảnh yên tĩnh thanh nhã nằm sau rừng cây xanh biếc, sư phụ đã dựng nó phỏng theo tiểu lâu của người dân Vân Nam. Lại nói, Dung Sâm chính là vị khách đầu tiên ở đây.

Hắn vào phòng cũng không đánh giá xung quanh ngay mà như tùy ý quét tay qua bàn tử đàn, hình như đang xem có bụi hay không. Hiển nhiên hắn là người mắc bệnh sạch sẽ, điểm này ngược lại rất giống sư phụ. Quả nhiên là vật hợp theo loài, người chia theo nhóm.

Sau, hắn đặt chiếc rương lên bàn rồi mở ra, lấy một hộp gấm đỏ đưa cho Mi Vũ: “Tại hạ ở Già La quấy rầy mấy ngày, đây là chút lễ mọn bày tỏ lòng tôn kính, xin cô nương vui vẻ nhận cho.”

Ngón tay màu ngọc bạch khẽ nâng hộp gấm, trong ống tay như có hương mai từng đợt thoảng qua. Ta cảm thấy, có lẽ không ai trên đời này có thể mang một tư thế giản đơn tùy ý mà lại tạo ra dáng vẻ phong lưu vô hạn được như hắn.

Mi Vũ ngẩn ra, vẻ mặt vừa mừng rỡ vừa ngượng ngùng, nhưng không nhận hộp gấm đỏ mà chỉ đáp: “Công tử khách sáo quá. Công tử là khách quý của sư phụ, chúng ta chào đón không kịp, sao dám thu lễ. Nếu sau này sư phụ biết được, người chắc chắn sẽ mất hứng.”

Nghe nàng nói vậy, ta không khỏi lắp bắp kinh hãi. Nàng e sư phụ mất hứng từ khi nào vậy? Nàng còn hận không thể ngày ngày chọc người mất hứng để nàng cao hứng ấy chứ.

Nghĩ nghĩ, ta lại chợt hiểu. Ta nhập môn trước nàng tám năm, mặc dù nhỏ hơn nàng nửa tuổi nhưng theo tư lịch thì lại là sư tỷ của nàng. Sư phụ không ở đây, có khách tặng lễ đương nhiên nên đưa cho vị “chủ nhà hờ” là ta. Nay Dung Sâm lại đưa cho nàng mà không đưa cho ta. Chắc nàng sợ ta khó chịu nên ngượng ngùng không dám nhận.

Thật ra thì ta không để ý chút nào. Những năm gần đây, mỗi lần đi theo sư phụ ra ngoài, nam nhân gặp nàng thì kinh tâm động phách, gặp ta lại trốn tránh không kịp; bên cạnh nàng đông như trẩy hội, bên cạnh ta lại yên tĩnh vắng không. Bị đả kích trực tiếp nhiều năm như vậy, ta đã sớm luyện thành một trái tim cứng như kim cương rồi.

Ta bình tĩnh thay nàng nhận quà, đặt lên tay nàng, “Công tử có ý tốt, từ chối thì thật bất kính, muội hãy nhận đi. Mau mở ra xem đó là cái gì?”

Mi Vũ hơi lúng túng mở ra. Trong hộp gấm là một bộ dao kéo cực kỳ tinh xảo, đủ loại kiểu dáng, chừng hai mươi mấy loại.

“Nghe sư phụ cô nói là cô thích dịch dung, những thứ này chắc cần dùng đến.”

“Đa tạ công tử.”

Mi Vũ cầm những chiếc dao tinh xảo yêu thích không nỡ buông, cười cong cả mặt mày.

Quà nam tử khác tặng nàng không đầy một xe lừa cũng đầy một cái sọt, nhưng ta chưa từng thấy nàng vui mừng như thế này bao giờ. Xem ra mấu chốt ở chỗ ai là người tặng mà thôi. Nếu không phải người mình thích, dù đưa tài vật khuyên thành, đó cũng chỉ là cặn bã. Còn nếu đã là người trong lòng mình, dù chỉ có một ánh trăng tàn, đó cũng là đêm đẹp say mê.

Tâm sự của Mi Vũ đã rõ như ban ngày, ta bèn hiểu ý bảo: “Mi Vũ, muội cùng công tử trò chuyện đi, ta đi nấu nước pha trà.”

Ra cửa, ta đột nhiên có cảm giác mình thật khí phách. Sư phụ mời Dung Sâm lên đảo làm khách ắt là định thay nàng tìm đức lang quân như ý đến nhà xem mắt đi.

Ta chậm rì rì đun một bầu nước tuyết, lần lượt rót nước tuyết cúc vào hai cái chén, bê đôi chén bạch ngọc đến Phụ Tuyết lâu.

Không ngờ trong phòng lại chỉ có mình Mi Vũ.

Cảnh đào trong bình ngọc đã nở rộ, nàng ngẩn ngơ ngồi đó, trong mắt phản chiếu hình ảnh những bông đào.

Ta đặt khay trà xuống, nhìn xung quanh một lượt, “Người đâu rồi?”

Mặt Mi Vũ ửng hồng, “Huynh ấy đang tắm rửa ở phía sau”.

Quả nhiên là kẻ mắc bệnh sạch sẽ.

Ta rất quan tâm đến sự tiến triển của hai người, nhiều chuyện: “Vừa rồi hai người hàn huyên gì đấy?”

Mi Vũ hơi phiền muộn: “Tỷ vừa đi cái là huynh ấy đi tắm luôn”.

Ta vừa buồn bã vừa ngoài ý muốn. Nam tử bình thường thấy Mi Vũ đều tiếc giờ như mạng, hân không thể kéo một câu nói thành mười câu dài. Ta cố ý để hai người ở cùng nhau, hân không hiểu phong tình chạy đi tắm làm quái gì?

Ta sắp đến bên tai nàng: “Muội thích người ta đúng không?”

Mi Vũ sửng sốt: “Sao tỷ biết?”

“Đến Vương Tài còn nhìn ra.”

“Đáng ghét, lại giấu cợt người ta.”

Ta hắng hắng giọng, nghiêm mặt nói: “Mi Vũ, ta không hề giấu cợt muội, chưa từng có nam tử nào xứng với muội như vậy. Đoán chừng sư phụ cũng có ý này nên mới để hân đến đây làm khách. Sau đó, ừ, muội hiểu rồi đấy”.

Mi Vũ thu ánh mắt hiểu rõ về, lại tiếc nuối buông tay: “Nhưng mà huynh ấy đối với muội không phải vừa gặp đã thương”.

“Sao muội biết?”

Mi Vũ liếc ta một cái, “Muội đương nhiên biết”.

Điều này cũng đúng, có câu bệnh lâu cũng thành thầy thuốc, Mi Vũ từng thấy nhiều ánh mắt kiêu đó như vậy, kinh nghiệm tất phong phú. Mưa dầm thấm dất, ta ở bên tất nhiên cũng luyện được đôi mắt tinh tường không kém. Hai mắt Dung Sâm trong trẻo sạch sẽ, sâu sắc cơ trí, lúc nhìn Mi Vũ thực sự không giống những tên nam nhân sục sôi nhiệt liệt, si mê điên cuồng kia. Đôi mắt hân bình tĩnh thông dong, không chút gợn sóng.

Ta vỗ vỗ vai Mi Vũ, “Đừng lo, trên đời này làm gì có nam nhân nào là không thích muội? Trừ khi hân không phải nam nhân”.

“Tỷ nói linh tinh gì đấy? Huynh ấy đương nhiên là nam nhân.”

Ta chỉ chỉ phòng trong: “Muội nhìn rồi?”

Mi Vũ đỏ mặt sáng giọng: “Đáng ghét! Muội không phải loại người nhìn lén nam nhân tắm nhé, muội đâu như tỷ.”

Ta bình tĩnh: “Ta cũng có nhìn trộm đâu, là quang minh chính đại nhìn đấy chứ”.

Hành y chữa bệnh khó tránh khỏi phải nhìn nam nhân lỏa thể. Cho nên, loại nữ nhân da mặt dày như kim cương như ta quả thực không nhiều lắm. Nhưng mà, loại nam nhân nhìn thấy Mi Vũ mà vẫn bình tĩnh như vậy, càng không nhiều lắm.

Ta không khỏi suy nghĩ, hân bình tĩnh như vậy rốt cuộc là do đã qua nghìn cánh bướm nên quan niệm thẩm mỹ bị vẩn vơ, hay là, hân không thích nữ nhân? Nghĩ đến khả năng đằng sau, ta cảm phần đầy lòng. Đùa chứ, nam nhân như vậy mà đoạn tụ thì ai có giới nhện cũng không nhện được.

Ta nhào đến bên tai Mi Vũ: “Chuyện xưa về Thất tiên nữ và Đồng Vĩnh, muội biết không?”

“Biết. Sao vậy?”

Ta lúng búng: “Thật ra... đôi khi... vô liêm sỉ chính là phương pháp hữu hiệu nhất”.

“Rốt cuộc tỷ muốn nói gì?”

“Hay là muối đem trà vào? Thuận tiện, khụ khụ,... muối không cần lấy y phục hắt đi, chỉ cần cởi y phục mình xuống...”

Kể từ ngày hành nghề thầy thuốc, ta liền thích trực tiếp đi thẳng vào vấn đề cần giải quyết, giống như khi gặp một người bệnh, không cần biết phải lấy thuốc gì, chỉ cần thuốc có thể trừ bệnh là được.

“A ôi, tỷ... lưu manh!” Mi Vũ đỏ bừng mặt, giậm chân quay đi.

Ta xấu hổ móm trong tay áo kiếm một chiếc khăn lau mồ hôi trên trán, lau xong mới phát hiện ra đó chính là chiếc khăn lụa Mi Vũ vừa buộc chân...

Đúng lúc này, sau tấm bình phong vang lên tiếng bước chân.

Dung Sâm từ phía sau đi ra, đôi mắt thâm trầm sam trắng thuần, quả sớm như nắng mai, chiều như trăng sáng.

Ta phải mất rất nhiều sức lực mới chuyển được con người từ trên người hắt đến khay trà, nặn ra một nụ cười: “Công tử, mời dùng”.

Hắn nâng chung trà lên uống hai ngụm rồi để xuống, nhìn ta cười cười, nụ cười nhàn nhạt tùy ý lại cực kỳ sống động mê người.

Lúc đầu ta còn cho là hắn đang nhìn vết đen giữa trán mình, sau mới phát hiện không phải, mỗi một tác da thịt trên người đều như bị một luồng ánh sáng thanh u lướt qua.

Ta nghĩ, trên đời này không một nữ tử nào có thể chịu nổi ánh mắt chăm chú đó của hắn. Ánh mắt đó sáng trong suốt, trong trẻo động lòng người, như một giếng nước sâu, khiến lòng người vô thức nảy sinh ý muốn khuấy động cho nổi sóng.

Dần dần, một cảm giác nóng bừng lạnh lẽo khuếch trào bên tai, ta chà chà da mặt, cười gượng: “Công tử, trên mặt ta có vết gì chẳng?” Ta nhớ lúc sáng dậy mình đã rửa mặt rồi mà. Ngón tay quệt qua khóe mắt, cũng không có ghèn.

Hắn cười cười nhìn ta: “Vừa nãy ta nghe có người nói, trên đời này không có nam nhân nào lại không thích Mi Vũ, trừ khi hắn không phải nam nhân”.

Ta cười giả ngây: “Sao? Ta có nói sao? Phải chăng công tử nghe nhầm?”

Hắn mím môi không nói, nhàn nhã dựa vào bàn tử đàn, khớp ngón tay thon dài gõ gõ mặt bàn, nhíu mày nhìn ta cười: “Nếu không, hay là cô tới nhìn thử xem”.

Trường sam trắng hắt mặc kiểu dáng đơn giản, đai lưng cũng chỉ tùy ý buộc tạm, tà áo lung thùng như tùy kệ người ta mở ra.

Lòng ta giật nảy, bỗng cảm thấy lỗ mũi nóng hừng hực, có dòng chất lỏng bắt đầu khởi động.

Hắn ra vẻ kéo chiếc đai lưng, ta vội lấy một tay bịt mũi, một tay còn lại khua loạn: “A! Không! Không! Không! Xin thứ cho kẻ bất tài! Xin thứ cho kẻ bất tài!”

Hắn bước lên một bước, nụ cười cực kỳ chân thành: “Không sao. Tấm lòng thầy thuốc giống như cha mẹ mà”.

Ta vội vàng lùi lại hai bước, không ngờ hắn lại bước thêm hai bước nữa.

Đã vậy, ta không thể làm gì khác, đành ổn định bước chân, cười hiền lành: “Thịnh tình của công tử thật khó chối, ta đây... từ chối thì thật bất kính”.

.

Chú thích:

(1): Kim phong ngọc lộ nhất tương phùng, tiện thắng khước nhân gian vô số.

Trích từ bài thơ Thước kiều tiên của Tần Quan.

Bản Hán Việt:

Tiên vân lộng xảo,

Phi tinh truyền hận,

Ngân Hán điều điều ám độ.

Kim phong ngọc lộ nhất tương phùng,

Tiện thắng khước nhân gian vô số.

Nhu tình tự thủy,

Giai kỳ như mộng,

Nhấn cổ thước kiều quy lộ!

Lưỡng tình nhược thị cửu trường thì,

Hựu khởi tại triêu triêu mộ mộ?

Dịch nghĩa:

Từng đám mây màu nhỏ khoe đẹp

Sao bay truyền cho nhau nỗi hận

Sông Ngân vời vợi thẳm vượt qua

Gió vàng móc ngọc một khi gặp nhau

Hơn hẳn bao lần ở dưới cõi đời

Tình mềm tự nước

Hẹn đẹp như trong giấc mơ

Không nỡ nhìn cầu Ô Thước là lối về

Hai mối tình đã thật sự là lâu dài

Há đâu cứ phải gặp nhau chiều chiều sớm sớm

Dịch thơ: (Người dịch: Nguyễn Xuân Tảo)

Mây viền khoe đẹp,

Sao bay đưa hận,

Thẳm qua sông Ngân vời vợi.

Gió vàng, móc ngọc một gặp nhau,

Hơn biết mấy người đời gần gũi.

Tình mềm tựa nước,

Hẹn đẹp như mơ,

Cầu Thước nhìn về ngại nổi.

Hai tình ví phỏng mãi lâu dài,

Đâu cứ phải mai mai tối tối.

Nguồn: Tổng từ, Nguyễn Xuân Tảo, NXB Văn học, 1999.

4. Chương 3

Chương 3

Edit: Ichikazumi

Nụ cười trên môi hắn cứng đờ.

Ta đưa tay kéo đai lưng hắn lại, nghiêm túc: “Sư phụ đã nói, lúc hành y chữa bệnh phải quên hết tất cả”.

Hất vôi vàng giữ chặt đầu còn lại của chiếc đai lưng.

Ta với hắn cầm hai đầu đai lưng kéo qua kéo lại mấy lần, cuối cùng ta không độ được sức hắn, đai lưng bị hắn giăng về.

Không biết là do dùng lực quá hay thế nào, sắc mặt hắn thế mà lại ửng hồng.

Ta xắn cao tay áo chuẩn bị đấu tiếp.

Hắn vội chống tay lên bàn nhảy vọt ra ngoài cửa sổ, chạy xa đến tám trượng mới dám dừng lại dưới một gốc đào, tay run run chỉ vào ta, mặt đỏ phừng phừng: “Cô...”

Ta buông tay áo cười gian, hành y nhiều năm, ta đã sớm luyện được một trái tim cứng như kim cương, hắn lại dám “tỏ vẻ bất nạt” trước mặt ta, chẳng phải là...

Suy nghĩ hồi lâu vẫn không tìm được từ thích hợp, ta trở về Linh Tịch các, lôi chiếc khăn kia ra giặt, hong khô rồi mang đến Hàm Yên các.

Mi Vũ đang ủ rượu nếp, mùi thơm lan tỏa thấm vào ruột gan.

Ta vui rạo rức: “Oa, hôm nay có rượu nếp uống à”.

“Là vị mới, tỷ nếm thử xem.” Nàng múc một muống đưa đến miệng ta.

Rượu nếp trong miệng chua chua ngọt ngọt, hương thơm mà không nồng, nhẹ mà không nhạt, còn thoang thoang lẫn mùi lá sen.

Ta bày ra dáng vẻ như si như say, ôm chặt eo nhỏ của Mi Vũ, cọ cọ lên ngực nàng: “Ngon chết mất. A Vũ, muối đúng là lên được phòng khách, xuống được phòng bếp, cứu được người, cầu được hồn. Quả là điển hình của danh y hiền thê lương mẫu”.

Nàng gật gù đồng ý: “Tỷ nói đúng”.

Tự tin là một thứ rất thần diệu, có thể khiến dung mạo càng thêm đẹp hơn, vẻ đẹp trời sinh càng thêm phần quyến rũ. Mỗi lần Mi Vũ tỏ vẻ tràn đầy tự tin đều khiến người ta thấy đẹp không nói nên lời, mà xưa nay phong cách của ta lại chính là khiêm tốn. Khiêm tốn.

“À. Cho muối một thứ này.” Ta giơ chiếc khăn lụa đã giặt sạch sẽ ra trước mặt nàng, phẩy phẩy mấy cái, cười hi hi: “Giặt rồi nhé”.

Sắc mặt nàng ửng hồng, đoạt lấy chiếc khăn nhét vào tay áo.

Bởi có khách quý đến, cơm trưa hôm nay cực kỳ phong phú. Đồ uống chính là rượu nếp Mi Vũ mới ủ, rót đầy trong ly bích ngọc.

Sư phụ là người kỹ tính, mỗi một loại trà đều được dùng với một loại ly khác nhau. Thiết quan âm dùng tử sa, mao tiêu dùng lưu ly, tuyết cúc dùng chén bạch ngọc. Mi Vũ cũng vậy, rượu nếp nhất định phải dùng với chén bích ngọc mới được.

Đáng thương cho ta mỗi lần uống rượu nếp đều run run rẩy rẩy, chỉ sợ đánh rơi chén ngọc. Tuy bảo thần y ngày thu đầu vàng, nhưng có một sự phụ đốt bạc và một tên đồ đệ phá sản thì nhiều mấy vàng cũng không chịu được. Thân là tổng quản thu chi của Già La, để cân bằng thu chi, ta thật sự rất vất vả.

Tướng ăn của Dung Sâm cũng thật đẹp, gờ tay nhấc đĩa đều rất phong độ. Rõ ràng là đang ăn vào khối lửa nhân gian, vậy mà lại tạo cho người ta cảm giác như đang thổi gió uống sương, nhìn rất chi là bổ mắt.

Suốt ngày hôm nay Mi Vũ đều lơ lửng trong trạng thái lơ lơ ngơ ngơ ngẩn ngẩn. Trước khi ngủ nàng còn đột nhiên ác độc bấm ta một cái, lẩm bẩm: “Không phải muối đang nằm mơ chứ”.

Ta nghiêng rằng: “Ừ. Mộng xuân đấy”.

Mi Vũ lại bấm ta cái nữa: “Ghét ghê, nha đầu chết tiệt này”.

Ta cười rồi lại cười, quay về Linh Tịch các ngủ.

Sáng sớm hôm sau, trời chưa sáng ta đã bò dậy đi hái triều nhan như thường lệ.

Khoảnh khắc mặt trời mọc lên ở đằng đông, sau lưng ta đột nhiên truyền đến tiếng thán nhẹ: “Cảnh bình minh ở Đông Hải quả nhiên hùng vĩ tráng lệ”.

“Sao huynh dậy sớm vậy?”

Trong tay hần cầm một đóa triều nhan, đặt lên chiếc khay vàng chỗ ta, cười cười: “Ừ. Có món quà muốn lên lút tặng cô”.

Ta không khỏi ngẩn ra, không ngờ sinh thời lại có nam nhân muốn tặng ta lễ vật! Ta nghiêng người nhìn lại mặt trời, đúng là mọc từ đằng đông mà!

“Quà gì?”

Hần cười bí ẩn, “Một món quà rất đặc biệt”.

Ta tò mò rồi: “Đặc biệt thế sao? Chẳng lẽ huynh định tặng cho ta một vị tướng công?”

Khóe môi hần cong lên, lặng lẽ mỉm cười, đôi mắt lóng lánh sâu sắc như tỏa ra ánh hào quang. Trường sam màu trắng, trên gấu áo chỉ thêu mấy cành trúc, càng làm tăng lên vẻ cao quý thanh nhã của hần, khuôn mặt xuất trần bất tục(1), y như người trong tranh. Tướng do tâm sinh(2), ta muốn tướng công của ta phải là một người vô cùng phong nhã, không mắc bệnh sạch sẽ quá, không thưởng thức dung tục, có một đôi mắt có thể nhìn thấu lòng người, nhưng tâm tư phải lạnh nhạt hờ hững.

Ta ôm lòng nghiêng ngả người trước mặt, chợt thất thần. Mãi khi Nã Vân ở trên đầu ta kêu lên một tiếng rất sát phong cảnh ta mới giật mình phát hiện ra là mình vẫn nhìn chăm chăm hần này giờ, không biết đã nhìn bao lâu.

Trong lòng ta bỗng cảm thấy khác thường, khép mi buông mắt.

“Cô làm gì vậy?”

“Niệm kinh”

“Đọc cái gì đấy?”

Mắt ta híp thành một đường chỉ, cười gượng: “Vẫn không nói thì hơn?”

Hần cười cười, dịu dàng dụ dỗ: “Cứ nói đi”.

Ta nghiêm mặt: “Sắc tức thị không...”

Hất ‘phì’ một tiếng, vội xoay người sang chỗ khác. Đôi tay chấp sau lưng khớp khớp rõ ràng.

Ta vẫn liên tục niệm kinh đi theo hần đến Phụ Tuyết lâu, vào thư phòng.

Hần đi thẳng tới trước bàn đọc sách, xoay người vẫy vẫy ta: “Cô qua đây”.

Ta bước lên. Hần nhấc tay áo, bàn tay định hướng đến gò má ta, ta theo bản năng vội né người lẩn tránh, tim đập thình thịch hai cái.

Ngón tay hần dừng giữa trán ta, hỏi: “Ấn ký này của cô là sinh ra đã có rồi sao?”

Ta gật đầu đáp phải.

“Mi Vũ giỏi thuật dịch dung, sao không xóa giúp cô?”

“Ấn ký này đã hòa tan với máu thịt, trừ khi khoét đi mới được. So với có một vết lõm lớn trên trán, chẳng thà để một mảng mực, huynh nói đúng không? Thật ra thì thể này cũng rất tốt, ra ngoài hết sức an toàn. Hơn nữa, dù sao ta cũng không nhìn thấy.”

Hần sâu xa bảo: “Làm người không thể ích kỷ quá, phải suy nghĩ cho người khác một chút.”

Ta: “...”

Hần rút một chiếc bút lông sói từ giá bút đặt trên bàn. Ánh mặt trời chiếu vào ngón tay hần, thon dài trắng nõn, dịu dàng sáng bóng như ngọc thạch.

“Nào, ta vẽ cho cô một bức.”

Ta kinh ngạc không ngớt, không ngờ sinh thời lại vẫn có người chịu vẽ chân dung ta. Mặc dù sư phụ và Mi Vũ chưa từng nói ta xấu xí, nhưng cơ hồ mỗi một nam tử thấy ta đều dời mắt nhanh như chớp, đủ thấy dung mạo thô kệch của ta đến tột cùng khiến nam nhân không nhìn nổi cỡ nào.

Hần trải giấy Tuyên Thành ra, đặt cái chặn giấy bằng tỳ hưu(3) ngọc thạch lên, bắt đầu vẽ.

Trong phòng yên tĩnh không một chút gió, hương hoa cực nồng.

Tự vẽ cho ta một bức chân dung ư? Thế sao nhìn cũng không nhìn ta một lần? Kỳ lạ.

Một lát sau, hần đưa bức vẽ cho ta.

Cô gái trong tranh mây như núi xa, sóng thu linh động, nét cười thản nhiên, xinh đẹp ung dung. Tà váy nhẹ nhàng như chỉ cần có một làn gió khẽ thổi đến là nàng sẽ theo nó bay đi.

Đúng là bút pháp thần kỳ.

“Đẹp không?”

Ta thật lòng khen: “Đẹp lắm. Đây là ai vậy?”

Hần nhìn ta: “Là cô đấy.”

Ta sửng sốt, bật cười: “Huynh tưởng ta không soi gương à? Ta nào có dễ nhìn như vậy.”

“Đích thực là cô đó. Đây mới là dung mạo vốn có của cô.” Về mặt hần trịnh trọng không giống đang nói đùa, nét mặt hờ hững tùy ý khó khi nghiêm túc sâu lắng như vậy.

“Vốn có? Chẳng lẽ dung mạo của ta bây giờ không phải là vốn có?”

Hần chỉ vết đen giữa trán ta: “Đây không phải bớt, đây là phong ấn.”

Ta kinh hoảng: “Phong ấn?”

Hần gật đầu.

Trước mặt ta tối sầm, giọng run rẩy: “Lẽ nào... ta là một yêu tinh?”

“Ừ, biết đâu ấy,” hần dừng một chút, khoe môi chứa nét cười: “Yêu tinh cũng rất đẹp.”

Phập... tim trùng tên.

“Cô không tin à?”

Ta đúng là không tin lắm, ta sao có thể có dung mạo đẹp như vậy?

“Cô chờ chút.” Hần đi về sau tấm bình phong cầm một hộp gấm nhỏ mang ra.

“Ngồi xuống, đừng động.” Hấn ấn ta ngồi xuống trước gương, chọn này nọ trong hộp gấm, lau trán ta mấy lần, trên da có cảm giác lạnh lạnh trơn trơn, nhưng theo ngón tay đang chuyển động kia, trong cái lạnh lạnh lại có mấy phần ấm áp.

Một lát sau, hấn cầm chiếc gương đồng giơ đến trước mặt ta.

Ta kinh ngạc không nói nên lời. Vết đen không thấy nữa, thứ được cao kia như đã hòa tan vào da thịt, giữa trán trơn bóng như ngọc.

Ta không tìm được khen: “Không ngờ thuật dịch dung của công tử lại inh như thế, cũng không ngờ, ta vậy mà... Đáng xem lại.”

Ta luôn có thói quen khiêm tốn, cho nên cái từ “xinh đẹp” lặn đi lặn lại trên môi mấy vòng cuối cùng vẫn nuốt trở vào.

Hấn đưa tay lột thứ gì đó mỏng như cánh ve từ trán ta xuống.

“Bây giờ cô tin chưa.”

Ta gật đầu.

“Nếu không có vết đen này, cô thật ra thì, cũng là...” hấn dừng một chút, tựa hồ đang tìm kiếm từ ngữ thích hợp, “Ừm,... một cô nương khá dễ nhìn.”

Ta không nhịn được cào cào bàn chân... Chỉ là khá thôi á? Công tử à, rốt cuộc tầm mắt của huynh cao bao nhiêu hử!

“Cô muốn xóa phong ấn này không?”

“Đương nhiên muốn, nhưng xóa thế nào?”

Hấn cười toe: “Đây coi như là món quà ta tặng cô”.

Ta vui mừng: “Ý huynh là huynh có thể giúp ta xóa sạch nó?”

Hấn mỉm cười gật đầu, từ từ chậm chậm nhả ra một câu: “Chỉ có điều, cô phải đồng ý với ta một chuyện”.

“Chuyện gì?”

Hấn cười cười, ánh mắt dịu dàng như nước khiến người ta hoa mắt, “Chuyện này ta tạm thời chưa nghĩ tới, cô cứ đồng ý trước đã”.

“...” Đây, không được nha? Ngộ nhờ hấn bắt ta giết người phóng hỏa thì sao?

Hấn như nhìn ra điều ta lo lắng, lại cười: “Cô yên tâm, ta tuyệt không bảo cô đi làm chuyện gì thương thiên hại lý”.

Đây chuyện không thương thiên hại lý mà vẫn không chấp nhận được đấy. Ta xưa nay thích làm chuyện mình đã nắm chắc. Cái kiểu yêu cầu đây bí ẩn này y như một sợi tơ vô hình. Hấn có thể tùy ý kéo chặt sợi tơ, bắt ta đi hoàn thành một chuyện mà ta không rõ, rốt cuộc ta có thể làm được hay không, bằng lòng hay không, ta đều không biết. Ta không thích loại cảm giác không thể nắm chắc trong tay này.

Cô gái trong tranh thanh lệ thoát tục, đôi mắt như làn nước mùa xuân. Xóa phong ấn, ta sẽ như bức họa này, không còn là nữ tử xấu xí người gặp người sợ, biết đâu còn có vài nam tử vì ta siêu lòng.

Ta nên lựa chọn thế nào đây? Trong đầu ta ùng ùng giao chiến, cuối cùng lý trí vẫn hơi chiếm thế thượng phong: “Để ta suy nghĩ kỹ đã”.

“Ừ. Nhưng còn một việc nữa.”

“Còn việc gì?”

“Xóa phong ấn rồi cô có thể mở ra thiên tri, thấy vài thứ người thường không thấy được.”

Ta cười hỏi: “Chẳng lẽ thấy được vàng bạc châu báu chôn dưới đất?”

Hắn nhả ra từng chữ một: “Quý hồn yêu linh, hoặc là vài thứ không sạch sẽ khác. Chẳng hạn như lúc nửa đêm tỉnh lại, có thể cô sẽ nhìn thấy trước giường bay mấy con...”

Hắn rất là ý tứ dừng lại, nhìn ta kín đáo.

Ta trợn mắt há mồm, da gà trên người nổi âm ỉm.

Hắn ngưng mắt nhìn ta, nghiêm túc hỏi: “Cô còn muốn xóa phong ấn không?”

Ta vốn đã do dự, giờ càng do dự thêm.

“Không vội. Cô cứ từ từ suy nghĩ, bất cứ lúc nào nghĩ xong cũng có thể tới tìm ta.” Giọng điệu hắn cực kỳ dịu dàng khoan dung, y như đang dỗ dành một đứa trẻ tham ăn lại sợ đau bụng.

Ta đi khỏi Phụ Tuyết lâu, lòng đầy nghi hoặc. Phong ấn này rốt cuộc là ai tạo ra? Vì sao phải che giấu ta lại? Kẻ có thiên tri trên thế gian này ít lại càng ít, loại thiên phú dị bẩm này đến tột cùng là phúc hay họa? Ta xoắn xuýt nghĩ ngợi cả nửa ngày vẫn không quyết định được rốt cuộc là xóa hay không, đành đến Hàm Yên các tìm Mi Vũ thương lượng.

Sau khi nghe ta nói, Mi Vũ mừng nhiều hơn sợ: “Thật á?”

“Thật. Nhưng mà sau khi xóa đi ta sẽ mở được thiên tri, nghe nói có thể nhìn thấy quý hồn yêu linh gì gì đó.”

Mi Vũ che miệng “a” lên, vẻ mặt đổi thành sợ nhiều hơn mừng.

“Thế thôi hay là tỷ đừng xóa phong ấn nữa. Nếu ngày nào cũng thấy mấy thứ đó thì sống kiểu gì.” Nàng đột nhiên trợn mắt: “Ồi chao, thế này buổi tối lúc ‘vui vẻ’ cùng tướng công chẳng phải sẽ nhìn thấy có người đứng xem ở bên giường sao.”

Ta: “...”

Kể rơi vào lưới tình quả nhiên đều có suy nghĩ không bình thường, ta còn chưa cần nhắc đến vấn đề này nữa. Tuy nhiên, đây cũng đúng là vấn đề khó giải quyết thật. Nếu thực sự như vậy, ta không phải nam nhân cũng liệt mất.

Nàng lại nói: “Linh Lung, nếu là người thích tỷ thì sao lại bận tâm đến dung mạo của tỷ? Vừa gặp đã yêu gì gì đấy đều là thứ không đáng tin.”

“...” Nàng hình như đã quên mình chính là kẻ đang làm chuyện không đáng tin cậy đó.

Ta thần nhiên khép tay áo, “Nói thì nói vậy, nhưng nếu ngay lần đầu tiên gặp đã dọa người ta chạy mất thì sau này còn chung sống tìm hiểu gì nữa?”

Ta tự thấy mình y tốt đức tốt, vậy mà mười bảy tuổi đầu, lại chỉ có một tên đực duy nhất thích ta, chính là Vương Tài.

Mi Vũ hỏi: “Vậy, phong ấn đó rốt cuộc là tỷ định xóa hay không xóa?”

.

Chú thích:

(1) Xuất trần bất tục: vượt qua sự dung tục tầm thường

(2) Tướng do tâm sinh: Tướng mạo từ tâm mà sinh ra (nghĩa đen), người có tâm cảnh thế nào thì tướng mạo thế ấy.

Đây là một thành ngữ xuất hiện trong cả Phật gia và Đạo gia Trung Quốc, [mà điều liên quan đến Phật gia, Đạo gia thì các bạn biết nó thâm thúy cỡ nào rồi đấy, tớ không thể mạn phép rút gọn hay bình luận, vậy nên mời các bạn có nhu cầu xem thêm ở đây ^_^]

vuthimaianh.wap.sh/giai%20tri/loi%20hay%20y%20dep/tuong%20do%20tam%20sinh

(3) Tỳ hưu: Loài vật mang hình dáng giống con Kỳ lân nhưng người dài hơn một chút, tương truyền Tỳ Hưu là con út của Rồng, sinh ra bị dị tật bẩm sinh, không có hậu môn.

5. Chương 4

Chương 4

Edit: Ichikazumi

“Không biết nữa.”

“Hay là tỷ chờ sư phụ trở về rồi tính tiếp.”

Ta quyết định đi ngủ trước. Chuyện này không vội, ta cần suy nghĩ thêm.

Trần trọc đến nửa đêm vẫn chưa nghĩ ra, ta lại mơ mơ màng màng rơi vào cảnh mộng. Vẫn là giấc mộng ấy. Trước hòn đảo tiên khí lượn lờ, người nọ đứng quay lưng về phía ta, trên vai đậu một con ưng.

Khung cảnh này rất giống lần đầu tiên ta nhìn thấy Dung Sâm. Chỉ có điều, Dung Sâm phong thái sáng sủa, phong lưu phóng khoáng, người này lại như đã trải qua thế sự xoay vần, trường sam tung bay, vô cùng tịch mịch. Nhìn bóng lưng cô độc ấy, ta vốn trong mộng mà lại nảy sinh cảm giác thông cảm và đau lòng sâu sắc, dường như sự lẻ loi cô độc của người này đã gắn bó chặt chẽ với ta, khiến ta cảm nhận được.

Ta khỏ sở ngồi trông đến nửa đêm, hẳn cuối cùng cũng chịu xoay người. Ta vô cùng vui vẻ ngược mắt nhìn...

Tự nhiên tỉnh lại.

Sao lại là đồ tể(1) ở trần trên, A Vũ?

Sư phụ không thích ồn ào, lại cố muốn giữ hình tượng thần bí, thế nên mới chọn nơi thế ngoại đào nguyên như Già La này để ở. Nơi này cách xa đám đông, cái gì cũng tốt, chỉ có sinh hoạt hơi bất tiện. Vì vậy sư phụ đã bảo A Vũ trần trên cứ cách nửa tháng lại đưa thịt thà, dầu muối sử dụng cho sinh hoạt đến đây.

Có lẽ là ban ngày nghĩ nhiều quá nên đêm mới nằm mộng. Hôm nay đã là mùng Ba tháng Tư, A Vũ lại chưa tới, vậy nên ta mới mơ thấy hắn.

Ta ăn chay đã đành, nhưng Dung Sâm là khách quý của sư phụ, sao có thể để hắn ăn canh sương nước luộc? Ta quyết định tự mình lên trần trên mua ít thịt.

Vào trần, hàng thịt của A Vũ lại đóng cửa. Ta vất vả tìm hàng xóm láng giềng hỏi thăm cả nửa ngày mới mò được hắn, phát hiện ra mới nửa tháng không gặp, chẳng ngờ hắn lại đổi nghề, đi làm thầy dạy ở trường tư, thầy phụ.

Nhìn hắn ăn mặc ngắn gọn quen rồi, giờ đột nhiên cả người trường sam, đầu đội khăn xanh, làm ta trông cả nửa ngày mới nhận ra hắn, đang định khen một câu: ba ngày không gặp phải lau mắt nhìn. Lại nghe hắn tỏ vẻ nho nhã nói trước: “Linh Lung cô nương, đúng là một ngày không gặp như cách ba thu. Ba thu không gặp, nhớ mong giày vò.”

“Ôi, không dám, không dám.” Ta chà chà cánh tay đang nổi da gà, hỏi: “Sao huynh lại đổi nghề vậy?”

“Hà Hoa nói, nàng ấy không thể giả mình ột tên đồ tể.”

Hà Hoa chính là người A Vũ thương, từ lúc biết hắn, câu ta nghe được nhiều nhất từ miệng hắn chính là ba chữ “Hà Hoa nói”, tần số xuất hiện vượt xa mấy nho sinh hay nói “Khổng Tử viết”.

“Tại sao?”

“Nàng ấy bảo ta cả ngày chỉ biết chém chém giết giết, không có tiền đồ.”

Câu nói này ta không tán thành lắm. Ai bảo chém chém giết giết không có tiền đồ, mấu chốt phải xem đối tượng chém giết là ai đã. Nếu đối tượng chém chém giết giết là một đám người ngang ngược có dã tâm, cuối cùng tranh về cả một giang sơn, vậy người chính là anh hào cái thế, để quân khai quốc. Nếu đối tượng chém chém giết giết là một lũ người gian ác, vậy người chính là đại hiệp vì dân trừ hại. Chỉ có điều, đối tượng chém chém giết giết của A Vũ lại là một đàn lợn...

A Vũ đã đổi nghề, ta đành phải quay lại trấn trên kiếm một hàng thịt khác rồi trả tiền đặt cọc, hẹn họ mòng một hàng tháng đưa thịt tới Già La, tiện thể mang hộ chúng ta mấy thứ dầu muối lật vật.

Ta xách một túi thịt cá trở về Già La, Mi Vũ thi triển bản lĩnh, làm một bàn đầy thức ăn ngon.

Ba người chúng ta ngồi quây quanh chiếc bàn vuông lớn dưới tàng cây nhãn nồng, đang ăn uống hăng hái thì đột nhiên nghe thấy tiếng người gọi ngoài rừng trúc. Vượng Tài lập tức bày ra chiêu mãnh hổ xuống núi, khi thấy người đến là A Vũ, chỉ biết hậm hực ngồi xuống tiếp tục gặm xương gà.

A Vũ mặc một bộ trường sam trắng, ủ ê mắt hồn lung lay bước tới.

Ta kinh ngạc hỏi: “A Vũ, huynh bị sao vậy?”

A Vũ bị ai nói: “Ta sửa lại rồi nhưng Hà Hoa vẫn không chịu ưng thuận ta. Nàng ấy nói mắt ta quá nhỏ.”

Lại là Hà Hoa nói. Ta vỗ vỗ vai hắn: “A Vũ, không cần khổ sở, trừ Hà Hoa, trên đời này còn có Đào Hoa, Hạnh Hoa, Cúc Hoa,…”

Hắn sâu xa đáp: “Hoa tươi rất nhiều, ta chỉ ngắt một đóa. Trừ nàng ấy, ai ta cũng không cần.”

Không ngờ hắn lại là kẻ chung tình si tình như thế, ngay cả ta nghe còn hơi cảm động. Nhưng chuyện tình cảm là như vậy, thường là người ngoài cuộc cảm động rầm rầm, người trong cuộc lại chẳng động chút chi.

A Vũ lại lung lay đi tới trước mặt Mi Vũ, “Nghe nói cô rất giỏi thay đổi dung mạo, có thể giúp ta chỉnh ắt to hơn trước không?”

Mi Vũ hất cằm: “Đơn giản.”

Nàng cầm chiếc đuũa chỉ vào mắt A Vũ, như chỉ điểm giang sơn: “Mở chỗ này lớn một chút là mắt sẽ to lên ngay. Nếu huynh còn ngại chưa đủ lớn, ta cắt thành mắt hai mí cho huynh, đảm bảo mắt huynh trở nên to tròn có hồn, sáng trong lấp lánh.”

“Thật sao?”

Mi Vũ hơi nhú mào, cười đầy quyến rũ kiêu ngạo: “Tất nhiên là thật. Ta chính là đệ tử của thần y Mạc Quy, không phải thần y cũng là danh y.”

Thân là sư tỷ ta đây đột nhiên cảm thấy mình thật vô danh tiểu tốt. Ta theo sư phụ học y từ nhỏ, còn Mi Vũ nhập môn lúc nửa đường, y thuật so với ta lại chênh lệch hẳn, thuật dịch dung cực giỏi. Theo lời của sư phụ thì, y thuật cũng có chuyên môn. Nàng giỏi động dao trên mặt người, ta giỏi động dao trên thân người.

Qua tay Mi Vũ, ba ngày sau A Vũ thay đổi hẳn.

Ta với Mi Vũ đều cho rằng lần này hắn trở về nhất định sẽ là tất cả cùng vui vẻ, không ngờ mới qua một ngày, A Vũ lại lung lay tới khóc lóc kể lể: “Hà Hoa nói, mắt ta lớn rồi nhưng mũi lại quá nhỏ.”

“…”

Hà Hoa à, cô có thể nói một lần đủ cả câu luôn không.

Mi Vũ cũng rất đồng cảm, lại giúp A Vũ chỉnh dung lần nữa. Qua mấy ngày, sau khi mở lớp băng quần, A Vũ vui mừng say mê soi gương cả ngày trời, lúc đi ra giếng múc nước cũng thò đầu trông bên nọ ngó bên kia, thiếu chút đâm đầu xuống giếng.

Dung mạo của hắn so với quá khứ quả khác một trời một vực. Cả trấn trên không còn nam tử nào khô ngô hơn hắn.

Hắn hả hê vui mừng cáo từ chúng ta, bảo ta và Mi Vũ chờ ăn kẹo cưới của hắn.

Ta cũng rất vui mừng, nhưng trong lòng lại nổi lên cảm giác khổ sở, hắn trở nên khô ngô như vậy, chẳng lẽ không chê Hà Hoa ư?

Sự thật chứng minh, ta sai rồi.

Ngày đêm đó A Vũ lại khóc lóc chạy tới.

“Hà Hoa nói, ta khôì ngô quá.”

Ta đứng im lặng run rẩy. Mi Vũ dở khóc dở cười.

Khuôn mặt tuần tú của A Vũ khóc thành một đồng mì nhão chẳng ra gì.

Ta thở dài, bước lên võ vai hấn: “Người huynh đệ, hãy nén bi thương. Nếu người đó thích huynh, một lý do cũng ngại nhiều, nếu không thích huynh, nghìn lý do cũng chê ít. Hà Hoa rõ ràng đang kiểm cố.”

Mi Vũ cũng an ủi: “Đúng vậy, chốn nào trên đời chẳng có cỏ thơm. Ta thấy Linh Lung cũng không kém Hà Hoa chút nào.”

A Vũ lau nước mắt: “Mi Vũ cô nương, sao cô có thể nói ra lời máu lạnh như vậy?”

Ta đen mặt.

Dung Sâm vô cùng không phúc hậu phì cười.

Mi Vũ đổi lời khuyên khác: “Ta thấy làm đồ tể cũng không có gì không tốt. Ai làm nương tử của huynh sẽ ngày ngày được uống canh gan, được ăn tai heo.”

Mắt A Vũ lập tức phát sáng: “VẬY cô có bằng lòng gả ột đồ tể không?”

Mi Vũ ngượng ngừng cười gượng, gãi gãi đầu.

A Vũ thở dài, sâu xa than: “Nữ nhân trên đời này còn ai không nói một đằng nghĩ một nẻo không?”

Để A Vũ không quá tuyệt vọng với thế giới này, ta yếu ớt giơ tay.

A Vũ cau mày: “Cô đâu được tính là nữ nhân.”

Những lời này khiến người ta cực kỳ tổn thương, ta hơi nổi nóng, ưỡn ngực hỏi: “Chỗ nào của ta không giống nữ nhân? Ta đây cũng có trước có sau đấy nhé.”

“Nữ nhân bình thường da mặt rất mỏng, sẽ không nói lời như thế.”

Mi Vũ và Dung Sâm cùng nhau phì cười.

Ta: “...”

A Vũ khôì ngô chán nản bỏ đi. Ta cùng Mi Vũ cũng rất lấy làm tiếc. Rất nhiều chuyện sức mạnh bên ngoài không thể thay đổi được. Dù Mi Vũ có một đôi tay tuyệt diệu có thể thay đổi dung mạo của A Vũ, nhưng không thể thay đổi ý của Hà Hoa.

Màn đêm đen dần, ta trèo lên gác ngắm trăng, tay ôm một bầu vong ưu.

Ánh trăng như lụa, sương đêm phủ kín cảnh vật trong đình, loang loáng như mặt hồ nước gợn. Phía dưới truyền đến tiếng bước chân nhẹ, một bóng người đi ra khỏi bóng cây.

Dung Sâm chấp tay đứng dưới lầu, ngẩng đầu nhìn ta.

Ta lắc lắc bầu rượu, thoải mái nói: “Lên đây uống một chén.”

Hắn bước lên bậc thang, ngồi xuống bên cạnh ta.

Ta lấy ống tay áo xoa xoa miệng bình, đưa cho hắn.

Hắn cũng không ngại, ngửa đầu uống một hớp, đoạn quơ quơ bầu rượu, không hài lòng cười: “Chỉ có một hớp?”

“Uống nhiều tổn hại sức khỏe, ý vị là được rồi.”

Hắn lườm ta một cái: “Cô không thấy ý này quá nhỏ à?”

Ta cười hì hì đổi chủ đề: “Công tử, ta nghĩ kỹ rồi, phong ấn này coi như là bớt thôi.”

Hắn hơi kinh ngạc: “Cô không muốn xóa nó?”

“Ta đương nhiên muốn, nhưng cảm thấy không xóa vẫn tốt hơn.”

Dung Sâm im lặng một hồi, khẽ hỏi: “Vì sao?”

“Ta là một người rất dễ thỏa mãn, rất hài lòng với cuộc sống yên tĩnh bình thản hiện tại. Khuyết điểm duy nhất của ta có lẽ chính là dung mạo không như ý này. Nhưng cuộc sống con người đến tám, chín phần mười là không được như ý, đâu thể hài lòng mọi chuyện? Tất nhiên, dung mạo đẹp có thể được nhiều người yêu thích hơn. Ta cũng muốn có dung mạo đẹp, tìm được một lang quân như ý, ‘kim ốc tàng kiều’ chàng. Nhưng mà huynh nhìn A Vũ xem, cho dù dung mạo huynh ấy có như thế nào thì Hà Hoa cũng vẫn không thích huynh ấy. Thật sự thích một người thì sẽ không để ý đến dung mạo của người ấy. Biết đâu sau này ta lại có thể gặp được một người thích ta không phải vì dung mạo của ta. Nếu được như vậy, trái lại là chuyện rất may mắn.”

Hắn lẳng lặng đợi ta nói hết.

Ta thật lòng nói: “Cảm ơn món quà của huynh.” Mặc dù ta không nhận món quà này của hắn.

Hắn im lặng hồi lâu, vỗ vai ta, nghiêm túc bảo: “Cô nói cũng đúng. Như ta đây này, nữ tử thích ta, ta cũng không biết là họ thích dung mạo của ta hay là bản thân ta. Cho nên bề ngoài quá đẹp cũng rất phiền não, đào hoa quá nhiều sẽ thật rối rắm.”

Ta: “...”

Hắn thở dài vân đạm phong khinh: “Haizz, cô xem, sau này ta tìm vợ cũng thật phiền lòng. Cưới người như cô, người ta sẽ bảo ta như hoa nhài cắm bãi phân trâu. Cưới người như Mi Vũ, ta lại sợ nàng ép phong thái của ta xuống.”

Ta: “...”

“Này, này, cô đừng đi vội, ta còn chưa nói xong mà.”

Ta ôm ngực, sâu xa nói: “Công tử, huynh tha cho ta về trước để chấp vá lại cõi lòng tan nát này đi.”

Hắn vô tội hỏi: “Ta nói sai gì sao?”

“...”

Công tử à, huynh quả là cao thủ giết người không dao.

.

Chú thích:

(1)Đồ tể: người làm nghề sát sinh

6. Chương 5

Chương 5

Edit: Ichikazumi

Nắng mai sáng rõ, gió biển thổi vù vù khiến trái tim rộng mở khoáng đạt. Bên đường cây biếc sum sê, chim tước hót líu lo trong nắng, nghe như lũ trẻ hát rong ê ê a a khúc ca Giang Nam.

Ta vừa xuống khỏi bãi đá thì nghe thấy một hồi tiếng vó ngựa vội vã như bão truyền đến dưới vách. Phóng tầm mắt nhìn ra, một đội quân mặc áo giáp vàng đang từ bờ biển phi như bay đến. Tháng tư xuân ấm, khói bụi mịt mù, đoàn quân để lại trên đường cả một dải bụi bốc lên, thoát cái đã đến trước mặt ta, y như gió táp mây vùn.

Tướng sĩ áo giáp vàng cao lớn oai hùng ngồi trên lưng ngựa tốt. Người cầm đầu nhảy khỏi tuấn mã, ôm quyền trước ta: “Tại hạ là Tả sứ Ngự Lâm quân Hướng Quân, xin hỏi thần y Mạc Quy có ở đây không?”

Thì ra là Ngự Lâm quân của hoàng đế bệ hạ, hèn chi lại ngạo mạn thế này.

Ta khom lưng đáp lại: “Gia sư đã ra biển, chưa trở về.”

Hướng Quân biến sắc, vội hỏi: “Vậy khi nào ngài ấy quay về?”

“Gia sư không nói.”

Hắn gấp đến độ giậm chân, “Thế này sao được”.

“Không biết đại nhân tìm gia sư có chuyện gì?”

Hỏi thì hỏi vậy, thực ra trong lòng ta thừa biết rõ. Tả sứ Ngự Lâm quân tự mình đến thỉnh cầu sư phụ, chắc là thân thể đương kim hoàng thượng có bệnh.

Quả nhiên hắn nói: “Hoàng thượng bị bệnh, mời thần y vào cung chẩn bệnh.”

Nếu là người dân bình thường, ta nhất định sẽ nói, sư phụ không ở đây nên ta sẽ đi. Nhưng người mắc bệnh lần này là hoàng đế bệ hạ, sư phụ đã nói, vị Sưởng đế này là kẻ vui giận thất thường, vui vẻ sẽ gọi người là “ái khanh”, nhưng càng ‘ái’ người, người càng chóng chết...

Ta đương nhiên chưa muốn chết, vì vậy khép tay áo cười khan, tỏ vẻ tiễn khách.

Không ngờ ánh mắt Hướng Quân đột nhiên sáng lên: “Cô nương là đệ tử của thần y, chắc hẳn y thuật cũng rất tinh, mời cô nương đi theo chúng ta một chuyến vậy.”

Ta kéo khoeo miệng, vội nói: “Y thuật của ta kém xa sư phụ.”

“Cô nương không cần khiêm tốn, mời.”

Hắn vung tay lên, hô một tiếng, đội quân áo giáp vàng sau lưng chỉnh tề tách ra như rút đao ngăn nước, để lộ ra một chiếc xe ngựa cực kỳ tinh xảo.

Ta còn chẳng kịp nói thêm chữ “không”, người đã bị hắn “mời” lên xe.

Ta túm lấy cửa xe, vội la lên: “Tả sứ đại nhân, ngài ít ra cũng phải để cho ta mang theo hòm thuốc chứ.”

Hắn lại “mời” ta xuống.

Ta trở lại Linh Tịch các, xách theo hòm thuốc, nhân tiện lưu lại mấy dòng báo hướng đi cho Mi Vũ. Lúc này chắc nàng còn đang ngủ say trong Hàm Yên các, tội nghiệp ta sáng sớm phải bỏ dậy đi hái hoa, đèn đuốc phải tên Hưởng Tả sứ này... Đúng là con sâu dậy sớm dễ bị chim ăn.

Vừa viết xong bức thư, Dung Sâm bỗng vén rèm bước vào.

“Cô phải vào cung?”

Ta bị thương gật đầu.

Đuôi mày hắn cong lên: “Hay là ta đi cùng cô?”

Trong đầu ta chợt lóe lên quang sáng, hẳn là khách “quý” của sư phụ, nhất định có chỗ hơn người, biết đâu còn là thần y cao nhân? Ta mừng thầm, không ngớt lời: “Được. Được.”

Hắn mỉm môi cười: “Ta đi xem náo nhiệt.”

Ta: “...”

Hắn tươi cười rạng rỡ: “Nếu cô bị hoàng đế bệ hạ đánh cho không đi được, ta còn có thể chở cô về Già La.”

“...” Công tử, huynh không thể nói mấy lời may mắn một chút à.

Dọc đường đến kinh, ta rất sầu muộn. Ta còn trẻ tuổi, còn chưa thành thân. Ta... có thể không đi được không?

Vén rèm xe, ánh giáp vàng sắc bén rơi vào mắt.

Ta im lìm lũi vào trong xe, tiến hành tự an ủi mình. Dù sao ta cũng là đệ tử tâm đắc của thần y Mạc Quy, trừ trường sinh bất lão, cõi đời này ước chừng không có chứng bệnh khó giải nào có thể làm khó được ta, sợ hấn làm chi. Vả lại bên cạnh ta còn có một vị bề ngoài rất giống cao nhân này nữa. Đâu ngờ liếc mắt nhìn qua, cao nhân không biết là đã ngủ thiếp đi hay đang nhắm mắt nghỉ ngơi, tóm lại là cái dáng vẻ nhớn nhợ uể oải đi du sơn ngoạn thủy, trên mặt lơ mơ viết ba chữ “không đáng tin”.

Xe trực tiếp vào thẳng Đế kinh. Ngoài cửa cung, bỏ xe đổi kiệu, đoàn người tiến vào cung thành.

Vào đến Thừa Thiên môn, quỳnh lâu ngọc điện trùng trùng điệp điệp, đại môn rộng lớn nghiêm trang mà hùng vĩ. Thường thức của Sưởng đế quả không tầm thường, không tiếc tiêu tiền, chôn chôn vàng son lộng lẫy, rực rỡ lung linh, cột điều thêm ngọc, phồn hoa xa xỉ vô cùng.

Qua Ngự Hoa viên, đi dọc theo hành lang chín khúc, dần dần càng lên càng cao, quanh co lòng vòng hồi lâu, cũng không biết đã tới chốn nào. Lại qua đoạn đường nữa, một tòa cung điện rực rỡ khí thế xuất hiện trước tầm mắt. Mười mấy người đẹp mặc cung trang đứng yên ngoài điện, đủ loại mẫu đơn phú quý tươi đẹp đang nở rộ được xếp bên thêm ngọc, đua nhau khoe sắc với những bộ áo gấm đầy sắc màu của những cung nữ kia, rực rỡ gấm hoa, đẹp không nói nên lời.

Hướng Quân thấp giọng: “Đã đến tẩm cung của bộ hạ.”

Ta bước xuống thêm ngọc, đứng trên hành lang.

Dung Sâm âm thầm đứng sau ta, đột nhiên dùng một ngón tay chọc ta: “Thẳng lưng.”

Ta còn khúm núm?

Hướng Quân khom người bước nhẹ vào, lát sau, từ trong vọng ra một âm thanh hùng hậu trầm thấp.

“Vào đi.” Hướng Quân vẫy ta.

Ta hít sâu một hơi, nâng bước tiến vào.

Trong điện tĩnh lặng đến mức có thể nghe thấy tiếng kim rơi.

Cung nữ thái giám ba bước một người, vẻ mặt khiêm tốn ngoan ngoãn đứng hầu trong điện, lặng như tượng gỗ.

Rèm châu được nhấc lên, mùi long diên hương phả thẳng vào mặt, ta hắt xì một cái kinh thiên động địa, đến khi ngẩng đầu lên vuốt mặt, trông thấy một nam tử đang nằm trên long sàng, biếng nhác nửa tựa trên chiếc gối ngọc thạch, mày kiếm nhíu lại. Sự kiêu ngạo không chịu gò bó, dáng vẻ chẳng chút hứng thú, phong lưu phóng khoáng không nói nên lời.

Ta bước lên hành lễ.

Hắn quan sát ta một lượt, ánh mắt bất chợt rơi sau lưng ta, dừng lại rất lâu, có lẽ là được tướng mạo của Dung Sâm ở mang tầm mắt.

Khiến kẻ đã nhìn chán tuyệt sắc thiên hạ này phải chịu kinh hãi, ta rất có lỗi, rất đồng tình, cũng rất hiểu cho hắn.

Hắn vuốt ngực: “Bình thân. Người chính là đệ tử của thần y Mạc Quy?”

“Dạ. Thảo dân tên Linh Lung.” Ta chỉ sang người sau lưng: “Người này là trợ thủ của thảo dân, tên Dung Sâm.”

Để Dung Sâm chịu thiệt làm trợ thủ của ta, thật xin lỗi, nhưng dù sao ta cũng không thể nói là hắn đến để xem náo nhiệt.

Sưởng đế uể oải dựa người, nhìn thì có vẻ không chút sức lực, trong mắt lại không giấu được tia sắc bén, lơ đãng quan sát đôi mắt ta, rồi ánh mắt lướt nhẹ qua môi, có lẽ môi ta cũng không tệ.

“Người đã chữa bệnh được cho bao nhiêu người?” Lời này hỏi ra, hiển nhiên là không tin tưởng y thuật của ta lắm.

“Đếm không xuể.” Thường thì số liệu không cụ thể sẽ không thuyết phục lắm, vậy nên ta lại bổ sung thêm một câu, “Trừ người, thảo dân còn từng chữa trị cho chó, bò, lợn...” Tỏ vẻ ta đây hiểu biết rộng rãi, kinh nghiệm dày dặn.

Hướng Tả sứ cúi đầu ho khan.

Sưởng đế trầm lặng, cũng không biết hài lòng hay không hài lòng với câu trả lời của ta. Mãi lát sau hắn mới nói: “Hôm trước là sinh thần mẫu hậu nên bữa tối trẫm có uống nhiều mấy chén, ban đêm hơi khát lại đói, trẫm liền ăn táo. Ăn được nửa, trẫm vô tình liếc nhìn quả táo...” Nói đến đây, hắn nhú mày, vẻ mặt đan xen giữa muốn nói lại thôi cùng ghê tởm muốn nôn.

Ta đoán: “Phải chăng bệ hạ đã phát hiện thấy trong quả táo đó có sâu?”

Hắn nhìn qua ta: “Một nửa.”

Một nửa còn lại có thể đoán...

“Mấy ngày nay trẫm cứ ăn cơm là ghê tởm muốn nôn, luôn cảm thấy có một con sâu đang ngo ngoáy trong bụng.”

Đừng nói là con sâu đã bị cắn ngang, cho dù là nuốt sống thì giờ cũng đã chết toi trong bụng Sưởng đế lâu rồi. Cảm thấy có sâu trong bụng và ghê tởm muốn nôn hoàn toàn là do tâm bệnh mà thôi.

“Người có cách gì trị bệnh cho trẫm không?”

Ta nghĩ ngợi một lát, gật đầu thưa: “Có ạ.”

Sưởng đế nói ngay: “Nói.”

“Xin bệ hạ lấy cho thảo dân một đoạn lòng lợn chưa rửa và một bát nước sạch.”

Hướng Quân lộ ra vẻ mặt cực kỳ sợ hãi cùng không thể tin nổi. Trong điện yên tĩnh lạ, mấy vị cung nữ thái giám đều nhìn vào ta, sắc mặt giống hệt Hướng Tả sứ.

Sưởng đế nhú mày, nhưng rất biết kiềm chế, không hỏi nhiều, phát phát tay ra hiệu cho Hướng Tả sứ.

Không lâu sau, Hướng Quân bưng một cái khay bước vào, trên khay đựng một đoạn lòng lợn và một bát nước sạch. Lòng lợn chưa được rửa sạch nên có mùi rất khó ngửi, tất nhiên, hình dạng cũng rất khó nhìn.

Vẻ mặt Sưởng đế như sắp nôn mửa đến nơi, tên thái giám bên cạnh lập tức tinh mắt dâng khăn gắm lên, Sưởng đế nhận lấy, vội che kín mũi miệng.

Ta mở hòm thuốc, lấy ra một đôi găng tay mỏng như cánh ve, sau lại lấy thêm một túi bột mịn hòa tan vào nước.

“Mời bệ hạ xem.” Ta nâng đoạn lòng lợn, bước tới trước mặt Sưởng đế, vạch ra.

Sưởng đế vừa liếc mắt nhìn đã lập tức vươn cổ ợ ra nước chua.

Ta lùi về sau mấy bước, ra hiệu với Dung Sâm: “Lại đây cầm giúp ta.”

Trán Dung Sâm run lên, nhưng không từ chối, nhắc hai ngón tay kẹp phần đuôi.

Nhìn dung mạo không nhiễm chút khói lửa nhân gian và ngón tay ngọc thon dài trắng nõn kia, lại nhớ ra hẳn mắc bệnh sạch sẽ, trong lòng ta cảm thấy thật có lỗi. Ta bưng bát nước sạch từ từ đổ vào trong đoạn lòng, xong rồi cười với Dung Sâm: “Được rồi, thả vào trong bát đi.”

Dung Sâm buông tay để dòng nước vẫn đục hôi thối tuôn vào bát. Ta cầm đoạn lòng đã được thuốc nước rửa sạch, lột ra, “Bệ hạ nhìn lại xem.” Đoạn lòng sạch sẽ, ngay cả mặt nhẵn ở trong cũng sạch bóng.

Sưởng đế lộ vẻ như trút được gánh nặng, nét mặt sau cơn mưa trời lại sáng.

Ta nhìn, trong lòng cũng như trút được gánh nặng.

Cung nữ cầm khay lui ra.

Ta tháo găng tay ra, rửa sạch tay, lấy một túi bột từ trong hộp thuốc cung kính trình lên: “Thuốc bột này bệ hạ pha ra một ly rồi uống là đủ.”

Rất hiệu quả đấy nhé, nhìn màn vừa rồi không cần nói cũng biết.

Sưởng đế khẽ hé môi, gạt đầu với Hưởng Quân: “Thưởng”.

Hưởng Quân dẫn ta và Dung Sâm đến điện Phượng Nghi sau Ngự Hoa viên, không lâu sau, mười vị cung nữ lưng liễu mặt sen xinh đẹp thướt tha nâng đồ thưởng nối đuôi bước vào.

Ngọc như ý, vàng nguyên bảo, san hô đỏ,... Ra tay vô cùng hào phóng.

Ta chia đôi phần thưởng, đẩy tới trước mặt Dung Sâm.

“Hôm nay vất vả cho công tử rồi.”

Hắn gơ hai ngón tay bị rửa đỏ bừng như lạp xường, cười hỏi: “Rốt cuộc cô đã cho hắn cái gì vậy?”

7. Chương 6

Chương 6

Edit: Ichikazumi

Ta liếc quanh thấy bốn bề vắng lặng, lúc này mới dám len lén nói: “Một túi thuốc tiêu chảy đặc biệt chứa thêm thành phần thanh nhiệt mà thôi, uống vào sẽ tập trung tinh thần, thanh tâm quả dục. Còn túi thuốc dùng để rửa đoạn lòng kia là nước tinh khiết, uống vào nào có sao đâu.”

Dung Sâm bật cười, dùng ngón tay lạp xường dí vào trán ta một cái: “Mặt cô lúc gạt người trông thật thà thật đấy.”

Ta nghiêm mặt: “Đây không phải là lừa gạt nhé. Là đúng bệnh bốc thuốc, tâm bệnh phải dùng tâm dược trị.”

Dựa vào kinh nghiệm hành y mấy năm nay của ta, trên cõi đời này, thứ khó chữa nhất chính là tâm bệnh, mà dễ chữa nhất cũng vẫn là tâm bệnh.

Dung Sâm ngả người lên ghế quý phi, chống đầu cười híp mắt: “Nghe sư phụ cô nói, Sưởng đế là kẻ vui giận thất thường, cô mắng hắn là lợn, không biết hắn có ghi thù không?”

Lòng ta rơi lộp bộp. Không thể nào, mặc dù ta dùng lòng lợn so sánh với lòng hắn, nhưng ta thật sự không có ý đem nó ra so sánh với hắn mà.

“Cô đó, tốt nhất nên cẩn thận thì tốt hơn, coi chừng khó giữ được cái mạng nhỏ của mình.”

“...” Xì xì xì, đồ qua đen.

Theo tin tức đáng tin cậy, buổi chiều hôm đó Sưởng đế tiết ra hai lần, bữa tối ăn một vĩ thạch anh và một bát cháo trắng, không nôn nữa.

Cõi lòng ta ổn định lại, nhét những phần thưởng của Sưởng đế vào bao đồ, chuẩn bị hôm sau về phủ. Tuy nơi này là điện Phượng Nghi nằm ngay cạnh Ngự Hoa viên, phong cảnh đẹp để tuyệt trần, có đủ mọi thứ, thậm chí Sưởng đế còn cố ý phái mười mấy vị cung nữ đến hầu hạ, nhưng Sưởng đế vui giận thất thường, thứ người dao thốt như thể khiến kẻ thịt cá ta đây không yên tâm nổi, tốt nhất nên chuồn nhanh.

Ta đã chuẩn bị xong cả, ai ngờ sáng hôm sau lại bị Sưởng đế gọi đến. Khí sắc hắn rõ ràng tốt hơn hôm qua rất nhiều, nếu không có cái tính vui giận thất thường kia, trông ra cũng là một nam tử oai hùng anh tuấn.

“Thuốc của ái khanh quả nhiên thần hiệu.” (công hiệu thần kỳ)

Ta nghe hắn đổi giọng gọi mình là “ái khanh”, đột nhiên cảm thấy không ổn.

Hắn nhíu mày, thản nhiên nói: “Trầm gần đây có một tật xấu, trong lòng cứ nghĩ đến một người”.

Nói đến đây, hắn dừng lại, dường như lại nhớ đến người kia, sâu kín thở dài, trên hàng mày khí khái bức người ngưng tụ chút buồn bã mất mát.

Ta chờ một hồi, thấy hắn vẫn trong trạng thái ủ ê mất hồn, bình tĩnh hỏi: “Không biết người nọ là nam, hay nữ?”

Khóe miệng Hướng Quân giật giật, ho một tiếng.

Sưởng để hồi phục tinh thần, bình tĩnh lườm lại ta: “Nữ.”

À, thế thì tốt.

“Lúc nàng ấy không ở trước mặt trầm, trầm chẳng có tâm tư làm gì, ăn không ngon, ngủ không yên, hoa mắt, buồn bực, vô lực, ngẩn người, ảo giác nghe nhầm, vô cùng chán ngán.”

Ta thầm ồ lên trong lòng, đây chính là diễn hình của căn bệnh tương tư, triệu chứng của bệ hạ ngài còn rất đầy đủ. Quả nhiên là nó ám sinh phóng túng, bệnh kén ăn vừa khá lên, bệnh tương tư đã tới.

Hắn nâng mày, sóng mắt quét ngang qua ta, “Ái khanh có thể trị không?”

Ta đột nhiên nhớ đến lời của tên Dung Sâm kia, suy suy nghĩ nghĩ, ấp a ấp ứng: “Bệnh này, dễ trị, mà cũng khó trị.”

Hắn không biến sắc hỏi: “Là sao?”

“Nếu nàng ta cũng vì bệ hạ mà mắc bệnh này, vậy rất dễ trị.”

“Trị thế nào?”

Ta liếc qua long sàng sau hắn, bình tĩnh đáp: “Song tu một đêm là khỏi hẳn.”

Mặt Hướng Tả sứt đỏ bừng, lộ rõ vẻ túng quẫn.

Sưởng để ngược lại da dày thịt béo, vẫn hỏi tiếp: “Nếu nàng ấy không thế?”

“Vậy thì khó trị rồi.”

“Rốt cuộc là có biện pháp hay không?”

Ta chần chờ một lúc: “Dạ, cũng có.”

Mắt hắn sáng lên, ngồi thẳng người: “Nói đi.”

Ta bước lên trước hai bước, kết quả bàn tay còn chưa chạm được đến ngực Sưởng đế, cổ tay đã bị một cánh tay vững chắc bắt chặt, mặt Hướng Tả sứt đỏ bừng, nhưng ánh mắt đã lạnh lẽo đầy sát khí. Thân thủ quả nhiên rất nhanh nhẹn. Nhưng Tả sứ Ngự Lâm quân đại nhân à, hành động của ta nhìn giống định hành thích hoàng đế bệ hạ lắm sao? Kể tay không tác sát ta đây chỉ biết nhìn Hướng Tả sứ nặn ra nụ cười khổ.

Sưởng đế phát phát tay: “Không sao, để nàng ta nói.”

Hướng Quân buông ta ra, ta vuốt vuốt cổ tay, nói: “Nếu thích một người, lần đầu tiên gặp nhau trong lòng sẽ sinh ra tơ tình, tơ tình này càng ngày càng nhiều, dần dần cuộn lại thành một viên châu tương tư khảm trong ngực, máu thịt gắn liền. Giờ đây châu tương tư đã thành hình, bệnh tương tư cũng đã ngấm tận xương, muốn chữa khỏi chỉ có thể móc hạt châu này ra, từ nay trở đi không thích người đó nữa.”

Sưởng đế cau chặt mày, sắc mặt trầm xuống.

Hướng Quân lộ ra vẻ mặt “ngươi điên rồi”.

Ta vẫn tiếp tục nói: “Chỉ cần để thảo dân mổ ngực bệ hạ lấy viên châu tương tư kia ra, bệnh tương tư tự nhiên sẽ khỏi hẳn. Chẳng qua, ngực bệ hạ sẽ lưu lại một lỗ nhỏ.”

Ta nói xong, trong điện hoàn toàn im lìm.

Thái giám ngây người như phỗng, cung nữ mặt trắng như tuyết.

Nét mặt Hường Tả sứ chuyển thành: Người nhất định phải chết.

Nhìn lại Sưởng đế, hắn lại vẫn không chút biểu cảm. Quả không hổ là vua của một nước, nghe cách chữa bệnh như vậy mà vẫn giữ được vẻ bình thản, thực sự có chỗ hơn người.

Đáng tiếc, ta vừa thầm khen hắn xong đã nghe thấy tiếng rống to: “Mổ ngực ra còn có thể sống sao! Nếu người không phải đệ tử của Mạc Quy thì trăm đã lôi người ra ngoài chém rồi. Người định mưu nghịch hả?”

Hắn trợn tròn hai mắt, tay chống nạnh, dáng vẻ phong lưu phóng khoáng, hào hoa phong nhã trước đó hoàn toàn mất hút, giờ y hết một tên bát phu(1) chữ đồng.

Ta trấn định thần nhiên trả lời: “Tuyệt đối không chết. Sau khi lấy châu ra, thảo dân sẽ khâu lại hoàn chỉnh cho bệ hạ.” Ta biết rõ ai nghe xong cách chữa trị này cũng sẽ giậm chân. Cho nên Sưởng đế nổi trận lôi đình vẫn trong dự liệu của ta, cũng chẳng kinh ngạc lắm.

Hắn dằng dằng bước đến trước mặt ta, ánh mắt âm u quét về cổ áo, sau đó, xuống ngực.

Ta luôn tự thấy dung mạo mình rất có cảm giác an toàn, nhưng đối mặt với cặp mắt sắc bén như dao đang đặt trên ngực, ta vẫn không tránh được căng thẳng, theo bản năng lùi lại một bước.

Hắn chỉ vào quần áo ta, hừ lạnh: “Dựa vào đường may siêu sọc vệt sứt này của người? Y phục còn khâu không nổi mà còn muốn khâu người?”

Ta thở phào nhẹ nhõm, thì ra hắn đang nghiên cứu đường chỉ trên quần áo ta.

Hường Tả sứ không phúc hậu phì cười, vội mím môi.

Ta bình tĩnh chỉnh cổ áo: “Bệ hạ không tin? Thảo dân đã từng chữa khỏi cho rất nhiều người.”

Sưởng đế trợn tròn mắt: “Người nói là, người từng trị loại bệnh này?”

Ta gật đầu: “Dạ. Đa số trong ngực mỗi người chỉ có một hạt châu, nhưng cũng có người có hai hạt châu. Đáng sợ nhất là thảo dân thậm chí còn từng nhìn thấy người có mấy chục hạt châu trong ngực, suýt nữa làm vỡ ngực hắn.”

“Những mười mấy hạt?”

Ta tiếp tục gật đầu: “Gặp phải người có một đồng hạt châu trong ngực như thế rất khó chữa trị. Bởi vì không biết hạt châu nào tương tự người nào. Chẳng hạn như hắn muốn thảo dân giúp hắn cắt đứt tương tự với Lý tiểu thư, nhưng trong mười mấy hạt châu như thế, thảo dân làm sao biết được viên nào mới là của Lý tiểu thư?”

Ánh mắt Sưởng đế chẳng rõ tâm tư, khiến người ta không thể nhìn thấu.

Ta tiếp tục nói: “Thường thường thì hạt châu tương tự trong lòng Trương Tam là vì Lý Tứ, nhưng hạt châu tương tự trong lòng Lý Tứ lại là vì Vương Ngũ. Nói chung, chứng bệnh tương tự này vô cùng phức tạp.”

Sưởng đế không lên tiếng, chỉ im lặng nhìn ta chăm chăm, cũng không biết có mấy phần tin tưởng lời nói của ta.

Có câu nói thật mất lòng, lời thật thường nghe rất giống lời nói láo. Đặc biệt là cái nghề hoàng đế này, xác suất nghe được lời thật lòng quá thấp, chẳng mấy khi được nghe lời nói thật một lần, đại để như nghe chuyện nghìn lẻ một đêm vậy. Ta cũng chẳng trông mong hắn tin tưởng gì, nhưng thân là thầy thuốc, đành đúng nghĩa vụ nói sự thật với người bệnh.

“Bệnh này tuy khổ sở đau đớn, nhưng trong khổ có ngọt, dư vị sâu sắc. Được cảm nhận hương vị mất hồn như vậy, không phải ai cũng may mắn có được, do đó, đôi khi chữa khỏi không bằng không chữa.”

Đây là tổng kết tâm đắc của ta qua nhiều năm chữa cái bệnh tương tự này. Nói thật, ta đối với căn bệnh này còn rất chi là mong mỏi, chỉ tiếc không thể gặp được một người khiến ta mắc bệnh đó. Đáng tiếc hơn nữa là, chẳng có ai mắc bệnh này vì ta, cuộc sống thật là tịch mịch trống vắng.

Hướng Quân thở ra một hơi, vẻ mặt như trút được gánh nặng, đứng kiểu: người rớt cuộc cũng chịu nói vớ nói vắn xong rồi hả.

Ta cũng thở ra một hơi, trả lại cho hắn vẻ mặt: ngài không biết gì thì đừng có nghi ngờ chuyên gia ta.

Sưởng đế chậm chạp quay lại ngồi trên long sàng, im lặng trầm tư hồi lâu, lúc sau sâu xa nói: “Cứ coi như người nói thật, trẫm cũng không nguyện ý lấy châu tương tư ra.”

“Tại sao?”

“Chờ khi người thích một người, người sẽ hiểu rõ.”

Thế này là tốt nhất. Ta khom người thi lễ: “Vây thảo dân xin cáo lui.”

“Khoan đã.”

“Bệ hạ còn có gì sai bảo?”

“Ái khanh có thể khiến nàng ấy thích trẫm hay không?”

“...” Bệ hạ à, thần y không phải là thần tiên đâu.

Ta thi lễ xin lỗi: “Việc này thảo dân rất khó làm được.”

Hắn chậm rãi dựa vào long tháp, nhìn ta cười tươi: “Nếu là thần y, ái khanh nhất định có thể làm được.” Dung mạo hắn cực đẹp, mắt phượng mày rồng, nụ cười đúng vẻ quyến rũ siêu lòng người, sắc xuân lan tràn. Chỉ có điều, nghe câu nói sau, cả người ta nguội lạnh âm u như bị rơi xuống hầm băng.

“Nếu không làm được, vậy chết đi được rồi.”

Trên mặt hắn, sắc xuân nhanh chóng chuyển thành trời đông giá rét, lời nói như gió buốt cắt da, cắn cắn sát ý.

Ta hoảng sợ cúi đầu, giờ này phút này, ta sâu sắc cảm nhận được thế nào là gần vua như gần cọp, đúng là trở mặt còn nhanh hơn lật sách. Dưới chân cường quyền, tính mạng chỉ như kiến hôi cỏ dại, người không thể không cúi đầu.

Ta chỉ có thể nói: “Bệ hạ có thể cho thảo dân gặp người kia trước được không ạ? Phải dựa vào tình huống cụ thể thì mới có thể nghĩ ra biện pháp cụ thể.”

Sưởng đế hất cằm: “Hướng Quân, đưa nàng ta đi.”

Ta và Dung Sâm bị “mời” vào một chiếc xe liễn. Ta búi người, thoát được miệng hổ nhưng vẫn không thoát được hang hổ.

Từ nhỏ ta đã lập chí làm một thần y, chỉ mong trường sinh bất lão. Mặc dù đã trị không ít bệnh tương tự, nhưng ta chưa từng làm bà mối bao giờ. Đây là lần đầu tiên ta cầm tờ bắc cầu làm mối, không ngờ lại là tờ của Sưởng đế. Nếu nối không được, hắn sẽ lấy cái mạng nhỏ này của ta. Than ôi! Lòng ta như bị phủ mây đen mù sương, xoắn xuyết không ngừng.

Dung Sâm quả nhiên đến để xem náo nhiệt, mím môi cười như không cười, thoải mái nhàn nhã uống trà trong xe, sống chết mặc bay.

Ta không nhịn được nhìn hắn cầu nhàu: “Người ta bảo từ khi sinh ra trên chân mỗi người đã được xuyên sẵn một sợi tơ hồng của Nguyệt lão, định trước nhân duyên trong đời. Huynh nói xem, tên Sưởng đế này đã có ba nghìn mỹ nhân trong hậu cung mà vẫn còn tham lam ăn đồ bên ngoài, ngón chân hai bàn đủ sử dụng sao?”

Dung Sâm phì một cái, nước trà trong miệng phun hết ra ngoài.

Ta hậm hực lau mặt, sâu sắc cảm nhận sự khó khăn của nhiệm vụ lần này.

Khoảnh khắc nhìn thấy ý trung nhân của tên Sưởng đế kia, lòng ta run bắn lên... Nhiệm vụ khó khăn hoàn toàn vượt ngoài sức tưởng tượng của ta.

.

Chú thích:

(1): bát phu: Người đàn ông ngang ngược, thô lỗ.

8. Chương 7

Chương 7

Edit: Ichikazumi

Sưởng đế tin đạo, đạo quán lớn nhỏ trong kinh thành nhiều vô số, am Thượng Thanh là nơi kiệt xuất nhất trong số đó. Lúc Hưởng Quân dẫn ta vào đạo quán này, ta ôm cả bụng khó hiểu, không phải đi gặp người thương của Sưởng đế sao? Sao lại tới đây?

Hưởng Quân trực tiếp dẫn ta vào một trạch viện u tĩnh đằng sau đạo quán, chỉ vào vị nữ tử ngồi dưới tàng cây: “Đó chính là người trong lòng bệ hạ, Minh Tuệ.”

Ta liếc mắt trông theo, lòng rơi lộp bộp. Thì ra, nữ tử Sưởng đế lão nhân gia ngài thích là một nữ đạo sĩ!

Vị nữ đạo sĩ kia đứng trước một bụi chuối tây, dáng người mỏng manh cao gầy, bộ đạo bào màu xanh tung bay theo gió, nhìn từ xa có rất có cái thần tiên phong đạo cốt(1).

Vốn ta còn ôm mấy phần hy vọng, nay vừa thấy thân phận nàng ta, nhất thời cảm thấy cơ hội nối thành sợi tơ hồng này chỉ là con số không. Người tu tiên hướng đạo cầu mong trường sinh bất lão, đắc đạo thành tiên, há lại bị mê muội bởi tình cảm chốn hồng trần. Tuy nhiên, tên đã lấp vào cung, không bắn không được. Không nói được sợi tơ này, ta chắc đành cười hặc về Tây. Không còn cách nào, ta chỉ có thể tiến lên phía trước.

Minh Tuệ nghe thấy tiếng động, quay người lại. Khoảnh khắc nhìn rõ dung nhan kia, ta kinh hãi vô cùng.

Kinh hãi không phải vì nàng ta quá xinh đẹp, mà là ngược lại.

Ta vốn nghĩ rằng, nữ tử có thể khiến Sưởng đế mắc bệnh tương tư không biết phải khuynh quốc khuynh thành, điên đảo chúng sinh cỡ nào. Lại không ngờ rằng, nàng ta chỉ là một nữ tử lãnh nhược băng sương, thậm chí chẳng đến mức như hoa như ngọc, nói là như băng như ngọc là thích hợp nhất.

Nữ tử chốn hoàng cung gần như người nào người nấy đều vô cùng xinh đẹp, chim sa cá lặn. Nếu ví mỹ nhân chốn hậu cung như bức tranh rực rỡ tươi sáng bởi nét vẽ tinh tế tỉ mỉ, thì vị trước mắt này chính là bức tranh thủy mặc nhạt màu bởi nét vẽ chấm phá truyền thần. So với hậu cung trăm hoa như gấm, phú quý ung dung, quả là hai hương vị hoàn toàn bất đồng.

Dung mạo xinh đẹp nhìn nhiều cũng quen, như kiêu bửu bửu thịt cá, bỗng hôm thấy đĩa rau xanh biếc, mắt sẽ sáng bừng. Tuy nhiên, vị cô nương Minh Tuệ trước mắt cũng không phải một cây rau xanh biếc, mà là một bìa đậu phụ. Nàng chẳng phải khuynh quốc khuynh thành, nhưng làn da quả là trắng mịn nhất ta từng thấy, dưới ánh nắng mặt trời, nó như thứ gốm sứ tinh khiết tỏa sáng, trong suốt vô ngần. Cho nên đứng trước mặt nàng ta, ta không dám nói chuyện quá to, chỉ sợ phá hỏng dung nhan của nàng ta.

Hưởng Quân ôn hòa chào hỏi: “Minh Tuệ cô nương, vị này là đệ tử của thần y Mạc Quy. Bệ hạ mời nàng ta đến khuyển nhủ cô nương.”

Minh Tuệ lập tức lộ ra vẻ mặt chán ghét mất kiên nhẫn. Hiển nhiên, vì Sưởng đế, Hưởng Tả sứ đã trở thành kẻ không được hoan nghênh. Ta cũng không ngoại lệ, ánh mắt nàng ta lạnh nhạt yên lặng lướt qua mắt ta, không chút thiện ý.

Ta cũng đâu muốn vậy đâu. Chỉ có điều, thân là “ái khanh”, ta chẳng còn cách nào khác.

Điều khiến ta kinh ngạc chính là khi Minh Tuệ nhìn đến Dung Sâm sau lưng ta, cũng là kẻ như củ cải trắng, ánh mắt chỉ tùy ý lướt qua, dừng lại một chút cũng không. Đối mặt với một nam tử tao nhã vô song như

hắn mà nàng ta vẫn lạnh nhạt đến vậy, ta cảm thấy thật khó tưởng tượng nổi, không nhìn được ngoảnh đầu lại liếc nhìn Dung Sâm. Vừa nhìn qua, ta càng không thể tưởng tượng nổi, bởi ánh mắt Dung Sâm nhìn nàng ta vậy mà lại lóe ra tia sáng kì lạ, y như vừa phát hiện ra một viên minh châu quý hiếm.

Ta bỗng cảm thấy mê mang, là thẩm mỹ quan của ta vận vẹo, hay là thẩm mỹ quan của đám nam nhân bọn họ vận vẹo? Ta lại quay đầu cẩn thận quan sát Minh Tuệ lần nữa, vẫn không thể nhìn ra thứ khiến người ta hồn xiêu phách lạc nơi nàng ta. Dung mạo cùng lắm coi là thanh tú, không bằng một nửa vẻ thù mị của Mi Vũ. Nhưng tại sao Dung Sâm nhìn Mi Vũ lại như thấy cái trắng, trong khi thấy nàng ta mắt hắn lại sáng lên? Ta nghĩ loạn lên vẫn không lý giải nổi, suy nghĩ của đám nam nhân bọn họ thật khó đoán.

Minh Tuệ lạnh lẽo nói với Hướng Tả sứ: “Người trở về chuyển lời tới ngài ta, không cần cho người tới thuyết phục, ý ta đã quyết, chắc chắn không đổi.”

Hướng Tả sứ ngoảnh mặt làm ngơ, nhìn ta gật đầu, đúng ý là, người có thể bắt đầu rồi đấy.

Lưỡi sen của ta đã chẳng kiên cường gì, đặc biệt lại thêm tên Dung Sâm thản nhiên đứng cạnh, ánh mắt cái kiêu rất chỉ là mong đợi diễn xuất khuynh tình của ta, khiến một đồng bản nháp ta nhét sẵn trong bụng từ lúc đi đường nhảy mất bay biến hết.

Ta nhìn Hướng Quân cười gượng: “Hướng Tả sứ, phiền ngài chờ ở bên ngoài một lát.”

Hướng Tả sứ trả lại vẻ mặt không cần khách khí.

Ta dừng một chút: “Chuyện riêng của nữ nhân.”

Hắn rút cuộc đỏ mặt lui xuống, trước khi đi còn không quên lôi theo kẻ cũng không phải nữ nhân là Dung Sâm ra ngoài. Vì vậy, trong sân chỉ còn lại ta và Minh Tuệ, áp lực giảm bớt không ít.

Ta âm thầm nhớ lại mấy lời bà mối Trương trong trấn hay dùng, đang cân nhắc đắn đo, mãi vẫn chưa kiếm được câu thích hợp, Minh Tuệ đã lạnh lùng nói trước: “Nếu người là thuyết khách của hắn, vậy không cần mở miệng, mời trở về cho.”

“Ta không phải thuyết khách, ta là đại phu.”

Nàng ta hừ mũi: “Ta không có bệnh.”

Ta lau mũi: “Là Hoàng thượng có bệnh...”

Ba chữ “bệnh tương tư” còn chưa kịp nói ra, đã nghe nàng ta hừ lạnh ngắt lời: “Đúng là hắn có bệnh, bệnh thần kinh.”

“...”

Cô nương này không riêng dung mạo đặc biệt, tính cách cũng sắc vị ớt non, lời nói như có gai, đâm đúng chỗ ngứa, so với đám cừu nhỏ vâng vâng dạ dạ trong hậu cung kia, hương vị quả nhiên nặng hơn nhiều.

Ta đột nhiên hiểu ra vì sao Sưởng đế lại thích nàng ta. Có lẽ hắn nghe lời a dua nịnh hót nhiều quá rồi, muốn đổi khẩu vị khác, đi tìm chút ngược. Nhìn dung mạo lãnh nhược bằng sương, nghe giọng nói lạnh nhạt chán ghét của nàng ta, ta có cảm giác, khiến nàng ta thích Sưởng đế có khi còn khó hơn khiến Sưởng đế thích ta. Tuy nhiên, cho dù có muôn vàn khó khăn, ta cũng phải thử một lần.

Không thể không nói, nụ cười câu hồn đoạt phách cùng tiếng gọi “ái khanh” đầy tình cảm kia của Sưởng đế chính là đại diện ột thứ vô hình, vô thanh, vô sắc, vô vị tên là quyền thế, hoàn toàn có thể khiến người sinh ra nguồn sức mạnh dũng cảm tiến lên không biết sợ.

“Bệ hạ một lòng say mê cô nương, sao cô nương không chịu đồng ý?”

Nghe nói, vì Sưởng đế cô đơn nhớ Minh Tuệ, ba nghìn mỹ nữ hậu cung quanh năm đại hạn hán, một hạt thóc cũng không thu được.

Nàng trừng ta: “Rất nhiều người một lòng say mê ta, chẳng lẽ ta phải đồng ý tất cả bọn họ?”

Nhưng người một lòng say mê này vừa cao lớn đẹp trai lại vừa có tiền đó. Ta ngượng ngùng nói: “Ngài ấy là thiên tử cao quý, dung mạo xuất chúng, tiền khuynh thiên hạ...”

Lời còn chưa dứt, nàng ta đã cười khẩy: “Sinh ra đã là thiên tử và có được dung mạo xuất chúng chẳng qua là do lúc đầu thai tìm được cái bụng tốt hơn người mà thôi, nào có bản lĩnh gì?”

Ta xoa xoa đôi tay: “Nói thì nói vậy, nhưng đầu thai rồi thì cái gì cũng mạnh hơn người khác mà.”

Minh Tuệ không chịu được, cau mày hừ lạnh: “Người không cần nhiều lời, dù sao ta cũng không thích hần.”

Ta cạ từ nghĩ ra, hồi lâu sau mới yếu ớt nói: “Nhưng ngài ta thích cô nương, làm sao bây giờ?”

Minh Tuệ cười lạnh: “Hần thích ta cũng chỉ bởi vì ta không thích hần.”

“Hả?”

“Hần là vua của một nước, nữ nhân trong thiên hạ đều là của hần, gọi là tới đâu là đi, đâu ngờ gặp ta, ta lại hờ hững với hần. Hần tất nhiên nuốt không trôi giọng điệu này, bỏ không được mặt mũi này.”

“Cô nương đã biết ý nghĩ của ngài ta, sao không thuận nước đẩy thuyền, chặt đứt nhớ nhung của ngài ta?”

Minh Tuệ lại cau mày: “Làm thế nào để chặt đứt nhớ nhung của hần?”

“Ta nói thật, cô nương sẽ không tức giận chứ?”

Sắc mặt Minh Tuệ hiền hòa hơn rất nhiều, “Ta thích nhất nghe lời thật lòng. Người cứ nói, càng thật ta càng thích.”

“Theo ta thì, bệnh tương tư của thánh thượng chính là tự mình đi tìm ngược. Trong cung nhiều mỹ nhân như vậy, nào có ai không phải quốc sắc thiên hương, bàn về dáng người, dung mạo, học thức, cô nương đều không nổi bật hơn họ. Điều duy nhất khiến Hoàng thượng cảm thấy cô nương tuyệt vời có lẽ chính là cá tính của cô nương. Ngài ta sinh ra đã là cửu ngũ chi tôn, không ai dám có một câu không vâng lệnh ngài ta, ngay cả Tây Vực ngang ngược giáp ở phía đông nay cũng thuần phục dưới chân, trên đời không có đối thủ, có lẽ cảm thấy buồn tẻ vô vị. Cô nương cự tuyệt ngài ta vừa hay gọi lên ham muốn chinh phục của ngài ta.”

Mặc dù nàng ta chỉ là một tiểu nữ tử, đi chinh phục tất nhiên không bằng kỵ binh rầm rộ đạp rách ranh giới. Nhưng cực kỳ rảnh rỗi nhàn chán, có ít còn hơn không có đúng không?

“Người nói không sai. Hần chẳng qua là rảnh rỗi sinh nông nổi muốn tìm việc vui mà thôi.”

“...”

Cô nương, ta phục cô rồi, loại lời không cần thận này cô cũng dám nói ra.

Tuy nhiên, lá gan của nàng ta lớn ra như vậy cũng vì dựa vào sự yêu thích của Sưởng đế mà thôi. Nếu giống kẻ “ái khanh” như ta, chắc chỉ cần một câu chọc hần không vui, ngay lập tức sẽ thành “tử khanh” à xem.

“Vậy nên cô nương chỉ cần đi ngược lại là được. Ngài ta thích dung mạo tinh khiết của cô, cô liền trát son bôi phấn đầy mặt; ngài ta thích cô phản kháng cự tuyệt, cô liền vâng lời chấp nhận; ngài ta thích cô không thích mình, cô liền cố tình thích ngài ta.”

Nàng ta rủ mi mắt, lặng im.

“Thứ không có được luôn là thứ tốt nhất, có được rồi lại thành thường thôi. Cô nương không ngại thì hãy lấy lui làm tiến, có lẽ sẽ phá giải được bàn cờ chết này, giúp mình thoát thân.”

“Người nói đúng.” Nàng ta cười lạnh, đôi mắt sáng trong suốt lộ ra sự quật cường cương liệt: “Ta càng tránh hần càng cố quấy rầy. Không bằng đập nồi chìm thuyền, vào cung gặp hần. Ta sẽ để mình càng xấu xí càng tốt, khiến cho hần ghê tởm chán ghét thì thôi.”

Nhưng dáng vẻ của nàng ta rõ ràng là loại như băng như ngọc, bạch bích đẹp lạnh lẽo không chút tỳ vết. Càng từ chối người ngán dậm, càng khiến người thêm mê mẩn, đặt trong mắt Sưởng đế rõ ràng chính là một kiểu phong tình khác, căn bản không thể đạt tới cấp bậc khiến hần chán ghét ghê tởm. Vì vậy ta đề nghị: “Ta có một vị sư muội là cao thủ dịch dung hóa trang. Ta mời muội ấy tới hóa trang cho cô nương, chắc chắn khiến hai mắt hần ‘tỏa sáng’”.

Nàng ta sáng khoái gật đầu: “Vậy càng tốt.” Dứt lời, mở cửa dặn dò Hường Quân đi đón Mi Vũ.

Dung Sâm ngăn ra, dùng ánh mắt hỏi ta nguyên do.

Ta nhỏ giọng trả lời một câu: “Đây là chuyện của nữ nhân, huynh không cần biết.”

May là Già La cách kinh thành không xa, một lúc lâu sau Hướng Quân đã dẫn theo Mi Vũ tới.

Mi Vũ nghe yêu cầu của Minh Tuệ, khóe môi giật giật: “Người người đều muốn mình càng thêm xinh đẹp, cô nương vì sao lại mong mình trở nên xấu xí?”

Ta nói: “Trở về ta sẽ nói nguyên nhân với muội, muội cứ giúp nàng hóa trang càng xấu càng tốt đi đã.”

Mi Vũ gật đầu, mở hòm bảo bối ra. Trong chốc lát, đôi thay thần kì đã thay đổi Minh Tuệ hoàn toàn. Nếu không phải ta ngồi ngay cạnh nhìn chăm chăm, khéo khi ta đã thật sự cho rằng có người mang Minh Tuệ đi trộm Lương đổi Trụ.

Minh Tuệ cầm gương nhìn ngắm kỹ càng, sau đó nhấc váy đi thẳng ra khỏi đình viện.

Hướng Quân há hốc miệng, hai con ngươi đua nhau co quắp.

Dung Sâm cúi đầu nhìn chân, nhấc tay nâng trán.

Đoàn người trở về cung thành. Sưởng đế đã nhận được tin, ra lệnh mở tiệc ở Cúc Nguyệt uyển, nghênh đón người thương vào cung.

Trong uyển hương mai lững lờ, chia hoa rẽ liễu tiến vào sảnh khách, bên trong có một chiếc bàn thuần ngọc, tao nhã cao quý, sạch sẽ trong suốt. Trong phòng không đốt nến đỏ, chỉ dùng khay tử kim đỡ dĩa minh châu chiếu sáng, y như Nguyệt cung Dao trì. Đoán chừng Sưởng đế cho là như vậy mới có thể miễn cưỡng tôn lên người trong lòng hân.

Nhưng hân đâu biết, người trong lòng mình đã nay không bằng xưa. Khoảnh khắc nhìn thấy Minh Tuệ, Sưởng đế ngây dại.

“Hoàng thượng vạn phúc.” Minh Tuệ như liễu yếu đong đưa theo gió khẽ quỳ xuống, giọng nói nũng nịu yếu ớt, khiến ta nổi hết da gà.

Lòng ta thầm khen, cô nương này thật có thiên phú.

Sưởng đế như bị mộng, hồi lâu sau mới hỏi: “Minh Tuệ, đúng là nàng sao?”

“Đương nhiên là thiếp. Sao vậy, Hoàng thượng không thích thiếp thế này ư?” Ánh mắt nàng hờn dỗi đong đưa.

Ta vò cái rùng mình.

“Thích, trầm rất thích.”

Giọng Sưởng đế có phần rung động, không biết là vui sướng hay kinh sợ. Nhưng trên mặt hân đích thực là vẻ kích động hân hoan. Ta không khỏi thầm cực kỳ bội phục Sưởng đế, thấy loạn không kinh, đồng thời cũng sâu sắc hoài nghi thẩm mỹ quan của hân, có phải là đã vận vẹo nghiêm trọng đến mức không thể khắc phục rồi không.

“Thiếp rất vui.” Minh Tuệ móc từ trong tay áo ra một chiếc khăn, khê vẩy, mùi phấn thơm xộc thẳng tới. Ta gắng sức nhịn không hắt xì, Sưởng đế lại không nhịn được.

“Ôi chao, Hoàng thượng bị lạnh rồi sao?” Minh Tuệ cầm chiếc khăn tay đó ra sức cọ vào mặt hân, nhìn dáng vẻ âm thầm cắn răng nghiêng lợi của nàng ta, đoán chừng sức lực của cái tay kia chẳng hề nhẹ, nàng ta không định bóp chết Sưởng đế đấy chứ?

Sưởng đế hắt xì liên tục, tranh thủ mãi mới nói được: “Không phải, không phải. Là trầm vui mừng quá thôi.”

Minh Tuệ mềm giọng: “Thiếp cũng rất vui khi được vào cung ở bên Hoàng thượng à...”

Chữ “à” kia, mắt hân đến mức ta phải che quai hàm nuốt nuốt nước chua.

“Thật, thật sao?” Sưởng đế vậy mà lại bộc lộ nét mặt kinh ngạc mừng rỡ không biết phải làm sao, lời nói có chút không mạch lạc.

Minh Tuệ uốn éo vòng eo, giậm chân một cái, cộng thêm ánh mắt quyến rũ: “Đương nhiên là thật.”

Ta cảm thấy mình đã không thể chịu nổi thêm, dưới gầm bàn chân vò vò bốc lên luồng khí lạnh.

Sưởng đế quả nhiên có thần công hộ thể, dao chẻ sừng bắn cũng không thể vào đầu, còn hết sức phấn khởi vỗ tay gọi ta: “Người cũng coi như là người làm mối cho trẫm. Lại đây, uống một ly.”

Ta run rẩy tiến lên, uống một ly tạ ơn, nhân cơ hội xin cáo từ. Không ngờ Sưởng đế lại cười híp mắt nói: “Không vội. Mấy ngày nữa trẫm còn phải trọng thưởng cho người, cho người một niềm vui bất ngờ.”

Sưởng đế cười đến anh tuấn mê người, nhưng chẳng biết tại sao, khe hở trong xương ta như có gió lạnh xông vào vù vù. Rốt cuộc hẳn định thưởng ta cái gì? Dựa vào hiểu biết của ta về nhân phẩm của hắn, ta không mấy may mơ tưởng xa vời hẳn có thể cho ta một niềm vui bất ngờ.

9. Chương 8

Chương 8

Edit: Ichikazumi

Ta lo lắng trở lại điện Phượng Nghi, nhìn hai người Dung Sâm và Mi Vũ bị ta làm liên lụy phải ở lại nơi này, cảm thấy thật hổ thẹn. Mi Vũ lại chẳng hề buồn rầu, mới mẻ nhìn ngắm khắp hoàng cung, vui vẻ như một con chim nhỏ vây quanh Dung Sâm chít chít chiêm chiêm. Còn ta thì như một con chim già suy sụp tính thần, mệt mỏi ngồi phịch ở đằng sau gục đầu ngủ.

Mở mắt ra mặt trời đã lên cao, ngoài cửa sổ vang lên tiếng người bàn luận xôn xao.

“Nữ đạo sĩ đó điên rồi hả? Lại định đổi Ngự Hoa viên thành vườn rau trồng dưa chuột!”

“Chắc là bị cái người thần y kia cho uống thuốc mê, đổi tính rồi.”

“Đổi tính? Nàng ta đổi thành nam nhân á?” (đoạn này sử dụng từ đồng âm, “tính” trên có ý là tính cách, ở dưới là giới tính)

“Thay đổi tính nết, đồ ngốc.”

“Haizzz. Vậy người nói xem, sao bệ hạ lại nhin được nàng ta nhỉ?”

Ngoài cửa sổ truyền đến tiếng thở dài kính nể: “Bệ hạ là chân long thiên tử mà.”

Nghe đến đó, ta hoàn toàn tỉnh ngủ.

Minh Tuệ vốn muốn khiến Sưởng đế chán ghét nàng ta, nhưng nghe mấy câu này, Sưởng đế hình như hoàn toàn không có ý chán ghét đó, ngược lại còn vô cùng yêu thích. Chuyện diễn biến hoàn toàn ngược lại hướng đi như mong muốn, xem ra ta và Minh Tuệ đã đánh giá thấp năng lực ứng biến hoặc xu hướng thâm mỹ của Sưởng đế.

Ăn qua loa chút điểm tâm, ta cùng Mi Vũ và Dung Sâm rảnh rỗi ngồi trong điện Phượng Nghi. Ta không nhận được nói chuyện của Minh Tuệ cho hai người họ, muốn nghe chút ý kiến.

Mi Vũ nâng má: “Người tình trong mắt là Tây Thi. Bệ hạ thích nàng ta, đương nhiên nhìn thế nào cũng thấy vừa mắt.” Nói xong, nàng còn không tự chủ được liếc Dung Sâm một cái.

Dung Sâm như bưng tỉnh, nghiêm túc nhìn ta chằm chằm, thẳng vào vết đen giữa trán.

Ta nghiêng người để lại cho hắn cái gáy, tiếp tục thảo luận với Mi Vũ: “Nhưng hẳn cũng là người, sao thẩm mỹ quan lại không giống người như thế?”

“Không lẽ chỗ này của hần có vấn đề?” Mi Vũ chỉ chỉ đầu mình.

Ta rất đồng cảm.

“Hai người các cô có thể hoài nghi tình cảm của hần, nhưng không cần hoài nghi sự thông minh của hần. Cả giang sơn này là do hần một tay đoạt lấy, chỉ là mấy năm nay hơi sa sút, trầm mê tu tiên vẫn đạo mà thôi.” Dung Sâm vòng qua trước mặt ta, tiếp tục nhìn chăm chăm vết đen giữa trán ta, cười nghiêm trang.

“Nhưng nếu hần bình thường thì sao lại có thể chịu được Minh Tuệ?”

Dung Sâm mỉm cười: “Trong ba mươi sáu kế có một kế gọi là tương kế tựu kế, hai người không biết à?”

“Hần thân là Hoàng đế, hoàn toàn có thể trực tiếp vạch trần Minh Tuệ, sao phải tương kế tựu kế cùng Minh Tuệ diễn trò làm gì?”

“Hai người không thấy xem trò vui rất thú vị à? Đặc biệt là lúc rảnh rỗi nhàn chán!”

Ta và Mi Vũ im lặng.

Dung Sâm nhìn ta cười: “Hần nhất định muốn có được Minh Tuệ cũng không phải bởi nguyên nhân hai người nghĩ.”

“Vậy là vì nguyên nhân gì?”

“Cái này e rằng chỉ hần mới biết.”

Thế này khác gì không nói?

Chớp mắt đã dần người ở trong cung ba ngày, lòng ta nóng như lửa đốt, chỉ mong xuất cung, bởi vì tần số Sưởng đế gọi ta là “ái khanh” càng ngày càng nhiều, càng lúc càng thân mật, làm ta không bình tĩnh nổi.

Dung Sâm ngược lại rất là bình tĩnh. Còn Mi Vũ á, bởi vì có Dung Sâm ở đây, nàng cũng rất bình tĩnh. Nhưng ta thấy, có lẽ không ai bình tĩnh bằng Sưởng đế!

Mỗi ngày Minh Tuệ đều bảo Mi Vũ hóa trang cho nàng ta một kiểu tóc khác, trang điểm một khuôn mặt khác. Mỗi lần nhìn nàng ta, ta đều có cảm giác hoảng hốt như nằm mơ, rét run cả người. Nhưng Sưởng đế lại nhìn nàng ta như nhìn tiên nữ hạ phàm, như minh châu trong lòng tay, ngây ngất si mê, nói gì nghe nấy.

Ngự Hoa viên thành vườn rau xanh, trồng một dãy dưa chuột giống. Minh Tuệ sai bảo các mỹ nhân như chong chóng, Sưởng đế khiêng cái cuốc quý báu dùng để trồng mẫu đơn, thực được, sơn trà sang trồng dưa chuột, mồ hôi rơi như mưa.

Không nhìn ra Minh Tuệ đã diễn thật, Sưởng đế còn diễn thật hơn, tương kế tựu kế, tóm lại là khó bề phân biệt... Để phòng đêm dài lắm mộng, vì an toàn của ta, Dung Sâm và Mi Vũ, nhân dịp tâm tình Sưởng đế còn tốt, ta lại đi xin cáo từ.

Sưởng đế vừa mới trồng rau về, mặt đỏ lừ, hết sức vui vẻ, cả người đầy hơi thở bần đất, bớt đi sự gian xảo, trông rất chất phác.

Hần vén tay áo lên, rửa sạch tay, bấy giờ mới chậm rãi nói: “Ái khanh cũng coi như là người làm mối cho trẫm và Minh Tuệ. Ngày mai trẫm sẽ tặng ái khanh một lễ vật lớn, ái khanh lĩnh thưởng xong rồi đi cũng không muộn.”

Ta vừa nghe ngày mai được thoát thân rồi, trong lòng mừng rỡ, đang định thi lễ cáo lui thì lại thấy Sưởng đế đột nhiên nở nụ cười mê người, “Ái khanh, trẫm có một chuyện muốn hỏi người.”

“Xin bệ hạ cứ dặn dò.”

Sưởng đế phất phất tay, cung hầu nổi đuôi lui ra, lần này, ngay cả Hướng Tả sứ cũng lui ra ngoài. Ta ngẩn ra, bình thường Hướng Quân không bao giờ rời khỏi Sưởng đế, sao lần này ngay cả hần cũng không thể ở lại, chẳng lẽ chuyện Sưởng đế muốn nói với ta là cơ mật chỉ có hai người ta và hần được biết? Có câu biết càng nhiều chết càng sớm, ta bỗng có cảm giác như đối diện với đại địch.

Cửa điện yên lặng đóng lại.

Sửng đố ngồi trên long sàng, nụ cười như ánh chiều tà, tia sáng trên màn trời từ từ rút dần đi, trong phút chốc, sắc mặt hần như bóng hoàng hôn.

“Ba năm trước, trăm ngự giá thân chinh, ra quân đại thắng nhưng lại từ bỏ Tây chinh mà hồi kinh”, hần nheo mắt, nhìn ta: “Người có biết vì sao không?”

“Thảo dân không biết”.

Hần ồ lên, chậm rãi nói: “Trăm bị thương, quân y tầm thường vô dụng, không một người có thể chữa bệnh cho trăm, trăm buộc lòng phải từ bỏ Tây chinh, hồi kinh tìm sư phụ Mạc Quy của người.”

Ta nhớ, có một lần sư phụ vào kinh trị thương cho Sửng đố, sau khi về đã nói, Sửng đố vui giận thất thường, về sau phải tránh xa. Cho nên từ đó về sau, người thỉnh thoảng lại ra biển hoặc đi xa, không muốn bị Sửng đố triệu đến.

“Sư phụ người quả nhiên là cao nhân, chữa thương thế của trăm khỏi một nửa...”

Ta kinh ngạc, với bản lĩnh của sư phụ, rốt cuộc Sửng đố bị bệnh gì mà chỉ trị được một nửa? Hôm nay Sửng đố cố tình nói chuyện cực kỳ chậm chạp, cả nửa ngày mới xong được câu, hoàn toàn không giống vẻ uy nghiêm bén nhọn thường ngày.

Hần nhìn ta chằm chằm: “Người thật sự không biết trăm bị bệnh gì? Sư phụ người chưa từng nói với người sao?”

Ta cả gan nhìn hần chằm chằm: “Thảo dân thật sự không biết.”

Hần nhìn ta không chớp mắt, gần từng chữ một: “Trăm, thương ở dưới háng, bất lực.”

Ta kinh hãi, không ngờ thương thế của hần lại nặng như vậy, càng không ngờ hần lại phóng khoáng thế, thẳng thắn nói trước mặt ta, nói xong hần thì mặt không đổi sắc, mặt ta lại nóng lên.

Hần cũng không hề thấy lúng túng, tiếp tục nói: “Sau khi uống thuốc của sư phụ người, tuy có thể ‘được’ nhưng không bền lâu, càng không thể kéo dài, một lát lại không ‘được’.”(1)

Mí mắt ta giật liên hồi... Bệ hạ à, mặc dù tướng mạo thảo dân xấu, nhưng dù gì thảo dân cũng là một nữ tử, còn là một nữ tử chưa xuất giá, sao ngài nữ đối xử với ta nhẫn tâm như vậy? Chẳng lẽ trong mắt ngài ta xấu xí đến mức không còn giới tính, hay là ngài cảm thấy ta mặt dày đến mức có thể cùng ngài tâm tình chuyện này hả?

Tuy nhiên, thân là một đại phu, ngay cả da mặt đang phát sốt, ta vẫn phải cố gắng duy trì bình tĩnh tỏ vẻ lắng nghe, dù trong lòng đã có một cô bé ôm đầu nổ tung.

“Sư phụ người nói, các vị thuốc đã là tốt nhất, không thể giúp trăm khôi phục hoàn toàn.”

Nói như vậy, hậu cung ba năm đại hạn hần cũng không phải vì Minh Tuệ, mà vì bản thân Sửng đố. Nhưng bệ hạ à, ngài nói cho ta biết những điều này thì có ích gì đâu. Sư phụ còn không chữa khỏi, trông cậy vào ta làm gì, trị cái loại bệnh đó đâu phải sở trường của ta đâu.

“Chưởng môn Huyền Vũ phái Thượng Thanh nói, thuật trong phòng của Đạo gia có thể chữa khỏi bệnh của trăm.”

Nghe thế, ta như hiểu ra, không trách được một Sửng đố kiêu dũng thiện chiến ba năm này lại không ngự giá thân chinh nữa, đột nhiên si mê tu tiên vấn đạo, thì ra là vậy.

“Song tu cần hai người tính linh(2) tương hợp, thể chất hỗ bổ. Huyền Vũ tìm khắp kinh thành cũng chỉ chọn ra được bảy nữ tử tương hợp với trăm, đáng tiếc trong bảy nữ tử này chỉ có Minh Tuệ là người học thuật trong phòng.”

Nghe đến đó, ta càng hiểu vì sao bệnh tương tư của Sửng đố lại ăn sâu bén rễ, không thể không có nàng ta đến thế.

“Song tu phải hai bên phù hợp, không được miễn cưỡng. Mấy ngày gần đây Minh Tuệ đột nhiên có cảm tình với trăm, cho nên trăm không thể để mất cơ hội này. Tìm người là muốn người phối ra một thang thuốc trợ hứng khuê phòng.”

Minh Tuệ miễn cưỡng diễn kịch với hắn, hắn hiển nhiên biết rõ, chỉ là giả vờ như không biết rồi tương kế tựu kế mà thôi. Nhưng lúc song tu là sủng thật ra trận, hắn đương nhiên sợ Minh Tuệ sẽ xé bỏ ngọc trang không chịu phối hợp nữa, vậy nên mới muốn một thang thuốc trợ hứng, quả nhiên là tên cáo già.

Ta nặn ra nụ cười méo xệch: “Hồi bẩm bệ hạ, thảo dân không có thứ thuốc gọi là trợ hứng khuê phòng.”

“Ái khanh sao có thể không có, lẽ nào ái khanh không phải đệ tử tâm đắc của thần y Mạc Quy?”

Sưởng để cười như cây đón gió xuân, giọng nói cũng thân thiết chảy cả nước. Tuy nhiên, đôi mắt chim ưng kia như kiếm sắc lộ rõ khí thế, đâm vào ngực “ái khanh” ta mấy nhát mạnh, gió lạnh thổi buốt giá. Ta hết sức oan khuất, chẳng lẽ thảo dân ta sinh ra đã dung tục nên không thể làm một đại phu hiền lành?

“Sao? Ái khanh không chịu?” Giọng nói của hắn nồng đậm sự lạnh lẽo cùng mắt kiên nhẫn, sát khí trong mắt chột tăng cao. Ngực ta càng lạnh giá, trực giác thấy nếu lại ngỗ ngược với hắn một câu nữa, ta sẽ trở thành tử khanh ngay. Tình thế cấp bách, ta đành đáp: “Thảo dân vào cung vội vàng, chỉ mang theo hòm thuốc thường dùng, thật sự không có vật bệ hạ cần tìm, xin bệ hạ cho thảo dân đi phối thuốc rồi mang tới.”

Sắc mặt Sưởng để hòa hoãn hơn chút, “Trăm cho Hường Quân dẫn người đi Ngự Dược phòng, cần thuốc gì cứ lấy.”

“Vâng.”

Ra khỏi điện, gió mát thổi tới, ta mới phát hiện trước trán sau lưng yếu ớt đều man mát, thì ra đã vô thức sợ hãi đến đổ mồ hôi. Sưởng để ngay cả bệnh xấu riêng tư nhất cũng đã nói với ta, hắn sẽ không giết ta diệt khẩu chứ? Đúng là con đường phía trước đầy chông gai.

Ngự Dược phòng cũng chẳng xa, thái giám trực thấy Hường Quân dẫn người đến liền đi lên trước mở cửa chính, nhiệt tình dẫn ta tới tủ thuốc. Tủ thuốc hoàng cung có thể so với một tòa bảo tàng, tất cả dược liệu quý hiếm đều có, nếu sự phụ ở đây, người nhất định cũng sẽ khen một câu.

Ta bắt đầu đi lấy chút dược liệu. Nói thật, đây là lần đầu tiên ta phối xuân dược, quay đầu lại, chỉ thấy Hường Tả sứ đang lúng túng nhìn lung tung.

Ta tốt bụng hỏi: “Hường Tả sứ có cần một thang không? Ta viết cho ngài?”

Khuôn mặt anh tuấn của Hường Tả sứ vọt cái đỏ bừng, vội vàng tránh xa.

Sát cạnh Ngự Dược phòng chính là Thái Y viện, Hường Quân đi trước đẩy cửa bước vào. Bên trong tĩnh lặng không một tiếng động, ta tùy ý hỏi một câu: “Sao Thái Y viện này yên tĩnh thế?”

Kẻ đang vui đùa đi về phía trước ngoái đầu lại: “Bên trong không có ai, đương nhiên yên tĩnh.”

“Các thái y không phải đến làm sao?”

“Vĩnh viễn khỏi phải đến làm rồi.”

“Bị cách chức?”

“Bị cách mệnh.”

Tay ta run lên, dược thảo trong ngực rơi đầy đất. Hường Tả sứ vội cúi người nhặt lên giúp ta. “Vài ngày trước bệ hạ cảm thấy có sáo động trong bụng, chư vị thái y đều không trị được. Bệ hạ tức giận, viện Sử đại nhân lại nói bệ hạ không hề có bệnh, chỉ là do ảo giác quấy phá mà thôi. Những thái y khác cũng đồng tình như thế, bệ hạ nổi cơn thịnh nộ nên đã mang các thái y ra chém hết.”

Không ngờ Sưởng để là kẻ đâm máu thế, ta nghe mà kinh hồn bạt vía, sợ hãi không nguôi. Đâu biết hắn lại hung tàn thô bạo như vậy. Nếu ngày đó ta chữa bệnh cho hắn cũng nói sự thật như mấy vị thái y kia, e rằng bây giờ đã chết toi rồi.

“Đây là dược phòng viện Sử thái y dùng để chế thuốc, bếp lò, nồi sắc, chày giã thuốc, cái gì cũng có, người còn cần gì không?”

“Đủ rồi.”

“Ta ở bên ngoài, người cần bao lâu để chế xong thuốc?”

“Sợ là phải mất hơn nửa ngày.” Thật ra là ta muốn trì hoãn thời gian mà thôi.

Hướng Quân nhìn ta: “Bệ hạ muốn ngủ lại ở Cúc Nguyệt uyển tối nay. Người tốt nhất nên chế xong trước xé chiều, tính khi bệ hạ thể nào người nên biết.”

Ta đương nhiên biết hần là kẻ vui giận thất thường, giết người như nghiền chết một con kiến, giết một đám người cũng chỉ mất một hơi. Nhưng ta cũng biết rõ Minh Tuệ không thích Sưởng đế, ta sao có thể giúp hồ vồ mồi? Rất nhiều cô gái coi trinh tiết là tính mạng, nếu sau khi song tu với Sưởng đế, Minh Tuệ tự tử, vậy chẳng phải ta đã hại mất một mạng người rồi sao?

Ta phải làm sao mới vừa có thể bảo vệ được tính mạng của mình, vừa giữ được trinh tiết của Minh Tuệ?

Ta vừa phối thuốc vừa lo nghĩ.

Sau khi nấu thuốc xong, ta rút cuộc cũng nghĩ ra một biện pháp, nói với Hướng Quân đang bước qua bước lại ngoài cửa: “Hướng Tả sứ, phiền ngài đến điện Phượng Nghi một chuyến, bảo Dung Sâm mang hòm thuốc của ta tới đây, trong đó có một vị bí được cần thêm vào.”

Hướng Quân đáp lời, một lát sau thì dẫn Dung Sâm đến.

Dung Sâm bước vào nhú mào: “Cô đang làm gì đấy?”

“Phối xuân dược.”

Hần hơi ngần ra, nhìn ta, ý tứ phong phú.

Ta vội nói: “Không phải để ta dùng.”

Hần bật cười.

Ta nghiêm mặt: “Huynh lại đây, ta có việc muốn nhờ huynh.”

“Việc gì?”

Ta nói thầm bên tai hần: “Sưởng đế muốn ta phối một thang thuốc trợ hứng cho Minh Tuệ.”

“Chuyện này có vẻ không hay lắm.”

“Ta cũng thấy thế. Vậy nên ta định lừa gạt hần, cho hần một thang dụ hương.”

“Dụ hương?”

“Là một loại mê dược. Người uống thuốc vào sẽ nảy sinh ảo giác đẹp đẽ về chuyện muốn làm nhất với người mình yêu, y như đã xảy ra thật.”

“Ồ, vậy cô làm sao chắc rằng người Sưởng đế yêu là Minh Tuệ? Cô làm sao chắc chuyện Sưởng đế muốn làm nhất là...” Hần ném cho ta ánh mắt “cô hiểu chứ”.

Ta ngần ra. Đúng vậy. Mặc dù nhìn bề ngoài Sưởng đế có vẻ thắm thiết tình thâm với Minh Tuệ, nhưng rất nhiều người thật ra cũng chẳng biết trong lòng mình muốn gì nhất. Tình cảm Sưởng đế đối với Minh Tuệ có khi cũng chẳng phải thích, biết đâu chỉ là bởi vì nàng ta biết thuật trong phòng mà thôi. Người thực sự ở trong lòng hần là ai, ta không biết. Ai chắc được nhờ đâu Sưởng đế uống dụ hương xong, ảo giác của hần lại là làm uyên ương với Hướng Quân thì sao? --

Hướng Quân ở bên ngoài bỗng hắt hơi một cái kinh thiên động địa. Ta vội bóp chết cái suy nghĩ vớ vẩn trong đầu, nghiêm túc: “Ta cho rằng người đó là Minh Tuệ, ta sẽ thử mạo hiểm một lần.”

“Nếu không phải?”

“Đó chính là mục đích ta gọi huynh đến đây.”

Ta mở hòm thuốc, lấy ra một viên thuốc nhỏ màu vàng.

.

Chú thích

(1): Thực ra đoạn này gốc gác kinh khủng hơn nhiều, nhưng mình chưa tu thành chính quả, công lực còn yếu kém, thực sự không dám viết ra, đành mạn phép sửa mạnh tay một chút, mong mọi người thông cảm.

(2) tính linh: tính thần, tính tình, tình cảm... của con người.

10. Chương 9

Chương 9

Edit: ichikazumi

“Nếu bị Suồng đế phát hiện ra, ta sẽ uống thuốc giả chết, giả vờ sợ tội tự vẫn. Đến lúc đó Mi Vũ chắc chắn sẽ khóc đến bất tỉnh nhân sự, huynh nhất định phải nhanh chóng đưa hai bọn ta xuất cung, sau đó cho ta uống viên thuốc này để ta tỉnh lại.”

Ta đặt viên tỉnh dược vào tay hần: “Làm ơn.”

Hần mỉm cười: “Ừ. Nhưng nhờ may Suồng đế thấy cô chết vẫn chưa hết hạn, muốn hành hạ cô tiếp thì làm thế nào?”

“Ta nhổ vào, đồ miệng quạ đen nhà huynh.”

Người này quả nhiên chẳng có chút xíu đồng cảm nào, ta thở phì phì bụng nổi thuốc định đổ vào chậu hoa, chợt giật mình, quay đầu lại hỏi: “Thế này thì phí quá, huynh cần uống không?”. Hần thường xuyên trêu chọc ta, ta cũng muốn trêu lại hần một bận.

Lông mày hần run lên, đoạn cười cười: “Một chén lớn vậy mình ta cũng không uống hết được, hay là chúng ta cùng chia sẻ?”

Ta nhanh chóng đổ sạch nôi thuốc, trình độ trêu chọc của ta quả nhiên không phải đối thủ của hần.

“Vừa rồi đùa cô chút thôi, có ta ở đây, ta tuyệt đối sẽ không để cô chết.” Ta vừa quay đầu lại, phát hiện Dung Sâm đã lặng lẽ tới sau lưng ta tự bao giờ. Hần thôi cười đùa, lẳng lặng nhìn ta, trong mắt là cả sa mạc lắng sâu vô bờ.

Ta hơi động lòng, đột nhiên cảm thấy câu nói này sao mà quen thuộc quá, dường như hần đã từng nói với ta. Tuy nhiên, ta lại cực kỳ chắc chắn, từ khi quen biết tới nay, đây là lần đầu tiên hần nói với ta như vậy. Loại cảm giác này giống như đi đến một nơi, ngắm nhìn cảnh vật bỗng thấy cực kỳ quen thuộc, nhưng thực ra lại là lần đầu tiên đặt chân đến, người đời truyền gọi đây là hình ảnh kiếp trước. Chẳng lẽ hần là cố nhân kiếp trước của ta? Ta nhớ lại lần đầu tiên thấy hần bên bờ biển ấy, cũng là cảm giác như được gặp lại người thân ruột thịt, cố nhân của mình vậy.

“Cô nhìn ta lâu vậy, nên niệm kinh đi.” Hần nhếch môi cười như xuân đến tuyết tan, vạn vật đâm chồi, khoảnh khắc ấy, ánh sáng như chiếu rọi cả căn phòng. Ta đứng dưới ánh sáng chói lòa đôi mắt, nhỏ giọng hỏi lại: “Kinh gì cơ?”

“Sắc tức là không.”

Ta không nhịn được liền bật cười. Khi nào ta mới có thể được như hần, thoải mái thông dong, chuyện trò vui vẻ, chẳng cần lo lắng gì trong lòng?

Tuy nhiên, tất cả những điều này đều cần có một điều kiện tiên quyết, đó là còn sống.

Ta mở cửa phòng đưa một viên diệu hương cho Hưởng Quân, giọng nghiêm trọng: “Viên thuốc này có công hiệu thần kỳ, tối nay bệ hạ thử một lần sẽ biết ngay.”

Mặt Hưởng Tả sứt lúc này đã đỏ bừng, ánh mắt lại vẫn như chính nhân quân tử không hề xấu hổ sắc bén liếc ta.

Ta bắt đầu dĩ đáp: “Ta cũng đâu muốn bỏ ỏ như vậy, nhưng ta càng không muốn chết.” Ánh mắt vô tội.

Nhân lúc Hương Quân đang đi dâng thuốc cho Sưởng đế, ta vội vàng đến Cúc Nguyệt uyển báo tin.

Minh Tuệ cả người muôn hồng nghìn tía, đầu đầy vàng bạc châu báu, khiến mi mắt phải của ta giật liên hồi.

Ta nhìn nàng ta nháy mắt vài cái, nàng ta hiểu ta có lời muốn nói, nhanh chóng quát đám cung nữ thái giám lui ra.

“Bệ hạ vừa tìm ta yêu cầu phối một thang thuốc.”

Minh Tuệ chẳng thèm động mắt lấy một cái, hiển nhiên không hiểu ta muốn nói gì, tất nhiên cũng không biết tính chất nghiêm trọng của vấn đề.

Ta gãi gãi đầu, nhắm mắt nói: “Đại khái là... là... muốn cùng cô nương song tu.”

Ngoài dự liệu của ta, nàng ta lại vẫn mặt không đổi sắc. Ta phát hiện ra phần son bôi dày cũng có cái hay, đó chính là biểu cảm gì trên mặt cũng không nhìn ra được, lúc nào cũng chỉ là khuôn mặt xinh đẹp cứng đờ bất động.

Mãi lâu sau nàng ta mới bình thần ừ một tiếng, gẩy gẩy móng tay đầy bùn, nói: “Cái này thì có gì lạ, mục đích cuối cùng của đám nam nhân chẳng phải là cái này sao?”

Ta: “...”

Nàng ta nâng mí mắt: “Ta tìm mọi cách giày vò hấn, khiến hấn ghê tởm, hấn đều có thể nhịn, ta cũng phục hấn rồi. Người nói xem, hấn ngu ngốc thật hay là giả ngu?”

Ta: “...”

“Chắc là bệ hạ yêu cô nương sâu đậm đến mức không chút oán hận chẳng.”

Nàng ta cười khẩy: “Sâu đậm cái nỗi gì, mắt to giả mù thôi.”

“...”

Cô nương quả nhiên sắc bén.

Nàng ta vỗ vỗ tay, cười lạnh: “Chết còn không sợ, ta còn sợ thất trinh ư?”

Nghe thấy chữ “chết”, lòng ta không khỏi lạnh lẽo, vội nói: “Ta biết cô nương không thích Hoàng thượng, cho nên ta đã không cho ngài ta thứ thuốc kia, ta cho ngài ta dịu hương, là một loại mê dược. Người uống thuốc này sẽ nảy sinh ảo giác đẹp đẽ về chuyện muốn làm nhất với người mình yêu, y như đã xảy ra thật. Sau ngài ta tưởng đã thuận lợi, có lẽ sẽ bỏ qua cho cô nương.”

Ta lấy từ trong tay áo ra một bình thuốc: “Nếu ngài ta muốn cô nương thị tẩm, cô nương hãy lên bỏ thuốc này vào rượu cho ngài ta uống, bảo vệ trinh tiết.”

Nàng ta nhận chiếc bình nhỏ trong tay ta, không ngạc nhiên, cũng không cảm tạ, chỉ cười nhạt: “Đa tạ ý tốt của người, nhưng thật ra thì ta cũng không để ý đến trinh tiết lắm. Nếu hấn muốn, ta cho hấn là được.”

Nét mặt nàng ta ẩn sau lớp son phấn dày cộm nặng nề, không thể nhìn ra vẻ mặt thật sự. Thứ duy nhất không bị che đậy là đôi mắt trong trẻo như trăng rằm, thờ ơ lạnh nhạt. Ta bỗng cảm thấy kinh hãi, thì ra nàng ta còn chẳng thèm tử thủ vì trinh tiết. Nhưng nếu đã như vậy, vì sao nàng ta không chịu nguyện theo tâm ý của Sưởng đế?

“Người có biết đến thuật trong phòng?”

“Biết chút ít.”

Nàng ta lạnh nhạt: “Ta biết thuật trong phòng.” Ta hơi không hiểu, không biết vì sao nàng ta lại nói đến chuyện này với ta.

“Ta và người cũng khá hợp nhau. Ta có một cuốn sách quý về thuật trong phòng, cho người này.” Nàng ta đưa cho ta một quyển sách nhỏ rất mỏng, “Người sinh ra đã khó coi hơn người, dựa vào gương mặt này thì

thật khó để giữ được trái tim của nam nhân. Cũng may người còn có vóc người uyển chuyển, lời lỗm hấp dẫn. Nếu người chăm chỉ luyện tập thuật pháp này, tương lai nhất định sẽ khiến nam nhân của người không thể rời bỏ người.”

Ta dở khóc dở cười. Phần ý tốt này của nàng ta, ta nên nhận hay là không đây?

“Chỉ có điều thuật pháp này không phải ai cũng luyện được, người luyện cần có thể chất chí âm chí nhu, hơn nữa còn phải tìm được người tương hợp với người.”

“Tiểu nữ trần đầy dương khí, sợ là không thể tìm được người tương hợp với mình, cuốn sách này cứ nên để lại bên người cô nương thôi.”

“Nếu người không cần, ta sẽ ném đi, cả đời ta lầm lỡ ở cuốn sách này, ta không muốn nhìn thấy nó nữa.”

Giọng của nàng ta vô cùng bi thương đau xót, ngừng chốc lát, đột nhiên lại bật cười khanh khách.

Bởi vì mặt nàng ta mang lớp phấn son quá dày, ta thậm chí không thể nhìn ra nụ cười này rốt cuộc là vui vẻ, bất đắc dĩ hay giễu cợt châm biếm. Thế nhưng tiếng cười ấy vẫn khiến cả người ta lạnh buốt.

Trên đường rời khỏi Cúc Nguyệt uyển, lòng ta cứ thấp thỏm không yên, ngộ nhờ diệu hương đó bị Sưởng đế đoán được, chỉ sợ ta sẽ bị chôn ở Ngự Hoa viên làm phân bón cho dưa chuột, táng mình trong đất. Ta liều chết muốn giúp Minh Tuệ giữ gìn trinh tiết, đâu biết nàng ta lại chẳng thêm quan tâm, thì ra là tự mình đa tình. Nhỏ chính là không cần mặt mũi, lớn thì chính là không cần mạng sống.

Nhưng việc đã đến nước này, dù sao cũng không thể xoay chuyển nữa, đành để mệnh theo ý trời. Cả đêm ta không sao yên được, sáng sớm đã dậy, chờ Mi Vũ trở về từ Cúc Nguyệt uyển. Những ngày trước Mi Vũ trang điểm cho Minh Tuệ phải mất cả nửa canh giờ, phí hết bao tâm tư để nàng ta trông khó coi, hôm nay lại bỗng về rất sớm.

Mi Vũ vừa thấy ta đã nói: “Hôm nay Minh Tuệ lạ thật, chẳng hiểu sao lại bảo muội trang điểm bình thường cho nàng ta, còn mặc một bộ cung trang trắng thuần nữa.”

“Thật á?”

“Ừ. Tóm lại là trở về dáng vẻ trước kia.”

Ta cũng cảm thấy kỳ lạ, không tài nào giải thích nổi, không nhịn được nói cho Mi Vũ chuyện hôm qua.

Mắt Mi Vũ đảo quanh một vòng, đột nhiên lại sáng lên: “Chẳng lẽ Sưởng đế đêm qua đã công đức viên mãn trong mộng, nay tỉnh lại cảm thấy tê nhạt chán ngán, đâm ra vứt bỏ Minh Tuệ? Loại nam nhân đức hạnh thế này giờ cũng không hiếm, vậy nên Minh Tuệ mới không cần cố tình diễn trò nữa, khôi phục lại dáng vẻ xưa.”

Ta nghe cũng cảm thấy có lẽ chỉ còn khả năng này, hưng phấn ôm Mi Vũ hôn chụt một cái.

Ngẩng đầu lên, ai ngờ thấy Dung Sâm đang đứng bên cửa kinh ngạc nhìn ta, cây bút trong tay rơi lạch cạch xuống đất.

Mi Vũ túm quần, lập tức thấy sắc quẹn tỵ đẩy ta ra.

Ta đang lo phải giải thích đôi câu, may mà Hường Quân bỗng tiến vào, tuyên đọc khẩu dụ của Sưởng đế: “Hoàng thượng có chỉ, tuyên ba vị đến Thừa Thiên môn.”

“Hường Tả sứ có biết bệ hạ triệu kiến chúng ta là vì chuyện gì không?”

“Thần Uy quân Tây chinh khải hoàn, Hoàng thượng khao thưởng ba quân, ân xá tù binh trước Thừa Thiên môn. Bệ hạ có ý muốn cô nương đi nhận thưởng.”

Thần Uy quân chính là đội quân tinh nhuệ Sưởng đế tâm đắc nhất, đánh đâu thắng đó, bách chiến bách thắng, không gì cản nổi. Nghe nói lần xuất chinh Tây Vực này họ lại đại thắng trở về. Chẳng lẽ phần thưởng kinh ngạc mà Sưởng đế muốn ban cho ta chính là mấy tên tù binh Tây Vực?

Trước Thừa Thiên môn rộng mở, mấy nghìn kỵ binh tinh nhuệ như mây đen áp thành, bước bước như bát trận bão táp trời đất, khí thế vô cùng. Sát khí mãnh liệt tràn ngập trong không khí, khiến người ta không dám cả thở mạnh.

Hướng Quân dẫn chúng ta đến ngồi ở phía tây dưới Sưởng đế.

Ghé mắt nhìn, Minh Tuệ ngồi ngay cạnh Sưởng đế, toàn thân áo trắng như tuyết, dung mạo thanh nhã, mặt không biểu cảm.

Dưới đài hô vang vạn tuế, quân kỳ mở rộng, trận pháp đột ngột thay đổi, ngay giữa Thiên môn rộng mở, một người cười chiến mã ra khỏi hàng lối, ngăm đen như mực, bốn vó đạp tuyết.

Người nọ nhảy xuống không một tiếng động, khí thế lại như sấm sét. Một mình người đó đứng trước trận địa, như linh hồn của cả đoàn quân, phong thần lối lạc, khiến ba quân biến sắc.

Ta nhìn không chớp mắt. Thì ra trên thế gian này còn có người mặc chiến giáp mà ánh quang sáng ngời, phong thái trác việt đến vậy.

Hắn chấp tay, một chân quỳ xuống: “Thần Nguyên Chiêu tham kiến bệ hạ.”

Thì ra hần chính là Thần Uy tướng quân Nguyên Chiêu.

11. Chương 10

Chương 10

Edit: Ichikazumi

Ta chưa từng gặp hần, nhưng uy danh hiển hách của hần thì đã sớm nghe qua. Truyền thuyết kể rằng, hần từng săn báo tuyết ở tuyết tuyến Thiên Sơn, từng cứu cả một thành dân chúng trong sa mạc bão cát, từng đoạt tọa kỵ của Tây Hạ vương giữa thiên quân vạn mã...

Hần là nhân vật chính trong các cổ sự, là một truyền thuyết. Nhưng lúc này, hần lại chân thực đứng tại nơi đây, tất cả các truyền thuyết tưởng như chỉ tồn tại trong ý nghĩ giờ đây đều sống lại, sinh động vô cùng.

Sưởng đế cười sang sảng: “Ái khanh bình thân. Lên đây nói chuyện.”

Nguyên Chiêu sải bước lên trước Thừa Thiên môn, bước chân như có gió bão nơi phía Bắc trường thành theo cùng, vang vang dưới ánh mặt trời, một thân chiến giáp tỏa sáng rạng rỡ. Hần như vị chiến thần đứng dưới vòng kim sắc, từng bước từng bước dần tới trước mặt ta. Kỳ lạ thay, khi nhìn hần, ta lại có cảm giác như đã từng quen biết.

Sưởng đế thân mật an bài hần ngồi bên cạnh mình.

“Ái khanh thay trăm Tây chinh khổ cực, Hướng Quân, ban rượu.”

Hướng Quân dâng lên một đỉnh rượu. Ta ngồi cách xa ba trượng cũng có thể ngửi thấy mùi thơm của rượu ngon.

Nguyên Chiêu tạ ơn, thoải mái uống một hơi cạn sạch.

Sưởng đế cười nói: “Ái khanh khải hoàn trở về, ban thưởng vàng bạc châu báu, phong vạn hộ hầu(1) là điều tất nhiên. Nhưng nay trăm còn một phần thưởng khác muốn ban cho khanh.”

Hần cười híp mắt chuyển sang nhìn ta: “Vị này chính là đệ tử tâm đắc của thần y Mạc Quy, cô nương Linh Lung. Ái khanh chinh chiến sa trường đã nhiều năm, không để ý tới tư tình nhi nữ, nay công thành danh toại, Tây Vực, Đông man đều đã thuần phục, giờ trăm giúp khanh hoàn thành ước vọng, ban thưởng Linh Lung cô nương gả cho khanh.”

Tin này chẳng khác gì sét giữa trời quang, đánh cho đám người ở đây cháy khét thành cọc gỗ. Ngay cả kẻ đứng trước thiên quân vạn mã không thềm nháy mắt như Nguyên Chiêu cũng ngẩn ra, có thể thấy được tin này có bao nhiêu đáng sợ.

Ta nhìn Sưởng đế, không còn lời nào để nói.

“...”

Bệ hạ, ngài sao có thể cậy mình là hoàng đế mà bầm loạn hoa tươi cắm vào phân trâu thế này. Huống chi, phân trâu cũng chia ra rất nhiều loại, có một loại luôn có tự ái, lại luôn tự hiểu.

Ta nghĩ, có lẽ ngay sau đây hoa tươi sẽ giận dữ cự hôn, Sưởng đế tức giận, bầm nát hoa tươi ném vào tử lao, sau đó quang minh chính đại tước đoạt binh quyền của hắn. Trò chơi tình yêu biến thành bi kịch triều đầu, Hoàng đế hiểm độc giả tử hôn đoạt binh quyền, tướng quân công lớn bất đắc dĩ rơi vào lao ngục.

Ta cho rằng đây là phép khích tướng của Sưởng đế gian trá hiểm độc.

Ai ngờ, ta không đoán đúng mở đầu, càng không đoán đúng kết cục.

Nguyên Chiêu nhìn lướt qua ta, trấn định thần nhiên khom người: “Tạ chủ long ân.”

Sưởng đế cười ha hả: “Tốt lắm, tốt lắm. Hôm nay chính là ngày lành, trẫm sẽ tự mình làm chủ hôn cho các người.”

“Tạ bề hạ ban ân.” Giọng nói của Nguyên Chiêu thậm chí còn có sự vui mừng, dường như phần thưởng này của Sưởng đế chính là một mối nhân duyên mỹ mãn hắn đã chờ nhiều năm.

Ta lại lần nữa không còn gì để nói. Chẳng lẽ thẩm mỹ quan của Nguyên Chiêu cũng vạn vẹo thế sao? Hắn không nhìn thấy vết đen to đùng giữa trán ta à?

Bỗng nhiên, Dung Sâm ngồi bên đứng bật dậy: “Hồi bẩm bề hạ, Linh Lung đã có hôn ước.”

Quanh ta lần nữa yên lặng không tiếng động, ta và Mi Vũ nhìn nhau sững sờ, ta có hôn ước từ khi nào vậy? Nghiêng đầu nhìn Dung Sâm, nghiêm túc, vô cùng nghiêm túc, hoàn toàn không phải dáng vẻ vui đùa lúc rảnh rỗi sinh nông nổi. Lại nói, trên đời này chỉ sợ chẳng có ai dám nói đùa với Sưởng đế.

Sưởng đế không quan tâm phất tay áo cười: “Không sao, phé là được.”

Chân mày Dung Sâm nhíu lại: “Cái này không thể.”

Ta lại giật mình. Hắn dám làm trái ý chỉ của Sưởng đế.

Sưởng đế thu nụ cười, mặt lộ vẻ không vui.

Mi Vũ liều mạng nháy mắt với Dung Sâm. Rõ ràng hắn đang chơi lại vầy rỗng khiêu khích quân uy, lấy mạng mình ra đùa giỡn. Vậy mà hắn lại không chút sợ hãi, càng không có ý lùi bước, đón ánh mắt sắc bén của Sưởng đế, thần nhiên như thần tiên.

Lòng ta nóng như lửa đốt, chỉ hận không thể nhào tới bịt chặt miệng hắn lại. Ta gả cho Nguyên Chiêu thì liên quan quái gì đến hắn, sao hắn lại vì một cái hôn ước ta chẳng hay biết mà đi khiêu khích Sưởng đế, phải chăng hắn chán sống rồi?

Không khí như rút kiếm căng nổ. Sưởng đế hơi nheo mắt, dựa vào hiểu biết của ta về hắn, tiếp đây hắn nhất định sẽ cười muôn phần tình cảm, sau đó nói một câu khiến người lạnh run từ trong ra ngoài.

Đúng lúc ấy, Minh Tuệ vẫn một mực lặng yên đột nhiên đứng dậy: “Bệ hạ, nghe nói tù binh lần này đều là người Tây Vực, thiếp muốn xem họ thế nào.”

Ta lặng lẽ thở phào, âm thầm cảm kích Minh Tuệ đã giải vây giúp.

Sưởng đế nghiêng người: “Được”. Hắn không để ý đến Dung Sâm nữa, đứng dậy đi với Minh Tuệ đến trước Phong đài.

Sưởng đế đứng dậy, mọi người tự nhiên không ai dám ngồi thêm, rồi rít đứng lên theo, ngoan ngoãn đứng sau lưng hắn.

Gió nhẹ khẽ thổi bay tà váy trắng như tuyết của Minh Tuệ, bóng lưng thướt tha, y phục mềm mại.

Từ cao nhìn xuống, thể trần kinh người. Thần Uy quân quân kỷ nghiêm minh, tù binh Tây Vực thần phục ở giữa bát trận, cúi đầu phục tùng.

Sửng đế chấp tay sau lưng, khinh thường chỉ một tay vào đám tù binh trong quân: “Nàng xem, những kẻ này chính là tù binh Tây Vực. Đáng vẻ chúng không như người Trung Nguyên ta, vừa nhìn đã ra bọn man di mại rợ.”

Ánh mắt Minh Tuệ cũng nhìn xuống đám tù binh kia, đột nhiên cười buồn, lẩm bẩm: “Đêm nay chung bóng, đèn soi tỏ...”(2)

Ta nhớ về sau là “Cứ ngỡ như đang giấc mơ mòng”(2), chẳng lẽ trong đám tù binh kia có người nàng ta từng quen biết?

Nàng ta chỉ đọc về trước.

Đột nhiên, ánh sáng trắng lóe lên, nàng ta bỗng nhảy từ trên Thừa Thiên môn xuống.

Tiếng kêu kinh ngạc vang lên khắp nơi, Minh Tuệ như một con bướm trắng đột nhiên lao xuống.

Sắc máu trên mặt Sửng đế biến mất trong nháy mắt, dường như tất cả nguồn máu trong cơ thể đều vọt chảy ra ngoài vào khoảnh khắc Minh Tuệ tung người nhảy xuống đó. Long nhan trắng bệch không một tia máu, tựa một khối ngọc thạch đứng trong gió lạnh. Hắn đứng ngay sau lưng nàng ta, nhưng chuyện đột nhiên xảy ra lại ứng phó không kịp. Hắn thậm chí còn không bắt được vạt áo của nàng ta.

Ta cũng khiếp sợ không thôi.

Bóng dáng bên cạnh lóe lên, Dung Sâm vọt khỏi Phong đài đầu tiên, ta phản ứng kịp, cũng cùng Nguyên Chiêu chạy xuống.

Một bãi máu tươi đỏ thẫm nổi bật lên toàn thân áo trắng mỏng manh mà thê lương của Minh Tuệ, như cô linh lạc tuyệt.

Dung Sâm với Nguyên Chiêu đồng thời đỡ nàng ta dậy.

Ánh mắt nàng ta tan rã, lưu luyến tia hơi thở cuối cùng. Ta đứng trước nàng ta, trái tim đập điên cuồng run rẩy, ngón tay lại bình tĩnh sờ mạch đập trên trái tim nàng ta.

“Ta, hận ngươi, gạt ta.”

Đây là câu nói cuối cùng của nàng ta trên cõi đời này, mỗi chữ mỗi từ, tựa như huyết lệ, là nói với ta.

Ta ngơ ngác nhìn đôi mắt nàng ta dần nhắm lại, lòng lặng như tờ. Vì sao nàng ta lại tìm đến cái chết? Vì sao nàng ta lại hận ta?

“Mau gọi thái y! Mau!” Tiếng gào thét bỗng truyền đến từ phía sau, âm thanh như xé rách lồng ngực, nặng nề mà tuyệt vọng. Sửng đế vươn tay đẩy Nguyên Chiêu với Dung Sâm ra, ôm Minh Tuệ vào ngực. Tay hắn run rẩy loạn xạ vuốt ve gương mặt nàng ta.

Da thịt nàng ta vốn đã như trong suốt, nay dính thêm vết máu, nhìn càng thêm đáng sợ.

Xung quanh hỗn loạn vô cùng, đám nội thị bước chân lộn xộn, đám thị nữ lo sợ vây quanh, đứng cách ba trượng không dám đến gần. Trời đất cũng âm ảm, chỉ có Thần Uy quân vẫn nghiêm chỉnh đội hình đứng lặng yên.

Sửng đế lắc mồi thân thể Minh Tuệ, gọi mãi tên nàng ta. Ngay cả kẻ có được cả thiên hạ như hắn cũng chỉ là một người phàm, không quyết định được sống chết, lúc gặp phải sinh ly tử biệt vẫn chỉ có thể bó tay chịu chết.

“Bệ hạ nén bi thương.” Hướng Quân yếu ớt nói một câu.

Mắt phượng của Sửng đế rét lạnh, ánh sáng mãnh liệt quét qua khiến cả người Hướng Quân run lên, không dám nói gì thêm.

Sửng đé đột nhiên nhìn thấy ta, vội túm chặt cổ tay ta, sức mạnh lớn kinh người.

“Mau cứu nàng ấy! Không phải ngươi là thần y sao! Mau cứu nàng ấy!”

Lòng ta cực kỳ khó chịu, chua chát nói: “Bệ hạ, nàng ấy đã chết!”

Hắn trợn mắt tức giận: “Nói bậy! Nàng ấy không thể chết được! Hôm qua nàng ấy còn nói với ta là muốn cùng ta nắm tay đến già. Sao nàng ấy có thể chết!”

“Bệ hạ, tâm mạch của nàng ấy đã đứt!”

Hai mắt Sửng đé đỏ ngầu, đột nhiên kéo một cung nữ bên cạnh qua, ném đến trước mặt ta: “Đào trái tim ả lên, đổi cho Minh Tuệ.”

Tiếng hét to như tiếng sấm sét giữa trời quang, sắc mặt cung nữ đó trắng bệch, toàn thân run bần bật, ngã phịch xuống đất.

Ta cũng kinh hãi.

Sửng đé như điên: “Năm xưa sư phụ ngươi có đổi ột con mãnh hổ một trái tim chó, kể từ đó nó liền một lòng trung thành với trẫm như trung khuyển. Mau mổ trái tim ả ra, đổi lại cho Minh Tuệ.”

“Bệ hạ tha mạng! Bệ hạ tha mạng!” Cung nữ kia quỳ xuống đất khẩn cầu, dập đầu đến chảy cả máu.

“Bệ hạ, Minh Tuệ đã chết, thảo dân không thể làm vậy.”

Ánh sáng bạc bỗng vụt qua, dưới cổ ta chợt lạnh.

Ta không ngờ Sửng đé lại xuất kiếm nhanh như vậy, gọn gàng linh hoạt, như ánh sáng vụt qua trời xanh. Kiếm gác trên cổ ta dài chừng hai thước, khe sượt qua, vài sợi tóc bay khỏi lưỡi kiếm, đúng là bảo kiếm chém sắt như chém bùn.

Sát khí lạnh yên từ thân kiếm xuyên đến da thịt ta, tựa như rần rết chạy trong thân thể. Trong khoảnh khắc, lưng ta thấm đầy mồ hôi.

Mắt hắn đỏ như máu, nhìn ta chằm chằm, gần từng chữ một: “Ngươi đào không?”

Kiếm hẵn đặt trên cổ ta, chỉ cần hắn hơi dùng sức một chút, ta sẽ mất mạng.

Xung quanh cực kỳ tĩnh lặng, dường như tất cả mọi người đều đã nín thở. Giết một người đối với hắn mà nói chỉ như nghiền chết một con giun con dế. Mà cái mạng này đối với ta mà nói lại không phải là một con giun con dế. Thầy thuốc từ bi, trị bệnh cứu người, không phải giết người. Bắt ta mổ trái tim của một người sống để cứu một người chết, đừng nói không cứu sống được, dù cứu sống được ta cũng sẽ không làm. Xem ra hôm nay ta phải chết không thể nghi ngờ.

Đạo đức thầy thuốc nặng như tính mạng. Ta sợ chết, nhưng không thể làm trái với lương tâm.

Đón trông mắt đỏ ngầu của hắn, ta chậm rãi nói: “Thầy thuốc không thể làm trái với mệnh Trời, càng không thể mưu hại mạng người. Chưa nói người chết không thể sống lại, cho dù có thể sống lại thật, cũng không thể tùy tiện bóp chết tính mạng của người khác. Vạn vật sinh linh đều có linh tính, chúng sinh bình đẳng.”

Sửng đé giận dữ: “Đừng có nói mấy cái đạo lý vớ vẩn đó với ta! Chúng sinh thì có liên quan gì đến ta, ta chỉ cần nàng ấy sống!”

Tiếng thét vang vọng trước Thờ Thiên môn mênh mông. Hai mắt hắn trợn tròn, trong mắt tràn đầy thịnh nộ sát khí, y như hung thần Tu La dưới địa ngục.

Dưới cổ chợt đau, ta nhắm mắt lại, giữa ranh giới sống chết, trong lòng bỗng vụt qua thật nhiều tiếc nuối. Không thể giải đáp câu hỏi về thân thể, chẳng được thấy sư phụ một lần cuối, chưa từng được một người yêu thích... Tiếc nuối quá nhiều, từng cái từng cái bay vụt qua mắt ta. Hành trình sinh mạng sao mà ngắn ngủi, tựa như cánh hoa rơi giữa tàn xuân, không ai tới thương, cuối cùng đành cuốn trôi theo ngọn gió bay.

Chú thích:

(1) vạn hộ hầu: hầu tước có một vạn hộ, về sau cụm từ này chỉ quan lại giàu có.

(2) Kim tiêu thẳng bả ngân cang chiếu

Do khùng tương phùng thị mộng trung.

Dịch nghĩa:

Đêm nay còn sợ đem đèn rọi

Có phải tương phùng trong mộng không?

(Trích “Giá cô thiên kỳ 1 - Người dịch: Nguyễn Chí Viễn)

(Nguồn mạng: thivien.net)

p/s: Còn có một bản dịch khác của Nguyễn Thị Bích Hải cũng rất hay:

Đêm nay chung bóng, đèn soi tỏ,

Cứ ngỡ như đang giấc mơ mòng.

(Nguồn mạng: thivien.net)

12. Chương 11

Chương 11

Edit: Ichikazumi

Đột nhiên, bên tai vang lên một âm thanh trong trẻo: “Bệ hạ chậm đã, có một biện pháp có thể cứu Minh Tuệ.”

Xung quanh yên lặng không tiếng động, vạn vật như trống không. Ta mở mắt ra, bắt gặp một đôi mắt sâu thẳm khôn lường, tựa như thủy triều biển đêm.

Ánh mắt mọi người đều dán chặt trên người hắn. Hắn đứng đó thật bình tĩnh, khí phách hiên ngang. Bộ áo tơ trắng gắn kết ngàn vạn ánh mắt, chợt sinh ra khí thế bề ngỗ thiên hạ.

Ánh mắt Sưởng đế căng thẳng: “Biện pháp gì?”

“Giao châu bảo vệ dung nhan không thay đổi, ly châu bảo vệ hồn phách. Bệ hạ chỉ cần phái người đi lấy giao châu và ly châu bảo vệ thân hồn của Minh Tuệ cô nương, sau lại ra biển tìm tiên thảo trên Thập Châu là có thể khiến nàng ta cải tử hồi sinh.”

“Tiên sơn trên biển? Thập Châu Tam Đảo?”

“Đạ. Chắc hẳn bệ hạ đã từng xem ‘Thập Châu ký’. Trong ‘Thập Châu ký’ viết, đất Tổ Châu có sinh trưởng loài cỏ linh chi dưỡng thần. Người chết chưa đến ba ngày ăn cỏ có thể sống lại, dùng cỏ cũng có thể trường sinh.”

Ta bỗng nhiên nhớ lúc còn nhỏ sư phụ cũng từng nói với ta. Người nói, chờ ta lớn lên, người sẽ dẫn ta ra biển, hái cỏ linh chi dưỡng thần cho ta ăn.

“Nhưng tìm được Tổ Châu thì đã sớm qua ba ngày rồi.”

“Người chết ba ngày hồn bay phách tán, chỉ cần lấy được ly châu trong vòng ba ngày thì sẽ không sao.”

“Trên biển thật sự có tiên sơn Thập Châu?”

“Có. Mạc Quy đã từng đi về. Huynh ấy từng nói cho ta biết, huynh ấy đã trường sinh bất lão.”

Ta kinh hãi. Chẳng lẽ những lời sư phụ nói với ta ngày đó đều là sự thật?

Xung quanh yên lặng như tờ, mỗi câu của Dung Sâm đều ngắn gọn mà trấn định.

Hắn vốn là kẻ có khí chất xuất trần thoát tục hiếm có thế gian, lúc này nói lời khiến mọi người kinh sợ cũng không có cảm giác hoang đường. Hắn đứng chấp tay như ngọc thụ chi lan, tự đứng sinh ra cảm giác khiến người ta tin phục, tựa như thần tiên hạ phàm, bề ngoài nhìn chúng sinh thiên hạ.

Sửng đế nhìn chằm chằm Dung Sâm, dường như đang xác định lời hắn là thật hay giả.

Dung Sâm cũng không có vẻ sợ hãi, thông dong chào đón, dung nhan thanh nhã biểu lộ khí phách đậm đặc thần nhiên.

Lệ khí trong mắt Sửng đế dần tan đi, như mây mù được ánh nắng xua tan.

Hắn tin lời Dung Sâm nói, thanh kiếm gác trên cổ ta bắt giặc đã cách xa.

Trong không gian tĩnh lặng, tay phải ta bị một bàn tay mềm mại trắng nõn cầm lấy, Mi Vũ quỳ gối trước mặt Sửng đế: “Giao nhân thấy nữ nhân khóc thút thít sẽ rơi lệ, dân nữ nguyện đi Đông Hải lấy giao châu.”

Ta nắm lại tay nàng thật chặt, có một người bạn thế này, cuộc đời không còn gì hối tiếc.

“Thần nguyện đi hồ Bích Nguyệt lấy ly châu.”

Người nói là Nguyên Chiêu. Ta sửng sốt.

Lấy ly châu chính là chuyện cứu tử nhất sinh, cho dù Sửng đế có vừa định gả ta cho hắn, nhưng hắn cũng đâu cần vì ta chịu chết. Nếu dung mạo ta được xinh đẹp khuynh thành như Mi Vũ, ta còn có thể cho rằng hắn đối với ta là vừa gặp đã thương, tình nguyện vì ta vào sinh ra tử. Nhưng dung mạo ta lại như vậy, thật chẳng có cái tự tin tưởng rằng mới chỉ lần đầu gặp gỡ đã có thể khiến hắn vì ta mà xông pha khói lửa bất chấp gian nguy.

Vì sao hắn lại làm vậy?

Ánh mắt Dung Sâm dừng trên cổ ta, chậm rãi nói: “Mạc Quy từng để lại một bức tình đồ. Ta nguyện dẫn người ra biển, tìm cỗ linh chi dưỡng thần.”

Ta nhìn hắn, trong lòng khiếp sợ vô cùng. Hắn đã từng nói với ta trong Thái Y viện, có hắn ở đây, hắn sẽ không để ta chết. Hắn xưa nay thích cười đùa trêu ghẹo, lúc ấy ta không để ý. Đâu ngờ, giờ này khắc này, hắn lại thật sự cứu ta. Ta vừa sợ vừa ngờ.

Vì sao hắn phải cứu ta? Lẽ nào vì ta là đệ tử của Mạc Quy, mà hắn lại là bạn tri kỷ của sư phụ? Nhưng vì một đệ tử của tri kỷ mà đi mạo hiểm, thậm chí có thể vứt bỏ tính mạng, lý do này thật chẳng thể khiến người ta tin phục, ít nhất là ta không thể.

Núi cùng nước tận bồng có hi vọng, hoang mang trùng trùng, mờ mịt khắc sâu. Nhưng mặc kệ Nguyên Chiêu với Dung Sâm giúp ta vì lý do gì, có thể ở giữa ranh giới sống chết bồng nhận ra vẫn có người không muốn mình chết, quả khiến người ta chết cũng không hối tiếc. Sống mười bảy năm trên đời, ta bỗng thấy không hề uổng phí.

Sửng đế thu hồi thanh kiếm trên cổ ta, mắt sáng như đuốc nhìn chằm chằm Dung Sâm: “Được, trăm tin người một lần.”

Trường kiếm trong tay hắn chỉ Hướng Quân, “Nhanh chóng dẫn một cánh Ngự Lâm quân đưa nàng ta tiến về Đông Hải. Nguyên Chiêu, tinh tuyển hai trăm binh lính có tài bơi lội từ Thần Uy quân, lập tức lên đường đến hồ Bích Nguyệt.”

Ra lệnh xong, giọng hắn chợt lạnh lẽo: “Ba ngày sau, nếu các ngươi mang tay không về, có thể hạ táng cùng Minh Tuệ luôn.”

Thừa Thiên môn hoàn toàn tĩnh mịch, âm thanh Sửng đế quanh quẩn bên tai mỗi người, như một luồng sát khí thật lâu chẳng tiêu tan. Giờ khắc này, hắn như kẻ thâm tình nhất trên thế gian này, nhưng cũng như kẻ vô tình nhất.

Minh Tuệ được người đưa về Cúc Nguyệt uyển. Sưởng đế quát tất cả lui ra, lệnh ta thay y phục chữa thương cho nàng ta.

Đối diện với Minh Tuệ, ta bị thương khó đề nén. Mới vừa rồi nàng ta còn tràn đầy sức sống, giờ đây lại như khối ngọc đã vỡ tan tành. Thân là thầy thuốc, ta chỉ hy vọng tất cả mọi người đều có thể khỏe mạnh trường thọ, mắt thấy người trẻ tuổi như hoa lại hương tiêu ngọc vãn, thật sự khiến người ta đau đớn vô cùng.

Ta tẩy vết máu trên người nàng ta, thay cho nàng ta một bộ áo trắng tinh khiết, chỉnh lại dung nhan cho nàng ta. Vết thương trên đầu bị mái tóc như mây che đi, ta giúp nàng ta cài lên đó một đóa ngọc phù dung.

Về mặt nàng ta rất an bình, dung mạo vẫn như xưa, nằm trong quan tài kính như lâm vào giấc mộng.

Sưởng đế lẳng lặng ngồi một bên nhìn Minh Tuệ không chớp mắt, mãi đến khi ta làm xong xuôi cả hẳn mới lên tiếng:

“Người có biết vì sao nàng ấy lại tự tử không?” Giọng hắn như hơi thở đi ra từ hầm băng, ngập tràn sát khí. Ta tự dưng cảm thấy rất lạnh lẽo.

“Thảo dân không biết.” Ta cũng muốn biết vì sao. Rõ ràng nàng ta đã từng nói, nàng ta không ngại trình tiết.

“Nếu có một nam nhân đối xử với người như trẫm, người có tự tử không?”

“Không có ai đối với thảo dân như vậy, cho nên thảo dân không thể trả lời câu hỏi này. Thân là thầy thuốc, thảo dân sẽ không suy nghĩ đến chuyện chỉ là giả thiết.” Bị người mình không thích thích mình chẳng phải điều hạnh phúc gì. Có lẽ cảm giác như vậy kẻ như Sưởng đế sẽ chẳng bao giờ rõ. Người như hắn, làm sao biết đến cảm nhận của người khác.

Hắn trầm mặc.

Ta không biết có nên cáo lui không.

Không gian tĩnh lặng, ngoài trời nổi gió, cành lá nức nức nở nở.

“Dung Sâm là gì của người?”

“Huynh ấy là tri kỷ của sư phụ thảo dân.”

“Sư phụ người từng nói với người về Thập Châu Tam Đảo, cổ linh chi dưỡng thần chưa?”

“Lúc thảo dân bảy tuổi người đã từng nói đến. Người không phải người nói năng bừa bãi, bệ hạ nên hiểu rõ phẩm hạnh của người.” Đến giờ phút này, dù ta vẫn chưa tin trên đời có Thập Châu Tam Đảo, nhưng ta vẫn phải nói vậy. Nếu không ta và Dung Sâm sẽ nguy hiểm đến tính mạng.

“Không tồi. Trẫm tin tưởng Dung Sâm, nhưng thật ra là tin tưởng Mạc Quy. Nghe nói hai mươi năm trước hẳn có một người bạn tri kỷ mắc bệnh hiểm nghèo, hẳn vì kẻ đó đã dốc cả gia tài dẫn người ra biển tìm thần tiên. Hẳn từng nhắc đến chuyện này với người chưa?”

“Sư phụ chưa từng nói. Chỉ có duy nhất một lần lúc thảo dân còn bé người nói với thảo dân, chờ thảo dân lớn lên người sẽ dẫn thảo dân ra biển, hái cổ linh chi dưỡng thần cho thảo dân ăn.”

Sưởng đế neho mắt nhìn ta chằm chằm, tia máu đỏ ngầu khiến đôi mắt hắn càng thêm sâu xa.

“Đôi mắt khắp thiên hạ cũng không thấy ai y thuật có thể cao hơn Mạc Quy. Hẳn làm việc cũng có vẻ khác hẳn người thường, mang ý vị của kẻ thể ngoại cao nhân.”

Xa cách thần bí là phong cách trước sau như một của sư phụ. Xem ra người làm như vậy cũng hoàn toàn có lý cả. Như giờ khắc này, Sưởng đế rõ ràng tin tưởng Dung Sâm hơn rất nhiều.

“Khí chất của người rất giống Mạc Quy, đáng tiếc quá xấu.”

“...”. Bệ hạ, rốt cuộc ngài định nói gì?

“Thật ra thì trăm cũng không định để người chết. Thái y đã chết hết rồi, sư phụ người lại ra biển chẳng biết đi đâu, ngộ nhờ trăm có gì khó chịu vẫn cần đến đại phu. Mặc dù người xấu xí khó nhìn, nhưng y thuật đúng là chân truyền của Mạc Quy, so với đám thái y kia thì tốt hơn nhiều.”

“Tạ bệ hạ nâng đỡ.”

“Tuy nhiên, lúc trăm tâm tình không tốt khá thích giết người. Người lại chẳng khiến người ta vui tai vui mắt, cho nên rất khó đảm bảo trăm sẽ không giết người.”

Ta: “...”

“Tương lai ra biển trên thuyền không thể thiếu đại phu. Chờ lấy được ly châu, người hãy cùng Dung Sâm ra biển.”

“Vâng.”

Sưởng để phát tay, ý bảo Hà công công đưa ta về điện Phượng Nghi.

Dung Sâm thấy ta, mày kiếm khe giãn ra, nhìn ta mỉm cười. Ta lại một tia cười cũng không chèn ra được. Tìm được đường sống trong chỗ chết cũng không khiến ta cảm thấy may mắn, ngược lại còn áp lực hơn rất nhiều.

Lấy giao châu không nguy hiểm gì. Giao nhân rất thích những thiếu nữ xinh đẹp. Mi Vũ trời sinh lệ chất, hoàn toàn có thể dễ dàng lấy được nước mắt của Giao nhân. Nhưng lấy ly châu dưới miệng Ly long là chuyện hung hiểm vô cùng. Cho dù Nguyên Chiêu có là Thần Uy tướng quân bách chiến bách thắng đi chăng nữa thì cũng chỉ là thân thể người phàm, đấu với Ly long chỉ sợ lành ít dữ nhiều. Dung Sâm ra biển tìm thần tiên cũng là chuyện nghìn lẻ một đêm. Giả như trên đời thật sự có cở linh chi dưỡng thần, nhưng ra biển hung hiểm khó lường, không may có thể vùi thân dưới đáy biển. Hắn, rốt cuộc hắn có thể nắm chắc bao phần?

Ta nhìn chăm chú gương mặt hắn, rất muốn tìm ra đáp án từ đôi mắt ấy. Đáng tiếc, hắn luôn một vẻ bình tĩnh ung dung, giờ phút này cũng vẫn vậy. Dù núi Thái Sơn có sụp đổ ngay trước mặt hắn cũng không thay đổi phong thái, tựa như việc đời đều nằm trong tay hắn.

Ta không nhịn được hỏi khẽ: “Thật sự có chuyện có tiên thảo trên Thập Châu sao?”

Hắn nhướn mày: “Cô tin không?”

Ta trả lời thật lòng: “Ta không biết.”

Dừng một lát, ta lại ghé vào tai hắn thầm thì: “Không phải huynh định lừa gạt Sưởng để rồi tìm cơ hội để chúng ta chạy chốn đây chứ?”

Hắn nghiêm túc: “Không phải. Sư phụ cô nói Thập Châu là có thật. Huynh ấy đã ăn cở linh chi dưỡng thần, đã trường sinh bất lão.”

Ta động lòng. Sư phụ không phải người nói năng bừa bãi, chuyện này chắc là thật rồi.

Dung Sâm nhướn miệng cười: “Huynh ấy nói trong lúc say rượu.”

Ta: “...”

“Chúng ta cứ coi như đó là thật đi. Dù sao cũng rảnh rỗi không có việc gì làm. Biết đâu tìm được tiên thảo chúng ta lại có thể thành tiên thật.”

Ta đỏ khốc đỏ cười: “Ngộ nhờ chết trên biển thì sao?”

“Dù sao cũng hơn chết ngay hôm nay. Sống một ngày thêm một ngày chứ sao.”

“...”

Công tử, huynh quả là người nghĩ thoáng.

Hắn cười cười nhìn ta: “Ta đã cứu cô, cô có định lấy thân báo đáp không???”

“...”

Công tử đang đùa giỡn hay nhạo báng ta vậy?

Ta cười gượng: “Ta xấu xí như vậy, đâu dám ăn mật trả gừng.”

“Chớ tự ti.” Hắc đánh giá ta từ trên xuống dưới mấy lần, “Dáng người cô rất được.”

Mặt ta nóng lên, chuyển đề tài: “Hồ Bích Nguyệt sâu không lường được, Ly long lại hung hãn lúc ẩn lúc hiện, làm thế nào mới có thể lấy được ly châu?”

“Lấy ly châu chỉ có một biện pháp.”

“Biện pháp gì?”

“Chờ khi Ly long ngủ say, tức tốc lấy ly châu, nhanh chóng lên bờ trước khi nó thức giấc.”

“Ly long ngủ dưới đáy nước, làm thế nào biết được nó ngủ hay không ngủ?”

“Cái này rất dễ.”

“Dễ?”

“Xuống nước xem, cược vận may.”

“Ly long mà chưa ngủ thì chẳng phải lành ít dữ nhiều sao?”

“Vậy thì phải xem người có nhanh hơn Ly long không.”

“...”

Công tử, đây không phải cược vận may đâu, là cược tính mạng đấy.

Chuyện lấy ly châu này nhìn đâu cũng giống đi chịu chết. Ta càng nghĩ càng lo cho Nguyên Chiêu.

Đúng lúc ấy, ngoài cửa bỗng vọng đến giọng ngây thơ của trẻ con: “Hà công công, vị thần y kia là nữ ạ? Phải chăng là thần tiên tỷ tỷ?”

Ngoài cửa vang đến tiếng ho, Hà công công dẫn một cậu nhóc chừng bảy tám tuổi đi vào, bụi bám khắp mình, thật là đáng yêu.

Nó vừa thấy ta liền hét lên một tiếng rồi trốn sau lưng Hà công công, thò một ngón tay tròn trịa trắng mập, run rẩy chỉ vào ta: “Hắc... Hắc Vô Thường.”

Tiếng “Thần tiên tỷ tỷ” ta vừa nghe nhất thời rơi bẹp một cái, vỡ thành hai mảnh.

“Nguyên Bảo, vị này chính là thần y Linh Lung.”

Hà công công nhìn ta: “Nó là ấu đệ của Thần Uy tướng quân, Hoàng thượng ra lệnh để nó đến ở tạm trong cung.”

Thì ra là một con tin.

Nguyên Bảo núp sau lưng Hà công công nhìn ta, đôi mắt to tròn đảo lòng vòng, sau đó bỗng thi lễ với ta: “Chào thần y tỷ tỷ ạ.”

Chỉ khác “thần tiên tỷ tỷ” một từ, lòng ta rất an ủi, cười híp mắt sờ sờ đầu nó: “Ngoan lắm.”

Nguyên Bảo ôm chân ta, cười nịnh nọt: “Thần y tỷ tỷ, nghe nói y thuật của tỷ rất cao siêu. Nếu ca ca đệ không lấy được ly châu, Sướng để muốn “răng rắc” đầu của đệ xuống, tỷ nhất định phải đón giúp đệ nhé.”

Trái tim ta co lại, ôm nó cổ cười: “Ca ca đệ là Thần Uy tướng quân, Ly long không phải đối thủ của ngài ấy đâu. Đệ yên tâm đi.”

Nguyên Bảo ồ lên, ưỡn ngực: “Thật ra thì đệ cũng không sợ chết đâu nhé... Chỉ có điều,...đệ cảm thấy cuộc đời mình vẫn còn chút tiếc nuối thôi.”

“Ồ, đệ tiếc gì?”

“Tiểu nữ của An quốc hậu nói với đệ, đợi khi tóc muội ấy dài đến gót chân, muội ấy sẽ thành thân với đệ. Bây giờ tóc muội ấy mới dài đến ngang hông.”

Ta mỉm cười.

Dung Sâm cười gât đầu: “Ừ, đúng là tiếc thật.”

“Thần y tỷ tỷ, tỷ có tiếc gì không?”

Ta... Ta suy nghĩ, nói: “Lớn đến ngần này tuổi rồi mà vẫn chưa tiến được nộ hôn đầu.”

Nguyên Bảo biến sắc, bưng miệng.

Dung Sâm phụt cười.

“...”

Ta trừng mắt nhìn hắn, cái này có gì đáng cười hả?

Hắn ho một tiếng, bồng vịn vai ta.

Sau đó, cúi đầu.

13. Chương 12

Chương 12

Edit: Ichikazumi

Bộp, ta cảm thấy mạch máu toàn thân dường như đã nổ tung, phong ba cuộn cuộn núi tuyết, ập thẳng vào tim. Trước mắt có vô vàn những ánh sao lấp lánh, loang lổ rực rỡ, nhảy nhót tung bồng, dẹt thành một trời sao sáng chói. Hơi thở lạ lẫm tuôn trào trong huyết mạch, lặng lẽ giục già tình cảm trong trái tim ta đâm chồi như vạn vật vào tháng xuân.

Khoảnh khắc ấy, ta không biết đang chạng vạng hay hừng đông, không biết bản thân đang đứng nơi nào, lâng lâng như ở biển mây vô biên. Mãi đến khi bên tai vang lên một giọng nói dịu dàng trầm thấp: “Bây giờ hết tiếc nuối rồi chứ.”

Ngước mắt chỉ thấy lúm đồng tiền của hắn, ấm như sóng xuân, khô như mây chiều. Một cái chạm môi nhẹ lại dài như nửa đời. Nhìn hắn, tựa như đã qua cả nửa đời, nháy mắt là tan biến.

Nguyên Bảo che mắt, nói qua kẽ tay: “Thần y tỷ tỷ, tỷ còn tiếc gì nữa không, để vị ca ca này làm hết cho tỷ luôn đi.”

“Khụ...khụ...hết...hết rồi.”

Ta hốt hoảng dời ánh mắt, trong lòng ùng đoàng như có sấm. Hắn sao lại làm vậy? Chỉ đơn giản vì không muốn ta phải tiếc nuối gì ư? Dù thế cũng đâu cần hy sinh mình như vậy.

Ta ôm mặt đi dọc theo ven tường, mơ hồ cảm thấy trái tim cứng như kim cương của mình đang từ từ nứt ra một khe hở... Ta không dám nhìn hắn, trong lòng lại bỗng sinh ra tia áy náy, hắn rõ ràng là người Mi Vũ thích.

Nguyên Bảo nhìn ta tò mò: “Thần y tỷ tỷ, tỷ làm gì vậy?”

“À, tản bộ tiêu cơm.”

Dung Sâm khẽ bật cười, ngăn ta trong góc tường: “Nếu không muốn ở chỗ này đứng ngồi không yên, chỉ bằng đến hồ Bích Nguyệt. Nhờ may có người bị thương cô cũng có thể kịp thời cứu chữa.”

Một câu cảnh tỉnh ta... Ta lập tức bước tới trước cửa sổ nhờ Hà công công chuyển ý của mình đến Sưởng đế.

Hồ Bích Nguyệt vốn là thắng cảnh ở vùng ngoại ô kinh thành, bốn mùa du khách đông như dật cửi. Nhưng bảy năm trước, trong hồ chợt xuất hiện Ly long, liên tục đả thương mấy mạng người. Từ đó, hồ này thành nơi hung sát, ngay cả ban ngày cũng chẳng có mấy người. Ba năm trước, Bắc Phiên vương vào kinh cũng từng có ý động tới Ly châu, kết quả tổn thất mấy chục mạng người vẫn tay không quay về. Sưởng để tất nhiên hiểu rõ lấy Ly châu là việc cực kỳ hung hiểm khó khăn, chắc chắn sẽ có người bị thương, vậy nên đồng ý ngay thỉnh cầu của ta, phái một chiếc xe liên đưa ta tới hồ Bích Nguyệt.

Khi ta chạy tới hồ Bích Nguyệt thì thủy quân vừa mới kết thúc một trận quyết chiến với Ly long, mười bốn người mất mạng, Nguyên Chiêu cũng bị Ly long đả thương, ta tới vừa hay kịp lúc.

Phó tướng thủy quân Liên Duy dẫn ta tới một nhà dân ở gần hồ. Nguyên Chiêu nằm hôn mê trên giường, vết thương mới băng bó qua loa. Máu vẫn chảy không ngừng, nhuộm đỏ cả tấm vải trắng. Ta lập tức bắt tay vào làm, cắt bỏ áo ngoài, thân thể hần thật cao to chắc khỏe, oai hùng cường tráng. Một vết thương dữ tợn kéo dài từ xương sườn đến thắt lưng, bấp thỉp vỡ ra, gần như thấy cả xương.

Ta tiếp tục cắt bỏ quần dưới của hắn, áo lót cũng cắt đến đùi.

Liên Duy đứng sau ta, căng thẳng thở gấp, phun ngay sau gáy ta.

Lúc quay đầu lại để lấy cái kéo, ta vô tình liếc thấy nét mặt túng quần của Liên Duy, cố ý hỏi: “Sao vậy, ngài chưa từng thấy thân thể của nam tử à?”

Mặt hần đỏ bừng, lấp ba lấp bắp: “Ta... Ta đương nhiên nhìn rồi. Nhưng, cô... cô là một nữ tử... Khụ, khụ.”

Ta bình tĩnh đáp lại: “Thầy thuốc như cha mẹ. Ta coi ngài ấy như chó mèo thôi.”

Liên Duy đỏ trán, “Chớ... mèo... May mà tướng quân anh minh thần võ nhà ta không nghe thấy.”

Ta thấy buồn cười, cẩn thận kiểm tra vết thương của Nguyên Chiêu, dùng kim tầm ti khâu kỹ càng, đắp cao triêu nhan lên, dùng lụa trắng nhẹ nhàng băng lại.

Đứng lên, ta mới phát hiện mình rịn đầy mồ hôi, đã qua nửa canh giờ.

Liên Duy xoa xoa tay, e dè hỏi: “Tiên cô, như thế này, là ổn rồi?”

Ta mỉm cười: “Không cần nịnh nọt ta, đều dùng thuốc tốt nhất rồi, ngài ấy đã không sao.”

Liên Duy ngượng ngùng cười cười: “Tất cả mọi người đều nói Mạc Quy tiên sinh là thần tiên, cho nên ta gọi cô nương là tiên cô cũng đâu có sai.”

“Trông thấy tiên cô nào xấu xí như ta không?”

Liên Duy lại cười cười.

Tiếng cười của ta và Liên Duy dường như kinh động đến Nguyên Chiêu. Hắn mở mắt, khó khăn nhìn sang ta, thì thào hai tiếng: “Đa tạ”.

“Không cần cảm ơn ta. Ở đây có một viên thuốc, ngài dùng nó rồi vết thương sẽ lành lại.”

Ta bỏ viên thuốc vào trong miệng hắn, đầu ngón tay khẽ chạm qua môi hắn, đột nhiên cảm thấy nóng lên, thầm nghĩ, chỗ không nên nhìn đều đã nhìn cả rồi, bình tĩnh nào.

Hắn ngẩng đầu nuốt viên thuốc xuống. Ta đột nhiên phát hiện dưới cổ hắn có một vết đỏ khá nhỏ, ẩn dưới nếp nhăn, nếu không ngẩng đầu căn bản không thể thấy, theo bản năng chạm vào cảm hắn.

Sắc mặt hần cứng đờ, mất sáng như đuốc.

Ta lúc này mới nhận ra động tác khiêu cảm của mình hình như hết sức ngả ngớn phóng túng. Tình cảnh lúc này rất hợp với một câu nói: Tướng quân, cười với bản cô nương một cái coi.

Khó trách sắc mặt hần thay đổi thế, ta xấu hổ buông tay: “Ta tưởng dưới cổ ngài có vết thương.”

Về mặt hần hơi lúng túng: “Không phải, vết đỏ này sinh ra đã có.”

Liên Duy đứng bên như xem kịch hay, ý vị sâu xa cười hì hì, đóng cửa ra ngoài. Vì vậy, trong phòng chỉ còn lại ta với hắn, im lặng khiến người ta bối rối.

Hôn ước giữa ta và hắn tựa như câu đùa vui của Sưởng đế, ta vẫn cảm thấy nó không chân thật chút nào. Huống chi, qua chuyện của Minh Tuệ, chuyện này đến tột cùng là tính hay không tính? Nhất thời, ta không biết nên định nghĩa mối quan hệ giữa ta và hắn thế nào, vừa gần vừa xa, thật thật giả giả, quả là rối rắm.

Thuốc trị thương có tác dụng giảm đau gây mê, mắt hắn lộ vẻ mơ màng, ôn hòa gần gũi, khác hẳn lúc một thân chiến giáp cao không thể chạm trước Thừa Thiên môn kia.

“Toàn bộ chuyện này đều do ta gây ra, hại ngài bị thương, ta rất xin lỗi.”

“Ta nên làm.” Câu trả lời của hắn cực kỳ đơn giản. Không biết do xưa nay hắn ít nói kiêu lời, hay do không muốn cùng ta nói chuyện.

Dừng một chút, hắn lại nói: “Chuyện này không liên quan gì đến cô.”

Ta cúi đầu trầm mặc một lúc lâu, lại hỏi: “Thánh thượng gả, vì sao ngài không cự tuyệt?”

“Vì sao phải cự tuyệt?”

Ta cười tự giễu: “Ta như thế này.”

“Ta không cảm thấy dung mạo cô có gì không ổn.”

Ta giật mình sửng sốt. Về mặt hắn rất nghiêm túc, không giống đang đùa giỡn, càng không giống định cười nhạo. Ta không khỏi suy nghĩ, rốt cuộc là thẩm mỹ quan của hắn vắn vẹo, hay là hắn thật sự nghĩ thế? Ta vẫn luôn muốn gặp một người không để ý dung mạo của ta, chỉ thích nội tâm của ta. Đến lúc thật sự gặp được người như vậy, ta lại cảm thấy nó không chân thật. Bởi vì tính ra, ta với hắn cũng chỉ mới gặp nhau hai lần. Không có tuệ nhãn có thể nhìn thấu lòng người, sao hắn thấy được nội tâm của ta? Hiển nhiên, người này so với người trong tưởng tượng của ta vẫn khác nhau.

“Hôn nhân đại sự chính là chuyện cả đời, ta và ngài lại không hiểu nhau.” Ý ta là, cho dù tùy tiện là một nữ tử nào đó ngài cũng cưới về à?

Hắn trầm mặc chốc lát, nhìn ta nói: “Cha mẹ ta đều đã mất, chỉ còn ấu đệ Nguyên Bảo. Ta nhập ngũ lúc mười lăm tuổi, từ Đông man đến Tây vực, thăng dần lên chức tướng quân này. Thường ngày ta thích đọc sách, thỉnh thoảng lên núi câu cá, uống rượu. Cô còn muốn biết gì không?”

Ta không ngờ hắn sẽ trả lời như vậy. Đoạn lời này cực kỳ bình thường, vậy mà nó lại như thủy triều dâng trong lòng ta. Đây là lần đầu tiên trong đời có một nam tử thẳng thắn với ta như vậy. Hắn không ngại dung mạo của ta, bằng lòng lấy ta. Mặc dù biết rõ đây chẳng phải câu chuyện vừa gặp đã yêu trong truyền thuyết, ta vẫn cảm thấy trái tim như quán muôn vàn sợi tơ, rung động đến tâm can.

“Cảm ơn ngài.” Ta cười với hắn, đứng dậy ra khỏi phòng. Khoảnh khắc chạm vào cằm hắn, ta đột nhiên nghĩ ra một biện pháp có thể giúp hắn.

Suy nghĩ suốt cả đoạn đường, đến điện Phương Nghi, ta đã quyết định.

Dung Sâm đứng trước cửa sổ, chấp tay đưa lưng về phía ta. Ánh mặt trời xuyên qua khung cửa, đệm sàn nửa sáng nửa tối tôn lên bộ trường sam trắng như tuyết của hắn. Lúc đó, ta bỗng có ảo giác, đây dường như chính là bóng lưng của người trong mộng kia.

Hắn xoay người lại, trên mặt thoáng qua ánh sáng rực rỡ, như ngọc ẩm sinh yên.

Nguyên Bảo chạy tới: “Ca ca đệ sao rồi? Lấy được Ly châu chưa ạ?”

Ta xoa đầu nó: “Ngài ấy bị thương, nhưng đã không sao rồi.”

Dung Sâm nhíu mày: “Hắn không nên xuống nước vào ban ngày. Ly long rất ít khi ngủ vào ban ngày, chiến đấu dưới nước, hắn há là đối thủ?”

“Buổi tối chẳng phải sẽ khó nhìn hơn sao?”

“Ban đêm mặc dù khó nhìn thấy Ly long, nhưng lại dễ nhìn thấy ánh sáng của Ly châu. Chỉ cần tìm được cơ hội lúc Ly long ngủ say, nhất định có phần thắng.”

Lời của hắn càng khiến ý nghĩ của ta thêm kiên định.

Ta bước tới bên cạnh hắn: “Ta muốn xóa phong ấn giữa trán.”

Đôi mắt Dung Sâm tối đi: “Vì sao?”

“Ta muốn giúp Nguyên Chiêu lấy Ly châu.”

Hắn yên lặng nhìn ta, vẻ mặt thâm trầm nghiêm túc, trong mắt dường như có sóng, lại dường như có sương mù. Hắn lặng im không nói, cũng không hỏi ta, xem ra đã đoán ra biện pháp ta nghĩ. Không ngờ trong giờ khắc này, ta và hắn lại tâm ý tương thông.

“Cô suy nghĩ kỹ chưa?”

Ta gật đầu: “Kỹ rồi.”

Ta không thể trở mắt nhìn Nguyên Chiêu mạo hiểm. Ta muốn giúp hắn lấy được Ly châu, cứu mạng Minh Tuệ. Ta muốn biết rốt cuộc vì sao nàng ta lại tự tử, vì sao lại hận ta.

Dung Sâm nhìn ta chăm chú một hồi lâu, đoạn giơ tay rút một cây trâm cài từ tóc ta, đâm vào ngón trỏ.

Một giọt máu rỉ ra. Hắn giơ tay đặt ngón trỏ vào giữa trán ta. Xúc cảm ấm áp kỳ lạ như một dòng nước ấm chậm rãi truyền từ đầu ngón tay hắn đến giữa trán ta. Cả cơ thể cũng như được tắm trong nước suối, thư thái dễ chịu vô cùng. Mỗi tác da thịt trên người ta đều nhẹ nhàng giãn ra, như một kẻ ngủ đông trong vùng đất lạnh bỗng được tắm trong gió xuân.

Hắn cho ngón tay vào miệng, nhẹ nhàng ngậm một lát, lặng lẽ nhìn ta chăm chú.

Ta hỏi: “Xong rồi?”

“Xong rồi.”

“Đơn giản vậy?” Ta không thể tin nổi. Ta tưởng nó sẽ phức tạp vô cùng, ví dụ như phải tìm đại sư làm phép chữa hạn.

Hắn nhếch mày: “Ừ. Thật ra thì cũng không đơn giản thế.”

“Không phải là chỉ cần một giọt máu thôi sao?”

Hắn liếc ta: “Nhưng chỉ có thể dùng máu của ta.”

“Tại sao?” Ta càng kinh ngạc khó hiểu.

“Sau này sẽ nói cho cô biết.”

“...”

Cao thủ thừa nước đục thả câu.

Nguyên Bảo vỗ tay kinh ngạc: “Oa. Thần y tỷ tỷ biến thành thần tiên tỷ tỷ rồi. Đẹp quá!”

Dung Sâm xoa xoa đầu nó, nghiêm túc nói: “Lớn lên phải như huynh mới gọi là dung mạo thần tiên được.”

Ta: “...”

Nguyên Bảo cắn ngón tay: “Ca ca đệ nói, làm người phải khiêm tốn.”

Dung Sâm nhíu mày, ngoái đầu nhìn ta: “Ta rất khiêm tốn mà. Linh Lung, lẽ nào ta chưa đủ khiêm tốn?”

Ta: “...”

Hắn nhíu mày tiếp: “À. Đúng rồi. Cô phải nhớ kỹ đó, cô đã đồng ý với ta một chuyện.”

Ta cũng vội vàng nhắc nhở hắn: “Vậy huynh cũng phải nhớ là chuyện đó không thương thiên hại lý.”

Hắn khoanh tay, cười ha hả: “Thế thì sau này cô phải đối xử với ta thật tốt vào, cẩn thận không ta bảo cô đi gả cho Hà công công đấy.”

“Huynh...” Ta nuốt nước miếng, phẫn nộ: “Sao ta lại thấy huynh như đang lừa bịp người khác vậy?”

Hắn cười gian: “Ừ. Lừa cô đó?”

“Huỳnh...”

14. Chương 13

Chương 13

Edit: Ichikazumi

Suồng để nghe ta và Dung Sâm nói có biện pháp có thể giúp Nguyên Chiêu lấy được Ly châu, lập tức phái người đưa chúng ta đến hồ Bích Nguyệt.

Nguyên Chiêu mặc một bộ thường phục, thấy ta chợt ngẩn ra. Ta có phần không phản ứng kịp, bỗng nghĩ, nhất định là vì vết đen giữa trán ta đã không còn, hẳn mới không nhận ra ta. Quả nhiên, Liên Dục đứng cạnh tựa như mới gặp ta lần đầu, ân cần hỏi: “Cô nương tìm ai?”

Ta cười cười: “Ngài còn nhớ tiên cô không?” Giọng ta không thay đổi, chắc hẳn vẫn nhớ.

Liên Dục há hốc miệng: “Ôi trời ơi! Là cô?”

Ta gật đầu cười, lặng lẽ nhìn về phía Nguyên Chiêu. Đáng tiếc, ánh mắt hẳn nhìn ta vẫn giống như lúc trước, giống như trong mắt hẳn, vết đen giữa trán này có cũng được mà không có cũng chẳng sao. Ta bỗng tò mò, hẳn thật sự không ngại chút nào về dung nhan của nữ tử sao? Hay là bởi vì hẳn căn bản chẳng thêm để ý đến con người ta, nên cũng không ngại dung mạo ta? Nếu là về trước thì thôi đi, nhưng nếu là về sau thì... thật khiến người ta rối rắm.

Cũng may nhiều năm qua ta đã luyện thành một trái tim cứng như kim cương, cho dù nghĩ tới điều đó cũng vẫn có thể nặn ra một nụ cười: “Ta đến giúp ngài thay thuốc.”

Mắt hẳn hơi lóe lên, nhỏ giọng: “Để Liên Dục giúp ta cũng được.”

Liên Dục cười gian: “Hoàng thượng đã ban hôn cho tướng quân, tương lai thần y cô nương sẽ là tướng quân phu nhân, tướng quân khách khí làm gì. Hơn nữa hôm qua thần y cô nương trị thương cho tướng quân, cái gì nên nhìn đã sớm nhìn rồi.”

Ngụ ý là... Khụ khụ, xấu hổ quá, không nên nhìn ta cũng đã nhìn rồi! @-@

Nguyên Chiêu lúng túng, ta lại bình tĩnh. Kỳ lạ là, sắc mặt Dung Sâm bỗng thay đổi bất thường.

Hắn giật hòm thuốc trong tay ta, xung phong nhận việc: “Ta thay cho.”

Ta không yên tâm hỏi: “Huỳnh làm được?”

Hắn ngoảnh lại liếc ta: “Mạc Quy là bạn tri kỷ của ta, cô chưa nghe bốn chữ “mưa dầm thấm đất” bao giờ à?”

Liên Dục cởi áo ngoài giúp Nguyên Chiêu. Dung Sâm khom lưng đứng trước mặt hẳn. Một trái một phải, che hết cảnh xuân tươi đẹp.

Ta hơi tiêng tiếc. Ta từng trị bệnh cho vô số người, nhưng mấy khi đã thấy được người có vóc dáng đẹp như Nguyên Chiêu. Đáng tiếc về sau ngang hông hẳn lại có một vết sẹo.

Ta bước đến đẩy Dung Sâm, thò đầu vào nhẩn nhủ: “Dùng sinh cơ ngưng lộ sẽ không lưu lại sẹo.”

Liên Dục cười nịnh: “Đúng vậy! Đúng vậy! Về sau phu nhân vuốt cũng trơn mịn hơn nhiều.”

Nguyên Chiêu túm quần. Vai Dung Sâm cứng đờ, hung tợn đẩy ta ra ngoài.

Thay thuốc xong, Nguyên Chiêu sửa sang lại quần áo. Dung Sâm đóng hòm thuốc lại rồi nói: “Linh Lung nghĩ ra một biện pháp có thể giúp tướng quân lấy được ly châu.”

Liên Dục nghe thấy mắt sáng bừng lên, vọt lên trước hỏi: “Biện pháp gì vậy?”

Biện pháp này, ta với Dung Sâm tâm ý tương thông, nhưng không nên nói với người ngoài. Nói ra chỉ khiến người ta cảm thấy hoang đường, khéo khi lại nghĩ ta là ngoại tộc cũng có. Cho nên, đối với vấn đề của Liên Dục, Dung Sâm chỉ cười không đáp.

Giữ vẻ thần thần bí bí cũng có thể xem là một phương pháp khiến người ta càng thêm tin phục.

Trong lòng ta vẫn chưa chắc chắn, lại tỏ vẻ đã tính toán ổn thỏa, nói với Nguyên Chiêu: “Đợi đến đêm nay ta đến hồ trước một chuyến. Tướng quân chờ tin tức của ta.”

Nguyên Chiêu nói cảm ơn, cũng không hỏi nhiều. Ta phát hiện ra, nam nhân quả nhiên trầm lặng bình tĩnh hơn nữ nhân rất nhiều, đặc biệt là Dung Sâm với Nguyên Chiêu, luôn vững vàng như núi, không hề tỏ vẻ lo lắng gì.

Thời gian còn lại, ta đóng cửa ngồi trong phòng khỏ mài “Địa tàng kinh” với “Vãng sinh chú”. Kinh văn có rất nhiều chữ ta không biết, may là có Dung Sâm ở bên giúp đỡ.

Sắc trời tối đi, ta cùng Dung Sâm ra khỏi đình viện.

Trong đêm đen, đi được mười mấy bước, ta bỗng phát hiện mình khác với ngày thường, trước kia ta không nhìn rõ cảnh vật ban đêm thế này. Hơn nữa, trong không khí như mơ hồ chứa đựng hơi thở xa lạ mà quái dị, cũng là thứ ta chưa từng cảm thấy. Đây có lẽ là do sự thay đổi của phong ấn giữa trán ta. Tiếp đó nữa, có phải ta sẽ thấy được mấy thứ bay tới bay lui không... Lòng ta run lên, theo bản năng sát lại gần Dung Sâm.

Trước khi đi, Dung Sâm có đến tìm Nguyên Chiêu mượn bội kiếm tùy thân của hắn, nghe nói là thượng cổ bảo kiếm Sưởng để tự tay ban thưởng, tên là Trầm Uyên.

Dung Sâm tuốt bội kiếm, giơ về phía ánh trăng búng thử một cái, phụ tiếng rỗng ngậm cười sang sảng: “Kiếm tốt.”

Mọi âm thanh đều yên tĩnh, nụ cười của hắn kinh động lòng người, dọa ta nổi hết da gà.

“Huynh đừng lên tiếng, dọa người lắm.”

Hắn dịu dàng “ừ” một tiếng, yên lặng đi sát sau ta, đột nhiên vỗ vai ta một cái.

Ta sợ đến hồn bay phách tán, vội quay đầu, đụng thẳng vào ngực hắn, suýt nữa đẩy hắn ngã xuống đất.

Hắn hết sức vui vẻ, càng cười to hơn, dọa đám chim đêm bay vù vù ra, tán cây u ám xào xạc theo gió, tựa như vô số cái tay.

Ta vô dụng nghe thấy tiếng thét của mình, bất chấp khác biệt nam nữ thụ thụ bất thân, lo sợ ôm chặt cánh tay hắn.

Hắn trêu chọc: “Tiên cô, cô đây là đang vô lễ với ta đúng không?”

Thời khắc quan trọng ta thường không câu nệ tiểu tiết, rất hào phóng: “Vô lễ thì kệ vô lễ đi.”

Hắn cúi đầu cười: “Rất vinh hạnh.” Dừng một chút lại nói: “Hay là, cô ôm eo ta đi.”

Ta cười khan: “Cảm ơn, tay là được rồi.”

Hắn cười cười, cởi bầu rượu bên hông ra: “Này, tráng gan đi.”

Ta vươn mấy ngón tay lạnh lẽo, run run rẩy rẩy túm lấy bầu rượu, mặc kệ cổ họng bỏng rát, uống vài hớp mạnh. Cũng không biết hắn cho ta uống thứ rượu gì, chỉ chốc sau, cả người ta bỗng nóng lên, ngực tràn đầy hăng hái.

Hồ Bích Nguyệt im ắng tối tăm, chỉ có ánh trăng lạnh chiếu một vòng lạnh lẽo trên bầu trời. Tuy là ngày xuân nhưng gió bên hồ vẫn mang theo hơi nước hơi se lạnh ẩm ướt. Bởi có Ly Long, ban ngày bên hồ chẳng có mấy người, giờ là đêm khuya nên càng thêm tĩnh vắng.

Bên hồ có một cầu đá nho nhỏ, ánh trăng như nước, mạ chiếc cầu sáng loáng như ngọc.

Dung Sâm bước lên cầu, nói: “Bắt đầu từ đây đi.”

Ta hăng hăng giọng, thì thầm tụng “Địa tàng kinh”. Không lâu sau, gần đó có một bóng dáng mờ lung bay lên, tựa như trang giấy, trôi về bên này. Chân ta mềm nhũn, bên hông bỗng có một cánh tay vươn ra kịp thời đỡ lấy ta.

Ta tiện thể xoay người ôm chặt cánh tay hắn, suy nghĩ một lát, thấy ôm eo có vẻ chắc chắn hơn, ta không chút chùn tay vòng sang ôm chặt hông hắn. Đạo lý này giống như kẻ chết chìm tìm chỗ nương tựa, một nhánh cây nhỏ đương nhiên không thể an toàn bằng một cây gỗ to.

Dung Sâm cười bên tai ta: “Biết cô sợ nên ta mới cố ý mượn kiếm của Nguyên Chiêu. Bội kiếm này đã thấm qua biết bao máu người, sát khí rất nặng, quỷ hồn không dám đến gần đâu.”

Ta vừa nghe xong lập tức buông tay khỏi hông hắn, đoạt lấy bội kiếm ôm chặt vào ngực, run rẩy tụng tiếp.

Lúc này, nước hồ tĩnh lặng đột nhiên gợn sóng, một cô gái chậm chậm hiện lên khỏi mặt nước, lướt đi theo sóng dừng trước cầu đá.

Hai chân ta mềm nhũn, lại có hai cánh tay ôm lấy ta sau lưng.

Hắn lại còn bật cười. Nói cũng kỳ lạ, thấy nụ cười này của hắn, ta lại không sợ. Đôi tay đang đỡ lấy ta như trụ chống đáy biển, giúp ta an lòng.

Không biết có phải vì ta đã mở được thiên tri không, dưới ánh trăng, dung mạo cô gái trước mặt rõ như ban ngày. Mắt họa mày ngài, thanh lệ vô cùng. Đôi con ngươi sáng như sao đêm, nhìn thẳng vào ta và Dung Sâm không chút tránh né, cũng không kinh hoảng.

Rằng ta va lập cập: “Cô nương ở hồ Bích Nguyệt chính là.. là...”

Hai chữ “Thủy Mị” không thể bật ra khỏi miệng. Bởi vì nữ tử trước mặt ta vô cùng xinh đẹp tao nhã, hoàn toàn khác với dáng vẻ tóc tai bù xù u ám khủng bố trong tưởng tượng của ta.

Tương truyền, người chết đuối nếu có oan khuất hoặc oán niệm hay chưa dứt lòng với trần thế sẽ biến thành tinh phách Thủy Mị, vây dưới thủy vực không thể đầu thai.

“Ta chính là Thủy Mị hồ Bích Nguyệt.” Nàng ta thoải mái thừa nhận thân phận của mình.

Ta cười run rẩy: “Cô nương có thể giúp ta một chuyện không?”

Ly Long ở dưới đáy hồ có ngủ hay không, Thủy Mị đương nhiên biết rõ. Xin Thủy Mị báo cho thời cơ Ly Long ngủ say chính là biện pháp ta nghĩ đến.

“Việc đó rất đơn giản.” Giọng nàng uyển chuyển du dương, thoảng trong gió đêm như tiếng vang lúc có lúc không nơi sơn cốc.

Nghe giọng của nàng, có vẻ đã rõ mục đích chúng ta đến đây, cũng đồng ý giúp đỡ. Ta vui mừng khôn xiết, vội vàng khom lưng thi lễ, luôn miệng nói cảm ơn.

Nàng đáp lễ: “Cô nương không cần khách khí. Thủy Mị không giống Du Hồn có thể tự do qua lại. Ta bị nhốt ở đây đã bảy năm, vẫn còn một tâm nguyện chưa hoàn thành, đó cũng chính là nỗi lưu luyến cuối cùng của ta với trần thế này, muốn nhờ hai vị giúp một tay.”

“Cô nương có tâm nguyện gì cứ nói, ta sẵn lòng giúp sức.”

“Ta muốn xin hai vị thay ta đi gặp một người.”

Ta hỏi: “Không biết cô nương muốn gặp người nào?”

“Ta tên Diệp Hạm Trì. Bảy năm trước, ta sinh hạ được một đứa con, bị mẫu thân ta vứt bỏ bên ngoài chùa Phổ An, nay không biết nó còn trên nhân thế không.” Nói đến đây, nàng hơi nghẹn ngào, “Nếu hai vị có thể hỏi thăm ra tung tích của nó, kính xin dẫn nó tới nơi này cho ta gặp một lần.” Mắt nàng ngập nước, giọng nói réo rắt trầm bổng như một dạ khúc bi thương gầy trên đàn tỳ bà.

“Đứa bé là con của cô nương, sao bà ngoại nó lại nỡ vứt bỏ nó?”

Giọng Diệp Hạm Trì nghẹn ngào: “Chuyện này nói ra rất dài. Nó không giống người phàm, nếu hai vị thấy nó sẽ hiểu được nguyên nhân vì sao mẫu thân ta phải vứt bỏ nó.”

Ta đồng ý: “Nếu có thể tìm thấy đứa bé, ta nhất định đưa nó đến đây để gặp cô nương một lần.”

“Đa tạ hai vị, hai vị hãy ở đây chờ tin tức của ta.” Nàng nhẹ buông tay áo, không lặn vào nước mà nhanh chóng biến mất như một luồng khói trắng.

Dung Sâm nhìn mặt nước: “Cô đi gọi Nguyên Chiêu dẫn người đến đây.”

“Bọn họ đến đây thấy cô nương ấy thì sao?”

“Bọn họ không thể nhìn thấy nàng ta, cũng không nghe được nàng ta nói gì.”

Ta đột nhiên thấy kỳ lạ: “Vậy sao huynh có thể thấy?”

15. Chương 14

Chương 14

Edit: Ichikazumi

“Bởi vì ta cũng giống cô”.

Bóng đêm sâu thẳm, ta lại vẫn có thể nhìn rõ nét mặt hắn khi nói chuyện, ánh mắt chứa đựng thiên ngôn vạn ngữ như muốn nói lại thôi sao mà quen thuộc, dường như ta đã từng thấy ở đâu đó, lại chẳng biết ở chốn nào.

Ta ôm kiếm của Nguyên Chiêu quay đầu bước đi. Đêm khuya yên tĩnh, nơi xa thỉnh thoảng bay đến một vài bóng dáng xám trắng như tiền bạc. Ta vừa đi vừa tụng “Úm ma ni bá mị hồng”, bước nhanh như bay về viện Nguyên Chiêu ở, dẫn đoàn thủy quân đã chờ sẵn tới bên hồ.

Dung Sâm nhìn Nguyên Chiêu gật đầu: “Tướng quân chờ một lát.”

Ta đi tới bên cạnh Dung Sâm, thì thầm hỏi: “Nàng ta tới rồi à?”

“Chưa.”

Ta quay đầu lại nhìn Nguyên Chiêu. Hắn và mọi người cùng mặc một bộ áo bơi da, Liên Duy giờ được đứng cạnh. Ánh lửa sáng ngời rơi vào mắt hắn, lấp lánh mê ly, sáng tối lập lờ, tuần nhan lạnh lùng thâm trầm như biển sâu.

Ta luôn rất bội phục sự trấn định của hắn, sự thông dong như đã tính trước mọi việc cùng chí khí được tôi luyện từ sa trường dung hợp khí huyết, tạo nên phong thái vững vàng hơn người.

Ta không nhịn được nhỏ giọng nói: “Sao ngài ta lại tin tưởng ta vô điều kiện như vậy nhỉ, chẳng hề hỏi ta lý do bất ngài ta chờ đợi gì cả”.

Dung Sâm trầm giọng tỏ vẻ hiểu biết: “Trên đời này có rất nhiều việc chỉ cần kết quả là được, lý do không quan trọng”.

“...” Cái kiểu trả lời triết với chả lý này thì có hơn gì không trả lời đâu.

Thời gian trôi qua từng chút từng chút một, dài như một mối tương tư vô cùng vô tận, mãi không kết thúc.

Mãi sau, trên mặt nước bỗng dâng lên một làn sương trắng mờ mờ, Diệp Hạm Trì hiện ra trong làn sương, lơ lửng trên mặt nước, nhìn ta gật đầu. Xem ra ngoài ta và Dung Sâm, thật sự không ai có thể nhìn thấy nàng ta, đoàn thủy quân sau lưng hoàn toàn không phản ứng gì.

Dung Sâm lập tức quay đầu nói với Nguyên Chiêu: “Ly long đã ngủ say, tướng quân mau đem quân động thủ. Lấy Ly châu, Ly long nhất định sẽ tỉnh lại ngay, mọi người phải nhanh chóng tản ra lên bờ.”

Nguyên Chiêu dẫn người đến sát bên hồ, thấy hắn định xuống nước, ta vội kéo tay hắn lại: “Ngài đang bị thương, không thể xuống nước”.

“Áo bơi này có thể chống nước, không sao”. Giọng nói thấp trầm nhuộm bởi bóng đêm mang mấy phần dịu dàng.

Dung Sâm đưa bảo kiếm cho hắn: “Kinh động Ly long không được ham chiến, phải nhanh rời nước trước khi trời sáng.”

Nguyên Chiêu không đáp, trông vẻ đầy quyết tâm.

Sáu người nhanh chóng lặn xuống đáy hồ. Còn những thủy quân ở lại nhanh chóng tản ra xung quanh hồ.

“Sao bọn họ không xuống nước?”

“Quá nhiều người càn dễ kinh động đến Ly long. Sau khi lấy Ly châu Ly long mới tỉnh, đó mới là lúc hung hiểm nhất cần tiếp ứng cho những người dưới nước.”

Dung Sâm đột nhiên cầm tay ta lôi lại mấy chục bước mới chịu dừng.

“Cô đứng xa một chút, ta sợ cô bị thương.”

Lòng ta mơ hồ rung động, đột nhiên cảm thấy lòng bàn tay ta ẩm nóng.

Nơi xa bay lên một bóng trắng mỏng như trang giấy, lảo đảo đến bên hồ rồi đột nhiên run lên bần bật, nó dường như bị một sức mạnh khổng lồ hất văng ra mấy trượng, tiêu tán trong màn đêm.

Dung Sâm lặng lẽ nắm chặt tay ta: “Sợ không?”

“Không”.

Biết hắn cũng có thể nhìn thấy những quỷ hồn kia, ta bất chợt không thấy sợ nữa. Đứng bên hắn, ta thậm chí còn có cảm giác kỳ quái là chúng ta rất gần bó, rất hiểu nhau, tựa như trên đời này có một tri âm tri kỷ, ta không cần nói gì người đó cũng hiểu được ta.

Tay hắn cầm cây đuốc của Liên Duy, ngón trỏ đưa lên môi rồi hạ xuống búng một cái, cây đuốc bùng một tiếng, ánh lửa chợt sáng bùng lên, ngọn lửa bập bùng bỗng xuất hiện thêm vòng ánh sáng vàng mờ mờ ảo ảo.

Ta không khỏi tò mò: “Cái gì đấy?”

Hắn giơ ngón trỏ đến trước mặt ta, “Chảy máu rồi, thổi giúp ta đi.”

Chóp mũi đột nhiên cảm nhận được một hương thơm kỳ dị, ta hành y đã nhiều năm, biết toàn bộ những hương thảo trong thiên hạ, lại chưa bao giờ ngửi thấy mùi hương này, khiến thần chí người ta như được thanh lọc. Ta vốn rất nhạy cảm với hương liệu, vậy nên đành vô cùng bất lịch sự hắt xì một cái.

Khóe miệng Dung Sâm giật giật, ngón tay gõ gõ vai ta, “Ta bảo cô thổi chứ đâu bảo cô tắm cho nó.”

Ta: “...”

Ánh lửa tỏa chiếu mặt hồ, như biển sao lạnh mênh mông trong màn đêm, lửa thừa lốt thốt. Giây phút này mới thật sự giống sống một ngày mà như một năm, nhịp tim ta bất giác càng lúc càng tăng nhanh.

Đột nhiên, lòng nước vang lên một hồi tiếng nổ lớn, trong dòng xoáy, một cái đuôi rồng đen khổng lồ cuộn dòng nước xiết quặt qua, bọt nước văng khắp nơi, cao gần mấy trượng.

Nước hồ lạnh lẽo quất vào gò má, vậy mà lại mang theo cả mùi máu tanh. Không biết đây là máu người hay máu Ly long.

Tiếng kéo tên vang lên, thủy quân bên hồ đồng loạt bắn ra, mưa tên như châu chấu bắn về phía cái đuôi rồng trong nước, trường mâu cũng thi nhau phóng như bay. Nước hồ sôi trào như dãi sông lấp biển, tiếng nổ ngập trời.

Trong hỗn loạn, một vệt sáng trắng bỗng xuyên ra khỏi mặt nước như sao băng rơi xuống trên bờ cỏ, ánh sáng vụt qua, lặn thẳng đến cạnh chân ta. Là một hạt châu lớn như quả trứng ngỗng, tỏa sáng rực rỡ như sao Mai.

Đây chính là Ly châu?

Ta cúi người nhặt lên, nghe thấy mấy tiếng kêu: “Tướng quân mau lên bờ”.

Nửa người Nguyên Chiêu lộ ra khỏi mặt nước, hay tay chống lên bờ đá ngầm đang định nhảy lên, cái đuôi dài của Ly long lại đột nhiên quết tới.

Ta hét lên thất thanh: “Cẩn thận!”

Trong ánh sáng chói lòa, Dung Sâm vung tay phi thẳng cây đuốc vào cái đuôi rồng. Chỉ nghe bùng một tiếng, cái đuôi đen kia như bị liệt diễm đốt mạnh, chiếu sáng cả hồ Bích Nguyệt. Ánh lửa soi rọi bầu trời, lại một tiếng ầm ầm lớn vang lên, đuôi rồng kia chìm vào đáy nước.

Sóng nước lặn tẩn sau dư âm của trận cuồng nộ, lát sau dần bình thường trở lại.

Vào nước sáu người, trở về chỉ còn Nguyên Chiêu và Liên Dục. Áo bơi trên người Liên Dục chỉ còn dư nửa đoạn, vai phải máu thịt be bét. Trên người Nguyên Chiêu không nhìn ra có thương tích gì không, nhưng trên mặt hắn có một vết máu dài, xoẹt từ tai xuống cằm.

Mọi người đỡ Nguyên Chiêu và Liên Dục trở lại nhà dân, ta mở hòm thuốc, Dung Sâm rất ăn ý cắt bỏ áo bơi của hai người họ.

Liên Dục quả là anh hùng kiên cường đi ra từ sa trường chém giết, đầu vai coi như mất một miếng thịt mà hắn lại cắn răng không kêu một tiếng nào. Dung Sâm đắp thuốc bằng bó cho hắn, thủ pháp thành thạo, thông dong mà trấn tĩnh.

Ta quay sang nhìn Nguyên Chiêu, sợ hết hồn. Vừa rồi lúc hắn ra khỏi nước, ta chỉ thấy trên mặt hắn có một vết máu, vậy mà lúc này máu không ngừng chảy ra, nửa dưới gương mặt như bị tắm bởi máu, đỏ tươi một mảng.

Lau sạch vết máu, một vết cắt vừa dài vừa sâu hiện rõ mồn một, rạch ngang gò má, như cắt khuôn mặt tuần lẳng ấy thành hai nửa. Ta đã nhìn qua biết bao loại thương tích, vậy mà trông thấy vết thương dữ tợn này vẫn cảm thấy kinh hãi.

Gương mặt hắn... coi như đã bị hủy.

Theo Mi Vũ nói, càng là người có dung mạo xuất chúng thì càng để ý đến dung nhan của mình. Ta cảm thấy tiếc nuối vô cùng, bề ngoài lại phải cố tỏ ra thoải mái, cười bảo: “Tướng quân chớ bận tâm, hủy dung dù sao cũng tốt hơn mất mạng nhiều.”

Hắn nhìn ta: “Ta không để ý những thứ này.”

Ta thở dài: “Ngài không cần lo ta ngại.” Nói xong mới phát hiện ra mặt hắn có vẻ quẫn bách. Thật ra thì ta cũng đâu có ý gì khác, đơn thuần là bản tính thầy thuốc, gắng đạt tới mức hoàn mỹ nhất, không muốn có chút tỳ vết nào thôi mà. Hắn từng phong hoa tuyệt đại là vậy, tư thế oai hùng khi nhảy xuống khỏi chiến mã như nắng mai phía chân trời, hào qua tỏa ra tứ phía.

Ta dùng châm pháp tinh tế tỉ mỉ nhất từ trước tới nay, chăm chú nhìn mặt hắn không chớp mắt, cẩn thận khâu vết thương lại, sau rồi bôi cao Triều Nhan, băng lại bằng vải trắng.

Đến lúc xong hết mọi việc, nâng người lên ta mới thấy lưng mình đã cứng đờ. Nhìn Nguyên Chiêu, vết thương sưng đỏ là điều đương nhiên, nhưng những chỗ khác trên mặt hắn cũng hồng hồng đỏ đỏ, không biết làm sao.

Nghiêng đầu, phát hiện ra Liên Dục với Dung Sâm không biết đã đi đâu mất, trong nhà chỉ còn ta với hắn. Từ đó có thể thấy, lúc ta trị bệnh cứu người chuyên chú cỡ nào. Ta tiện tay làm tròn chức trách, lật vạt áo hắn: “Áo bơi rách rồi, vết thương nhất định đã ngấm nước, thay được thôi.”

“Không cần.” Hắn cup mắt, tựa hồ không có can đảm nhìn ta.

Ta thuận miệng hỏi: “Tướng quân đang xấu hổ đấy à?” Ta nói chưa dứt lời, sắc mặt hắn đã đỏ bừng lên, vết thương bên má nhìn càng thêm sưng.

Ta không nhịn được trêu chọc: “Tướng quân này, nếu không phải xảy ra chuyện của Minh Tuệ, có khi ta và ngài đã là vợ chồng được hai ngày rồi cũng nên. Ngài thẹn thùng cái gì đấy.”

Lời này vừa nói ra, mặt hắc hoàn toàn bốc cháy.

Phản ứng này thật ngoài dự liệu của ta. Đây chính là Thần Uy tướng quân khiến người ta nghe tên đã sợ mất mật ư? Da mặt cũng mỏng quá đi! Đã thế này, đừng trách ta không khách khí nhé! Hi hi!

Ta kéo mạnh vạt áo hắc.

Kết quả, ngón tay còn chưa chạm được vào da hắc, cổ tay đã bị hắc túm chặt.

Mặt hắc vừa cứng vừa đỏ, ánh mắt né tránh.

Ta không khỏi khó hiểu, nếu hắc đã đồng ý thành thân với ta, vì có gì lại không muốn ta động vào mình?

Ta bình tĩnh rút tay ra.

Mặt hắc đỏ hơn, vẻ mặt kỳ cục kiểu “buông không được mà không buông cũng không xong”, khiến ta rất buồn cười.

Đúng lúc ấy, sau lưng bỗng truyền đến tiếng nói: “Hai người đây là?”

Ta ngoái đầu, thấy Dung Sâm đứng ở bên cửa, đón ánh nến, gương mặt vô cùng kinh ngạc, ánh mắt biến ảo khôn lường.

Vẻ mặt Nguyên Chiêu như được đại xá, y như cô nương sắp bị bá vương ngạnh thượng cung thì đúng lúc gặp được anh hùng cứu mỹ nhân. Vẻ mặt này của hắc khiến ta có phần tổn thương, này, chẳng lẽ trông ta giống nữ lưu manh lấy việc công làm việc tư lắm à?

Ta phần nộ: “Phiền công tử giúp ta thay thuốc cho Tướng quân.”

Dung Sâm thay thuốc, ta ôm tay bàng quan, nhìn qua nhìn lại, cảm lòng không đậu khen: “Vóc người Tướng quân đẹp thật đấy. Thực ra, vết thương này có thể sã thành một con rồng, từ bụng đến dưới nách, bay thẳng lên trời cao, nhất định sẽ rất tuyệt.”

Sắc mặt Nguyên Chiêu lại đầy quần bách, đáng vẻ ấy lọt vào mắt ta, quả là vui tai vui mắt. Vừa nghĩ đến thiên quân vạn mã cũng không thể khiến hắc lộ vẻ xúc động, nhưng ta chỉ cần đôi ba câu nhẹ nhàng lại có thể khiến hắc mất tự nhiên, thật là tràn đầy cảm giác thành tựu. Ừm, tặc gốc độ học thuật mà nói, loại tư tưởng này có phải có chút biến thái không nhỉ? Thôi xong, thời gian này tiếp xúc với Suồng để nhiều, ta bị gần mực thì đen rồi.

Dung Sâm quay đầu liếc ta, ánh mắt nội hàm phong phú: “Việc này không nhọc cô nương quan tâm.”

Ta há miệng, lắp bắp: “Này... này... bệ hạ chỉ hôn cho chúng ta, ta nhọc lòng lo nghĩ cũng là chuyện đương nhiên còn gì.”

Dung Sâm bình tĩnh thu dọn hòm thuốc, vỗ vỗ vai Nguyên Chiêu: “Tướng quân yên tâm, ta sẽ không để nàng ta gieo họa vào ngài đâu.”

Ta... im lặng, lấy Ly châu trong ngực ra, đưa cho Nguyên Chiêu: “Tướng quân, đây là Ly châu.”

Nguyên Chiêu cầm viên Ly châu, nâng trong lòng tay.

Dưới ánh nến, viên ngọc sáng ngời lấp lánh, còn rực rỡ hơn cả dạ minh châu ở Đông hải. Hắc nhìn viên Ly châu kia, như có điều suy nghĩ, ánh nến ánh châu lẫn lộn trong mắt hắc, nổi bật đôi mắt sáng như sao đêm.

“Sáng sớm mai chúng ta hồi kinh phục mệnh.” Hắc nắm chặt tay, ánh sáng khê tràn qua kẽ tay ấy.

Ta với Dung Sâm trở về phòng của mình.

Rửa mặt xong, ta nằm trên giường, bất chợt nhớ đến lời Mi Vũ nói, tim nhất thời đập nhanh lên. Ta lấy hết can đảm hé mắt, nhưng hoàn toàn không nhìn thấy thứ bay tới bay lui nào cả. Lẽ nào vì có Thần Uy quân đóng quân ở đây, sát khí rất nặng nên mấy thứ đó không dám xuất hiện?

Nghĩ thế khiến ta an tâm hẳn, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Hôm sau, trời còn chưa sáng, Dung Sâm đã tới đập cửa.

Ta mặc quần áo tử tế xong mới đi ra, lúc này, thủ hạ của Nguyên Chiêu đã ổn định chờ xuất phát.

Nắng mai lấp ló chiếu trên chiếc nón giáp sắt màu bạc của hắn, lấp lánh chói lòa như ánh trăng đêm lạnh. Hắn ngồi thẳng người, vết thương nửa bên mặt được quấn bằng vải thưa, da thịt lộ ra ngoài vẫn có dấu hiệu sưng đỏ, ngay cả mắt trái cũng có vẻ híp hơn mắt phải, không còn đáng vẻ anh tuấn lỗi lạc ngày trước.

Ta bắt tri bắt giác thở dài.

Đúng là sông có khúc, người có lúc. Mới hôm qua thôi, Nguyên Chiêu còn là hoa tươi, còn ta chỉ là phân trâu, vậy mà mới đảo mắt đã thay đổi hoàn toàn. Cái gọi là sự đời quả nhiên khó liệu!

Dung Sâm huých huých cánh tay ta: “Này, nhìn gì mà chăm chú thế, cô thích ngài ta rồi à?”

Ta xoa xoa mặt, nhỏ giọng: “Khó được có một nam tử chịu lấy ta, đáng đáp lại đẹp như thế.”

“Cô thích nam tử đẹp?”

Ta hỏi ngược lại: “Chẳng lẽ huynh không thích nữ tử xinh đẹp?”

Hắn nhíu mày: “Ừ nhỉ! Cái này cũng đúng.”

“...” Công tử huynh quả nhiên thẳng thắn.

Ta do dự một khắc, nặn ra nụ cười gượng: “Ừ đấy. Mi Vũ xinh đẹp như vậy, có phải huynh rất thích muội ấy không?”

Hắn nhìn ta, nghiêm túc hỏi: “Vậy ta đây cũng rất đẹp, có phải cô rất thích ta không?”

16. Chương 15

Chương 15

Edit: Ichikazumi

Hắn nhìn ta, nghiêm túc hỏi: “Vậy ta đây cũng rất đẹp, có phải cô cũng rất thích ta không?”

Ta: “...” Vò đầu.

Liên Duy ho một tiếng: “Phu nhân, nên lên đường rồi.”

Tiếng gọi “phu nhân” này khiến Nguyên Chiêu ngồi trên lưng ngựa lông mày run lên. Ta vội nói: “Tiểu tướng quân đừng vội gọi linh tinh, nếu xấu hổ gọi ta là thần y thì gọi là tiên cô cũng được.”

Lông mày Nguyên Chiêu lại run lên, Dung Sâm phì cười, đỡ ta lên ngựa.

Đoàn người phi ngựa trở về thành. Một mình Nguyên Chiêu cưỡi ngựa đạp tuyết đi đầu, nắng sớm chảy tràn trên lưng hắn, anh lãng tuấn mỹ như thiên thần.

Ta nhìn từ xa, thẳng thốt nghĩ, hắn thật sự đúng là phu quân chưa cưới của ta ư? Vụ tứ hôn này của Sởng đế rốt cuộc là nhất thời nổi hứng đùa bỡn, là cạm bẫy mưu thâm kế hiểm, hay là thật sự cảm thấy ta và hắn rất xứng đôi? Hiển nhiên, khả năng sau cùng ta thấy là hoàn toàn không thể.

Dung Sâm huých tay ta: “Đừng nhìn nữa, cô là người đã có hôn ước, không được động lòng lung tung với nam nhân khác.”

Ta ngó ra: “Ta có hôn ước từ khi nào vậy, sao ta không biết?” Hắn không đề cập tới, ta suýt quên, trước mặt Sởng đế hắn đã nhắc tới chuyện này.

“Sư phụ cô bảo.”

“Hôn ước là do ai định? Sư phụ ta à?”

Hắn nghiêng đầu nhìn vào mắt ta: “Tự cô định.”

“Ta?”

Hắn trịnh trọng gật đầu.

Ta không nhịn được bật cười: “Không phải khoe khoang chứ, trí nhớ của ta không tệ đâu. Ta không nhớ là mình đã định hôn ước với ai bao giờ.”

Hắn càng thêm nghiêm túc: “Hôn ước này là cô kiếp trước ước định với người ta, hứa hẹn đời này không phải chàng ta thì không gả.”

Ta càng thêm buồn cười: “Huynh nói bậy nói bạ gì đấy.”

Hắn nghiêm mặt: “Không tin sau này cô hỏi sư phụ cô đi.”

Ta đương nhiên không tin, sư phụ ta là thần y chứ đâu phải thần tiên, chuyện kiếp trước của ta làm sao người biết được.

Ta đùa: “Vậy huynh có biết ta đã đính ước với ai không?”

Dung Sâm cười bí hiểm: “Cái này thì chờ khi trở về Mạc Quy sẽ nói cho cô biết. Phong ấn trên trán cô cũng chính là vì hôn ước này mà có đấy.”

Thật thế ư? Ta nửa tin nửa ngờ.

Mấy lời Dung Sâm nói như chuyện nghìn lẻ một đêm, nhưng dựa vào hiểu biết vài chục năm của ta với sư phụ, người hoàn toàn không phải người không đáng tin cậy. Chẳng trách ta ngần này tuổi rồi mà người chẳng lo cho hôn sự của ta gì cả. Ta còn tưởng là vì dung mạo mình quá xấu xí, người cảm thấy sẽ không ai thèm lấy ta, hóa ra là vì trong lòng người còn cất giấu điều bí mật này.

Nhưng dù chuyện này có là thật thì chuyện thế sống lại, mọi chuyện kiếp trước đều đã tan thành tro bụi, kiếp này có phong cảnh của kiếp này, mỗi đời đều có một cơ duyên riêng của nó, nào ai còn nhớ được kiếp trước, chạy đi hoài niệm tình cũ kiếp trước làm gì. Rõ ràng, lời thề ước đời đời kiếp kiếp ở bên nhau của những kẻ yêu nhau mãi mãi vẫn chỉ là một giấc mơ đẹp mà thôi.

Ta đối với chuyện kiếp trước của mình không có hứng thú, chỉ hơi tò mò, người kiếp trước ấy rốt cuộc là ai mà lại khiến ta đây yêu đến khắc cốt ghi tâm, một lòng một dạ hứa hẹn đính ước để kiếp sau phải ở bên hắn? Trời ơi, đừng bảo là Hà công công nhé? Hu hu, buồn quá!!!

Vào đến kinh thành, Nguyên Chiêu dừng ngoài hoàng cung bàn giao thủ hạ cho Liên Duy, sau đó dẫn ta và Dung Sâm qua cửa bên Thừa Thiên môn vào hoàng cung.

Hướng Quân dẫn bọn ta tới Cúc Nguyệt uyển. Trong uyển lặng lẽ vô cùng, sạch sẽ yên tĩnh như một tòa cung điện được bao phủ bởi lớp mây bạc trên trời. Bốn vách không một tiếng động, Sưởng đế lẳng lặng ngồi cô độc bên quan tài kính của Minh Tuệ, một thân áo tơ trắng như tuyết.

Mi Vũ đã đến trước, thấy Dung Sâm, môi nàng khẽ hiện lên một nụ cười, khi ánh mắt rơi trên mặt ta thì đột nhiên ngẩn ra, nhưng rất nhanh sau đó, nụ cười biến thành đóa lúm đồng tiền nở rộ. Nàng còn vụng trộm giơ ngón tay cái với ta, ý bảo ta xóa phong ấn rồi trông ra cũng không tệ lắm phải không? Thương thay cho cái kẻ được xóa phong ấn là ta, đến giờ còn chưa cầm được cái gương nào mà soi.

Mọi người cùng tiến lên bái kiến Sưởng đế.

Hai ngày không gặp, hắn tiêu tụy đi rất nhiều, hốc mắt trũng sâu, con ngươi vẫn đầy tia máu.

Hắn mệt mỏi nói: “Bình thân”.

Nguyên Chiêu tiến lên trình Ly châu lên.

Sưởng đế vươn tay đón lấy, trong tay hắn cũng có một viên châu, lúc này, hai viên châu một lớn một nhỏ được đặt cùng một chỗ, châu tròn ngọc sáng như có người bầu bạn, ánh sáng tỏa ra tứ phía, cùng tôn nhau lên rực rỡ.

Ta nhìn đôi vật báu thế gian trong tay Sưởng đế, lòng thầm nghĩ, Giao châu, Ly châu đã nằm trong tay hắn, phải chăng tiếp đây Sưởng đế sẽ sai Dung Sâm dẫn người ra biển tìm tiên đảo Thập Châu thật? Nếu cái tiên đảo Thập Châu đó chẳng qua chỉ là mấy lời linh tinh sư phụ ta nói ra trong lúc say rượu, không hề có thật thì Dung Sâm phải làm sao bây giờ? Ta thật sầu lo!

Ánh mắt Sưởng đế xuyên qua Ly châu, lạnh nhạt nhìn Dung Sâm: “Giao châu, Ly châu đã có, bây giờ làm sao để bảo tồn hồn phách của nàng?”

“Thưa bệ hạ, để Giao châu trong miệng, để Ly châu trong ngực, chờ đêm xuống để Linh Lung tụng kinh chiêu hồn, hồn phách của nàng sẽ trở lại, bị hút vào Ly châu.”

Sưởng đế hơi cau mày: “Nghe nói sau khi chết, hồn phách của con người sẽ bị quỷ sai dẫn tới Địa phủ, qua cầu Nại Hà, gặp đá Tam Sinh, uống canh Mạnh Bà rồi chấm dứt kiếp này, đầu thai chuyển thế.”

Dung Sâm lạnh nhạt: “Truyền thuyết là vậy.”

“Ly châu thật sự có thể bảo tồn hồn phách của một người không tiêu tan?”

“Dạ đúng. Chỉ cần người đó mới chết trong vòng ba ngày.” Giọng của Dung Sâm rất chắc chắn.

Sưởng đế ngược mắt: “Vậy... Có thể nói chuyện với hồn phách trong viên châu không?”

Cái này hình như không ổn? Người quỷ khác biệt, hướng chỉ chỉ là một hồn phách.

Dung Sâm lại khẽ vuốt cằm: “Dựa vào Lên đồng viết chữ(1), hẳn là có thể được.”

“Lên đồng viết chữ.” Ánh mắt Sưởng đế sáng lóe lên, vỗ tay, mở nắp kính quan tài.

Minh Tuệ thanh khiết như không thật, mặt không một sắc máu. Sưởng đế đặt Giao châu vào trong miệng nàng. Không lâu sau, gương mặt nàng dần dần hiện lên chút sắc hồng, da thịt từ trắng bệch chuyển hồng như nụ hoa được gió xuân thổi đến làm băng tan hoa nở. Trên da thịt nàng mơ hồ tỏa ra vàng sáng nhạt kì dị, như luồng khí chảy xuôi trong huyết mạch.

Sưởng đế lộ vẻ khiếp sợ, chăm chú ngắm nhìn dung nhan Minh Tuệ.

Đứng từ góc độ của ta vừa hay có thể nhìn rõ ánh mắt chuyên chú của Sưởng đế. Ta vẫn không xác định được tình cảm của hắn đối với Minh Tuệ là gì, vẫn cho rằng hắn là kẻ vui giận thất thường, thủ đoạn ti tiện, nhưng hành động của hắn lúc này lại khiến thân là nữ tử ta không tự chủ được sinh lòng hâm mộ Minh Tuệ, cõi đời này lại có một người sẵn sàng vì sinh mệnh của nàng mà hô mưa gọi gió, dốc hết thiên hạ. Chỉ tiếc rằng, người đó lại không phải người nàng yêu.

Sưởng đế xoay người lại, nhìn Mi Vũ: “Người có công lấy được Giao châu, muốn thưởng gì?”

Mi Vũ khom lưng thi lễ, ngẩng lên, mắt sáng rực nhìn Dung Sâm.

Ta bỗng nảy ra ý nghĩ: Có khi nào nàng lại muốn được ban thưởng Dung Sâm không?

Chú thích

(1) Lên đồng viết chữ (- phù kê- phú jī): Là một phương pháp bói quẻ theo mê tín ở Trung Quốc, có thể gọi là lên đồng viết chữ, phù loan, huy loan, hàng bút, thỉnh tiên, bậc tử cô, giá kê,...v.v. Đại loại là có một người bị hồn nhập vào, bị điều khiển viết ra mấy chữ trên cái bàn cát, đây chính là suy nghĩ của cái hồn đấy.

Chi tiết: zh.wikipedia.org/wiki/

17. Chương 16

Chương 16

Edit: Ichikazumi

Ta bỗng thấy có chút căng thẳng.

Mi Vũ cười tươi nhìn Sưởng đế, nhẹ nhàng nói: “Thảo dân muốn được ban thưởng một kim bài miễn tử.”

Câu trả lời này hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của ta, ngoài kinh ngạc, ta không khỏi bội phục sự thông minh của Mi Vũ. Trên đời này, thứ quan trọng nhất chính là tính mạng, nếu mạng không còn, tình cảm yêu đương gì đó chỉ là mây bay.

Sưởng đế vui giận thất thường, động một cái là có thể biến “ái khanh” thành “tử khanh” ngay, xin kim bài miễn tử quả là suy nghĩ sáng suốt.

Sưởng đế gật đầu coi như đồng ý, quay sang nói với Nguyên Chiêu: “Trẫm đã điều động tất cả các thợ đóng thuyền trên khắp cả nước ngày đêm gấp gáp tạo ra một chiếc thuyền chưa từng có trên đời, chờ thuyền rồng dựng xong sẽ lập tức lên đường ra biển. Nay trẫm phong ngươi là Trấn Hải đại tướng quân, từ nay bắt đầu huấn luyện một đội thủy quân, đến khi tìm được tiên thảo, trẫm sẽ trọng thưởng.”

Nguyên Chiêu thi lễ tạ ơn, bởi vì bên cằm có vết thương, giọng nói của hắn có phần trầm trầm không rõ.

Sưởng đế nói xong, quay sang ta: “Cái vết mực đen trên trán ngươi đâu rồi?”

“Không biết Dung công tử dùng cách gì, nó đã được xóa rồi ạ.” Ta úp mở đáp lời, không muốn để hắn biết ta đã mở ra thiên tri.

“Đến chiều Hưởng Quân sẽ đón ngươi vào cung chiêu hồn, không được sai sót.”

“Dạ.”

“Vốn là trẫm sợ ngươi xấu xí quá không ai thèm lấy, nể tình ngươi tác thành cho trẫm và Minh Tuệ nên mới ban hôn gả ngươi cho Nguyên Chiêu. Nhưng nay Minh Tuệ không ở đây, trẫm cô đơn một mình, há có thể để các ngươi được có đôi có cặp! Hừ! Đừng mơ tưởng!”

Ta: “...”

Suy nghĩ của Sưởng đế quả nhiên không thể thông theo lẽ thường, vì vậy, hôn sự của ta và Nguyên Chiêu thực sự biến thành lời nói đùa. Chuyện cả đời của một người lại chỉ dựa vào tâm trạng thất thường của hắn, một câu là định, thêm một câu là dứt. Trên mặt Nguyên Chiêu quán đầy băng gạc, không nhìn ra đang vui mừng hay buồn bã. Tuy nhiên, hắn vốn là tên mặt than thâm niên, cho dù có lộ mặt chắc ta cũng không nhìn ra biểu cảm đặc biệt gì của hắn đâu.

Hắn là nam tử đầu tiên nguyện ý lấy ta, còn là một vị anh hùng cái thế. Xưa nay có câu, mỹ nhân yêu anh hùng, mà thực ra dù không phải mỹ nhân cũng sẽ yêu anh hùng thôi. Đáng tiếc, ta còn chưa kiếm chác được gì từ hắn, hắn đã thành “phu quân cũ” của ta, đúng là khiến người ta tiếc gần chết mà.

“Dung Sâm, trẫm phong ngươi là Viễn tuần sử, quan tam phẩm, toàn quyền phụ trách mọi việc ra biển. Trước khi dựng xong thuyền, các ngươi ở tạm trong phủ tướng quân của Nguyên Chiêu, không được tự tiện rời khỏi kinh thành, nếu để sơ xuất có kẻ trốn chạy, trẫm bắt ngươi hỏi tội.” Tay Sưởng đế vung lên, chỉ hướng Nguyên Chiêu, lời lẽ nghiêm khắc tàn khốc, không hề nhớ rằng vừa rồi Nguyên Chiêu đã phải mạo hiểm cả mạng sống để lấy được viên Ly châu kia.

Thâm tâm ta không khỏi bất bình thay cho Nguyên Chiêu. Đánh nam dẹp bắc, xây dựng biết bao công trạng thì thế nào, không thấy Sưởng đế có một tí ti thương tiếc gì. Sợ rằng trong mắt kẻ quân vương như hắn, cho dù người ta có móc tim gan mình ra thì hắn cũng chưa chắc có thể nhìn thêm một mắt. Có câu, chim khôn biết chọn cành mà đậu, ngật nổi trong thiên hạ này chỉ có duy nhất một cành cây là Sưởng đế, hại đám chim như bọn ta đây thật khổ sở.

“Lui ra hết đi.”

Đoàn người rời khỏi Cúc Nguyệt uyển, ta đi cuối cùng, thăm thì hỏi Dung Sâm: “Sao lại bảo ta đi chiêu hồn? Ta có biết tí đạo thuật nào đâu.”

Dung Sâm chấp tay nhìn bầu trời xanh trên cao, giọng điệu bí bí ẩn ẩn: “Cô không để ý là trong tất cả những người ở đây chỉ có mình cô là không được phong thưởng gì à? Người càng vô dụng thì càng nhanh chết. Vậy nên ta mới phải để cô đi chiêu hồn.”

Hắn nói cũng đúng. Mi Vũ có kim bài miễn tử, Dung Sâm là người duy nhất có thể ra biển tìm tiên thảo, Nguyên Chiêu phải thống lĩnh thủy quân, thời khắc mấu chốt mà gặp phải hải tặc hắn còn có thể mang binh tiêu diệt. Từ đó suy ra, ta cũng cần phải có chút bản lĩnh đặc biệt, phải có công dụng đặc thù thì mới không dễ bị giết được.

“Vậy ta phải làm gì bây giờ?”

“Người chết chưa quá ba ngày thì hồn phách vẫn quanh quẩn gần thân thể, cô chỉ cần đọc một đoạn Địa Tàng kinh là được.”

Ta thở phào nhẹ nhõm, cái này thì đơn giản.

Ra đến cửa cung, Hà công công đã dẫn Nguyên Bảo đến chờ chúng ta từ bao giờ. Nguyên Bảo vừa thấy Nguyên Chiêu liền chạy tới, thấy vết thương trên mặt Nguyên Chiêu, nó đau lòng chảy nước mắt rùng rùng, “Ca ca, ca bị sao vậy?”

“Không sao, mặt bị Ly long cào mấy cái thôi mà.” Nguyên Chiêu ôm Nguyên Bảo công trên vai.

Mi Vũ lập tức nói: “Chờ vết thương của ngài lành lại, ta giúp ngài chỉnh dung, miễn phí.”

Nguyên Chiêu liếc qua Mi Vũ, cười nhạt không cho ý kiến. Ngược lại, Nguyên Bảo lập tức cười nịnh nọt, “Cảm ơn thần tiên tỷ tỷ.”

Xuất cung đến phủ tướng quân, Nguyên Chiêu thu xếp cho ba bọn ta vào ở trong khách viện Quân Thủy cư.

Lúc hoàng hôn, Hướng Quân tự mình đến phủ tướng quân đưa ta vào cung chiêu hồn.

Trong nắng chiều, tường đỏ ngói xanh, hiên vàng thềm ngọc, quả là cảnh sắc của chốn thâm cung hoa lệ. Đi hết một chặng đường quanh co khá dài, lúc đến Cúc Nguyệt uyển, màn đêm đã dần buông xuống. Trong làn sương mờ, cảnh vật trong uyển vẫn mờ mờ ảo ảo như lúc Minh Tuệ còn ở đây. Tiếc thay, nay cảnh còn mà người không còn, thật khiến người ta dễ nhìn vật nhớ người.

Sửong đế mặc một thân áo tơ trắng, đai ngọc mũ kim, mặt mày lạnh lẽo.

Đứng cạnh hắn có một người, cao gầy tuấn dật, áo dài đón gió, rất ra dáng phong thái thần tiên. Người đó chắc là Thượng Thanh chân nhân Huyền Vũ. Ta chỉ không ngờ hắn còn trẻ tuổi như vậy, càng không ngờ hắn lại có gương mặt đẹp đến thế, gương mặt tuấn tú nổi bật đôi mày đậm cùng đôi mắt sáng như sao đêm.

Hắn nhìn ta khe vuốt cằm, coi như chào hỏi.

Ta đến trước Sửong đế thi lễ.

Sửong đế nhìn hoàng hôn bên đình, ra lệnh: “Bắt đầu đi.”

Huyền Vũ thưa: “Bệ hạ, mọi người trong uyển phải lui hết.”

Sửong đế phất tay, cung nữ nội thị yên lặng nổi đuôi lui ra. Lát sau, trong đình chỉ còn lại ta, Huyền Vũ và Sửong đế.

Mắt thấy hoàng hôn đã phủ kín bốn bề, coi như đã đến thời cơ thích hợp. Ta chấp tay hành lễ như cao nhân, thật ra là trong lòng đang lo lắng bỏ sử, không biết kinh mình niệm ra có tác dụng không nữa.

Qua một lát, một ảo ảnh thanh u dần hiện lên trong ánh nến, dần dần, ảo ảnh đó càng lúc càng sáng, mờ hồ hình thành một bóng người. Ta tiếp tục niệm đồng kinh văn. Đột nhiên, Ly châu đặt trên ngực Minh Tuệ lóe lên tia sáng đỏ, lập tức che phủ bóng người sáng ngời kia. Tiếp theo sau đó, ánh sáng đỏ tiêu tán, Ly châu lại trở về ánh huỳnh quang như trước. Nhưng nhìn lại, Ly châu trong quan tài đã khác với trước đó, bên trong có thêm một dòng ảo ảnh lưu chuyển đung đưa, đó có lẽ chính là hồn phách của Minh Tuệ bị thu phục. Ta xoay người nói với Sửong đế: “Bệ hạ, hồn phách của Minh Tuệ đã quay về.”

Ánh mắt Sưởng để rét lạnh, nói với Huyền Vũ: “Đặt bàn cát lên.”

Huyền Vũ cử chỉ thoát tục, đôi tay thon dài thanh tú, chiếc bút trong lòng tay hẩn chấm trên bàn cát như có linh tính. Hẩn khẽ thăm thì niệm chú văn.

Sưởng để ra lệnh: “Người hỏi nàng, sao lại tự tử?”

Chiếc bút trên bàn cát bắt động hồi lâu.

“Trẫm không cầu chi, chỉ muốn hỏi cho rõ.”

Qua hồi lâu, bút trên bàn cát rút cuộc cũng chuyển động, viết ra mấy chữ vô cùng đơn giản: “Sống không còn gì lưu luyến”.

Sưởng để như không tin, nhìn chăm chăm bàn cát: “Sống không còn gì lưu luyến ư? Rõ ràng đêm hôm ấy nàng đã nói với ta, nàng muốn cùng ta nắm tay đến già, không bao giờ xa cách.”

“Ta nói với “chàng”, không phải nói với người.”

“Nàng gạt trẫm?”

“Ta không gạt người, là ta đang tự dối gạt mình.”

Sưởng để nhìn chăm chăm chữ trên bàn cát, hai tay nắm chặt, dường như có thể đánh một quyền vào cái bàn cát ấy bất cứ lúc nào.

Ta đột nhiên nghĩ đến một khả năng. Lẽ nào hôm ấy Minh Tuệ đã uống dụ hương, tự mình tìm một giấc mộng viên mãn, cuối cùng dứt hết những vướng bận trong lòng để ra đi? Nếu vậy, người trong giấc mộng ấy của nàng là ai?

Sưởng để cắn răng nghiêng lợi: “Được, nếu nàng đã không lừa gạt trẫm, vậy trẫm sẽ ra biển tìm tiên thảo để nàng cải tử hồi sinh, cho nàng thực hiện lời hứa của mình.”

“Người chết đèn tắt, cần gì chấp mê.”

Sưởng để cười lạnh: “Trẫm là thiên tử, cõi đời này không có gì là trẫm không làm được.”

Bàn cát hiện lên một câu lạnh nhạt: “Nói chuyện viễn vông, kiêu căng tự đại. Về sau đừng làm cái trò lên đồng viết chữ này nữa, ta chỉ nói đến đây thôi, sẽ không nói thêm nữa chữ nào nữa.”

Sưởng để nhìn chăm chăm bàn cát, trong mắt như có gió bão, là dấu hiệu báo trước của một cơn cuồng nộ.

Lên đồng viết chữ là loại đạo thuật thần bí, lúc đầu ta cũng không tin lời trên bàn cát là của Minh Tuệ lắm, nhưng nhìn đến đây, ta dám chắc đó là nàng, bởi chỉ có nàng mới dám nói chuyện với Sưởng để như thế này. Thân thể nàng bởi có Giao châu mà tỏa ra hương thơm động lòng người, chỉ như đang ngủ say. Ta không có cảm giác nàng đã chết, lời nói của nàng vẫn là phong cách thẳng thắn sắc bén ngày trước, lại mang theo bí mật không ai đoán ra.

Huyền Vũ san bằng bàn cát.

“Chân nhân, ta có thể hỏi nàng một vấn đề không?”

“Người đó vừa nói rồi, nàng sẽ không đáp gì nữa.”

“Đó là nàng nói với bệ hạ. Nếu nàng không muốn trả lời, ta sẽ không bắt ép.”

“Được thôi.” Huyền Vũ lại khởi động bàn cát.

“Ngài hỏi nàng, sao nàng lại hận ta.” Nàng có thể trả lời ta không? Ta chăm chú nhìn chiếc bàn cát. Một lát sau, trên bàn hiện lên mấy chữ:

“Ta không hận người”.

Ta giật mình. Trước khi chết nàng rõ ràng đã nhìn ta nói: Ta, hận người, gạt ta.

Ta chưa từng lừa gạt nàng, cũng tự ngẫm mình chưa từng làm chuyện gì có lỗi với nàng, vậy nên vẫn vướng mắc khôn nguôi. Nhưng giờ phút này, nàng lại nói, nàng không hận ta. Rốt cuộc là thế nào.

Ta thắc mắc: “Vậy sao lúc ấy cô lại nói như vậy?”

Bàn cát không động đậy gì.

Qua hồi lâu, Huyền Vũ nói: “Nàng đã minh tức, không chịu trả lời nữa.”

Ta rất thất vọng, nói đa tạ Huyền Vũ.

Huyền Vũ cất bàn cát xong, khẽ mỉm cười với ta: “Không cần khách sáo”.

Đôi mày rậm của Sưởng để nhíu chặt, mặt mũi tối tăm đứng bên quan tài, yên lặng nhìn Minh Tuệ không chớp mắt.

Ta bỗng thấy có phần đồng cảm với hắn. Dù là bậc cửu ngũ chí tôn có được cả thiên hạ thì thế nào, chung quy vẫn có thứ cầu không được. Đêm hôm đó có lẽ hắn đã thực sự chân thành, một lòng muốn cùng nàng sát cánh không rời, đâu có ngờ, Minh Tuệ lại chỉ coi hắn như một thể thân để hoàn thành giấc mộng của mình, những lời thề ước hứa hẹn thật ra lại là nàng đang nói cho người khác nghe. Vạch trần chân tướng như mở một canh bạc, kết cục chỉ có hai loại, thua hoặc thắng. Trường hợp này của Sưởng đế, xem ra là thua thảm hại rồi. Từ đó có thể thấy, quyền thế cao cách mấy vẫn có một thứ không thể đạt được, đó chính là lòng người.

Ta và Huyền Vũ lui khỏi Cúc Nguyệt uyển.

Trăng mới lên, thêm ngọc dưới chân như được tráng một lớp nước mỏng.

Huyền Vũ thả chậm bước chân, thỉnh thoảng lại liếc sang ta. Trong đêm đen, ta vẫn nhìn rõ hắn như ban ngày, đương nhiên có thể nhận ra ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của hắn. Ta dứt khoát quay mặt đối diện với hắn, cười hỏi: “Chân nhân cảm thấy trên người ta có chỗ nào không ổn ư?”

“Có phải người đã mở ra thiên tri giữa trán?”

“Sao ngài biết?”

“Ta đương nhiên biết.” Hắn cười cười, nhìn ta như kinh ngạc, lại như suy ngẫm.

“Thứ cho ta mạo muội, xin hỏi chân nhân, thuật trong phòng thật sự có thể trị được bệnh của bộ hạ ư?”

“Người cho rằng ta bịa chuyện?”

“Ta chỉ cho rằng, nếu ngài vì muốn phát triển Đạo gia mà lợi dụng bệnh của bộ hạ để phóng đại công hiệu của thuật trong phòng thì thật không thích đáng. Nếu không vì thứ thuật pháp đó, có lẽ Minh Tuệ cô nương sẽ không chết. Nếu nàng ấy không chết, bộ hạ sẽ không khăng khăng làm nàng sống lại bằng được. Chân nhân có biết, ra biển tìm tiên phải tốn bao nhiêu tiền bạc, lại có biết bao nhiêu nguy hiểm không?”

Huyền Vũ khẽ cười, hất cây phát trần đuổi mấy con côn trùng trong đêm.

“Bộ hạ tín đạo đâu phải vì thuật trong phòng. Đó hoàn toàn là vì tôn chỉ của đạo giáo rất hợp với tâm ý của ngài mà thôi. “Đất trời chẳng có lòng nhân, mà xem vạn vật in tằm chó rơm”(1). Mệnh ta tự ta không do trời(2). Bộ hạ đánh nam dẹp bắc, giết người vô số, chẳng lẽ người bảo ngài đi tín Phật?” Huyền Vũ nở nụ cười, âm thanh không lớn nhưng rất du dương tùy ý.

“Nếu chân nhân đã có thể tìm được Minh Tuệ, ngài nhất định cũng có thể tìm ra một người thích hợp khác thay nàng. Được vậy vừa có thể thỏa mãn nhu cầu của bộ hạ, lại vừa hay có thể tránh được việc ra biển tìm tiên hao người tốn của.”

“Đúng là ta có thể chọn ra người thay thế, nhưng bộ hạ đã chọn Minh Tuệ, không thể không có nàng.”

“Tại sao?”

Hắn nghiêng đầu cười: “Ngoài yêu mến ra, người cho rằng còn có thể là vì nguyên nhân gì?”

Ta lắc đầu.

Hắn sờ sờ cằm: “Ta cũng không hiểu. Lẽ nào là vì Minh Tuệ có da trắng thịt mềm, vóc dáng mảnh mai, song tu rất thú vị?”

Ta im bật chốc lát, buồn bực nói: “Chân nhân thật chẳng giống một đạo sĩ gì cả.”

Hắn tỏ vẻ vô tội: “Chuyện này có làm sao, vợ chồng trên đời nào ai không song tu, chẳng qua là không dùng phương pháp kia mà thôi. Người cần học không? Trong người ta có một quyển bí thư, muốn thì ta tặng cho này.”

Mắt ta co quắp, cười gượng: “Đa tạ ý tốt của chân nhân, sắc trời không còn sớm nữa, cáo từ.”

Đứng ngoài cửa cung, ta chấp tay cáo biệt hắn, ngồi lên xe liền trở lại phủ tướng quân.

Trong Quân Thủy cư, Dung Sâm vẫn chưa ngủ, trên ô giấy cửa sổ còn hiện rõ bóng người. Gian phòng sát bên lại hoàn toàn yên tĩnh, có lẽ Mi Vũ đã ngủ rồi. Nha đầu này vì việc bảo dưỡng nhan sắc mà luôn ngủ sớm dậy muộn.

Ta trở lại phòng mình. Lúc cởi áo ngoài, một quyển sách đột nhiên rơi xuống, chính là “Mười ba thức thuật trong phòng” Minh Tuệ tặng cho ta.

Ta cúi nhìn, nhất thời đỏ mặt tới mang tai, sách gì mà trông như Xuân Cung đồ thể này?

Ta thì thầm “thận trọng, thận trọng”, ôm thái độ nghiên cứu học thuật, hết sức nghiêm túc quan sát tranh vẽ cùng chữ viết trên giấy. Ừm, không thể không nói, quyển sách này đúng là bác đại tinh thâm, nội dung sâu sắc, lời lẽ dễ hiểu, văn hay tranh đẹp, sinh động như thật. Ta nhìn mà cả người nóng bừng, tim đập loạn lên.

Đúng lúc ta đang chăm chú xem xét, bên tai bỗng vang lên tiếng gõ cửa sát phong cảnh làm ta giật cả mình.

Chú thích

(1) Thiên địa bất nhân, dĩ vạn vật vi sô cầu.

Dịch: Trời đất không có lòng nhân, coi bách tính như chó rơm.

Thơ:

Đất trời chẳng có lòng nhân,

mà xem vạn vật in tâm chó rơm

[Trích Chương 5- Đạo Đức kinh- Lão Tử- Nhân Tử Nguyễn Văn Thọ khảo luận và bình dịch].

Đại ý là trời đất đối với vạn vật chỉ công vô tư, không có loài nào tuyệt đối là trọng, loài nào tuyệt đối là khinh, mọi thứ như nhau.

Tìm hiểu thêm: nhantu.net/TonGiao/DaoDucKinh/DDK05.htm

(2) Ngã mệnh do ngã bất do thiên: Mệnh là do ta chứ không phải do trời đoạt định.

18. Chương 17

Chương 17

Edit: Ichikazumi

Ta vội cúi sách xuống dưới mông, run giọng hỏi: “Ai đấy?”

“Là ta.” Là giọng của Dung Sâm.

Ta thở phào nhẹ nhõm: “Mời công tử vào.”

“Vào cung thuận lợi chứ?” Dung Sâm đẩy cửa bước vào, thân mặc trường sam màu nước thanh nhã phóng khoáng, ánh nền phản chiếu trong mắt hắn như vì sao trên trời đêm, lấp lánh sáng ngời.

“Thuận lợi.” Ta nhấc chén trà, đảo mắt, nhìn những bức họa vừa rồi khiến mắt ta rút gân suýt tẩu hỏa nhập ma, giờ lại gặp ngay hấn, đầu óc đương nhiên tự động áp hấn vào, nếu hấn làm những động tác kia, e hèm... Ôi chào! Dừng! Dừng! Dừng mau! Ta sao lại có thể bị ỉn như vậy! Cầu xin Bồ Tát, Ngọc Đế tha thứ cho ta! Tha thứ cho ta!

Ta như bị người ta vạch trần tâm tư, da mặt bỗng nóng lên.

“Cô sao vậy? Có chỗ nào không thoải mái à?” Hấn vươn tay đặt tay lên trán ta. Ngoài sư phụ, chưa từng có ai sờ trán ta như vậy, ta nhất thời kinh ngạc, buột miệng hỏi: “Bao giờ sư phụ ta về?”

Dung Sâm thả tay xuống: “Huynh ấy bảo chơi chán sẽ về”.

Ta thở dài: “Tính ra sư phụ cũng gần bốn mươi rồi. Đúng là càng già càng mãi chơi à?”

Dung Sâm cười như không cười: “Trong lòng cô, Mạc Quy là người thế nào?”

“Người ư?” Ta đặt chén trà xuống, “Cây tài khinh người, một mình một ý, bất phân trắng đen, xa xỉ hoang phí, kiêu ngạo bừa bãi, khi thì kì kèo làm lũng, khi lại la lối om sòm...”

Dung Sâm sờ sờ mũi: “Tiên cô quả nhiên có vốn thành ngữ phong phú, đi tắm rồi đi ngủ đi.”

Ta: “...”

“Sẽ không mặt báo chứ?”

Hấn cười vang: “Đương nhiên là... có!”

Ta vội vàng vùng dậy chạy theo hấn, tuôn một tràng: “Sư phụ là thần y đệ nhất, xuất chúng hơn người, thường thức cao nhã, lòng dạ bao la, khôì ngô anh tuấn...”

Hấn ngoảnh đầu lại cười: “Những điều này không cần ta nói.” Ánh mắt hấn chợt sáng lên, nhìn về phía chiếc ghế ta vừa ngồi.

“...”

Xong!!! Không kịp rồi! Ta... phải bình tĩnh!!!

Hấn thản nhiên cầm quyển sách lên, mở ra.

Tim ta đập loạn xạ, do dự không biết có nên giải thích lai lịch quyển sách này với hấn, tỏ ra ta rất “thuần khiết” không.

Hấn lại bắt đầu bình phẩm: “Tranh vẽ như thật, bút pháp tinh diệu. Chữ nghĩa giải thích tường tận dễ hiểu. Cô thấy thế nào?”

“...”

Công tử, huynh bảo ta nên trả lời thế nào?

“Cô xem hiểu hết chứ?”

“...”

Đỡ trán! Ta hiểu cũng không thể nói cho huynh biết nha!

Hấn cười cười, “Cô thấy học kiểu nào thì hay nhất?” Hấn thấy ta không đáp, chỉ vào một trang trong đó, “Kiểu này không tệ, cô thấy thế nào?”

Lệ rơi!!!!!!

Công tử, đêm hôm khuya khoắt, cô nam quả nữ, huynh cảm thấy chúng ta đàm luận về vấn đề này là thích hợp ư?

“Ồ? Sao mặt cô đỏ thế?”

Ta thuận tiện phẩy phẩy tay, coi như không biết nhìn đông ngó tây: “Sao dạo này trời càng ngày càng nóng thế nhỉ”.

Hắn gật đầu, khép sách lại, trình trọng đặt vào tay ta: “Học cho tốt vào, sau này dạy ta”. Dứt lời, thản nhiên chấp tay đi.

Ta đực mặt ra nhìn bóng lưng hắn. Xong rồi, hình tượng tốt đẹp của ta trong mắt hắn đã tan thành tro bụi rồi! Nhưng mà, hắn muốn sau này ta dạy cho hắn là có ý gì? Chuyện đó có thể tùy tiện dạy ai cũng được ư? Lệ rơi...

Một đêm này, bởi những hình ảnh cùng câu nói kia của Dung Sâm, ta rất “không trong sáng” mất ngủ, cào mắt nửa cái tường.

Sáng sớm hôm sau, ta ôm đôi mắt thâm quầng chạy đi hỏi Nguyên Chiêu vị trí của chùa Phổ An, sau đó cùng Dung Sâm đi hoàn thành tâm nguyện của Diệp Hạm Trì.

Kỳ quái là, Nguyên Chiêu lại không phải người đi theo bọn ta. Lẽ nào hắn không sợ bọn ta mượn cơ hội này chạy mất sao? Suồng để nói rồi, nếu có gì sơ xuất nhất định sẽ hỏi tội hắn.

Ta nói với Dung Sâm nghi hoặc trong lòng, hắn cười sâu xa: “Cô yên tâm, tự Suồng để sẽ phái người âm thầm “bảo vệ” chúng ta.” Hai chữ “bảo vệ” hết sức tình thâm ý trọng.

“Thật à?”

“Không bằng chúng ta thử xem?”

“Thử thế nào?”

Dung Sâm nghiêng đầu nhìn quanh một vòng, cất bước đi về phía nhà xí bên đường. Hắn định làm gì đấy?

Ta đứng ở nhà xí bên cạnh, dựa vào thân phận đại phu, ta biết rõ nam giới bọn hắn không đi tiểu lâu như vậy. Thầm nghĩ, hắn đang bị táo bón, tiêu chảy, hay quên mang giấy vệ sinh?

Đang nghĩ, đột nhiên có một bóng dáng nhanh như chớp vọt vào nhà xí. Sau đó, ta nghe thấy tiếng cười sang sảng của Hướng Tả sứ.

“Ha ha, khéo thật đấy, chẳng có chỗ nào hai ta không tương phù. Quả là duyên phận, duyên phận!”

Dung Sâm thản nhiên ra khỏi nhà xí, quay lại ôm quyền với Hướng Tả sứ đang theo sau: “Hướng Tả sứ, tạm biệt”.

“Núi xanh vẫn còn sông xanh vẫn chảy(*), sau này còn gặp lại.”

(*) Nguyên văn: Thanh sơn bất cải lực thủy trường lưu.

Hai người đứng trước nhà xí nồng nàn diễn màn tình cờ gặp lại, quả là “bằng hữu” “gắn bó”. Ta chợt bừng tỉnh hiểu ra, hai chữ “bảo vệ” quả nhiên “tình thâm ý trọng”! Nghĩ đến sau này ta đi đâu cũng bị “bảo vệ”, không còn riêng tư cá nhân, thật là buồn bực.

Dung Sâm an ủi: “Sau này đi nhà xí không cần mang sẵn giấy, mua đồ không cần mang theo ngân phiếu. Thật tốt!”

Ta buồn bực gật đầu, đi về hướng chùa Phổ An.

Suồng để tín đạo, vì vậy đạo quán trong kinh thành phải có đến mấy chục tòa, chùa Phổ An trăm năm an vị ở phía đông ngoại ô kinh thành, hương khói vắng lạnh, cao quý trang nghiêm. Trong chùa chỉ có lác đác mấy vị khách hành hương ra vào, cây cối tĩnh mịch, chim diều khê hót, trong không khí bông bênh mùi hương đốt nhang nhát, càng lộ vẻ thanh tịnh an bình.

Trong bảo điện rộng lớn có một vị trưởng lão đang ngồi tụng kinh, râu tóc hoa râm, mặt mày hiền hậu. Bọn ta vừa vào người đã tiến lên hỏi, thì ra chính là chủ trì của ngôi chùa này-Trí Quang sư phụ.

Ta và Dung Sâm hành lễ, nói rõ mục đích đến đây với chủ trì.

Trí Quang sư phụ vuốt chòm râu bạc trắng, đáp: “Đúng là bảy năm trước có một đứa bé mới sinh bị bỏ bên ngoài cửa chùa, lão nạp đặt tên cho nó là Mị Sinh(1).”

Ta mừng rỡ vô cùng, lúc trên đường đến ta và Dung Sâm còn bàn mãi xem ngộ nhờ không tìm được đứa bé này thì phải nói với Diệp Hạm Trì thế nào, không ngờ việc tìm kiếm lại thuận lợi như thế.

“Tiếc thay, đứa bé này khá cô độc, không muốn gặp người lạ. Tuy hai vị là người do mẫu thân nó nhờ cậy, chỉ sợ nó cũng không chịu đi cùng hai vị.”

“Không dám giấu đại sự, mẫu thân cậu bé đã quá cố bảy năm trước, vì lòng trần chưa dứt nên đã trở thành Thủy Mị ở hồ Bích nguyệt, không thể chuyển thế đầu thai. Nàng ấy chỉ một lòng một dạ muốn gặp nhi tử một lần, coi như là hoàn thành tâm nguyện cuối cùng nơi trần thế.”

Đại sư cúi đầu “A di đà phật”, đứng dậy nói: “Hai vị đi theo ta”.

Ra khỏi bảo điện, xuyên qua bia rừng đầy hoa và cây cối là một tòa Phật tháp bảy tầng, sau tháp có một tiểu viện. Trí Quang sư phụ bước đến đẩy chiếc cổng tre, bên trong có mấy gian tăng phòng, một mảnh vườn rau cải xanh um tươi tốt. Một đứa bé đang đứng trong vườn, tay cầm một bầu nước, đang tưới nước ầm rau.

Đại sư vẫy vẫy tay, gọi: “Mị Sinh”.

Đứa bé kia ngẩng đầu, mặt mày thanh tú như thoa phấn, đôi mắt lại bằng lạnh đầy vẻ đề phòng xa cách. Ta hành y mấy năm, theo thói quen nhìn người luôn nhìn mắt trước, ta chưa từng thấy đôi mắt như thế trên người một đứa trẻ, đáy mắt như chôn sâu một tòa băng tuyết.

Nó đứng dậy, lúc này ta mới phát hiện sau lưng nó có nhô lên hai cái u lớn, trông như bướu lạc đà. Rõ ràng là một đứa bé tuần tú xinh đẹp, thân thể lại dị dạng khom lại như một lão già.

Ta chợt hiểu ra vì sao mẫu thân của Diệp Hạm Trì lại đem nó đi vứt bỏ, vì sao nó không muốn gặp bất kì ai.

Nó ra khỏi vườn rau, đứng trước mặt Trí Quang sư phụ, ánh mắt lạnh lùng sắc bén quan sát ta và Dung Sâm.

“Mị Sinh, hai vị này là khách hành hương, muốn đưa con đến hồ Bích Nguyệt một chuyến.”

Nó nghiêm mặt: “Hồ Bích Nguyệt có Ly long, con không đi”.

Dung Sâm dịu dàng khuyên: “Chúng ta chỉ đứng ở bên hồ, Ly long sẽ không rời khỏi nước, không có gì nguy hiểm cả, cháu yên tâm.”

Nó cúi đầu tư lự, ngẩng đầu nhìn ta bảo: “Nếu hai vị đồng ý với ta một chuyện, ta sẽ đi cùng hai vị.”

“Được. Cháu nói đi.” Vẻ mặt vừa non nớt vừa nghiêm trang của nó trông hết sức thú vị, đôi mắt như đầm sâu, trong suốt mà lạnh lẽo.

“Nghe nói cô là đệ tử của thần y Mạc Quy, y thuật rất inh.”

“Sao cháu biết?” Ta lấy làm kinh hãi, ta chưa tự giới thiệu mình, cũng chưa từng gặp nó bao giờ.

“Ta biết.” Nó không trả lời, chỉ khẽ gật đầu, sau đó rất trịnh trọng nói ra một câu: “Ta muốn bái cô làm sư phụ.”

Ta lại kinh hãi: “Cháu muốn học y?”

Nó thận trọng gật đầu, vẻ mặt hết sức nghiêm túc chăm chú, không giống đang đùa.

Ta thầm suy nghĩ, nó có bề ngoài như vậy, nhất định bị người ta bàn tán rất nhiều, tương lai sợ rằng rất khó kiếm sống ở kinh thành. Nếu có thể học được thành thạo một nghề âu cũng là cách tốt để mưu sinh, được người ta kính trọng. Khổ nỗi chờ khi thuyền rồng dừng xong là ta và Dung Sâm sẽ phải ra biển, tương lai có trở về được hay không cũng không chắc, làm sư phụ của nó trong thời gian ngắn ngủi này thì có thể dạy nó được bao nhiêu?

Dung Sâm dường như hiểu rõ băn khoăn trong lòng ta, cười nói: “Không bằng thế này, trong thời gian này cô dùng sở học cả đời viết ra một quyển sách y rồi truyền cho nó, ngộ nhờ ra biển có táng thân vào bụng cá thì cũng không lo y thuật cả đời bị thất truyền, vừa tốt cho cô vừa lợi cho nó.”

Đây cũng là ý kiến hay. Ta đồng ý: “Được rồi, ta đồng ý với cháu.”

“Sư phụ ở trên cao xin nhận của đồ nhi ba lạy.” Mị Sinh rất vui vẻ, nhanh nhẹn quỳ xuống, dập đầu ba cái.

Dung Sâm kéo nó dậy, cười híp mắt nhìn ta: “Hay là để nó gọi cô là sư tỷ trước, sau này quay về để nó nhận Mạc Quy làm sư phụ. Ta sợ cô dạy hư đệ tử.”

Ta liếc hẳn, “Y thuật của ta rất inh nhé. Huynh xem, ngay cả Mị Sinh ở suốt trong chùa cũng biết ta này.”

Sao Mị Sinh biết ta, ta vẫn băn khoăn vô cùng. Không lẽ nào trước đây nó đã từng gặp ta?

Dung Sâm sờ sờ mũi, cười: “Người luôn khiêm tốn bỗng nhiên tự tin, đúng là khó quen quá.”

Tự tin của ta hoàn toàn là do Sưởng đế ép mà ra. Ta cũng muốn khiêm tốn làm việc lắm, nhưng cái thói đời là thế, kẻ không có bản lĩnh rồi sẽ phải chết.

Trí Quang chủ trì mời chúng ta ở lại chùa ăn một bữa cơm chay. Đến chiều, ta và Dung Sâm dắt theo Mị Sinh đến hồ Bích Nguyệt.

Đã xẩm tối, chim muông rồi rít bay về tổ, lá xanh đầu cành kêu xào xạc, chốc chốc lại có tiếng chim hót vang, phá vỡ khung cảnh tĩnh mịch lúc trước.

Trên đường Mị Sinh luôn mím chặt môi, nó còn nhỏ tuổi lại mang dáng vẻ tâm sự nặng nề tới vậy, quả là một trời một vực so với Nguyên Bảo. Nguyên Bảo cũng tầm tuổi nó, nhưng mọi suy nghĩ đều hiện rõ trong đôi mắt to tròn. Đâu như Mị Sinh, trông như ông cụ non, ánh mắt vẻ mặt cũng không giống một đứa trẻ, luôn khiến ta có cảm giác nhìn mãi không thấu.

Đến bên hồ, nước hồ lặng sóng như một tấm màn đen, bên bờ không một gợn gió, yên tĩnh cực kỳ, sinh ra vẻ trống trải tịch liêu.

Ta đọc nhỏ mấy dòng kinh văn, khoảng nửa khắc, nước hồ nhẹ nhàng gợn gợn sóng, Diệp Hạm Trì lướt sóng hiện lên trên mặt nước.

Ta nắm tay Mị Sinh, “Mị Sinh, những năm qua con sống ở chùa Phổ An có tốt không?” Ta đang hỏi nó, nhưng thực ra là đang nói với Diệp Hạm Trì, đứa bé này chính là con trai của nàng, tên là Mị Sinh.

“Con sống ở trong chùa rất tốt, chủ trì đối xử với con cũng rất tốt.” Vẻ mặt Mị Sinh bình tĩnh khác thường, đôi môi nhỏ khê mím thật chặt. Mặc dù đang trả lời câu hỏi của ta, nhưng ánh mắt của nó lại hướng về phía Diệp Hạm Trì đang đứng.

Ta nghi hoặc, lẽ nào nó cũng có thể nhìn thấy Diệp Hạm Trì? Nhưng ý nghĩ này vừa hiện lên trong đầu lập tức bị ta bác bỏ, nếu nó có thể nhìn thấy nàng ta, nó nhất định sẽ rất kinh ngạc, nhất định sẽ hỏi ta người trong nước kia là ai. Trông mặt nó không có nửa phần kinh ngạc, chỉ như đang nhìn màn đêm.

Ánh mắt Diệp Hạm Trì sáng bừng, chăm chú nhìn Mị Sinh, trong nháy mắt, hai hàng lệ tuôn trào. Gương mặt thanh u mỹ lệ hiện lên vẻ đau đớn thất lòng, ta nghe nàng tự nhủ: “Giống, giống quá.”

Giống ai? Phụ thân nó ư?

Mị Sinh đột nhiên nói vọng vào mặt nước: “Con sống rất ổn, người không cần phải lo lắng.”

Ta kinh hãi: “Mị Sinh, con đang nói chuyện với ai đấy?”

Nó nghiêng đầu nhìn ta: “Người biết rõ còn hỏi”.

Ta kinh ngạc: “Con nhìn thấy mẹ con?”

“Con không nhìn thấy, nhưng con nghe thấy. Con hiểu được ngôn ngữ của muông thú. Lúc người và vị công tử kia nói chuyện ở ngoài chùa, chim tước đã nghe thấy rồi đến nói với con, cho nên con biết rõ thân phận của hai người, cũng biết hai người dẫn con đến đây để làm gì.”

Nó lại có thể nghe hiểu được ngôn ngữ của muông thú!

Dung Sâm với ta hai mặt nhìn nhau.

Diệp Hạm Trì rơi lệ đầy mặt, ngơ ngẩn nhìn Mị Sinh, nước mắt tuôn như suối.

Thương thay, nàng có thể nhìn thấy nó, nghe thấy nó nói gì, nhưng nó lại không thể nhìn thấy nàng, cũng không nghe được những gì nàng nói. Cùng đối mặt nhìn nhau, lại sinh tử khác đường. Khung cảnh này không khác gì sinh ly tử biệt, ta thấy mà lòng thật đau xót.

Mị Sinh bỗng chấp tay trước ngực niệm Vãng Sinh chú. Ta và Dung Sâm đều ngẩn ra, nhưng rồi lại nghĩ, nó ở trong chùa từ nhỏ, biết những thứ này cũng không có gì lạ.

Kinh văn truyền ra từ miệng nó âm âm trong trẻo, trầm bổng quanh quẩn bên tai. Ta chưa từng gặp đứa bé nào thông tuệ như thế này.

“Đã lâu không gặp”. Phía sau ta chợt vang lên một giọng nam trầm thấp, tĩnh lặng vô cùng, y như làn sương dày đột nhiên kéo tới.

19. Chương 18

Chương 18

Edit: Ichikazumi

Nam tử này có vẻ trầm mặc ít nói, dù quen biết Dung Sâm nhưng cũng không có ý muốn cùng hắn ôn chuyện, chỉ gật đầu một cái, ánh mắt vô tình lướt qua ta, dừng lại trên người Diệp Hạm Trì, nói duy nhất hai chữ, “Đi thôi”.

Diệp Hạm Trì lau nước mắt, buồn bã thi lễ với ta và Dung Sâm: “Đa tạ hai vị đã giúp ta hoàn thành tâm nguyện, chấm dứt nỗi bận tâm đối với trần thế này. Kính xin hai vị săn sóc cho nó giúp ta, kiếp sau ta xin báo đáp.”

Nam tử kia phất tay nâng lên một đạo cờ đen, một làn sương mù bỗng bao trọn bóng dáng Diệp Hạm Trì, hình ảnh dần dần mờ hồ, càng lúc càng mờ, cuối cùng tan thành mây khói, biến mất trong lá cờ.

Xong xuôi, nam tử quay sang khẽ gật đầu với Dung Sâm, lại liếc ta thêm một cái, vẫn không nói một lời, nhanh chóng biến mất trong màn đêm.

Ta trợn mắt há mồm hỏi: “Hắn là ai đấy?”

“Quý sai Tiêu Ly.”

Quý sai! Chẳng trách đến đi đều im lìm như thế.

“Sao huynh biết hắn?” Không hiểu sao ta bỗng thấy sợ hãi. Nếu không phải đã ở chung với Dung Sâm lâu ngày, lại tận mắt nhìn thấy hắn giữa ban ngày ban mặt, cũng từng ôm chặt cánh tay ấm áp hữu lực của hắn, thậm chí còn từng đụng vào đôi môi dịu dàng của hắn, lúc này chắc chắn ta sẽ nghĩ lung tung.

“Chuyện này nói ra rất dài.”

“Vậy thì nói tóm tắt thôi.”

“Sư phụ cô có y thuật inh, rất nhiều người dương thọ đã tận lại được huynh ấy chữa cho sống lại, vậy nên quý sai Tiêu Ly tìm đến gây phiền phức cho huynh ấy.”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó...”, hắn sờ sờ mũi, cười bí hiểm, “Ta đi đàm phán với Tiêu Ly, cuối cùng đã đạt được một thỏa thuận, sau này dù sư phụ cô có đoạt mất chuyện làm ăn của hắn, hắn cũng sẽ mất nhắm mắt mở cho qua”.

Ta tò mò: “Ta có thể hỏi huynh một chút là huynh và hắn đã thỏa thuận gì không?”

“Ồ, cái này là bí mật, sau này ta sẽ nói cho cô biết.”

“Trong lòng huynh ôm giữ nhiều bí mật như vậy, không sợ ngọt ngào sinh khó chịu à?”

“Đương nhiên là không rồi. Cô tưởng ai cũng giống cô chắc.”

“ ... ”

Ta bỗng lại nghĩ tới một chuyện khác: “Ta cũng từng cứu không ít người, liệu hấn có đến tìm ta gây phiền phức không?”

Dung Sâm hắng giọng: “Hấn sẽ không động đến người của ta”.

Ta... cắn ngón tay.

Công tử này, ta có được xem là người của huynh không? Sư phụ ta là bạn tốt của huynh, ta là đệ tử của sư phụ,..., khụ khụ, quanh co lòng vòng thì chắc cũng tạm coi là được đấy nhỉ. Ta còn chưa kịp thấy người sang bắt quàng làm họ, Mị Sinh bên này đã tự động trở thành người của hấn, thân thiết gọi: “Sư công, chúng ta đi thôi”.

Sư... sư công? Dung Sâm cười như không cười liếc ta, thế nhưng không cho ý kiến.

“Khụ... khụ..., Mị Sinh, ta chưa lập gia đình, vị công tử này cũng không phải tướng công của ta, con gọi huynh ấy là Dung thúc thúc hoặc Dung đại nhân là được rồi.”

Mị Sinh ồ lên, nhìn kỹ ta và Dung Sâm một lượt, dường như không tin tưởng lắm.

Trở lại chùa Phổ An, đêm đã khuya. Trí Quang chủ trì để chúng ta lưu lại một đêm.

Sáng sớm hôm sau, ta chưa rời giường đã nghe thấy tiếng gõ cửa. Ta tưởng là Dung Sâm đến gọi ta dậy, không ngờ mở cửa lại thấy Mị Sinh đứng ngoài.

“Sư phụ, chào buổi sáng. Mị Sinh có một chuyện muốn thỉnh cầu sư phụ.” Nói xong, nó quỳ xuống đất.

Mới sáng sớm sao nó đã hành lễ thế này, ta vội kéo nó lên: “Con có chuyện gì cứ nói, nếu sư phụ làm được thì nhất định sẽ đồng ý.”

Nó không đáp, cời y phục.

Ta càng khó hiểu, đây là...?

Nó cởi áo ngoài rồi cởi cả áo trong, sau đó xoay lưng về phía ta.

“Sư phụ, người xem.”

Ta suýt nữa thì hét lên.

Trên lưng nó là hai cái cánh!

Mị Sinh vẫn quay lưng về phía ta, nói: “Sư phụ, con muốn xin người giúp con bỏ nó đi.”

Ta gắng gượng chặn lại sự ngạc nhiên chấn động trong lồng ngực, nhẹ nói với nó: “Con nằm lên bàn để ta xem một lát.”

Mị Sinh nghe lời nằm lên bàn. Ta đưa tay sờ thử, hai cái cánh sinh ra từ bả vai, không có lông, cũng không hoàn hảo, chỉ là một đôi xương sụn, dài chừng nửa thước(1), co lại trên lưng. Nếu mặc quần áo vào thì ai cũng không ngờ đó là một đôi cánh, chỉ tưởng cột sống nó bị dị dạng.

Ta hành y nhiều năm, đã từng gặp nhiều bệnh lạ khó chữa, nhưng tình hình như của Mị Sinh thì vẫn là lần đầu nhìn thấy. Không trách được bà ngoại nó lại vứt bỏ nó, nhất định bà ta đã cho rằng nó là một yêu vật.

Nó muốn bỏ đôi cánh này đi, nhưng mà, thứ này cũng liền như chân với tay, phải xuống tay từ chỗ nào đây? Huống chi nó còn nhỏ tuổi thế này, mất máu quá nhiều có thể chịu đựng được không? Có khi nào nguy hiểm đến tính mạng không?

Ta đỡ Mị Sinh dậy, giúp nó mặc áo lại, nhìn nó bảo: “Ta chỉ nắm chắc tám phần, con dám mạo hiểm không?”

“Dù chỉ có một phần con cũng muốn thử. Con không muốn mình khác biệt với người thường, làm quái vật bị người ta chỉ trích.” Giọng của nó khẩn thiết mà kiên định, trong mắt thậm chí còn lóng lánh nước, “Sư phụ, người cứ làm đi, cho dù có chết con cũng sẽ không hối hận. Con sẽ không oán giận người. Con không

muốn bị người ta coi như quái vật, con muốn được giống như những người khác. Sư phụ, cầu xin người đồng ý giúp con.”

Ta do dự chốc lát: “Thôi được, chờ khi trở lại phủ tướng quân, ta giúp con cắt bỏ nó.”

“Đa tạ sư phụ!” Trong mắt nó không che giấu được vẻ vui sướng và kích động, tảng băng kia rốt cuộc cũng bị hòa tan, lần đầu tiên lộ ra sắc mặt hân hoan vui mừng thuộc về một đứa trẻ, khiến ta rất xúc động.

Ta vuốt tóc nó: “Mị Sinh, con thực sự mới chỉ bảy tuổi ư? Sao lại sớm hiểu chuyện không giống một đứa bé thế này.”

“Có lẽ là bởi vì,...” Nó chần chừ một chút, cắn môi, “Chủ trì bảo, phụ thân con là yêu quái cánh dài”.

Tay ta chững lại. Mị Sinh kéo từ trên cổ ra một sợi chỉ đỏ, bên trên có xỏ một cái lông chim màu vàng kim, thân quang chói lọi, ánh sáng không ngừng luân chuyển, mỹ lệ vô cùng.

“Đây là thứ duy nhất người lưu lại.”

Ta kinh ngạc nhìn chiếc lông vàng. Nếu là trước kia, có thể ta sẽ cảm thấy đây là chuyện rất hoang đường, nhưng kể từ khi mở ra thiên tri, tận mắt trông thấy thủy mị, quỷ sai, ta hiểu rõ, trên đời này có rất nhiều chuyện người không biết không có nghĩa là nó không tồn tại, chỉ là người không có cơ duyên được nhìn thấy mà thôi.

Nhìn ánh mắt trong suốt không một chút bụi bẩn của Mị Sinh, ta bỗng tự nhận định phụ thân nó nhất định không phải là yêu quái. Hẳn rốt cuộc là một “người” thế nào? Sao lại có với Diệp Hạm Trì một đoạn duyên phận? Ta rất muốn hỏi Diệp Hạm Trì câu này, đáng tiếc hôm nay nàng đã quy hồn vào Địa phủ đi đầu thai chuyển kiếp, thân thể của Mị Sinh, sợ rằng vĩnh viễn vẫn là một câu đố.

Ta ôm bờ vai của nó, dịu dàng bảo: “Rất nhanh thôi con sẽ là người bình thường như bao người khác, quên hết những chuyện kia đi.”

Mị Sinh gật đầu: “Sư phụ có thể giúp con giữ kín bí mật này không. Con không muốn bị người ta bàn ra tán vào, coi con như quái vật.”

“Ta cùng lắm chỉ nói với hai người thôi. Nhưng con yên tâm, hai người này nhất định sẽ giữ kín bí mật này giúp con.” Nếu Dung Sâm và Mi Vũ hỏi về lai lịch của nó, ta chắc chắn sẽ không thể lừa gạt bọn họ.

Mị Sinh rất vui mừng, dẫn ta đi chào tạm biệt Trí Quang chủ trì.

Trí Quang sư phụ nghe nói ta chỉ có năm chắt tám phần, không khỏi buồn rầu.

Mị Sinh sợ chủ trì không chịu, lập tức nói: “Chủ trì, con nhất định muốn đi. Cho dù có chết con cũng muốn thử. Con tin tưởng sư phụ, sư phụ là thần y.”

Gương mặt tinh tế tỏ ra rất kiên quyết, thái độ như muốn đập nôi chìm thuyền của nó khiến người ta xúc động. Ở chùa chịu đựng bảy năm, nội tâm đau đớn khổ sở mà không thể nói. Ta rất hiểu sự khẩn thiết cùng kiên quyết của nó.

Trí Quang sư phụ chỉ biết thở dài, tiễn chúng ta ra cửa.

Đường về kinh chỉ có vài cửa hàng mở cửa, người trên đường không nhiều. Dung Sâm rất hăng hái đi dạo dọc các cửa hàng. Khi qua một tiệm tạp hóa, hắn đứng lại, trúng ý một cái la bàn.

Chủ tiệm mập mạp lập tức cười nịnh nọt: “Ai da, ánh mắt khách quan quả là tinh tường, đây chính là chiếc la bàn năm xưa Tồn Thủy Hoàng ban thưởng cho Từ Phúc đấy.”

Ta không nhịn được phì cười, ngay đến cả Mị Sinh cũng cười.

Dung Sâm cười không nói, vuốt ve trong chốc lát, bảo ta: “Trả tiền”.

Ta ngẩn người, ta thành tổng quản tài vụ của hắn từ bao giờ đấy? Sư phụ bảo hắn là khách quý, phải thiết đãi tận tình, nhưng dường như người chưa từng bảo hắn mua đồ thì ta phải trả tiền. Huống chi, lai lịch của chiếc la bàn này vừa nhìn đã biết là do tên chủ tiệm này bịa chuyện để thét giá.

Ta khẹp tay áo, đáp: “Ta không mang ngân lượng theo”.

Dung Sâm đặt la bàn xuống, bước tới cửa tiệm, nói vọng vào đám đông: “Hương tử sứ”.

Ồ, sao tự nhiên ta lại quên mất hẳn nhỉ! Quả nhiên, Hương tử sứ xuất hiện xuất quỷ nhập thần.

“Dung đại nhân”. Hẳn nở nụ cười hòa ái, ngay cả xưng hô cũng đổi.

Dung Sâm thẳng thắn: “Ta quên mang tiền.”

Hương Quân vội vàng móc từ trong ngực ra một xấp ngân phiếu, cười ha hả: “Dung đại nhân cần bao nhiêu?”

Dung Sâm khoác lác vô sỉ: “Đưa ta hết đi”.

Khóe miệng Hương Quân giật giật, trơ mắt nhìn Dung Sâm rút hết một xấp ngân phiếu, không chừa lại một tờ.

Mua la bàn xong, ta quay lại, bóng dáng Hương Quân đã biến mất.

Đúng là gọi là tới, không gọi là đi, đoán chừng đêm qua hẳn cũng có canh giữ bên ngoài chùa. Thật ra thì tên Sưởng để rõ là đang lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, Dung Sâm tuyệt đối không có ý định trốn chạy, dọc đường ngược lại còn rất nghiêm túc mua sắm không ít vật cần mang lên thuyền, hẳn còn tiện thể bảo ta đi mua ít dược liệu chuẩn bị để ra biển nữa.

Tiêu sạch xấp ngân phiếu của Hương tử sứ, bọn ta xách theo bao lớn bao nhỏ vào một trà lâu nghỉ tạm.

Vừa ngồi xuống đã nghe thấy mấy tiếng bàn tán.

“Bệ hạ điều động tất cả thợ làm thuyền trong cả nước bắt họ ngày đêm dựng thuyền rồng nội trong ba ngày, xem ra việc ra biển tìm tiên là thật đấy.”

“Trên đời này làm quái gì có tiên sơn tiên thảo, năm xưa Thủy hoàng phái Từ Phúc ra biển, chẳng phải là một đi không trở về đấy thôi. Người nói xem, sao bệ hạ lại đi tin mấy lời của tên điên đấy nhỉ.”

“Đúng thế, cái kẻ đề nghị ra biển tìm tiên đúng là một tên điên mà.”

“Nghe nói tên điên đó rất tuấn mỹ, nhưng đáng tiếc...”

“Tên điên” bưng một chén trà, phong thái tao nhã, tỏ vẻ khiêm tốn lắng nghe, chợt nhoẻn miệng cười với ta: “Cô có cho rằng ta là một tên điên không?”

Mị Sinh lập tức trả lời thay ta: “Đương nhiên là không.”

Dung Sâm không buông tha, vẫn nhìn ta, híp mắt cười: “Cô nghĩ sao?”

Ta cười: “Cái này, khụ khụ, hay là để ta bắt mạch cho huynh trước đã.”

Dung Sâm thu lúm đồng tiền lại, tức giận trợn mắt lườm ta: “Nha đầu chết tiệt không có lương tâm.”

Ta nặn ra nụ cười không có lương tâm. Khó khi chọc hắn được một lần, quả là sướng khoái.

Mị Sinh tò mò hỏi: “Hai người phải ra biển tìm tiên thảo trường sinh ă?”

Dung Sâm đặt ngón trỏ lên môi, xuyt một tiếng, nháy mắt với Mị Sinh.

Mị Sinh thông minh tức khắc thề lưỡi, đảo mắt nhìn xung quanh. Những người xung quanh căn bản không chú ý tới bọn ta, vẫn tiếp tục tập trung bàn tán về tên điên đẹp như tiên kia.

“Nghe nói y thuật của nữ đệ tử của thần y Mạc Quy rất inh, sao không đi trị bệnh cho tên điên kia nhỉ?”

“Bởi vì cô ta càng điên hơn chứ sao!”

Dung Sâm phì cái, cười xán lạn: “Xem ra chúng ta rất xứng đôi.”

Ta đen mặt, yên lặng cầm bao lớn bao nhỏ lên, nháy mắt với Mị Sinh, đi.

Chú thích:

(1)thước: đơn vị đo chiều dài, dài bằng 1/3 mét.

20. Chương 19

Chương 19

Edit: Ichikazumi

Trở lại phủ tướng quân, ta dẫn Mị Sinh đi gặp Mi Vũ.

Nguyên Bảo cũng đang ở trong phòng Mi Vũ, đang bôi míc mấy thứ cổ quái trong hòm thuốc của nàng, ví dụ như da mặt giả, tảo đao mài cốt,... Nó ngó ngó nghiêng nghiêng, cực kỳ vui sướng, ngay cả ta và Mị Sinh cùng bước vào cũng không ngẩng đầu lên.

Ta vui vẻ khoe: “Mi Vũ, đây là đồ đệ ta mới thu nhận, Mị Sinh.” Rồi quay sang giới thiệu cho Mị Sinh: “Đây là sự muội của ta, Mi Vũ, tinh thông dịch dung.”

“Đồ đệ?” Mi Vũ ngẩn ra, ánh mắt không tự chủ được rơi trên lưng Mị Sinh, nhưng vẫn thản nhiên cười: “Rất tuần tú, rất đáng yêu”. Mi Vũ vừa thiện lương lại vừa thông minh. Ta hiểu, nàng đang cố ý nói vậy để Mị Sinh thấy vui vẻ.

“Đúng thế, đồ đệ của ta còn rất thông minh, hiểu chuyện và lợi hại nữa nhé.” Đứa trẻ có thể hiểu được ngôn ngữ của muông thú, sợ rằng cõi đời này không còn người thứ hai.

Mị Sinh lặng lẽ kéo kéo tay áo ta, ý bảo ta khiêm tốn một chút.

Mi Vũ cười duyên: “Không được rồi, muội cũng muốn làm sư phụ của nó.”

Mị Sinh được ta khoe đã đang xấu hổ, nghe thêm lời này, mặt đỏ bừng lên, gương mặt tinh xảo sinh động đẹp đẽ vô cùng.

Mi Vũ cúi người ôm mặt nó, cười tươi: “Con muốn báỉ ta làm thầy không, học dịch dung rất hay, con muốn học không?”

Ngày thường nàng đã quốc sắc thiên hương, giờ lại cố ý cười ngọt ngào, dịu dàng dụ dỗ, Mị Sinh lập tức tỏ ra hâm mộ vô cùng. Quả nhiên là một đứa bé, không thể kháng cự với sự hấp dẫn. Ta bỗng nghĩ, để nó báỉ Mi Vũ làm sư phụ cũng không tồi, tương lai ta ra biển có thể giao Mị Sinh cho nàng.

“Được rồi, ta là Đại sư phụ, muội là Nhị sư phụ.”

Mị Sinh rất nhanh trí, vừa nghe ta nói xong đã lập tức quỳ gối khấu đầu, hướng về Mi Vũ gọi một tiếng Nhị sư phụ.

Mi Vũ rất mừng, vội đỡ nó dậy, nói với Nguyên Bảo: “Nguyên Bảo, mau đến gặp bằng hữu của đệ này.”

Nguyên Bảo buông thứ đang cầm trên tay xuống, chạy tới tò mò quan sát Mị Sinh: “Cậu bao nhiêu tuổi?” “Bảy tuổi.”

“Ta sinh nhật mừng tám tháng Mười, còn cậu?”

“Mùng năm tháng Năm.”

Nguyên Bảo trâng tráo: “Ồ. Vậy thì cậu mau gọi ta là cữu cữu đi.”

Ta và Mi Vũ ngẩn ra.

Mị Sinh cau mày: “Rõ ràng cậu nhỏ hơn ta, sao ta phải gọi thế?”

Nguyên Bảo ra vẻ, chấp tay uốn bụng: “Nhưng vai vế của ta cao hơn. Ta gọi họ là tỷ tỷ, cậu gọi họ là sư phụ, đương nhiên cậu phải gọi ta là cữu cữu, à, gọi là thúc thúc cũng được.”

Mị Sinh lườm Nguyên Bảo: “Năm mơ giữa ban ngày.”

Nguyên Bảo cũng giận: “Ta không chơi với người nữa, đồ gù.”

Sắc mặt Mị Sinh vụt thay đổi. Ta biết, đây là vết thương không thể động vào của nó, vội ôm nó vào lòng, dịu dàng dỗ: “Mị Sinh, không cần để ý những lời nói xấu của người khác. Chờ cắt bỏ được đôi cánh trên lưng, con sẽ giống những người bình thường thôi. Tin tưởng sư phụ!”

Mị Vũ nhìn về phía sau lưng Mị Sinh, kinh ngạc: “Tỷ muốn cắt nó?”

“Ừ, ta quyết mạo hiểm một lần.”

“Tỷ dám chắc bao nhiêu phần?”

“Tám phần.”

Mị Vũ thản nhiên cười: “Muội biết xưa nay tỷ luôn rất khiêm tốn, tỷ nói chắc tám phần thì chắc chắn là đã nắm chắc mười phần rồi.” Nàng vỗ vỗ vai Mị Sinh: “Mị Sinh, con rất may mắn nên mới gặp được Đại sư phụ đây. Con biết không, trừ thái sư phụ Mạc Quý của con ra, trong thiên hạ này Đại sư phụ con chính là thần y giỏi nhất.”

Mị Sinh gật đầu: “Con biết, cho nên con mới báỉ người làm sư phụ. Sau này con nhất định sẽ trở thành thần y đệ tam trong thiên hạ.”

Ồ! Khẩu khí không nhỏ! Còn nhỏ đã có hùng tâm tráng chí thế này, ta rất vui mừng. Mị Vũ cười tán dương, bỗng lại chống nạnh nói: “Ta mới là đệ tam chứ. Tiểu quỷ này, không biết khiêm tốn gì cả. Mới vừa nhập môn đã muốn vượt qua Nhị sư phụ con rồi à?”

Mị Sinh không đáp, chỉ mím môi cười, mặt mày cong cong, trong mắt tràn ngập ánh sáng lung linh rung động lòng người, ta nhìn mà ngây dại. Nó còn nhỏ tuổi mà đã thế này, tương lai lớn lên không biết sẽ họa quốc ương dân đến mức nào nữa. Dung mạo tuấn tú kiệt xuất này chắc là di truyền từ phụ thân nó? Không biết người đó đến tột cùng là nhân vật thế nào? Là người có hai cánh biết bay? Hay là một con chim yêu?

“Sư phụ, bây giờ người có thể cắt cánh cho con được chưa?”

“Không vội. Hôm nay ta phải đi chuẩn bị đã. Con ăn no xong đi tắm rồi đi ngủ đi, điều dưỡng tinh thần cho tốt.”

Mị Sinh chớp mắt: “Vậy ngày mai thì được chứ ạ? Sư phụ, con không thể chờ thêm được nữa.”

“Ừ, ngày mai là được. Giờ ta dẫn con đi gặp Tướng quân.”

Thu nhận đồ đệ vào phủ của hần, ta đương nhiên phải đi báo với hần một tiếng.

Hành lang ngoài thư phòng có đặt hai chiếc ghế mây, Nguyên Chiêu mặc trường sam thường, nửa nằm trên ghế, Nguyên Bảo nằm trên chiếc ghế còn lại. Nó đang thì thầm tố cáo với huynh trưởng, vừa rồi có một thằng nhóc tên Mị Sinh không chịu gọi nó là cữu cữu.

Nguyên Chiêu yên lặng lắng nghe, cười như không cười. Mặt hần đã không còn sưng nữa, mặc dù một bên mắt vẫn còn quấn băng, nhưng nửa bên lộ ra ngoài đã khôi phục như thường, dưới ánh mặt trời ấm áp, hần vẫn anh lãng tuấn tú như trước kia.

Ta bước về phía trước, cười nói: “Tướng quân, xem ra ra ta không cần bẩm báo lai lịch của Mị Sinh nữa rồi. Nguyên Bảo công tử nói rất đầy đủ.”

Nguyên Bảo lập tức nấp sau lưng Nguyên Chiêu cắn ngón tay.

Nguyên Chiêu gật đầu khẽ cười, bỏ cuốn sách trong tay xuống, quan sát Mị Sinh.

Mị Sinh có bề ngoài quái dị, Nguyên Chiêu nhìn nó lại không tỏ thái độ gì. Nhưng Mị Sinh rất chú ý đến ánh nhìn của người khác, đón ánh mắt Nguyên Chiêu, trong mắt nó lại thẳm hiện lên tầng băng kia, con người lộ rõ sự lạnh lẽo xa cách.

Mắt thấy Nguyên Chiêu không để ý, lại thấy Mị Sinh rất nhạy cảm, ta liền dẫn nó cáo lui.

Ăn cơm tối xong, Mị Sinh vội vã muốn đi tắm rửa cho việc ngày mai, ta dẫn nó đến bể tắm nước nóng sau vườn hoa.

Đêm khuya hoa ngủ, ánh trăng xuyên qua vòm cây in bóng trên mặt bể, gió đêm khẽ thổi, bóng khẽ đung đưa. Nước từ bể này được dẫn từ suối nước nóng đến, ở giữa dựng một tường lưu ly ngăn thành hai bể Đông, Tây. Bể Tây được chuẩn bị cho nữ quyến, nhưng Nguyên Chiêu chưa lấy vợ, vậy nên đêm qua Mi Vũ đã được hưởng lần đầu.

Ta đưa Mị Sinh đến bể Đông, còn mình thì đi sang bể Tây ngay sát vách, đang định cởi quần áo ra, bên kia đột nhiên truyền đến tiếng thét kinh hãi của Mị Sinh.

Ta vội vàng vòng qua tường lưu ly, vén rèm bể Đông lên.

Thì ra, trong ao có người.

Mị Sinh ngượng ngùng: “Dung thúc thúc”.

Dung Sâm xoay người lại, dưới ánh nến dịu dàng, ánh trăng mờ ảo, giọt nước chậm rãi chảy trên da thịt hần, dọc theo xương quai xanh trượt xuống lồng ngực, dừng lại mà không trôi xuống bụng, phảng phất như đang tua lại một hồi phong hoa tuyết nguyệt đầy kiêu diễm.

Ta bỗng thấy cổ họng khát khô, chân mềm nhũn không nhấc nổi một bước, dường như có một dòng nước xuân đang lan rộng từ lòng bàn chân đến ngực.

“Con không tắm nữa.” Giọng nói của Mị Sinh làm ta bừng tỉnh, tay buông rèm, những hạt cườm va vào nhau kêu lạo xạo, như vô số hạt mưa văng trên mái nhà.

Mị Sinh ôm y phục đi ra. Ta biết, nó sợ Dung Sâm thấy thân thể của nó, vậy nên chợt nhìn thấy có người trong ao mới sợ hết hồn.

“Hay là con sang bể Tây tắm, ta đứng ở đây trông giúp con.”

“Cảm ơn sư phụ.”

Mị Sinh đi rồi, ngực ta gợn sóng hồi lâu vẫn không thể trở bình thường, hình ảnh kia một mực hiện trước mắt ta không tan, mới một cái liếc mắt mà như đã khắc sâu trong đầu. Cũng không phải lần đầu tiên nhìn thấy thân thể nam tử, cũng không phải đã nhìn thấy toàn bộ cơ thể hần, sao ta lại xúc động đến mức này? Nhịp tim tăng nhanh, hô hấp dồn dập.

Một lát sau, tiếng rèm bên bể Đông lại vang lên, Dung Sâm đi ra, mái tóc đen như mực buông xõa trên vai, áo trắng phiêu dật như ngưng tụ cả ánh trăng dịu dàng. Trong nháy mắt, tim ta lại đập càng nhanh hơn, không dám nhìn hần.

“Tự nhiên lại bị cô nhìn sạch.” Bên tai vang lên giọng điệu vừa bùi ngùi vừa tiếc nuối.

Ta giả bình tĩnh: “Nào đã xem hết, chỉ là nửa trên thôi mà.”

“Nghe giọng cô dường như rất tiếc nuối?”

“Đâu có, à không, có!” Ta đột nhiên phát hiện, cái cảm giác lúng túng ngượng ngùng gì đó bỗng lần đầu tiên xuất hiện trên người ta.

“Ồ, cô đang đỏ mặt đấy à?”

Lệ rơi... Lẽ nào ta không thể đỏ mặt? Lẽ nào trong mắt công tử ta là nữ lưu manh da dày thịt béo không biết xấu hổ? Vì vậy, ta tức giận nạt hần: “Tối om thế này huynh thấy được à.”

“Cô quên rồi sao, ta giống cô, cũng có thể nhìn rõ trong đêm.”

Ta day day trán: “Công tử mặc ít coi chừng bị lạnh, nhanh về phòng đi.”

“Cô lo cho ta?”

Ta không trả lời, hần tiến thêm hai bước, “Ta khiến cô mất tự nhiên?”

“Không, à không, có.”

Hần cười khê: “Rốt cuộc là không hay có?”

Cứu mạng... Trong lòng ta có một tiểu nhân chạy trốn chết, chạy trốn chết,...

“Cùng nhau chờ Mị Sinh đi.”

Khoảng cách quá gần, hần vừa tắm xong, mùi hương trên người như cam thảo mới mọc, dưới ánh trăng mờ, áo trắng khép hờ, hương thơm dễ chịu động lòng người lại vẩn vít bên mũi, tiểu nhân trong lòng ta lại quay lại làm loạn, đột nhiên sinh ra móng vuốt ma quỷ muốn “cầm thú” hần một lần. Ta sâu sắc cảm thấy mình không ổn, vội vã gọi chính nghĩa thức dậy nhanh chóng tiêu diệt tiểu nhân kia, nhưng không ngờ tên tiểu nhân này lại dũng mãnh nghênh chiến, vững vàng bất động. Để tránh cho chính nghĩa bị tiểu nhân đánh bại, ta lặng lẽ dịch ra hai bước.

Dung Sâm nghiêng đầu nhìn ta: “Sao cô không đi tắm đi.”

“Ta trông Mị Sinh.”

“Cô sang bể Đông đi, ta trông giúp cô.”

“Không cần đâu.”

“Cô sợ ta nhìn lén?”

“Đương nhiên là không, à không, sao huynh biết!”

“Cái này cũng khó đảm bảo, đôi khi ta rất keo kiệt, có thù tất báo.”

Cứu mạng... Tiểu nhân trong lòng ta lại chạy trốn chết...

Thật may, sau lưng bỗng truyền đến âm thanh của Mi Vũ: “Công tử cũng ở đây sao.”

Dung Sâm quay đầu lại gật đầu cười với Mi Vũ, thêm một người, ta cảm thấy thoải mái hơn hẳn.

“Mi Vũ, muội sang bể Đông đi, Mị Sinh đang ở bể Tây rồi.”

“Không sao, muội đợi một lát cũng được, bể Đông không phải là bể để nam tử tắm sao, nhờ lát tướng quân tới thì làm thế nào.”

Ba người nói qua nói lại vài lời, Mị Sinh đã tắm xong đi ra. Trời cao trăng sáng, gương mặt nhỏ nhắn của nó sáng ngời, càng thêm đẹp đẽ, chỉ tiếc, sau lưng nó lại có hai u lồi lớn khiến nó có vẻ kỳ lạ như một ông cụ.

Ta chải lại tóc cho nó, giao cho Dung Sâm: “Phiền công tử dẫn nó về trước giúp ta.”

Ta và Mi Vũ cùng vào phòng tắm, dòng nước nóng từ miệng rồng đá chảy ra, chậm rãi rót xuống bể, đáy bể lát đá Vũ Hoa(1), dẫm lên trên hơi tê tê, rất thoải mái. Phòng tắm này chắc là nơi xa hoa nhất trong phủ tướng quân rồi.

Ta nghĩ, thực ra Nguyên Chiêu cũng là người rất biết hưởng thụ đấy, nhìn hần đơn giản tùy ý có vẻ không câu nệ tiểu tiết, nhưng xem ra cũng không phải nam nhân không hiểu phong tình. Hần thậm chí còn cho thả rất nhiều hoa trong bể tắm, dạ mình châu soi tỏ hải đường, kiều diễm mê ly.

(1)[yǔhuāshí] đá vũ hoa (một loại đá tròn nhỏ sáng bóng, có vân và màu sắc sắc sỡ, có nhiều ở Nam Kinh)

Mi Vũ buông làn tóc dài trong nước, trông như hải tảo, ông Trời đối đãi với nàng không tệ, dung mạo đẹp như tiên trên trời, vóc người lại lồi lõm hấp dẫn, không chỗ nào không lung linh. Thân là một nữ tử như ta nhìn sắc đẹp này còn ngơ ngẩn mê say, huống chi là nam tử, vậy sao Dung Sâm thấy nàng lại không động lòng nhỉ? Điều này khiến ta rất băn khoăn.

Mi Vũ lười biếng tựa vào tường ngọc bên hồ, dưới làn hơi nước mờ mờ, sắc mặt trắng mịn như phù dung nở rộ. Kể từ khi mở ra thiên tri, mắt ta nhìn đêm như nhìn ngày, thậm chí còn có thể thấy chân mày khỏe mắt nàng vương nét cười mông lung, dường như đang mơ màng suy nghĩ gì.

Ánh nền hắt lên dung nhan xinh đẹp mềm mại của nàng, mắt mày như làn thu thủy nét xuân sơn. Ta thật lòng cảm thấy nàng và Dung Sâm rất rất xứng đôi, y như tiên đồng ngọc nữ. Còn ta... Ta quen tay sờ lên trán, nơi đó không còn bớt đen nữa, nhưng ta cũng không vì vậy mà có thêm chút tự tin, rốt cuộc là ta quá hồ hững, hay là đã tê liệt rồi? Ta rất rối rắm. Xem ra, hiểu mình còn khó hơn đi hiểu người khác!

“Linh Lung, muội nghĩ kĩ rồi, muội muốn cùng tỷ ra biển tìm Thập Châu.”

Mi Vũ chợt bơi tới bên ta, đôi mắt sáng ngời, giọng điệu vừa quả quyết vừa xúc động, dường như đã suy nghĩ thật lâu mới hạ quyết tâm.

Ta giật mình không hiểu: “Tại sao? Muội có biết việc ra biển nguy hiểm thế nào không? Biết bao nhiêu người đã chết trên biển? Nếu Thập Châu dễ tìm như vậy thì con người trên cõi đời này đến phân nửa là tiên nhân rồi. Ta và Dung Sâm là bị Sưởng đế bắt ép, không có cách nào khác mới phải đi.”

“Muội biết là rất nguy hiểm, nhưng muội muốn đi.”

“Muội đi vì Dung Sâm? Ta biết muội thích hắn, nhưng muội không thể vì thế mà liên lụy đến tính mạng.”

Nàng kích động kéo tay ta, “Cũng không hẳn là vì Dung Sâm. Linh Lung, từ mười tuổi muội đã đi theo sư phụ học y, cuộc sống lúc nào cũng một màu không đổi, ngày qua ngày yên ả an bình. Mặc dù chúng ta sống ở ven bờ Đông Hải nhưng lại chưa bao giờ được ra biển lấy một lần, muội rất tò mò, những chuyện lạ trên biển được viết trong sách rốt cuộc có thật hay không? Thập Châu, tiên nhân thật sự có ư?”

“Những thứ này đáng giá để muội mạo hiểm sao? Có thể sẽ phải đánh đổi cả mạng sống đấy.”

“Đáng giá. Có lẽ muội sẽ được thấy một cuộc sống khác, một phong cảnh khác, gặp được những chuyện mà cả đời này muội không tưởng tượng ra nổi. Muội tình nguyện mạo hiểm cùng mọi người.” Dưới ánh trăng, đôi mắt nàng sáng rực lấp lánh. Nhớ lần đầu tiên nhìn thấy Dung Sâm, đôi mắt nàng cũng sáng ngời, xinh đẹp động lòng người y như thế này.

Ta biết mình không thể nào thuyết phục nàng, bởi vì ta rất hiểu tính cách của nàng. Ngày qua ngày yên bình không chút sóng gió, đến khi nhìn lại cuối cuộc đời có lẽ cũng sẽ là như thế.

Thật ra thì ta cũng rất muốn thừa lúc còn trẻ đi ngao du bốn bể một phen, đi thăm thú những vùng đất ngoài Trung thổ này, khám phá những sự lạ nơi nước xa ngoài biển, tìm kiếm tiên sơn Doanh Châu trong “Thập Châu ký”, à, còn cả Người khổng lồ đi câu Ngao khổng lồ để phiêu bạt hải đảo trong truyền thuyết nữa.

Những truyền thuyết ấy như những viên ngọc sáng lấp lánh sinh ra trong những năm tháng yên bình, đốt cháy huyết mạch của những trái tim không cam chịu cuộc sống tầm thường. Nhưng đường tiến về phía trước có biết bao gian nguy, có thể sẽ vì một ảo ảnh hư vô mà táng mạng nơi biển cả, có thể, trước khi chết, thứ cuối cùng nhìn thấy được sẽ chỉ là biển cả bao la cùng trời xanh mây trắng.

Cuộc sống này tràn đầy biến ảo không lường, chỉ đến khi đi đến bước cuối cùng của sinh mệnh, lúc ấy mới biết được, sự mạo hiểm này đến tột cùng là đáng giá hay không.

21. Chương 20

Chương 20

Edit: Ichikazumi

Mị Sinh ngủ rồi, ta ngồi dưới đèn suy tư xem ngày mai nên mổ cho nó thế nào, thân thể của nó rất kỳ lạ, thể chất chắc sẽ khá hẳn người thường, vậy nên ta mới nói chỉ nắm chắc tám phần, nếu là đứa bé bình thường, ta đã có thể chắc chắn mười phần.

Ta có một thói quen rất kỳ quái, đó là nếu hôm sau ta phải cầm dao mổ thì đêm hôm trước chắc chắn sẽ mơ đến quá trình ấy để tập luyện một lần, thậm chí mỗi một chi tiết nhỏ cũng xuất hiện rất rõ ràng. Thói quen này bao lâu nay ta vẫn không thể lý giải nổi, nhưng nó thực sự rất hữu dụng.

Trong giấc mơ lần này, đúng lúc đến đoạn ta khâu lại vết thương cho Mị Sinh thì bị cắt ngang. Tiếng gõ cửa làm ta trở dậy.

Đẩy cửa, Hà công công vội vã nói: “Bệ hạ tuyên cô nương vào cung.”

“Công công có biết là vì việc gì không?” Giờ ta cứ nghe đến tên Sưởng để là tim liền đập nhanh, tâm hoảng ý loạn, loại bệnh này như bệnh thấy người thương, không giải thích được.

“Mất Ly châu rồi.”

Ta giật nảy người, nói ngay: “Ta không trộm Ly châu.”

“Bệ hạ cũng không bảo là do cô nương trộm, ngài triệu cô nương vào là muốn cô nương tìm ra tung tích của nó.”

Bão lệ... Bệ hạ, ta là thần y chứ không phải thần thám!!!

“Ta... ta làm sao có thể tìm ra tung tích của Ly châu?”

“Không phải cô nương biết chiêu hồn ư? Trong Ly châu có hồn phách của cô nương Minh Tuệ, bệ hạ muốn cô nương dựa vào đầu mối đó để tìm ra tung tích của Ly châu. Mời cô nương lập tức theo ta vào cung.”

Ta nghe xong, đáy lòng lạnh như băng. Ngày đó bảo “chiêu hồn” chỉ là do Dung Sâm giả cao thâm nói bừa mà thôi. Do nàng ta chỉ mới chết chưa đến ba ngày, hồn phách vẫn còn quanh quẩn không xa, vậy nên ta mới có thể ỷ vào thần hiệu của Ly châu mà đọc đoạn kinh văn đó. Nhưng sự thật này làm sao ta có thể nói ra với Sưởng đế.

Nhất thời ta gấp đến độ cuống hết cả lên. Nhưng đúng lúc này, cửa phòng sát vách bỗng kéo kết mở ra, Dung Sâm bước ra khỏi cửa, trong nắng sớm, dáng người như cây ngọc đón gió, sau lưng là vòng sáng ấm áp, y như tiên nhân.

Hai mắt ta tỏa sáng, chạy qua cầm chặt tay “tiên nhân”, nghiêng đầu nói với Hà công công: “Ta có thể đi cùng với Dung đại nhân vào cung không?”

“Đương nhiên.”

Dung đại nhân khẽ nhíu mày, cười như không cười liếc ta, trong mắt có vẻ hơi bất đắc dĩ, nhưng không cự tuyệt. Ta mừng thầm.

Mi Vũ với Mị Sinh cũng bị đánh thức, mơ hồ mở cửa đi ra.

“Mi Vũ, ta với công tử phải vào cung một chuyến.”

“Tỷ lại phải vào cung?” Sắc mặt Mi Vũ trong nháy mắt trắng bệch, ánh mắt lo lắng lạng lẽ rơi trên mặt Dung Sâm.

Muội muội, rốt cuộc là muội đang lo lắng cho ta hay lo lắng cho hần? Đúng là đồ thấy sắc quên bạn. Ta buồn bực vỗ vỗ vai nàng: “Chăm sóc tốt cho Mị Sinh.”

Ánh mắt Mi Vũ khó khăn chuyển lại lên mặt ta, đau khổ hỏi: “Tỷ đang giao phó hậu sự đấy ư?”

“Đại sự phụ, người đừng chết.” Mị Sinh nghe nàng nói vậy, lập tức òa lên ôm lấy ta.

Ta dở khóc dở cười, vuốt vuốt mái tóc nó: “Ta chỉ đi tìm đồ cho bệ hạ cái thôi mà, lát nữa sẽ về.”

Thật ra thì thâm tâm ta cũng không chắc chắn lắm, cũng có thể sẽ là có đi không về...

Ra khỏi phủ tướng quân, trước cổng lớn đã đỗ sẵn một chiếc xe liễn, Nguyên Chiêu đứng một bên, ánh mắt lóe lên như có điều muốn nói.

Ta bước tới gần hần, cười: “Thương thế của Tướng quân đã tốt lên rất nhiều, nếu ta không về được, Tướng quân hãy bảo Mi Vũ thay thuốc cho. Tướng quân hãy nghe lời nàng nói.” Nói đến đây, ta bỗng có cảm giác đúng là giống đang giao phó hậu sự thật.

Nguyên Chiêu nhìn ta: “Ta chờ cô trở lại.”

Ta không khỏi cảm thấy ấm áp, đi được hai bước lại ngoảnh đầu nhìn hần cười: “Được.”

Lên xe, Dung Sâm sát tới bên tai ta hỏi một câu: “Sao lại kéo ta vào cung cùng cô?”

Ta cười: “Chúng ta đều là châu chấu trên cùng một sợi thừng, huynh cũng đừng khách sáo.”

Hắn mỉm cười: “Ta chỉ không khách sáo với thê tử của mình. Những người khác, ta rất khách sáo.”

Hiển nhiên, ta thuộc về “những người khác”.

Hắn lại cười: “Đi cùng với cô ta được lợi gì?”

Ta vuốt mũi: “Ta tặng huynh một bộ “phương pháp bào chế thuốc” nhé?”

“Cô...” Dung Sâm nghiêng răng véo ta một cái.

“...” Công tử, huynh thế này là “không khách sáo” quá rồi. Ta hơi hoảng loạn, nơi bị hắn véo cũng không thấy đau, chỉ có cảm giác tê tê như có vô số cây kim nhỏ đâm vào.

Trong xe yên tĩnh đến mờ ám, ta rất không tự nhiên hỏi hắn: “Làm sao tìm được Ly châu bây giờ?”

“Cho Huyền Vũ lên đồng viết chữ, hỏi Minh Tuệ.”

Đúng rồi! Sao ta lại không nghĩ tới cách này nhỉ! Tâm tình tốt hẳn lên, ta vui vẻ khen hắn một câu: “Công tử thật thông minh.”

Hắn gật đầu: “Ừ, làm bạn đồng hành với người ngốc nghếch nào đó thì đành phải thế thôi.”

Ta chỉ mũi mình: “Huynh đang nói ta đấy à?”

Hắn liếc ta cười: “Cô thấy sao?”

Thấy thấy cái đầu huynh! Ta đây xấu xí, đành dựa vào chút thông minh để tự an ủi mình.

Cửa cung khóa kín, Hà công công phải gõ lệnh bài ra mới có thể dẫn chúng ta qua Thờ Thiên môn. Không khí trong cung hết sức kỳ dị, cung nữ nội thị đi qua đều vô cùng cẩn thận.

“Hà công công, Ly châu mất lúc nào?”

“Chiều hôm qua. Phát hiện ra là lập tức đóng kín mọi cửa cung, đại thần chưa về cũng phải ở lại phòng gác bên Thờ Thiên môn, ai cũng bị lục soát rồi mà vẫn không thu hoạch được gì. Hôm nay lại mang tất cả cung nữ thái giám ra lục soát nhưng vẫn không có một chút manh mối, lật tung cả cung rồi.”

Dung Sâm ồ lên, sờ sờ cằm, im lặng không nói.

Vào đến tấm cung của Sưởng đế, không khí bên trong cực kỳ đè nén, vẻ mặt cung nữ nội thị đầy sợ hãi.

Sưởng đế ngồi trên ngự thất, cả người u ám âm lãnh đầy bão tố.

“Chưa tới một khắc đã phát hiện ra Ly châu bị mất, trầm lập tức cho phong tỏa mọi cửa cung. Đường từ Cúc Nguyệt uyển ra đến đó cũng khá xa, trừ khi kẻ trộm châu biết bay, nếu không tuyệt không thể mang châu ra khỏi cung. Trầm đã lật tung cả hoàng cung một lần nhưng vẫn không thấy tung tích. Chết tiệt!” Dứt lời, Sưởng đế dùng dưng nổi giận vỗ mạnh vào ngự thất, âm thanh đột ngột khiến tất cả những người trong điện kinh hồn bạt vía, không khí cực kỳ căng thẳng.

“Người biết chiêu hồn đúng không? Trong Ly châu có hồn phách của Minh Tuệ, tìm được nó nhất định sẽ biết được tung tích của Ly châu.”

“Bây giờ là ban ngày, không thể chiêu hồn, bệ hạ có thể truyền Huyền Vũ chân nhân vào cung, lên đồng viết chữ là có thể hỏi ra tung tích của Ly châu.”

“Ý kiến không tệ. Hướng quân, đi tuyên Huyền Vũ vào cung. Tìm được Ly châu, trầm sẽ cho tên trộm kia chết không có chỗ chôn.” Sưởng đế hừ mạnh, phát phát tay: “Hà Hoàn, dẫn mấy người này đến điện Phượng Nghi chờ.”

Ta thầm thở phào nhẹ nhõm, nhiệm vụ gian nguy này rốt cuộc cũng có thể chuyển giao cho người khác rồi.

Đến điện Phượng Nghi, ta và Dung Sâm đều ngăn người, quả nhiên là trong cung đã bị lật từ đáy lên trời. Từ khi chúng ta rời cung, điện Phượng Nghi không có ai ở, nhưng nơi này vừa bị lục soát, vô cùng bừa bãi, mấy vị cung nữ đang dọn dẹp, loay hoay không ngừng.

Trong điện bừa đến nỗi không có nổi một chỗ đặt chân, ta đành ngồi trên lan can ngoài hành lang.

Dung Sâm xưa nay mắc bệnh sạch sẽ, khoanh tay đứng dưới cây tử đằng. Mặt trời lên cao, hoa tử đằng đua nhau nở rộ rực rỡ như những chùm mây tím điểm trên nền lá xanh, trời không gió nhưng tà áo trắng kia vẫn khê tung bay, tự tại mà phóng khoáng, khiến người ta nảy sinh cảm giác xa không thể chạm tới, dường như hẳn không phải là người giữa trần thế này mà chỉ là một kẻ đứng xem, phong ba chẳng sợ, nhìn khắp thế gian.

Hắn đứng cách ta rất gần, nhưng ta tự dừng lại cảm thấy hắn rất xa, trong lòng bỗng thấy buồn bã, không nhìn được tìm chuyện nói với hắn: “Huynh thử đoán xem, rốt cuộc là kẻ nào mà dám to gan lấy trộm Ly châu nhỉ.”

Dung Sâm mấp máy môi: “Đương nhiên là một người không ai nghĩ tới.” Hắn hơi nheo mắt, dáng vẻ bí ẩn như có điều suy nghĩ.

Ta theo quán tính hỏi tiếp: “Huynh đoán là ai?” Không ngờ hắn lại tiến lại gần ta, ghé vào tai ta nói hai chữ.

Ta sợ nẩy người: “Sao có thể?”

Hắn gật đầu khẳng định, cười không nói.

Ta nghĩ thế nào cũng thấy khả năng này rất khó xảy ra. Đúng lúc ấy, Hà công công đến, nói với ta: “Thái hậu mời cô nương đến tẩm cung một chuyện.”

Ta ngẩn ra, nghiêng đầu, thấy trong mắt Dung Sâm tràn đầy ý cười.

Ta đi theo Hà công công đến tẩm cung của Thái hậu. Hà công công vào trước thông báo, một lát sau ra dẫn ta vào. Thị nữ trong điện nới đuôi lui ra, tiếng cửa cung nặng nề đóng lại sau lưng, ta ngẩn người, không biết Thái hậu đang có ý gì.

Lúc này, sau màn trường vang lên tiếng bước chân nhỏ nhẹ, uyển chuyển mà từ tốn, là một nữ tử.

Một bàn tay thon dài trắng ngọc vươn lên vén rèm che ra.

Khoảnh khắc nhìn thấy dung mạo người trước mặt, tim ta suýt nữa ngừng đập.

“Minh Tuệ.”

Minh Tuệ không đáp, lẳng lặng đứng cạnh tấm rèm che, ánh nắng bên cửa hắt lên da thịt nàng, trắng muốt như tuyết.

Sau lưng ta chột lạnh băng. Nàng là người hay con rối? Lẽ nào Thái hậu đã dùng dị thuật gì đó để khiến hồn phách trong Ly châu cùng thân thể kia sống lại? Nhưng rõ ràng thân thể Minh Tuệ vẫn đang nằm trong quan tài kính kia mà. Vậy “Minh Tuệ” trước mặt ta rốt cuộc là thế nào? Ta càng nghĩ càng sợ, không nhìn được lùi về sau hai bước.

22. Chương 21

Chương 21

“Giống lắm à?”

Một vị phụ nhân bước ra từ sau lưng Minh Tuệ, khoảng bốn mươi tuổi, dung mạo xinh đẹp, đoan trang cao quý. Bộ váy khồng tước lấp lánh ánh kim uốn lượn trên nền gạch vàng, rực rỡ vô cùng.

“Bái kiến Thái Hậu.” Ta có cảm giác đây chính là mẫu thân của Sưởng đế, ngoài phong thái vô song cùng một thân y phục lộng lẫy quý phái trên người, nét mặt bà còn có mấy phần giống Sưởng đế.

“Ngồi đi, ai gia có chuyện muốn trao đổi với người.”

“Thảo dân cần tuân Thái Hậu phân phó.”

“Người thấy nàng ta rất giống Minh Tuệ?”

Nói như vậy thì cô gái này chắc chắn không phải Minh Tuệ. Ta thoáng yên lòng, lúc này mới cẩn thận dò xét nàng ta. Quả nhiên là nàng ta trông cực kỳ giống Minh Tuệ, duy chỉ ánh mắt là không lạnh lùng như Minh Tuệ mà thôi.

“Ai gia tìm người là vì muốn nhờ người làm một việc.”

“Thái Hậu cứ nói.”

“Ninh Hương, nói cho nàng ta biết.”

“Dạ thưa Thái Hậu.” Nàng ta vừa cất lời, ta càng thấy nàng ta không giống Minh Tuệ. Giọng nàng ta lạnh lẽo dịu dàng, không nói còn có chín phần giống, sau khi mở miệng thì chỉ còn lại khoảng bảy phần.

“Ninh Hương muốn nhờ thần y chế ột thang thuốc để giọng nói của mình khàn hơn một chút.”

“Nàng ta là người ai gia phải tốn một số tiền lớn mới tìm được ở dân gian. Hoàng thượng một mực say mê lưu luyến ả Minh Tuệ kia mà không quan tâm đến hậu cung, giờ còn muốn ra biển tìm tiên thảo trên Thập Châu để ả ta sống lại, đúng là hồ đồ. Nay ai gia tìm đến một người giống hệt Minh Tuệ, Hoàng thượng khỏi phải ra biển tìm tiên nữa, việc này hao tài tốn của không nói, nó còn muốn bỏ lại giang sơn này để đích thân ra biển, há chẳng phải là chuyện cười cho thiên hạ ư.”

Thì ra là vậy. Chủ ý này của Thái Hậu cũng không phải không tốt, nếu Sưởng đế chịu tiếp nhận, ta đương nhiên không dám dị nghị gì. Nói thật là ta cũng không muốn ra biển, tiên đảo Thập Châu kia giống như ảo ảnh, không biết phải trải qua bao gian truân và may mắn mới có thể gặp được. Tuy nhiên, Sưởng đế muốn Minh Tuệ sống lại đâu chỉ đơn thuần là vì thích nàng, nó còn bởi vì Minh Tuệ biết thuật trong phòng nữa. Ta đang do dự không biết có nên nói với Thái Hậu bệnh khó nói kia của Sưởng đế không, bên ngoài chợt vang đến tiếng hô to: “Hoàng thượng giá lâm”.

Thái Hậu với Ninh Hương đều ngẩn ra, cửa điện vừa vang lên, tiếng bước chân đã dồn dập gần tới.

“Hoàng nhi.”

“Mẫu hậu”, Sưởng đế sải bước đến, vươn tay về phía Thái Hậu, lạnh lùng nói ra hai chữ, “Ly châu”.

Thái Hậu biến sắc, dịu dàng cười: “Hoàng nhi, con nhìn người này trước đã.”

Ánh mắt Sưởng đế dừng lại trên mặt Ninh Hương.

Ta đứng một bên nên nhìn rất rõ gương mặt hấn. Đối mặt với dung nhan rất giống Minh Tuệ trước mặt, hấn lại không hề có một chút xúc động nào, chỉ lạnh nhạt lướt qua, lập tức chuyển tầm mắt sang Thái Hậu, mắt kiên nhẫn cau mày: “Ly châu.”

Thái Hậu có phần không vui: “Hoàng nhi, không phải con thích Minh Tuệ sao? Nàng ta giống Minh Tuệ như đúc.”

Sưởng đế lạnh lùng: “Ả ta không phải Minh Tuệ.”

“Lẽ nào con nhất định phải khiến ả Minh Tuệ đó sống lại?”

“Đúng vậy.”

“Ả ta không thích con.”

“Trẫm sẽ khiến nàng thích trẫm.”

Thái Hậu tức giận cười lạnh: “Hoàng thượng, ngài được lắm, dám bỏ lại giang sơn như họa này để đi làm cái chuyện hoang đường chỉ vì một ả nữ nhân không thương mình, ngài có biết giang sơn này chúng ta phải khó khăn thế nào mới gây dựng nên không?”

Sửng đế ngạo nghễ: “Giang sơn này do trẫm một tay gây dựng, muốn hay không đều do trẫm định đoạt. Nếu mẫu hậu muốn, trẫm cho người. Sau khi trẫm ra biển, mẫu hậu chính là Nữ hoàng, giang sơn này coi như là nhi thần tận hiếu.”

“Bậy bạ!” Thái Hậu ngã ngồi trên phượng tháp, ngón tay run rẩy chỉ vào Sửng đế: “Ngài điên rồi phải không?”

“Trẫm không điên.”

“Được! Được lắm!” Thái Hậu đột nhiên rơi lệ, cực kỳ phần nộ rút ra một vật dưới gối, ném vào Sửng đế.

“Mang Ly châu của ngài đi đi. Vì một ả nữ nhân mà từ bỏ giang sơn, từ xưa đến nay chưa từng có chuyện hoang đường như vậy, ngài là đồ hôn quân nghịch tử, chờ mà xem sử xanh lưu lại tiếng xấu, người đời nhạo báng ngài thế nào!”

Ánh sáng chói lòa vút qua trước mắt, Ly châu lặn đến bên chân Sửng đế. Hắn khom người nhặt Ly châu lên nâng trong lòng tay, im lặng hồi lâu, lát sau chậm rãi đáp: “Mẫu hậu, trước kia nhi thần cho rằng có được thiên hạ, giàu nhất tứ hải chính là cuộc sống tuyệt vời nhất. Nhưng nay nghĩ kỹ lại, dù tứ hải thần phục, thiên hạ thống nhất thì trẫm cũng có thể có được nó trong bao lâu? Đến khi trẫm chết rồi, một sợi tơ trên thế gian này trẫm cũng không mang đi được.”

Sửng đế quét mắt nhìn tấm cung xanh vàng rực rỡ, hờ hững cười lạnh: “Phòng ốc huy hoàng, phú quý vô biên này đều chỉ là một giấc mộng phù phiếm. Trẫm chết rồi, nó sẽ là của người khác. Trẫm vất vả tranh đoạt đông tây, cuối cùng một thứ cũng chẳng giữ được, cùng lắm thì nó cũng chỉ ở bên trẫm được trăm năm.”

Thái Hậu giật mình.

Sửng đế thu nụ cười lại, gần từng chữ một: “Nếu có thể trường sinh bất tử, những thứ này mới có thể là của trẫm vĩnh viễn!”

Hắn nắm Ly châu phát tay áo bỏ đi, cung điện trống trải dường như vẫn vang vọng từng hồi âm thanh của hắn.

Thái Hậu và Ninh Hương đều ngây người, dường như chìm trong khiếp sợ không thể tỉnh lại.

Ta lặng lẽ cáo lui, ra đến ngoài điện, ta cũng khiếp sợ không thua gì Thái Hậu. Ta vốn cho rằng hắn chỉ định sai Nguyên Chiêu với Dung Sâm dẫn người ra biển tìm tiên, ngàn lần không ngờ hắn lại muốn tự mình ra biển, như năm đó hắn đích thân mang bình ngự giá thân chinh, bình định tứ hải. Hắn đang sợ Nguyên Chiêu với Dung Sâm chạy trốn giữa đường, hay đang sợ bọn họ tìm được tiên thảo rồi sẽ không trở về nữa? Bất luận là nguyên nhân nào, xem ra Sửng đế ra biển tìm tiên đã không còn đơn thuần là vì muốn Minh Tuệ sống lại nữa. Hắn đã nảy sinh ham muốn trường sinh bất tử.

Người càng có nhiều càng không muốn chết. Trên thế gian này, hắn là người có nhiều nhất, cho nên, hắn cũng là người không muốn chết nhất.

Tuy nhiên, hắn là kẻ nắm quyền sinh sát trong tay, lại thiên tính thô bạo hung tàn, nếu sau này thật sự tìm được cỏ linh chi dưỡng thần để hắn trường sinh bất tử thì đó đúng là tai họa đối với thiên hạ thương sinh. Một kẻ trường sinh mà hại biết bao mạng người, vậy thì trường sinh có khác gì sát sinh.

Dưới ánh mặt trời âm áp, ta vẫn cảm thấy lạnh băng.

“Cô nương có thể xuất cung rồi.” Hà công công dẫn ta ra khỏi cung, ngoài Vũ Hoài môn, Huyền Vũ và Dung Sâm đang đứng chờ.

Không biết hai người họ đang đàm luận gì, giữa rừng mẫu đơn muôn hồng nghìn tía, phong thái thanh nhã thoát tục của cả hai càng nổi bật.

Dung Sâm nhìn thấy ta trước, vẫy tay gọi. Ta đi tới, gặp Huyền Vũ nên cũng chào một tiếng.

Huyền Vũ cười: “Bệ hạ lệnh cho ta phải ra biển cùng, sau này chúng ta chính là người chung một thuyền rồi.”

Ta hơi ngần ra. Xem ra quyết tâm ra biển của Sưởng đế đã không ai có thể lay chuyển. Huyền Vũ đường như rất có hứng thú với việc này, nói chuyện ra biển mà cứ như chỉ là việc sang chơi nhà hàng xóm vậy.

Dung Sâm mỉm cười: “Tốt quá. Chân nhân đạo thuật inh, lại giỏi quan sát hiện tượng thiên văn.”

“Nghe nói bức tinh đồ của thần y Mạc Quy đang ở trong tay công tử, không biết có thể cho ta xem qua một chút không?”

“Ồ trong phủ tướng quân, chân nhân có hứng có thể theo ta vào phủ xem.”

“Vậy thì đa tạ, mời.”

Hai người cười nói vui vẻ cùng rời khỏi hoàng cung. Trở lại phủ tướng quân, hai người họ lập tức vào phòng của Dung Sâm đóng cửa nghiên cứu tinh đồ.

Ta cũng về phòng mình, vừa tới cửa đã thấy Mị Sinh chạy tới: “Đại sư phụ. Rốt cuộc người cũng về rồi.”

Cảm giác có một nam tử nhớ thương mình thật là tốt, mặc dù chỉ là một “tiểu nam tử”. Ta rất xúc động kéo nó vào phòng, nhân tiện hỏi: “Nhị sư phụ của con đâu?”

“Người đi thay thuốc cho Tướng quân rồi.”

“Ồ, vậy sao con không đi?”

“Con ghét thằng béo kia?”

“Nguyên Bảo?”

Mị Sinh khó chịu cong môi “dạ” khế.

Ta cười: “Con ngoan, Nguyên Bảo nói năng vụng về vậy thôi chứ thật ra nó không có ác ý gì đâu. Con nên kết bạn với bạn bè cùng trang lứa, đừng để mình một mình buồn bã.”

Ta dắt tay nó cùng đến tiền viện xem thương thế của Nguyên Chiêu thế nào.

Còn chưa bước đến cửa phòng Nguyên Chiêu đã nghe thấy một tiếng thét đầy sợ hãi vang lên từ bên trong, là giọng của Mi Vũ, ta sợ quỵnh lên, vội vàng chạy vào trong. Vào đến nơi, chỉ thấy bên trong phòng khách, Mi Vũ đứng trước mặt Nguyên Chiêu, kinh ngạc nhìn chằm chằm hắn, băng gạc trong tay rơi đầy đất.

Vết thương trên mặt hắn đỏ ửng, lời hắn lên, cả gương mặt như bị một ranh giới cắt làm hai. Nhìn cảnh này, ta ước gì mình chưa từng nhìn thấy dung nhan trước kia của hắn, có lẽ như vậy trong lòng sẽ cảm thấy khá hơn một chút. Hai mặt đối lập một trời một vực càng khiến ta thêm chán nản tiếc nuối. Ta nghĩ Mi Vũ chắc cũng cảm thấy như thế, vậy nên mới hét lên.

Liên Duy đứng ngay cạnh Nguyên Chiêu nhanh chóng nhìn thấy ta, vội vàng chào hỏi: “Phu nhân.”

Ta bước vào phòng, nghiêm mặt nhắc nhở: “Tiểu Tướng quân, bệ hạ đã thu hồi mệnh lệnh đã ban ra, hôn ước đã bị hủy, về sau tiểu Tướng quân gọi thẳng ta là Linh Lung là được rồi.”

Liên Duy kinh ngạc quay đầu nhìn Nguyên Chiêu.

Ánh mắt Nguyên Chiêu thâm trầm, bình tĩnh nhìn ta nở nụ cười thoải mái. Không biết là hắn đang vui mừng vì ta bình an trở lại từ trong cung hay là đang sung sướng vì rốt cuộc không cần lấy ta nữa, “nguyên vẹn” trở thành “phu quân trước” của ta.

Hắn không cười còn tốt, vừa cười lên, vết sẹo dữ tợn kia trông như một con rắn vặn vẹo trên khuôn mặt hắn, càng thêm đáng sợ.

Khóe môi Mi Vũ run lấy lấy, vội lấy hộp cao dưỡng nhan từ trong hòm thuốc ra, “Tướng quân, dưỡng nhan cao này là tác phẩm tâm đắc của ta, nó đã khiến không biết bao nhiêu tiểu thư khuê các thiết tha ao ước, cái này rất tốt, có thể cầm máu, dưỡng nhan, làm mềm da, kéo dài tuổi trẻ...”

Thần hiệu của cao chưa kịp giới thiệu xong, Nguyên Chiêu đã ngắt lời: “Đa tạ Mai cô nương, ta nghĩ là ta không cần đâu.”

Mi Vũ nghiêm túc: “Ta tên là Mi Vũ, không phải họ Mai, ngài gọi thẳng tên ta là được.”

Sắc mặt Nguyên Chiêu hơi đỏ lên, khẽ chuyển tầm mắt.

“Vết sẹo này của ngài rất nặng, nếu muốn khôi phục hoàn toàn thì phải mổ mới được.”

“Đa tạ ý tốt của cô nương, ta không để ý đến dung mạo lắm.”

“Nhưng ta để ý.”

Nguyên Chiêu đỡ ra, mắt tự nhiên cúi đầu ho khan.

Mi Vũ không hề nhận ra lời nói của mình đã khiến hắn hiểu lầm, lại nói thêm một câu càng khiến người ta hiểu lầm nhiều hơn: “Ta thích nhìn dáng vẻ trước kia của ngài.”

Lần này, ngay cả Liên Dục cũng cười gian.

Cả gương mặt của Thần Uy tướng quân đã hoàn toàn đỏ bừng, nghiêng đầu trốn mắt lườm Liên Dục. Không thể không nói, nam tử đỏ mặt trông rung động lòng người không kém gì nữ tử, rất có phong tình.

Ta khuyên: “Tướng quân, trước kia giữa trán ta có một vết đen, ta cũng không thèm để ý, bởi vì bản thân ta không hề nhìn thấy. Nhưng có một ngày Dung công tử nói với ta, làm người không thể ích kỷ quá, phải suy nghĩ cho người khác một chút. Tướng quân để vết sẹo trên mặt thế này, người khác không nói, Nguyên Bảo nhìn thấy nhất định rất đau lòng.”

Nguyên Chiêu đứng dậy, “Nó còn nhỏ, sẽ không nghĩ nhiều, nhìn vài ngày là quen ngay thôi. Trong doanh có việc, ta đi trước, đa tạ hai vị đã vất vả vì ta.”

“Không được. Ta không cho phép ngài đi.”

Mi Vũ giơ tay ra cản hắn, đôi mắt hạnh khiến người ta hồn xiêu phách lạc lặng lẽ nhìn Nguyên Chiêu.

Nguyên Chiêu bất đắc dĩ dừng bước, mặt lại đỏ lên, “Cô nương muốn thế nào?”

Mi Vũ nhìn thẳng vào hắn: “Ngài đồng ý với ta một chuyện ta mới thả ngài đi.”

23. Chương 22

Chương 22

Edit: Ichikazumi

“Chuyện gì?”

“Để ta chỉnh dung cho ngài, xóa vết sẹo kia đi.”

“Ta thực sự không để ý đến nó, cô nương không cần phí tâm.”

Mi Vũ dậm chân, đôi mắt to ngập nước long lanh nhìn hắn: “Sao ta có thể trơ mắt nhìn ngài vác một con rết to dùng râu rao khắp nơi hả? Ngài có bao giờ nghĩ đến cảm nhận của ta không?”

Nguyên Chiêu quần bách, cúi đầu không đáp.

Ta nhin cười, nhin đến mức đau hết cả bụng. Bản lĩnh nói chuyện khiến người ta hiểu lầm của Mi Vũ quả là cao cường. Từ trước đến nay nàng luôn rất tự tin với thuật dịch dung của mình, luôn tự khoe mình là cao thủ dịch dung đệ nhất thiên hạ, bây giờ ai cũng biết nàng đang ở trong phủ tướng quân, nay Nguyên Chiêu lại ngày ngày vác khuôn mặt kia đi ra ngoài, chuyện này đương nhiên rất có hại cho danh tiếng của nàng. Lại nói, sự phụ ta cũng có một tật xấu, đó là bệnh nhân rơi vào tay người hề trị không được đến hiệu quả người hy vọng là sẽ không cho đi, bất hạnh thay, ta và Mi Vũ đều thừa kế cái tật xấu này.

Trơ mắt nhìn một bệnh nhân mình có thể thi triển bản lĩnh, sao lại không ngứa nghề, ngứa tim, ngứa tay được? Thân cũng là một đại phu, ta rất hiểu cảm giác của Mi Vũ.

“Mời cô nương tránh ra.”

Mi Vũ nhíu mày: “Ngài đừng hòng thoát khỏi lòng bàn tay ta.”

Xong rồi, hiểu lầm càng sâu hơn.

Nguyên Chiêu lùi lại một bước, mặt đỏ bừng.

Ta rất buồn cười nhưng vẫn cố nhịn không nói, hiếm khi mới nhìn thấy Tướng quân anh minh thần võ bách chiến bách thắng đỏ mặt lúng túng, đương nhiên phải nhìn cho đã.

Liên Duy nháy mắt ôm quyền: “Tướng quân, mặt tướng đi an bài chuyện trong doanh trước. Tướng quân cứ ở lại trong phủ cùng hai vị thần y cô nương thảo luận chuyện chữa thương thoải mái đi ạ.” Dứt lời liền cười khanh khách đi ra ngoài.

Nguyên Chiêu quần bách, Mi Vũ hả hê vừa cười vừa chặn hấn lại, gương mặt xinh đẹp khiến người người ghen tị.

Nguyên Chiêu đỏ mặt lùi lại hai bước, tiến sát đến bên cửa sổ, đột nhiên chống tay nhảy vọt ra ngoài.

Mi Vũ ngăn ra, lập tức đuổi theo: “Ngài đứng lại.”

Nguyên Chiêu chạy như bay, Mi Vũ nâng váy theo sát không buông, ta và Mị Sinh cũng theo sát phía sau để xem náo nhiệt.

Đúng lúc ấy thì vừa hay gặp được Nguyên Bảo từ cửa hoa viên Nguyệt Lượng đi ra, ta vội kêu nó giúp một tay: “Mau chặn ca ca đệ lại.”

Nguyên Bảo lập tức giang tay chặn Nguyên Chiêu lại.

Nguyên Chiêu bất đắc dĩ phải dừng bước, vô thức ôm mặt.

Nguyên Bảo kinh ngạc nhìn hấn. “Ca ca, ca ôm mặt làm gì? Mi Vũ tỷ tỷ muốn hôn ca à?”

Ta phì cười.

Nguyên Chiêu càng thêm lúng túng.

Mi Vũ thở hổn hển chạy đến cạnh Nguyên Chiêu, nũng nịu dậm chân: “Tướng quân, ngài mà mang khuôn mặt thế này ra ngoài thì sẽ rất tổn hại đến hình tượng của ta, ngài không nghĩ ỉnh thì cũng phải nghĩ cho ta một chút chứ.”

Nguyên Chiêu quần bách lúng túng nghiêng người, lời này muốn không khiến người ta hiểu lầm cũng khó.

Mi Vũ lại nói tiếp: “Tướng quân, cao này ta bán cho người khác cũng phải đến nghìn lượng, nay cho ngài miễn phí để bôi trừ sẹo, ngài rút cuộc còn muốn ta phải thế nào với ngài nữa?”

Nguyên Chiêu đỏ mặt tới mang tai.

“Ngài đối xử với ta thế này khiến ta quá đau lòng rồi đấy.”

Nguyên Chiêu cuối cùng cũng không chịu được nữa, chạy bán sống bán chết.

Ta cười đến đau cả bụng. Mi Vũ này, muội đang cố ý hay vô tình đùa giỡn ngài ta đấy?

Mi Vũ vẫn hoàn toàn không ý thức được mình đã gây ra hiểu lầm lớn thế nào, nhìn bóng lưng Nguyên Chiêu tức giận: “Sao trên đời này vẫn còn có người mong mình xấu xí nhỉ? Đúng là đồ ngốc.”

“Việc này không thể dùng sức mạnh được, không bằng thế này đi...” Ta ghé vào tai Mi Vũ nói mấy lời, Mi Vũ gật đầu liên tục.

Nguyên Bảo mở đôi mắt to nhìn chăm chăm bọn ta: “Không phải hai tỷ đang bàn kế bẫy ca ca đệ đấy chứ?”

“Đương nhiên không phải rồi. Bọn ta đang bàn chuyện để xóa sẹo giúp ca ca đệ, đệ có muốn ca ca mình đẹp lại giống trước kia không?”

Nguyên Bảo gật đầu ngay tấp lự.

“Bé ngoan, vậy ca ca đệ đang ở phòng nào?”

“Đệ đưa hai tỷ đi.”

Trúng rồi! Ta và Mi Vũ bắt đầu cùng nhau thương nghị kế hoạch tác chiến cụ thể.

“Ban ngày ban mặt mà hai người các cô lén lút to nhỏ gì đấy?”

Dung Sâm chấp tay nhàn nhã đi tới. Bên hành lang thanh đăng tươi tốt, ánh nắng xuyên qua kẽ lá chiếu lên trường sam màu lam của hắn, giữa những bước chân, ánh sáng trên trường sam thay đổi liên tục, khiến người ta không tài nào nắm bắt nổi. Dung nhan này thường xuyên khiến ta có cảm giác thất thần, mơ hồ như đã từng thấy vô số lần nhưng lại chẳng biết thật ra ở chốn nào, hệt như một giấc mộng.

Ta cười lấp liếm: “Không có gì. Ta với Mi Vũ đang thảo luận đôi chút về mấy loại bệnh nghiêm trọng thôi mà.”

Dung Sâm cong môi cười rằng: “Thế à?”

Mi Vũ mỉm cười không nói, cúi đầu mân mê vạt áo, cứ gặp Dung Sâm là Mi Vũ nhanh mồm nhanh miệng linh hoạt khéo léo biến thành Mi Vũ nét na điệu dàng tiểu thư khuê các ngay.

Ta giả bộ chợt nghĩ ra: “Ai da, ta phải đi giặt quần áo đây, hai người nói chuyện đi nhé.”

Mắt Dung Sâm lóe lên, muốn nói lại thôi.

Ta xoay người rời đi.

Trở lại phòng mình, ta lấy một gói thuốc mê cùng một bọc thuốc tê từ hòm thuốc ra, vừa pha xong tỉ lệ của hai loại thuốc này đã thấy Mi Vũ đi vào, ta ngạc nhiên: “Sao muội nói chuyện với hắn nhanh thế?”

Mi Vũ phiền muộn: “Mặc dù muội rất có tình cảm với huynh ấy, nhưng mỗi lần ở riêng với huynh ấy là muội lại hồi hộp luống cuống tay chân, không biết nên nói gì với huynh ấy cho phải. Muội không nói, huynh ấy cũng không nói, thế là im lặng kéo dài, thế là muội liền quay lại.”

“Quái, lúc hắn ở cùng ta nói nhiều lắm mà.”

“Trước mặt người muội không quan tâm muội cũng nói rất nhiều, dù sao thì cũng không để ý, cứ thoải mái nói thôi. Nhưng nếu như ở trước mặt Hà công công chẳng hạn, có đánh chết muội muội cũng không nói.”

Nói như vậy là hắn không thêm quan tâm đến ta? Không hiểu sao ta bỗng mơ hồ cảm thấy có chút buồn bã.

“Linh Lung, muội phải làm thế nào bây giờ? Lúc nào da mặt tỷ cũng dày hơn muội, tỷ có sáng kiến nào không?”

Ta sờ da mặt, “Dựa trên tình hình của hai người hiện tại, theo ta phân tích thì vấn đề chính là ở chỗ hai người bọn muội chưa bao giờ chịu quan tâm làm thế nào để có được trái tim của người khác, quen cái thói làm ông chủ được chọn hàng giao tận nơi, lúc nào cũng có một đồng trái tim bày trước mặt rồi, đương nhiên là không am hiểu việc chủ động theo đuổi người khác. Việc này cũng giống như một tên công tử bột luôn có cơm đưa tới tận miệng đột nhiên chán nản muốn đi xin cơm vậy, kẻ như thế đương nhiên không thể chuyên nghiệp bằng người ăn xin đúng không.”

Mi Vũ trưng ra vẻ mặt “Tỷ nói rất đơn giản nhưng muội nghe chẳng hiểu gì cả”.

Ta đành giải thích gọn gàng hơn: “Nói tóm lại, theo đuổi một người cũng giống như đi xin cơm vậy, da mặt phải dày, xuống tay phải nhanh, ăn được vào miệng mới tính là của mình được.”

Mi Vũ: “...”

Sau bữa tối, ta và Mi Vũ bưng một bát canh rượu nếp đến viện Nguyên Chiêu ở.

Hai bên chái nhà Đông, Tây cũng sáng đèn, nhưng ánh đèn gian giữa có sáng hơn một chút, chính là thư phòng của hắn.

Mi Vũ tiến lên gõ cửa.

Cửa mở ra, Nguyên Bảo đứng trong, hai mắt vụt sáng hỏi bọn ta: “Hai tỷ đến tìm ca ca đệ?”

“Đúng vậy. Mi Vũ tỷ tỷ cố ý làm một bát canh rượu nếp cho ca ca đệ này.”

Nguyên Chiêu đứng dậy khỏi bàn đọc sách, lạnh nhạt buông một câu: “Ta không ăn đồ ngọt.”

Dưới ánh đèn, vết thương trên mặt hấn trông càng thêm kinh hãi, chỉ nhìn nửa trên thì sẽ là mày kiếm mắt sáng, phong thần tuần lãng, nhưng nếu dời mắt xuống dưới, mọi thứ sẽ như trời đất đảo lộn, khiến người ta nghen lờ. Ta nhìn còn thế này huống chi là người luôn muốn đạt tới sự hoàn mỹ như Mi Vũ. Mắt nàng sáng quắc nhìn chằm chằm Nguyên Chiêu, ta biết, lúc này chắc nàng chỉ hận không thể ngay lập tức nằm sấp trên mặt hấn để cạo sạch vết sẹo kia đi thôi.

Nguyên Chiêu né tránh ánh mắt của nàng, cúi đầu đọc sách.

Nguyên Bảo đảo mắt nhìn bát canh rượu nếp trong tay Mi Vũ, liếm môi: “Tỷ tỷ cho đệ ăn đi.”

Ta vội nói: “Trẻ con không thể uống rượu.”

Nguyên Bảo chớp mắt: “Canh rượu nếp cũng được coi là rượu ạ?”

Ta đáp bừa: “Ừ.”

Mi Vũ trực tiếp bước tới: “Tướng quân, canh rượu nếp này có được cho thêm hai vị thuốc, rất có lợi cho vết thương mau liền sẹo. Coi như ngài không biết xấu hổ thì cũng phải biến quan tâm đến thân thể mình chứ.”

Mi Vũ dứt lời, sắc mặt của Tướng quân ta lại đỏ bừng.

Ta không nhịn được phì cười: “Tướng quân, ý Mi Vũ là, trên người ngài còn có những vết thương khác nữa.”

Nguyên Chiêu bắt đắc dĩ nhận lấy bát canh, khó khăn uống cạn, bộ dạng như vội đi giết giặc, chỉ muốn đuổi bọn ta đi thật nhanh.

Mi Vũ chớp mắt vài cái, vui vẻ cười với ta.

“Nguyên Bảo, đệ mau về ngủ đi, ngủ muộn có thể không lớn được đâu.” Bọn ta dụ dỗ Nguyên Bảo rời khỏi. Theo kế hoạch đã bàn trước, Mi Vũ giả vờ hóng mát ở hành lang, còn ta thì nhanh chóng lên về phòng mang hòm thuốc qua.

Lúc ta quay lại không hiểu sao lại không thấy Mi Vũ đâu, lẽ nào nàng đã vào phòng trước rồi? Cửa phòng khép hờ, tia sáng le lói khe lóe qua khe cửa, ta khẽ đẩy cửa ra, hòm thuốc trong tay suýt nữa rơi xuống đất.

Nguyên Chiêu đang nằm trên giường, nhưng Mi Vũ lại đang nằm dưới người hấn, rốt cuộc là vừa xảy ra chuyện gì?

Ông Trời ơi...

Ta đứng ngoài cửa tiến không được mà lùi cũng không xong, hoàn toàn không hiểu tình hình lúc này.

Nguyên Chiêu đang nằm trên người nàng nên không rõ về mặt, nhưng Mi Vũ đang ngẩng đầu nên ta nhìn thấy rất rõ, mặt nàng ửng hồng, mắt long lanh mờ sương lông lánh gợi tình, hai tay chống lên ngực Nguyên Chiêu vừa như cự tuyệt lại vừa như mời chào, đáng vẽ lại thẹn thùng không dám nói. Ta lập tức không thuần khiết nghĩ đến quyển sách bí thuật kia, lại tự động nhớ lại từng trang một, tư thế này, phải là thể thứ nhất không nhỉ?

24. Chương 23

Chương 23

Edit: Ichikazumi

“Mau kéo ngài ta lên giúp muội, muội sắp bị đè chết rồi này.”

Ta vội vàng chạy tới giúp một tay. Vươn tay ra mới hiểu vì sao Mi Vũ lại không đẩy hẳn ra, Nguyên Chiêu nhìn qua thì cũng bình thường, nhưng người hẳn chắc khỏe, lại tập võ quanh năm, bắp thịt căng đầy, rất nặng.

Hai bọn ta phải người trên kéo người dưới đẩy mãi mới lôi Nguyên Chiêu ra được.

Thể chất của người luyện võ thật tốt, ta đã pha liều mạnh lắm rồi mà Nguyên Chiêu dù không thể cử động nhưng cũng không hôn mê, xấu hổ khàn giọng chất vấn ta: “Hai người đã cho ta uống cái gì?”

“Thuốc mê.”

“Hai người muốn làm gì?”

Mi Vũ hất cằm hẳn lên, nghiêm túc quan sát vết sẹo trên mặt hẳn: “Giúp ngài xóa sạch vết sẹo này.”

“Không cần.”

Mi Vũ y như một nữ thổ phỉ xinh đẹp tà ác, nâng cằm Nguyên Chiêu, cười tà mị: “Rơi vào tay ta thì mọi chuyện đã không còn theo ý ngài nữa rồi, không cần cũng phải cần!”

“Cô...” Thần Uy tưởng quân rốc cuộc xấu hổ quá... ngất!

Mi Vũ vỗ vỗ tay, tỏ vẻ việc lớn đã thành.

Ta liếc qua ngực nàng: “Sao muội lại bị ngài ta đè ở dưới vậy? Haizz, núi cao cũng bị ép thành đồi trọc rồi.”

“Tỷ đi được một lát thì muội bỗng nghe thấy trong phòng vang lên tiếng rơi giòn tan như có chén bát đổ, muội sợ ngài ta ngã lên nó nên vội chạy vào xem thế nào. Quả nhiên là thuốc phát tác, ngài ta đứng không vững, không giữ được cái chén trong tay. Muội tốt bụng dìu ngài ta lên giường, ai ngờ ngài ta lại đột nhiên đè muội xuống.”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó thân thể ngài ta mềm nhũn, không dậy nổi, muội lại không đẩy được, thế là thành ra như vậy.” Mi Vũ ôm mặt.

Ta mơ màng nghĩ đến cảnh tượng lúc ấy, hai người áp sát nhau gần trong gang tấc, có thể nghe rõ hô hấp của đối phương, dưới Nguyên Chiêu chính là thân thể mềm mại của Mi Vũ,... ai da, đúng là ướt át.

Ta nuốt nước bọt: “Tướng quân quả nhiên có diễm phúc không nhỏ.”

“Đáng ghét! Tỷ còn dám điều cợt muội! Mau vào việc chính đi.”

Mi Vũ thu nụ cười lại, mở hòm thuốc, đeo gang tay, lấy ra một bộ công cụ chỉnh dung.

“Xóa sẹo không khó, vấn đề ở chỗ là ngày nào cũng phải bôi cao, ngài ta nhất định sẽ không chịu phối hợp.”

“Vậy thì ngày nào cũng lừa ngài ta uống thuốc mê.”

“Muội tưởng sau lần này thì lần sau chúng ta có thể dễ dàng đắc thủ được nữa à?”

“Ôi thôi, đi một bước tính một bước, bây giờ cứ “quảng” cái con rết này đi trước đã.”

Đối với thuật chỉnh dung của Mi Vũ, ta nguyện cúi đầu bái phục. Những ngón tay thon dài mảnh khảnh động trên da thịt mà linh hoạt như thêu hoa dệt vải, vừa đẹp để lại vừa bình tĩnh. Ta chưa từng gặp nữ tử thứ hai có thể sử dụng dao kéo uyển chuyển mà hoàn mỹ như nàng. Cùng là động dao, phong cách của ta và nàng lại khác nhau hoàn toàn, ta nhanh nhẹn gọn gàng, mở nhanh khâu nhanh, nàng tinh vi tỉ mỉ, khéo léo tuyệt vời.

Vết thương của Nguyên Chiêu là do ta vá lại, ta phải dùng hết công phu kỹ xảo cả đời mới làm hoàn hảo xong, nhưng so sánh với Mi Vũ, ta vẫn cảm thấy mình đúng là thiên về giới cứu bệnh chữa thương hơn, còn Mi Vũ giỏi chỉnh sửa hoàn thiện.

Bận rộn hơn một canh giờ cũng coi như đại công cáo thành. Mi Vũ lau mồ hôi rịn đầy trán, ngồi xuống nghỉ ngơi, nhìn mặt Nguyên Chiêu chăm chăm không chớp mắt, ta nhìn một lát mà co quắp.

Mi Vũ nhắm mắt: “Linh Lung, đến A Vũ còn rất để ý đến dung mạo của mình, muội thật sự không thể hiểu nổi tại sao có hai vị thần y như chúng ta ở đây rồi mà ngài ta còn nhất mực kháng cự như thế.”

“Ta cũng không hiểu. Tâm tư của nam nhân rất khó đoán. Ví dụ như Sưởng đế chẳng hạn, thiên hạ có biết bao mỹ nữ nhưng hắn lại chỉ cần Minh Tuệ. Thái hậu thậm chí còn cố tình tìm cho hắn một nữ tử giống Minh Tuệ như đúc mà hắn cũng không thèm nhìn lấy một cái.”

Mi Vũ mở mắt: “Thật á?”

Ta gật đầu thở dài: “Có đôi khi ta rất hâm mộ Minh Tuệ, lại có thể khiến một nam tử đối tốt với nàng như thế.”

“Muội không hâm mộ. Muội chỉ cần người muội yêu yêu muội, người muội không thích cách muội thật xa, thế là được rồi.” Dứt lời, nàng che miệng ngáp một hơi dài, trước nay nàng luôn ngủ sớm, tối nay bởi làm cho Nguyên Chiêu mà đã trễ mất một canh giờ, trông có vẻ rất mệt.

“Muội về nghỉ đi.” Ta giúp Nguyên Chiêu đắp kín chăn, đóng kỹ các cửa, cùng Mi Vũ rời khỏi đó.

Sáng sớm hôm sau, ta vừa rời giường đã thấy Mi Vũ dẫn Mị Sinh gõ cửa gọi.

“Mị Sinh, con sao vậy?” Nó mím môi như không vui.

Dung Sâm đáp thay: “Sáng nay ta thấy nó mặc quần áo nên phát hiện ra thì ra lưng nó còng là vì trên lưng nó có một đôi cánh.”

Ra là Mị Sinh bị hắn phát hiện ra bí mật nên không vui.

Ta cười an ủi nó: “Con yên tâm, huynh ấy nhất định sẽ không nói cho người khác biết đâu. Nếu huynh ấy dám nói cho người khác biết, ta sẽ...”

“Cô sẽ thế nào?” Dung Sâm cười híp mắt hỏi ta, ánh mắt đung đưa như có mảnh câu cong, móc ra một khe hở trong trái tim cứng như kim cương của ta, khiến gió xuân miên man thổi tới. Ta không đủ sức chống cự, cúi thấp đầu cười gượng: “Đánh huynh một trận.”

Hắn cười đưa tình: “Cô nữ ư?”

Câu này sao nghe kiểu gì cũng giống liếc mắt đưa tình thế? Ta lúng túng day trán, khe hở trong tim dường như lại rộng thêm một chút.

May là hắn cũng không được nước lán tới, vuốt tóc Mị Sinh nói với ta: “Ta thấy việc cắt bỏ đôi cánh này của nó không ổn. Thứ nhất, tuổi nó còn nhỏ, nếu mổ sẽ tổn thương rất lớn đến sức khỏe. Thứ hai...”

Hắn trước giờ rất thích ở trước mặt ta thừa nước đục thả câu, lần này cũng không ngoại lệ, dừng lại không nói tiếp mà cười hỏi ta: “Cô nói xem cái thứ hai là gì?”

Ta tức giận: “Sao ta biết được? Ta cũng đâu phải giun trong bụng huynh.”

Hắn cười tíu tít: “Trong bụng ta không có giun, chỉ có tương tư.”

Ta không biết hắn tương tư ai, nhưng lúc hắn nói lại lặng lẽ nhìn ta, đôi mắt nhìn thấu tình đời còn nồng nàn dịu dàng hơn cả sóng xuân thu, loại ánh mắt này khiến ta không chống đỡ nổi. Công tử này, huynh muốn ta tự mình đa tình hay là nghĩ quàng nghĩ xiên đây...?

Ta ngẩng đầu nhìn xà nhà, lặng lẽ hít sâu một hơi.

“Thứ hai, nghe nói trên biển có một quốc đảo tên là Vũ Nhân, người trong nước này đều có hai cánh mọc trên lưng, có thể bay lượn ngàn dặm. Ta nghi phụ thân của Mị Sinh là người của Vũ Nhân quốc đó.”

Mị Sinh trợn tròn mắt.

Ta cũng kinh ngạc: “Thật sự có Vũ Nhân quốc?”

Dung Sâm gật đầu: “Mạc Quy nói là huynh ấy từng đi qua đó.”

“Say rượu nói?”

“Không. Là có thật.”

Ta với Mị Sinh trợn tròn mắt.

“Lần này ra biển có thể sẽ đi qua Vũ Nhân quốc, đến lúc ấy có thể để Mị Sinh ở lại nơi đó. Tất cả mọi người đều có hai cánh, đương nhiên sẽ không có ai cười nhạo nó nữa.”

Mị Sinh nắm tay ta: “Con không muốn ở nơi nào hết, con muốn cất cánh ở cùng sư phụ vĩnh viễn.”

Cuối cùng cũng có một nam tử nhìn ta thổ lộ muốn vĩnh viễn ở cùng ta, đáng tiếc, nam tử này chỉ mới bảy tuổi, đúng là khiến người ta vừa vui mừng vừa phiền muộn.

Ta cúi đầu nắm lại bàn tay nhỏ bé của nó: “Mị Sinh, ở nơi này hai cánh là gánh nặng, là bất thường, con sẽ bị coi là ngoại tộc. Nhưng ở Vũ Nhân quốc mọi người đều như thế, con sẽ có thể sải cánh bay cao, ngao du tứ hải, mùi vị tự do tự tại đó con không muốn ư?” Nói thật, ta rất muốn.

Mị Sinh không đáp.

“Nếu đến đó con có thể tìm được đồng loại, có lẽ con còn có thể tìm được phụ thân của con nữa. Người người đều có hai cánh, sẽ không còn ai nhìn con như yêu quái, cũng không còn ai cười nhạo con. Đôi cánh này sẽ không còn là phiền não của con mà nó sẽ trở thành thứ mang đến cho con niềm vui bất tận, con hiểu không?” Ta thầm cảm thấy may mắn vì Dung Sâm đã kịp thời phát hiện ra bí mật của Mị Sinh, nếu không ta vô ý cất hai cánh của nó đi, vốn là ý tốt vì nó có khi lại thành hại nó.

Mị Sinh vẫn không đáp.

Ta hiểu sự do dự của nó lúc này. Nó đã sống ở đây bảy năm, dù khác với mọi người nhưng nó cũng đã quen với hoàn cảnh cùng con người nơi này. Tuy Vũ Nhân quốc sẽ có những người giống nó, nhưng nó lại chưa từng đến đó, trong lòng nhất định sẽ cảm thấy sợ hãi.

“Mị Sinh, con cứ suy nghĩ kỹ đi đã, không cần lựa chọn vội vàng.” Dung Sâm ngồi xổm xuống ôm hai vai nó, chậm rãi nói: “Có một số quyết định sẽ ảnh hưởng đến suốt đời, cũng có một số thứ, một khi mất rồi sẽ vĩnh viễn không tìm lại được nữa.”

Hắn ngược mắt lặng lẽ nhìn ta, lời nói cuối cùng dường như là đang nói với ta.

Ta lại nảy sinh cảm giác thân thuộc không sao giải thích nổi ấy. Ta dám khẳng định, nhất định đã có người từng nói với ta những lời này. Nhưng đầu ta mê mang, người đó, là ai?

“Sư phụ, nếu đến Vũ Nhân quốc con không muốn ở lại, người có thể lại giúp con cất bỏ đôi cánh này được không?”

“Được, sư phụ hứa với con.”

Mị Sinh nghe thế mới cười.

Đang nói chuyện, Nguyên Bảo bỗng hốt hoảng chạy vào.

“Thần y tỷ tỷ, việc lớn không ổn rồi, ca ca đệ gọi thế nào cũng không tỉnh, bình thường giờ này huynh ấy đã sớm dậy từ lâu rồi.”

“Không sao, do thuốc mê chưa tan hết thôi, để ta đi xem sao.”

Nguyên Bảo kéo tay áo ta: “Tỷ tỷ đi mau.”

Vào phòng Nguyên Chiêu, ta đi đẩy hết các cửa sổ ra. Ánh nắng chiếu vào gian phòng, chiếu rọi lên chiếc chăn bông màu trắng, trên mặt chăn có thêu vài cảnh trúc. Hô hấp của hắn rất bình thản, cánh tay thon dài lộ ra bên ngoài chăn nhìn qua như tay của một công tử chuyên làm thơ vẽ tranh, thật khó tưởng tượng nó lại là cánh tay đánh nam đẹp bắc, nhuộm đầy máu tươi, từng đâm qua vô số kẻ địch.

“Thần y tỷ tỷ, ca ca đệ không sao chứ? Lúc này làm đệ sợ muốn chết, sao trên mặt huynh ấy lại băng đầy băng gạc thế kia ạ?”

“Đem qua Mi Vũ tỷ tỷ ‘giết’ con rết trên mặt ngài ấy rồi, vậy nên phải băng bó lại.”

“Ồ, hóa ra là vậy. Thế sau ca ca đệ có thể đẹp lại như trước kia không ạ?”

“Cái này phải xem đệ thế nào đã. Chỗ Mi Vũ tỷ tỷ có một hộp cao đường nhan, đệ đi lấy nó về, mỗi ngày bôi một lớp thật dày lên vết sẹo trên mặt ca ca đệ, qua một thời gian vết sẹo kia sẽ mờ hết.”

“Dạ, đệ lập tức đi ngay.”

“Nếu ca ca đệ không để cho đệ bôi, đệ hãy náo loạn khóc lóc lăn lộn không ăn uống để bôi cho bằng được nhé.”

“Đệ biết rồi.” Nguyên Bảo vỗ vỗ bụng, vui sướng chạy đi tìm Mi Vũ lấy thuốc. Ta mừng thầm, Nguyên Chiêu yêu thương tiểu đệ này nhất, nhiệm vụ này giao cho nó là thích hợp nhất rồi.

Ta rảnh rỗi quan sát thư phòng của hần, nửa bên giá sách xếp đầy các loại sách, tường đối diện treo một cây cung, đồ vàng đan xen, tinh xảo mỹ lệ không giống binh khí mà giống như một cây đàn.

Ta ngẩng trằm ngăm, tưởng tượng ra hần lập tức giương cung lấp tên, tư thế oai hùng rong ruổi sa trường, có phần say sưa.

Sau lưng chợt vang lên một tiếng than nhẹ, ta xoay người bước tới bên giường, cúi người cười: “Tướng quân tỉnh rồi.”

Hần chỉ mơ màng trong chốc lát, mắt lóe lên ánh sáng sắc bén, hoàn toàn tỉnh táo lại.

Ta cười vui vẻ: “Tướng quân, Mi Vũ đã nấu gạo thành cơm rồi.”

Sắc mặt hần cứng đờ, phút chốc đỏ bừng cả mặt.

Lúc này ta mới phát hiện ra lời của mình đã khiến người ta hiểu lầm, vội cười giải thích: “Tướng quân chớ hiểu lầm, muội ấy chỉ xóa vết sẹo cho ngài thôi. Vết thương đã bằng phẳng như lúc đầu, dấu vết còn lại chỉ cần bôi thuốc một thời gian là sẽ nhạt dần đi. Ngài không chịu phối hợp, bọn ta không còn cách nào khác mới phải hạ sách này, Tướng quân chớ tức giận, bọn ta chẳng qua cũng chỉ muốn Tướng quân anh lãng tuấn mỹ, mê đảo chúng sinh giống như ngày trước thôi mà.”

Hần nhìn ta như muốn nói gì, cuối cùng lại chỉ thở dài cười bất đắc dĩ. Thái độ này y như đang dung túng một đứa trẻ càn quấy, không biết nói gì nên đành chịu.

Ta như bị định trứ. Bấy lâu nay, người ta luôn muốn kiếm tìm chính là như vậy, bất kể ta làm gì, dù là làm sai, người đó cũng chỉ khê thở dài, sẽ không trách cứ ta nửa câu.

Sư phụ đối với ta chính là như thế. Vậy nên ta vẫn luôn muốn có một nam tử cũng có thể coi trời bằng vung nuông chiều ta như thế nữa, nếu vậy ta sẽ cam tâm tình nguyện gả cho chàng. Tuy nhiên, người trước mặt này giờ đã là “phu quân trước” của ta. Cuộc sống luôn luôn để người ta lướt qua nhau như thế, cầu cũng không được.

Hần ngồi dậy, không nhận được nhú mảy, bây giờ công hiệu của thuốc đã hết, hần đương nhiên sẽ cảm thấy đau. Hần giơ tay chạm vào băng gạc trên mặt, thần sắc bình tĩnh lạnh nhạt, không có vui mừng, cũng chẳng hề buồn bã. Ta đã từng chữa trị cho vô số người, nhưng thờ ơ với thân thể mình như thế thì hần là hạng nhất.

Ta đột nhiên nhớ đến điển cổ Lan Lăng Vương, hỏi, “Tướng quân này, có phải là ngài cảm thấy đáng vẽ của mình phải hung dữ một chút thì lúc ra trận giết địch mới có thể càng uy hiếp đối phương không?”

Hần im lặng một lúc, đột nhiên cúi đầu cười khê: “Đã là một kẻ sắp chết thì còn quan tâm đến dung mạo làm gì?”

25. Chương 24

Chương 24

Edit: Ichikazumi

Hắn im lặng một lúc, đột nhiên cúi đầu cười khê: “Đã là một kẻ sắp chết thì còn quan tâm đến dung mạo làm gì?”

Ta giật mình: “Ngài vừa nói gì?”

Vẫn là nụ cười nhạt nhòa ấy: “Ta nói, ta là kẻ sắp chết.”

Khoảnh khắc này, ánh sáng trong suốt hiện rõ trong mắt hắn, thân nhiên sáng ngời, không hề có một chút đùa giỡn. Hắn ngồi trong nắng mai, trên người như có nắng và tuyết, trong veo.

Hắn là kẻ sắp chết?

Ta bừng tỉnh trong kinh ngạc, vội bước lên bắt mạch cho hắn. Hắn không tránh né, mở lòng bàn tay mặc cho ta đặt ba ngón tay lên cổ tay hắn.

Mạch dưới tay ta ổn định mạnh mẽ, da thịt ấm áp. Hắn lẳng lặng nhìn ta: “Ta không lừa cô.”

“Huynh mắc bệnh gì?” Hành y nhiều năm, ta không tin mạch tượng như vậy lại là người sắp chết.

“Bệnh máu.”

“Không thể nào. Huynh đã bị thương mấy lần, nếu là bệnh máu thì đã chết từ lâu rồi.”

Người mắc bệnh máu không thể bị thương, cho dù miệng vết thương có nhỏ đến mấy cũng không thể khép lại, nếu không kịp thời cầm máu, cuối cùng sẽ mất máu mà chết. Hắn bị Ly long đá thương hai lần, là ta tận mắt nhìn thấy, cũng là ta tự mình trị thương cho hắn. Chẳng lẽ là bởi vì có cao triêu nhan? Nhưng hắn tòng quân vất vả, quanh năm chinh chiến, sao có thể không bị thương? Những lúc như thế, hắn làm sao hóa giải? Ta vẫn không thể nào tin nổi.

Hắn đứng dậy bước tới bên cửa sổ, bóng lưng cao gầy chìm trong nắng sớm, sừng sững như trúc.

Hắn quay lưng về phía ta, chậm rãi kể: “Cha mẹ yêu thương ta như yêu con gái, vô số tội lỗi trong phủ bảo vệ ta không tổn hao một sợi tóc, cho nên đến mười bốn tuổi ta vẫn không biết mình bị bệnh máu. Mãi cho đến năm ấy, ta vô tình nghịch dao làm thương ngón tay, chỉ là một vết thương nho nhỏ lại chảy máu không ngừng, ngự y danh y trong kinh đều bó tay, ta hôn mê bất tỉnh, cha mẹ ta liền vội vàng đi mời thần y Mạc Quy. Ngài ấy tặng ta ba hộp cao triêu nhan có thể cứu mạng lúc cấp bách. Nhưng ngài ấy nói với ta, ta chỉ còn mười năm tuổi thọ.”

Trái tim ta chìm xuống, mười năm tuổi thọ, lúc đó hắn mười bốn tuổi, “Năm nay, huynh... bao nhiêu tuổi?”

“Hai mươi ba tuổi.”

Nói như vậy, hắn chỉ còn sống được chưa đến một năm nữa? Tim ta như bị ai đâm một nhát, lời nói bên môi hơi run: “Huynh đang gạt ta phải không?”

Hắn xoay người lại, “Ta không gạt cô, nếu cô không tin, cô có thể hỏi sư phụ mình.”

Ngoài miệng thì nói là không tin, thật ra trong lòng ta đã tin rồi. Không ai trên cõi đời này cam tâm lấy mạng mình ra đùa giỡn. Hơn nữa, bản án của sinh mạng này đến từ sư phụ, người chưa bao giờ nói đùa về sống chết của người khác, lời nói ra từ trước đến nay đều là nhất ngôn cửu đỉnh, hoàn toàn chắc chắn. Không trách được hắn lại tình nguyện nhận lệnh đi lấy Ly châu, không trách được hắn bị hủy dung cũng không để ý, thì ra là hắn đã sớm ôm suy nghĩ sắp phải chết...

Thì ra là như vậy.

“Biết được tuổi thọ của mình có hạn, ta liền vào Thần Uy quân, da ngựa bọc thây còn hơn ở nhà chờ chết. Nếu đã không thể sống lâu, vậy thì phải sống cho thật oanh liệt mới không uổng công kiếp này. Nói ra cũng lạ, khi người thật sự không sợ cái chết, trái lại sẽ bách chiến bách thắng. Ta vốn chỉ muốn chết trận nơi sa trường, không ngờ lại có ngày thăng làm tướng quân. Nhưng đối với ta mà nói, chiến công cái thế thì có ích lợi gì?” Hắn cúi đầu cười, nụ cười mang theo vài tia tang thương.

Ta vội hét lên: “Năm nào ta cũng ở Già La hái triêu nhan, có cao triêu nhan, huynh sẽ không chết.” Cao triêu nhan ngàn vàng khó mua kia thì ra là sư phụ đưa cho hấn.

“Cao triêu nhan chỉ có thể cầm máu, không thể trị bệnh máu của ta.”

“Vạn vật tương sinh tương khắc, ta không tin trên đời này có bệnh nan y thật sự, chỉ là chưa tìm ra phương pháp chữa khỏi mà thôi.”

“Cô nói đúng, cũng không phải là hoàn toàn không có cách, nhưng cách này, ta tuyệt sẽ không dùng.”

“Cách gì?”

“Sư phụ cô nói, nếu có huynh đệ ruột thịt không bị bệnh máu mà loại máu tương hợp với ta thì có thể thay máu cứu mạng.”

Huynh đệ ruột thịt, trái tim ta càng chìm sâu hơn, hỏi khẽ: “Nguyên Bảo?”

“Ừ. Sau khi nghe sư phụ cô nói vậy, mẹ ta liền vì cứu ta mà cố ý sinh Nguyên Bảo. Bà vốn chỉ định cứu ta nên cũng không nghĩ quá nhiều, nhưng sau này thấy Nguyên Bảo lớn lên từng ngày... Bà, cuối cùng đau buồn mà chết.”

Đề là nhi tử của bà, vì một đứa mà bỏ một đứa, bà sao có thể lựa chọn? Bà sinh Nguyên Bảo chính là tự tạo ình một vấn đề khó khăn, làm thế nào cũng sai.

Hắt thở dài, cười bất đắc dĩ: “Tuy máu Nguyên Bảo vừa hay tương hợp với máu của ta, nhưng sao ta có thể lấy mạng nó để đổi lấy mạng mình? Nó là người thân duy nhất của ta trên cõi đời này. Cho nên, biện pháp này có cũng như không.”

Đúng vậy, phàm là người có chút lương tâm đều không thể làm chuyện như vậy, sống mà lương tâm day dứt, sống không bằng chết.

Ta tin hấn thà chết cũng sẽ không chọn cách ấy để sống. Biện pháp này đúng là có cũng như không.

Gió thổi qua song cửa sổ làm bay tà áo hấn, trong nắng sớm, hấn trấn định không sợ hãi, lạnh nhạt, thông dong, y như lần đầu gặp gỡ.

Trong tầm mắt mơ hồ, ta nhớ tới ngày nọ, trong căn nhà dân bên hồ Bích Nguyệt, ta nói với hấn, ta và ngài mới chỉ là lần đầu gặp gỡ, ta không hiểu gì về ngài cả.

Hấn nói với ta: “Ta nhập ngũ lúc mười lăm tuổi, từ Đông man đến Tây vực rồi thăng dần lên chức tướng quân này. Thường ngày ta thích đọc sách, thỉnh thoảng lên núi, câu cá, uống rượu. Cô còn muốn biết gì không?”

Từ khoảnh khắc đó, hấn trong lòng ta đã không đơn thuần là một vị anh hùng ta từng ngưỡng mộ, không đơn thuần là một truyền thuyết, hấn là người có liên quan mật thiết đến ta, thành tâm thành ý để ta hiểu rõ hấn.

Nhưng, một nam tử anh lãng như vậy sao lại có số mệnh ngăn ngừi thế này.

Đau đớn trong lòng không thể đè nén, ta cay đắng bật cười: “Gì mà không ngại dung mạo nguyện ý lấy ta, hại ta tự mình đa tình, tưởng huynh thật sự có ý với ta.”

Hấn hơi lúng túng: “Ngày đó bệ hạ cầm kiếm đặt trên cổ cô, rất ít người có thể giữ vững lương tâm và nguyên tắc dưới tình huống đó như cô, cô nhìn ngoài thì có vẻ yếu đuối, nội tâm lại không kém gì nam nhân, lòng can đảm cũng không thua nam nhân, ta thật sự rất tán thưởng cô.”

“Huynh đã biết mình sắp chết rồi sao còn đồng ý chuyện tứ hôn của Sưởng đế, huynh định cho ta làm quả phụ à?” Lòng ta ngổn ngang không chịu nổi, không lựa lời, không biết mình rốt cuộc mình nói cái gì nữa. Tim nặng trĩu đau như bị lưỡi dao sắc bén cắt qua.

Hấn lắc đầu: “Sư phụ cô có ân cứu mạng với ta, ta há có thể lấy oán báo ân? Mặc dù ta đồng ý cưới cô...”

Hấn dừng một chút, lúng túng: “Nhưng ta tuyệt đối sẽ không động vào cô, ta chỉ muốn đem toàn bộ gia tài để lại cho cô, chỉ cầu cô chăm sóc cho Nguyên Bảo.”

Ta bôi thuốc cho hần mấy lần, hần thật sự có ý kiên đề, không chịu để ta động chạm, thì ra là trong lòng mang tâm tư như thế.

“Ta mới không giúp huynh chăm sóc nó, ta còn chưa gả cho người khác, mới không cần mang con của phu quân trước theo, đệ đệ của huynh, huynh tự đi mà chăm sóc. Nếu huynh dám chết, ta sẽ...” Ta ghen ngào không nói được nữa. Mặt hơi lạnh lạnh, thì ra là trong lúc vô tình đã không kìm được mà rơi lệ.

Hần dịu dàng: “Ta biết cô sẽ không làm vậy. Không biết tại sao ngay lần đầu tiên gặp cô ta đã có cảm giác chúng ta đã từng quen biết, giống như ai trong thiên hạ này ta cũng có thể không tin, nhưng nhất định phải tin cô. Loại cảm giác này ta không tài nào giải thích được, có lẽ là trực giác có được qua nhiều năm chinh chiến sa trường. Ta tin tưởng vào trực giác của mình.”

Ta bắt tri bắt giác ghen ứ tim, nơi đó đau không chịu nổi, dường như muốn nổ tung.

“Chuyện này nhờ cô giữ kín bí mật giúp ta, đừng để Nguyên Bảo biết. Nếu có một ngày ta chết rồi, xin cô giúp ta chăm sóc cho nó.”

Ta không muốn nghe thêm nữa, lau lệ trên mặt, đứng dậy ra ngoài.

Đình viện xanh ngắt, hoa nở như mây, một trận gió bỗng nhiên thổi tới, thổi bay những đóa hải đường.

Ta ngẩn ngơ nhìn những cánh hoa rơi tán loạn, nhớ tới lời của sư phụ ngày trước, người nói, sống chết như hoa nở hoa tàn, trăng tròn trăng khuyết, không có gì đáng sợ. Nguyên Chiêu công danh cái thế, đường quan sáng lạn, như một đóa hoa đang độ nở rộ, bảo ta làm sao trở mắt nhìn hần chết?

Không, ta không làm được, ta không thể trở mắt nhìn hần như một vầng trăng tròn dần khuyết, ta không can dự vào chuyện sinh tử, chỉ muốn hần có thể sống thật tốt.

Nếu như có thể tìm được tiên thảo trường sinh, có lẽ hần sẽ không phải chết, tuy nhiên, hần có thể kiên trì được đến ngày đó không?

Biển rộng mênh mông, có thể mấy năm sau chúng ta mới tìm được Thập Châu, cũng có thể sẽ vĩnh viễn không tìm được.

Hần chỉ có thời gian gần một năm ngắn ngủi.

Mà thuyền rồng của Sưởng đế nhanh nhất cũng phải ba tháng nữa mới dựng xong, sau ba tháng, hần sẽ thế nào? Gió thổi đầy trong tay áo lại không thể thổi tan cảm giác đau thương trong lòng ta.

“Thần y tỷ tỷ, đệ lấy cao đến rồi này.” Nguyên Bảo vui vẻ chạy tới, trong tay nó là cao dưỡng nhan của Mi Vũ.

Ta cười: “Ngoan lắm, đệ nhớ là sau khi cắt chỉ ngày nào cũng phải bôi cho ca ca đệ nhé.”

Nguyên Bảo gật đầu.

“Đệ có một ca ca tốt nhất trên thế gian này, nhất định phải đối xử với huynh ấy thật tốt, biết không?”

“Đệ biết.”

Ta xoa đầu nó, sợ sẽ không nhận được mà rơi lệ, đành vội vã xoay người rời đi. Đúng, một người nếu đã biết mình sắp chết thì còn đâu tâm tư quan tâm đến dung nhan.

Tới Quân Thủy cư, ta đứng trước cửa phòng Dung Sâm, dừng bước.

Nguyên Chiêu nói, hần đối với ta có một niềm tin vô điều kiện, tựa như ai trong thiên hạ này cũng có thể không tin, nhưng nhất định phải tin ta. Kỳ lạ là, ta đối với Dung Sâm cũng có cảm giác như thế. Ta không thể giải thích nổi là vì sao, chỉ theo bản năng là cứ gặp vấn đề gì liền nghĩ ngay đến hần đầu tiên.

“Cô đang nghĩ gì đấy? Mộng du à?”

Dung Sâm lộ nửa người bên khung cửa sổ, cười vừa dịu dàng vừa chế giễu.

Ta suy nghĩ một lát, cách song cửa sổ hỏi hần: “Chúng ta có thể ra biển sớm hơn không?”

“Tại sao?”

Ta dừng một lát, đáp: “Bởi vì ta muốn đi sớm về sớm, nhờ đâu ra biển đến mười tám năm mới về, lúc đấy ta già rồi không ai lấy thì sao.”

26. Chương 25

Chương 25

Edit: Ichikazumi

Dung Sâm cười hì hì, liên tiếp gật đầu: “Cô nói đúng.”

“Thuyền rồng chưa dựng xong, làm sao để Sưởng để đồng ý ra biển sớm được bây giờ?”

“Dựng lên một chiếc thuyền rồng lớn nhất trên đời chẳng qua chỉ là lòng ham hư vinh của Sưởng đế, thật ra thì những chiếc thuyền cũ kia vẫn có thể ra biển. Chỉ có điều xưa nay hấn thích khoe khoang, đường ra biển lần này lại phải đi qua không ít quốc gia, hấn chắc hấn có tâm tư muốn thuận đường tiêu diệt mấy quốc gia kia, chiếm lấy vài đảo quốc, vậy nên đương nhiên muốn phô trương thanh thế, thể hiện quyền y thiên triều.”

“Huynh có thể thuyết phục hấn để hấn đừng hư vinh hoang phí thế nữa được không? Cũ nhưng có thể sử dụng là được.”

“Lúc Huyền Vũ đến xem tinh đồ ta đã nói với hấn, đầu tháng sau sẽ có một dòng hải lưu và một đợt gió Lạc Mai, thuận buồm xuôi gió, chính là cơ hội tốt để ra biển, bỏ qua lần này sẽ phải đợi đến Đông Nhật. Sưởng đế xưa nay rất tin những gì Huyền Vũ nói, mà Huyền Vũ nhất định sẽ nói chuyện này với Sưởng đế, nếu ta đoán không nhầm, mấy ngày nữa chúng ta sẽ ra biển thôi.”

Sớm được một ngày Nguyên Chiêu sẽ có thêm một ngày hi vọng. Ta vốn lo khả năng có thể được đi sớm không nhiều, không ngờ Dung Sâm đã thương nghị chuyện này với Huyền Vũ trước một bước, ta không khỏi tò mò: “Sao huynh cũng vội ra biển thế?”

Hấn nhìn ta, cười đầy ẩn ý: “Cũng như cô đấy, ta cũng muốn trở về sớm một chút để đi đòi vợ, thật không ngờ chúng ta lại tâm ý tương thông thế này.”

Ta: “. . .”

Tâm ý tương thông không phải là câu dùng để hình dung sự ăn ý giữa hai người yêu nhau à? Công tử, rốt cuộc là huynh đang có ý gì đấy...

Hấn ra khỏi phòng, lúc này ta mới phát hiện ra hấn đang mặc bộ quan bào tam phẩm màu xanh dương đậm như nước biển, mặt mày sáng sủa, trông rất nho nhã tuấn tú.

Trái tim của ta bỗng vô duyên vô cớ đập lỗi mất mấy nhịp.

“Dung đại nhân định lên triều đấy à?” Ta nhìn trời, giờ sợ là đã muộn rồi.

Hấn nghiêm túc: “Ta ra bến tàu xem một lát. Ở chức vị này thì đành phải hiến chút sức mọn thôi. Cô và Mi Vũ ra ngoài mua dược liệu đi, càng nhiều càng tốt. Ngã bệnh trên biển rất bất tiện, phải chuẩn bị kỹ một chút.”

Hấn nghiêm trang nói xong liền chấp tay rời đi, ta vội đuổi theo hỏi: “Đi mua thì phải có ngân phiếu chứ?”

Hấn ngoái đầu nhìn lại, cười: “Hương Tả sứ.”

Ta bừng tỉnh.

Vì vậy, ta và Mi Vũ ngày nào cũng ra ngoài thu mua dược liệu, thuốc tiêu chảy, sốt rét, trúng độc, trị thương chất đầy hai xe, tạm thời đặt trong phủ tướng quân. Thấy ngày sinh nhật của Mị Sinh sắp đến, ta lại lấy việc công làm việc tư dùng tiền của Hương Tả sứ đưa cho Mi Vũ đi mua quà để tết Đoan Ngọ tặng Mị Sinh.

Quả nhiên, Sưởng để nghe theo ý kiến của Huyền Vũ, ngừng việc dựng thuyền rồng, triệu tập những người thợ kia sai họ sơn lại thuyền cũ, sửa chữa đổi mới hoàn toàn, tính toán nhanh chóng ra biển. Vì vậy Dung Sâm với Nguyên Chiêu bận rộn ngày đêm không thấy bóng dáng. Ta chỉ nghe được đôi câu về họ từ miệng quản gia, nói hai người họ một người ngủ lại bên tàu giám sát kiểm chuẩn bị các thứ cần thiết khi ra biển, một người ngủ lại bình doanh tăng cường huấn luyện thủy quân, hai vị đại nhân một văn một võ lúc nào cũng phải thức khuya dậy sớm.

Đoan Ngọ là sinh nhật của Mị Sinh, sáng sớm ta và Mi Vũ tặng nó một món quà, đến tối Mi Vũ lại tự mình xuống bếp làm cho nó một bàn tiệc sinh nhật phong phú. Nguyên Bảo bĩu môi cực kỳ không vui, quay sang trợn mắt lườm Mị Sinh liên tục, hiển nhiên là thấy rất ghen tị.

Mị Sinh lại cố tình muốn chọc tức nó, cầm quà ta và Mi Vũ tặng ra khoe với nó. Vì vậy, Nguyên Bảo ở trên bàn cơm tay nắm tay mười gấp không ngừng, như muốn độc chiếm toàn bộ thức ăn trên bàn.

Ta thấy rất buồn cười, không thể không nhắc nhở nó phải chú ý vóc dáng một chút.

Đang ăn, Dung Sâm cùng Nguyên Chiêu bỗng trở về, vừa hay vẫn kịp bữa tối.

Mấy ngày không gặp, Nguyên Chiêu gầy đi trông thấy, băng gạc trên mặt đã được tháo ra, vết thương tuy vẫn rõ ràng nhưng da thịt đã bằng phẳng, nhìn không còn đáng sợ như trước.

Nguyên Bảo nhìn thấy ca ca lập tức thân mật thăm thiết chạy lên ôm chầm lấy hắn, khuôn mặt mập mạp nhỏ nhắn của nó càng làm nổi bật gương mặt hao gầy của Nguyên Chiêu, ta nhớ tới bệnh của hắn, lòng rất u sầu.

Không có ai yêu thương hắn, quan tâm hắn, người ta chỉ nhìn thấy hắn có công trạng cái thế, thanh danh lẫy lừng, lại không biết tính mạng hắn ngắn ngủi, nội tâm cô đơn. Ngày ngày đếm ngược nghênh đón số mệnh đã biết trước là chuyện thê lương đau đớn cỡ nào. Nghĩ tới đó, ta càng thấy khổ sở, gấp một khối sườn kho đặt vào bát hắn, dịu dàng nói: “Tướng quân ăn nhiều thịt chút, mấy ngày nay huynh gầy đi rất nhiều.”

Nguyên Chiêu nhìn ta cười: “Đa tạ.”

Dung Sâm quay đầu sang: “Sao cô không gấp cho ta một miếng?”

Ta nghiêm túc nhìn hắn một lượt: “Huynh không ốm.”

“Nhưng trên người ta gầy.”

“...”

Công tử, trên người huynh gầy ta nhìn ra thế nào được. Trừ khi huynh cởi quần áo ra, hoặc là để cho ta sờ một cái. Suy nghĩ bất chợt nảy ra này làm ta sợ hết hồn, từ lúc xem quyển bí thuật kia, trình độ suy tưởng của ta càng lúc càng mênh mông... Chính nghĩa, tiểu nhân trong ta như chuẩn bị nhảy ra giao chiến đến nơi, vì vậy, ta xấu hổ lại gấp cho Nguyên Chiêu thêm một miếng đùi gà để xóa tan cái suy nghĩ quái quỷ này.

Vừa đặt đùi gà vào trong bát Nguyên Chiêu, chân ta đột nhiên đau nhói. Khom lưng nhìn xuống, là giày quan cao quý của Dung đại nhân.

Ta rút chân ra, tiếp tục nhìn Nguyên Chiêu.

Hắn toàn tâm toàn ý nghe Nguyên Bảo nói chuyện, nhưng không biết sao lại không hề nhìn sang bàn bên này nữa, mặt lại rất mất tự nhiên. Ta thấy kỳ lạ, ngoảnh đầu nhìn lại, thì ra là Mi Vũ đang nhìn chăm chăm hắn không chớp mắt, ánh mắt đến hoa si còn phải chào thua.

Không trách được.

Ta mượn phương pháp của “Dung đại nhân”, lặng lẽ đập nàng một cước.

Mi Vũ nhìn ta, trợn mắt không hiểu.

Ta ghé vào tai nàng: “Muội thay lòng đổi đại rồi à? Sao cứ nhìn chăm chăm Nguyên Chiêu thế?”

“Muội đang xem vết thương trên mặt ngài ta. Mấy ngày nay chắc chắn ngài ta không bôi thuốc, tỷ xem, vết đỏ này không hề mờ đi chút nào. Hừ, tối nay muội sẽ sửa cho ngài ta một trận.” Mi Vũ ra dấu với ta, vẫn nhìn chăm chăm Nguyên Chiêu, lộ ra nụ cười tà ác.

Đầu mày Nguyên Chiêu run lên, sắc mặt hơi ửng hồng.

Ta nghi hần nghe thấy.

Nhớ tới cảnh tượng hương diễm hần đề lên Mi Vũ lần trước, ta rất mong đợi tối nay, không biết là hần sẽ đề Mi Vũ xuống, hay là Mi Vũ sẽ bắt được hần, ồ, trước mắt thật khó đoán.

Đáng tiếc, Nguyên Chiêu ăn xong liền vội vã rời đi, nói là trong doanh có chuyện.

Ta càng nghi chắc là hần đã nghe thấy những gì Mi Vũ nói.

Mi Vũ chưa từ bỏ ý định, ôm cây đợi thỏ trước cửa phòng của hần, tiếc thay nàng mỗi mắt chờ mong đến nửa đêm cũng không thấy Nguyên Chiêu trở lại, đành phần nộ đi ngủ. Không có trò hay để xem, ta cũng phần nộ chuẩn bị đi ngủ. Ai ngờ, nhũ mẫu của Nguyên Bảo đột nhiên hốt hả chạy tới.

“Linh Lung thần y, tiểu công tử sốt rồi, mời cô qua xem thể nào.”

Ta đang cởi áo được một nửa lại phải vội vàng mặc lại, vội vã đi theo nhũ mẫu đến phòng ngủ của Nguyên Bảo.

Mặt Nguyên Bảo đỏ ửng, nửa tỉnh nửa mê rên hừ hừ, cả người nóng bừng. Ta xem tưa lưỡi của nó thấy mạch hơi tái, biết ngay đây là do nó ăn quá nhiều.

Ta viết đơn cho nhũ mẫu đi sắc thuốc, mình ở lại xoa bụng nó, đắp bóp cho nó, nó ôm cái bụng mập mạp béo tròn, gào khóc kêu đau không chịu để cho ta bóp, ta vừa dỗ hết lời vừa đắp lưng cho nó, nó lại hét inh như lợn bị chọc tiết. Đến lúc thuốc được nấu xong, nó lại luôn miệng kêu đắng không chịu uống, ta lại phải đổ ngược đổ xuôi, chỉ thiếu điều quỳ xuống xin nó nó mới chậm rì rì uống hết nửa bát, thẳng nhóc quỳ này chính ta suýt ngất.

Sau nửa canh giờ, nó đi nhà xí ba lần, cơn sốt tạm giảm, an toàn chìm vào giấc ngủ.

Ta bị dày vò đến mức cả người lã chã mồ hôi, sức cùng lực kiệt quay về phòng, mò tạm bộ quần áo ra bể tắm nước nóng.

Đúng lúc này bỗng thấy Dung Sâm từ bể Đông đi ra, làn hương nhàn nhạt xộc thẳng vào mũi. Đêm khuya yên tĩnh, đôi bên gặp nhau, không khí bỗng có chút mập mờ, trăng buông liêu rủ, như là đã cố ý hẹn gặp nhau từ trước.

Ta không hiểu sao lại thấy hơi hồi hộp, tên tiểu nhân trong người lại nhao nhao muốn chạy ra, ý định mưu đồ bất chính.

Ta vội vàng ôm y phục né tránh, hần lại cố tình đi đến trước mặt ta rồi dừng lại, trông bộ như muốn cùng ta tâm sự dưới trăng.

“Sao cô còn chưa ngủ?” Giọng của hần trầm nhẹ du dương như gió đêm khẽ gảy trên khung đàn.

“Nguyên Bảo đầy hơi, ta vừa chạy sang chăm sóc nó.”

“Giờ ổn rồi chứ?”

“Ổn rồi.”

Hần ồ lên, “Không biết Nguyên Chiêu có cũng đầy hơi không, tối nay cô gấp rất nhiều thịt và đùi gà cho ngài ta.”

Sao giọng của hần lại chưa thể nhĩ, không phải là lỗi tai ta có vấn đề đây chứ?

“Cô xem này, ta thật sự rất gầy.” Hần vén ống tay áo lên, giơ cánh tay “trần truồng” đến trước mặt ta.

Ta nuốt nước bọt. Công tử, huynh thể này là thể nào, định sắc dụ ta à? Ta cúi đầu đọc thầm “Sắc tức thị không”, vội vàng chạy vào bể tắm.

Trượt vào bể nước nóng, ta thoải mái thở phào một hơi, bên bể có đốt trầm hương, mùi hương thoang thoang như gỗ dưới trăng, như mai trong tuyết, thanh đạm an điền, thoải mái đầu óc. Bị Nguyên Bảo hành hạ cả nửa đêm, ta thật sự rất mệt, ngâm mình trong nước mà bất giác ngủ quên.

Trong mộng, Hạnh Lâm uyển sáng mờ, sư phụ nhắm mắt nằm trên ghế mây, không biết người đang ngủ thật hay ngủ giả, Vượng Tài nằm dưới chân người như chú mèo lười.

Ta kích động nhào qua, lắc lắc cánh tay người: “Sư phụ, người định bao giờ về? Mấy ngày nay người đi đâu đó?”

Ta kích động quá, lắc người hơi mạnh, vì thế, ghế mây bị lật, sư phụ ngã lộn nhào lên Vượng Tài, chống hông như bọ phân, ta không nhận được cười như điên.

Người hằm hừ bò dậy, vỗ vỗ hông: “Nha đầu chết tiệt kia, không biết lớn nhỏ gì cả. Ta già thế này rồi làm sao chịu được sự giày vò của mi hả?”

Ta cười hì hì: “Sư phụ trẻ tuổi anh tuấn, mỹ mạo như hoa, sao lại thế được ạ.”

“Nịnh vừa thôi. Sư phụ tìm được tướng công cho con rồi đấy nhé.”

“Tướng công?”

“Ừ, vì sư đã tìm cho con một tướng công thiên hạ vô song, con hài lòng không?”

“Ai vậy ạ?”

Sư phụ trợn mắt nhìn ta: “Hắn mặc hỷ phục tới Già La gặp con, chẳng lẽ con không nhìn thấy?”

Ta không khỏi ngẩn ra, đột nhiên nhớ tới lần đầu tiên nhìn thấy Dung Sâm, ngày ấy hắn mặc một bộ y phục màu đỏ thẫm, chói lọi vân hà, rực cả một trời.

Lẽ nào là hắn?

Ta chợt thất thần, bất thành linh bên hông có một cánh tay mạnh mẽ vòng qua, ngoảnh đầu lại, đập vào mắt ta chính là một gương mặt tuấn mỹ vô song, ánh dạ minh châu phản chiếu sáng khuôn mặt hắn, trong mắt dịu dàng sâu như biển đêm.

27. Chương 26

Chương 26

Edit: Ichikazumi

Dưới tình huống này, ta nên ngưng ngừng bất tỉnh hay là phần nộ ngất đi đây? Đáng tiếc ta có một trái tim quá kiên cường mạnh mẽ, mặc dù nó đang đập điên cuồng trong lồng ngực nhưng ta vẫn không thể ngất hay bất tỉnh nổi. Vì thế, ta không thể làm gì khác là gờ tay che kín mắt hắn, dù trong lòng biết rõ, đây là mất bò mới lo làm chuồng, những gì nên nhìn hay không nên nhìn hắn nhất định đã nhìn hết rồi, hơn nữa còn không biết đã nhìn bao lâu.

“Huynh định làm gì?” Giọng ta có phần rung động, da mặt dày như tường thành cũng đã tan rã, tai nóng bừng lên. Ta chưa bao giờ gần một nam tử đến vậy, hơn nữa lại còn “trực tiếp” thế này.

Hắn buồn cười: “Cô cho là ta định làm gì?”

Cái này còn phải hỏi?

“Mau buông tay.”

Công tử, huynh thế này làm sao ta chịu nổi...

“...”

Ta dùng một tay khác đẩy hấn ra, bàn tay vừa hay đặt trúng ngực hấn, phát hiện thì ra tim hấn cũng đang đập rất nhanh. Đạo hạnh của hấn quả nhiên sâu hơn ta rất nhiều, với loại nhịp tim này ta đã sớm vô lực, thế mà hấn còn có thể ôm ta mò ra khỏi nước.

Hấn buông ta ra... ta cũng buông cánh tay che tầm mắt hấn, vội vàng vớ lấy chiếc áo bên bể che người lại. Bị một nam tử nhìn hết sạch, nếu nói không e lệ là giả, nhưng nếu lúc này ta tỏ ra e lệ kiểu nữ thì chắc chắn sẽ càng khó không chế cục diện, trong tình huống này, ta thấy cố tỏ ra hung hãn có lẽ sẽ dễ giải quyết hơn.

Sau khi che kín những chỗ quan trọng, ta lập tức tức giận chất vấn hấn: “Sao huynh có thể làm như vậy.”

“Ta ở ngoài chờ cả nửa ngày cũng không thấy cô ra, sợ cô có chuyện nên mới vào xem thế nào. Cô ngủ ở trong nước như thế sẽ lạnh.”

“Huynh đứng ngoài gọi ta mấy tiếng là được rồi còn gì.”

Hấn cười: “Cô tưởng ta không gọi à. Ta gọi bảy tám tiếng cô vẫn không đáp, thế nên ta mới sốt ruột.”

“Thế nhưng huynh cũng không thể đi vào được. Đây là bể nữ, vả lại, ta, ta không mặc quần áo.”

Hấn im lặng, đoạn bình tĩnh đáp: “Cô cũng từng nhìn ta rồi.”

Ta phẫn nộ: “Ta chỉ nhìn nửa trên của huynh.”

“Ồ, vậy để cho công bằng, hay là cô nhìn nốt đi.” Hấn cười như không cười nhìn ta.

Mặt ta nóng lên, cắn răng nghiêng lợi.

Hấn cười dịu dàng: “Mau mặc quần áo vào đi, đừng để bị lạnh.”

“Huynh còn không đi ra ngoài!” Chẳng lẽ muốn ta đứng trước mặt huynh mặc quần áo?

Hấn ngoảnh người đi, đi được hai bước bỗng bật cười: “Ta quên chưa nói, dáng người của cô rất đẹp.”

“...”

Ta nhanh chóng mặc quần áo, mặc thật kín, rốt cuộc phát hiện, mình cũng có lúc không thể bình tĩnh được, không chỉ mặt mũi nóng bừng, cả người ta cũng nóng hừng hực như bị lửa thiêu.

Hấn như biết căn thời gian, ta vừa mặc quần áo xong đã thấy hấn quay lại, cười như nước xuân: “Cô muốn ta chịu trách nhiệm không?”

Ta đang định nói là không, rèm che đột nhiên vang lên như hạt mưa gõ trên cửa sổ, Mi Vũ tưởng đã ngủ sớm thế nhưng đang đứng ở cửa.

Nàng kinh ngạc nhìn ta quần áo xộc xệch đứng cạnh Dung Sâm, như bị sét đánh, sắc mặt trắng bệch.

Ta như bị dội một chậu nước đá, thân nhiệt nháy mắt tắt lịm.

“Nàng ấy ngủ quên ở đây, ta tới gọi dậy.” Dung Sâm trấn định khác thường, giọng điệu bình thản trầm thấp không hề có một chút tạp niệm.

Mi Vũ kinh ngạc nhìn hấn, nặn ra nụ cười còn khó coi hơn khóc: “Vậy sao.”

Nàng nhìn về ta, ánh mắt phức tạp: “Mị Sinh xảy ra chuyện rồi, tỷ mau đến xem thế nào.” Dứt lời, vội vã đi ra ngoài.

Ta vội vàng mặc quần áo tử tế, chạy ra khỏi bể nước nóng.

“Mị Sinh làm sao?”

“Nó đau lưng, không thấy tỷ nên sang gọi muội.”

Đau lưng, lẽ nào cánh của nó xảy ra chuyện gì? Ta vội vàng chạy về Quân Thủy cư.

Mị Sinh cong lưng cuộn người trên giường, đôi tay nhỏ bé bấu chặt lấy thành giường, đôi cánh trên lưng như xé toang quần áo thoát ra.

“Mị Sinh, con sao rồi?”

Gương mặt nó tái nhợt, mắt long lanh lệ: “Đại sư phụ, lưng con rất đau, con chết mất.”

“Mi Vũ, muội đỡ nó giúp ta.”

Ta cởi áo Mị Sinh ra, kinh ngạc phát hiện đôi cánh trên lưng nó vốn co lại thành hai khối sưng sụn nay lại như lớn lên sau một đêm, xòe căng ra.

Ta thật cẩn thận sờ xuống, Mị Sinh bỗng hét lên đầy đau đớn, tay ta sợ đến run lên, không dám chạm vào nó nữa.

“Không sao đâu, nó đang mọc lông thôi.” Chẳng biết Dung Sâm đã đứng sau lưng ta từ lúc nào, vươn tay cản ta.

Mi Vũ cầm nến tới soi sát cánh Mị Sinh.

Cẩn thận nhìn kĩ dưới nến mới thấy da thịt trên cánh nó như một lớp màng trong suốt bỗng xuất hiện những lỗ chân kim rất nhỏ.

Ta đột nhiên nhớ đến chiếc lông vàng Mị Sinh từng cho ta xem, an ủi nó: “Mị Sinh, con đừng sợ, con thấy đau lưng là vì lông mới mọc ra đâm rách da nên đau thôi.”

Mị Sinh nghe ta nói ngược lại gào khóc: “Đại sư phụ, con không muốn có cánh đâu. Trước kia con còn có thể giấu nó trong áo, bây giờ nó mọc lông rồi con sẽ không giấu được nữa. Hu hu, làm thế nào bây giờ, người ta sẽ coi con là yêu quái mất. Đại sư phụ, cầu xin người bây giờ cắt nó ngay cho con.”

Ta ôm nó yêu thương: “Mị Sinh, chúng ta nói rồi, chờ đến Vũ Nhân quốc con mới quyết định giữ lại đôi cánh này hay không.”

Dung Sâm ngồi xổm xuống nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nó: “Mị Sinh, con không phải yêu quái, con chỉ khác với chúng ta mà thôi. Con có cánh có thể bay cao, con lớn mạnh hơn chúng ta rất nhiều, thứ con có chúng ta không có, con có thứ mà chúng ta cầu cả đời cũng không được, Mị Sinh, con nên cảm thấy vui vẻ và tự hào vì điều đó.”

Không thể không nói, lời của Dung Sâm rất cuốn hút, ngay đến ta nghe còn thấy ấm áp, trong lòng bỗng sinh ra khao khát muốn được cắt cánh bay ột lần.

Mị Sinh ngừng khóc, nước mắt lưng tròng nhìn Dung Sâm. Dung Sâm nâng tay lau nước mắt trên mặt nó, dịu dàng nói: “Mị Sinh, con không cần phải để ý đến cái nhìn của người khác, chỉ cần để ý đến cái nhìn của người con quan tâm là được rồi. Con sống không phải vì ánh mắt của người khác, con sống vì chính con.” Hắn nhìn về phía ta, như là lời này là cố ý nói với ta, ý vị sâu xa, mang đầy ngụ ý.

Ta sụp mắt, trong đầu thoáng hiện lên cảnh tượng bên bể tắm nước nóng ban này.

Ta thừa nhận hắn nói rất đúng, nhưng ta sao có thể không để ý đến cái nhìn của Mi Vũ, nàng là người vô cùng thân của ta. Nếu trong lòng ta không có tạp niệm, chuyện này đương nhiên chẳng có ý nghĩa gì, nhưng, trong lòng ta thật sự không có chút tạp niệm nào ư? Ta biết rõ, không phải như thế.

Ta lấy ra một viên thuốc an thần cho Mị Sinh dùng, lại lấy ngân châm ra châm huyệt cho nó bớt đau, đến khi thuốc phát huy công dụng, Mị Sinh cuối cùng cũng ngủ yên.

Mi Vũ xoay người rời khỏi phòng.

Ta đuổi theo.

Trăng tràn như nước, ánh đèn bên hành lang sáng chập chờn, bóng lưng yếu điệu thướt tha của nàng như tiên tử lướt mây, vô cùng nhẹ nhàng uyển chuyển.

“Mi Vũ, muội nghe ta nói đã.”

Nàng dừng bước, đứng dưới một ngọn đèn quay lưng về phía ta, hải đường kiều diễm đã khép lại ngủ trong làn sương, ta không trông thấy gương mặt nàng, chỉ dựa vào bóng lưng tịch mịch kia mà đoán được tâm tình của nàng giờ khắc này.

“Ta và Dung công tử thật sự không có gì. Là ta ngủ quên trong bể tắm, hắn gọi mấy lần ta vẫn không nghe thấy, hắn sợ ta có chuyện nên mới vào xem thế nào.”

Trong yên lặng, gió đêm thổi bay mái tóc cùng vạt áo nàng, lênh đênh như tâm sự của ta lúc này.

“Tỷ không cần phải giải thích. Huynh ấy không phải của muội, nếu tỷ thích, không cần nhường uội.” Giọng của Mi Vũ rất nhẹ, dường như rất bất lực.

“Không phải như muội nghĩ đâu.”

Nói đến đây, ta đột nhiên thấy giọng mình rất nghẹn, không cách nào nói tiếp. Ta thật sự không có một chút rung động nào với Dung Sâm ư?

Mi Vũ xoay người lại, cười gượng: “Linh Lung, tỷ và sự phụ là người thân duy nhất của muội, tỷ chưa bao giờ tranh giành thứ mà muội thích với muội, muội cũng vậy, tỷ thích muội sẽ không bao giờ tranh.” Nàng hơi dừng, lại tiếp, “Muội đối với huynh ấy là vừa gặp đã yêu, nhưng chuyện tình cảm cần phải có hai bên tình nguyện, vậy nên nếu huynh ấy thích tỷ, muội sẽ mừng thay cho tỷ.”

Ta chưa từng thấy nàng cười kỳ cục như vậy, y như một đóa hoa mệt mỏi dưới nắng gắt, không hề có chút sức sống nào. Ta vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên, lúc Sưởng đế muốn giết ta, là nàng nhận đi Đông Hải lấy Giao châu.

Dung Sâm là nam tử đầu tiên làm nàng rung động suốt mười bảy năm qua, nàng từng tin tưởng ta là thế, kể hết tâm tư của nàng với ta. Mười năm nay, ta và nàng thân thiết không rời, trừ sự phụ ra, nàng chính là người thân nhất của ta. Nhưng tối nay chính là ngay ta và nàng xa cách nhau nhất, ta đứng trước mặt nàng mà như cách thiên sơn vạn thủy, loại cảm giác này ta rất không thích.

Sự rung động của ta với Dung Sâm có thể hơn được mười năm tình nghĩa của ta và nàng ư? Ta tự hỏi chính mình, kết quả đương nhiên không phải nghĩ.

Cuộc sống không phải muốn là có thể làm theo cảm tính, có một số việc có thể, có một số việc nhất định không thể.

“Ta không thích hắn.” Ta nói với nàng, thâm nhủ, loại lời trái với lương tâm này cuối cùng ta cũng nói ra được rồi, chỉ là tim hơi nhói lên một chút thôi.

“Thật sao?” Dưới ánh đèn, nàng nhăn mày, nốt ruồi giữa trán nàng như chút rung động nơi trái tim ta, rất nhỏ, ta nghĩ, ta có thể dập tắt nó.

Ta gạt đầu, nắm tay nàng: “Không ai có thể làm lung lay tình cảm của chúng ta, mặc kệ tương lai muội gả cho ai, ta gả cho ai, chúng ta đều là bằng hữu tốt nhất, tỷ muội tốt nhất.”

“Tỷ nói đúng.” Nàng cười dịu dàng, về phòng ngủ.

Ta đứng trong gió đêm, ngược mắt nhìn vầng trăng lạnh trên bầu trời, hít một hơi thật sâu.

Cơn gió nhẹ nhàng khoan khoái cũng không thể xua ta tâm trạng rối bời trong lòng ta lúc này, ta tựa hồ nhìn thấy một viên châu tương tự rất nhỏ đang dần ngưng tụ trong tim mình. Ý nghĩ này bỗng khiến ta cảm thấy hoảng hốt, xưa nay đều là ta chẩn bệnh tương tự cho người khác, chưa bao giờ nghĩ lại có một ngày ta cũng sẽ bị như vậy.

Ta có thể chữa cho người khác, nhưng làm sao có thể chữa ỉnh?

Ta đặt tay lên ngực, nhớ lại lời Sưởng đế nói, hắn nói, đến lúc người thích một người, người sẽ không muốn bỏ viên châu tương tự này đi, tình nguyện khổ sở vì tương tự.

Thì ra là ý này.

28. Chương 27

Chương 27

Edit: Ichikazumi

Sáng sớm hôm sau đây, Mị Sinh nhăn nhó vội vàng tới tìm ta, “Đại sư phụ, con thật sự mọc dài lông ra rồi.”

Ta tò mò kích động: “Để ta xem.”

Mị Sinh cởi áo ngoài ra, quả nhiên, hai chiếc cánh nhỏ trên lưng nó đã mọc ra những chiếc lông màu vàng, nhưng nhưng như lông gà con mới nở, vàng óng mềm mại, đáng yêu vô cùng.

Ta cố ý than thở: “Chao ôi, lông vũ khí thế quá, đẹp lấp lánh kim quang thế này mà bay lên thì con sẽ như thần Mặt Trời mất.”

“Thật à?” Mị Sinh mím môi, điệu bộ nửa mừng nửa lo trông rất đáng yêu.

“Sư phụ không lừa con đâu, nhìn đẹp lắm thật mà.” Ta mặc lại áo cho nó, đôi cánh cứng lên rồi, lưng nó trông càng gù hơn, phình căng hết sức quái dị. Xem ra ta phải đi đặt mua cho nó vài bộ quần áo đặc biệt, chờ lông cánh của nó dài đủ hẵn thì để nó lộ ra ngoài, lúc nào nó muốn bay lên cũng được.

Nghĩ đến khoảnh khắc đó, ta vô cùng hưng phấn mong đợi, bởi vì cất cánh bay cao thật ra chính là mơ ước của con người.

Ta dẫn Mị Sinh cùng Mi Vũ ra khỏi phủ, vừa khéo lại đụng phải Nguyên Chiêu ngay ngoài cổng chính.

Hai mắt Mi Vũ lập tức sáng bừng, chăm chăm vào hấn.

Nguyên Chiêu cố ý tránh né tầm mắt nàng, chỉ chào hỏi ta. Mi Vũ lại không hề ngần ngại, nhìn thẳng hấn: “Cuối cùng ngài cũng chịu về, hại ta phải đợi ngài cả một đêm.”

Nội hàm của câu này thật sự quá phong phú, mấy thân binh đứng sau Nguyên Chiêu đồng loạt trợn mắt, lại đồng loạt cười đầy ngụ ý, chỉ vì sợ uy nghiêm của Nguyên Chiêu mà không dám ồn ào cười to.

Sắc mặt của Nguyên Chiêu đương nhiên không cần phải nói.

Mi Vũ vẫn không nhìn ra, vẫn nhìn chăm chăm Nguyên Chiêu, phát tay đuổi ta: “Linh Lung, tỷ dắt Mị Sinh đi trước đi, muội với Tướng quân có chuyện phải làm.”

Ta nén một bụng cười, gật đầu liên tục.

Nguyên Chiêu thấy tình thế không ổn, quay đầu định đi.

Mi Vũ nhanh tay kéo tay áo hấn, lông mày dựng đứng: “Hôm nay ngài dám đi thử xem.”

Nói cũng kỳ quái, Nguyên Chiêu không đi thật, nghiêng đầu sang chỗ khác nói với Mi Vũ: “Khoảng thời gian này ta bận... công sự, không ở trong phủ. Cô nương yên tâm, ta nhất định sẽ nhớ bồi thuốc.”

Mi Vũ rên: “Lời của Tướng quân không còn đáng tin nữa, chuyện này ta muốn tự tay làm, từ nay mỗi tối ta sẽ sang phòng ngài tìm ngài.”

Lời này càng khiến người ta mơ tưởng xa xôi nhiều hơn, Liên Duy kìm nén đến mức hai bả vai run bần bật.

Nguyên Chiêu nghiêng người lách vào cửa chính, Mi Vũ theo sát phía sau. Vì vậy, Liên Duy và mấy thân binh lập tức thoải mái cười to.

Mi Vũ vẫn chưa hiểu, quay đầu lại: “Mấy người cười gì?”

Ta phát tay xua nàng: “Không có gì, muội và Tướng quân nhanh đi làm việc đi.”

Ta luôn tự ỉn là kẻ rất coi trọng công việc, ý thức trách nhiệm rất cao, nhưng Mi Vũ càng nghiêm trọng hơn ta, cầu toàn đến mức nghiêm khắc. Tiếc là lần này nàng gặp đúng người không hề chú ý đến dung nhan của mình, căn bản không thèm phối hợp với nàng. Xem ra không chỉ quan hệ giữa hai người yêu nhau cần vô quýt dày có móng tay nhọn, ngay cả quan hệ thầy thuốc-bệnh nhân cũng rất cần.

Suốt mấy ngày ta không gặp Dung Sâm, Nguyên Chiêu cũng đi sớm về trễ, xem ra có lẽ đúng như Dung Sâm nói, Sưởng đế quyết định ra biển sớm hơn thật.

Sáng mùng Tám, Sưởng đế nhường ngôi cho Thái hậu, cả kinh thành chấn động vì tin tức này.

Ta nhận được tin này cũng không bất ngờ lắm, bởi ngày đó trong cung thái hậu, Sưởng đế đã lộ ra ý này. Ta đã có chuẩn bị trước, nhưng dân chúng trong thành cùng vô bá quan trong triều lại không như thế, nghe tin này như sét đánh ngang tai.

Thái hậu bốn mươi hai tuổi trở thành Nữ hoàng đầu tiên trong lịch sử, cũng là Nữ hoàng đầu tiên mẹ kế vị con. Không thể không nói, hành vi kinh hãi thế tục này của Sưởng đế quả khiến người ta kinh ngạc tán thán. Từ xưa đến nay, đế vị luôn là trên truyền dưới, nay hắt lại đi ngược hẳn lại. Nhưng nghĩ lại thì thực ra cũng là hợp lý. Hắt không có con nối dõi, cũng không có huynh đệ, truyền cho Thái hậu sau này trở về còn có thể được bà trả lại ngôi vị, nếu truyền cho người khác thì e là sẽ một đi không về.

Đêm mùng Chín, Dung Sâm cuối cùng cũng trở lại, báo cho ta và Mi Vũ, giờ Thìn ngày mai, đội thuyền chính thức lên đường ra biển.

Đến chiều, Nguyên Chiêu trở về từ trong doanh, đưa Nguyên Bảo đi phủ An Quốc Công nhờ An Quốc Công chăm sóc. Nghe Dung Sâm nói, hôm trước Nguyên Chiêu đã ngồi lại cùng An Quốc Công ấn định hôn ước cho Nguyên Bảo, giờ Nguyên Bảo chính là tiểu tể ở rể của An Quốc Công.

Hồi hộp, thấp thỏm, lo sợ, mong chờ, biết bao tâm tình phức tạp trộn lẫn trong đầu ta, khiến ta gần như cả đêm không ngủ. Sớm hôm sau, ta và Mi Vũ dắt theo Mị Sinh cùng một xe đồ bao lớn bao nhỏ theo Dung Sâm ra bến Vận Hà.

Bến Vận Hà được Sưởng đế sai người xây dựng vào năm đầu tiên hắt lên ngôi, hai đầu thông ra hai hướng Giang Nam và Đông Hải, hàng năm hắt đều ngồi thuyền rồng đi du ngoạn Giang Nam, nói ngoa lên thì là cải trang vi hành, thể nghiệm dân tình. Bao nhiêu năm qua hắt đã mang về được cả mấy ngàn mỹ nhân Giang Nam, đáng tiếc hắt lại vì bệnh “không tiện nói ra” mà không thể ban ân mưa móc cho họ, đành để hậu cung quanh năm hạn hán. Vì vậy, hậu cung Sưởng đế trở thành hậu cung yên bình nhất từ xưa đến nay, các tỷ muội thân thiết thuận hòa, không ai ghen tỵ ai, cùng trong cung cấm cùng chung hoạn nạn.

Men theo đường đá đi xuống mép sông, bây giờ nắng mai mới ló, mặt sông phủ sương mịn màng, mông lung như một bức tranh thủy mặc.

Trên sông có đậu mười sáu con thuyền, thân thuyền đều là màu nâu đỏ. Dẫn đầu là một thuyền rồng cao lớn, có tổng cộng ba tầng, dài chừng ba mươi trượng, có chín cột mười hai cánh buồm. Mũi thuyền điêu khắc một con cự long mạ vàng giương nanh múa vuốt tỏ vẻ phách lối điệu võ dương oai, nhìn qua hết sức hùng tráng.

Mị Sinh ngược mắt nhìn thuyền rồng to lớn cùng đoàn thuyền phía sau, tò mò: “Sao lại có nhiều thuyền như vậy ạ?”

Dung Sâm chỉ vào thuyền rồng, đáp: “Đây là thuyền rồng bệ hạ sử dụng lúc đi tuần Giang Nam. Đằng sau theo thứ tự lần lượt là thuyền lương, thuyền nước, thuyền chiến, thuyền hàng, thuyền binh khí, đầy đủ những vật dụng cần thiết để chúng ta ra biển.”

“Dung thúc thúc, mấy ngày nay thúc vội chuẩn bị những thứ này?”

“Ừ, nhiều người ra biển nên cần rất nhiều đồ, cái gì cũng không thể thiếu, phải chuẩn bị chu đáo, không được sơ suất.”

Mị Sinh nghiêng đầu hỏi: “Rất nhiều người ra biển ạ?”

“Ba nghìn người. Một nghìn Thần Uy quân, hai nghìn Ngự Lâm quân. Đối với Tây chinh Đông phạt thì đây chỉ là con số rất nhỏ, nếu không phải bệ hạ vội ra biển thì chiếc thuyền rồng chưa dựng xong kia còn có thể mang theo hơn hai nghìn người nữa.”

Ta không khỏi ngạc nhiên: “Không phải bệ hạ đã sai Nguyên Chiêu huấn luyện một đội thủy quân rồi sao? Sao còn dẫn theo Ngự Lâm quân ra biển?”

Dung Sâm neho mắt: “Đạo lý này nhìn qua là hiểu. Thần Uy quân nghe lệnh Nguyên Chiêu, ngộ nhờ trên biển xảy ra binh biến, Suồng để chẳng phải sẽ phải khoanh tay chịu trời ư. Cho nên hấn chỉ chọn một nghìn thủy Thần Uy quân, Ngự Lâm quân thân tín của hấn được bố trí ở thuyền rồng, một ngàn thủy quân Thần Uy xếp ở các thuyền sau, Nguyên Chiêu theo hầu bên cạnh hấn, không tiện liên lạc cùng tùy tùng thuyền sau, vậy hấn mới có thể yên tâm.”

“Đúng là âm hiểm, Nguyên Chiêu vì hấn đánh nam dẹp bắc, thế mà hấn lại đối xử với Nguyên Chiêu như vậy.”

Dung Sâm thán: “Công cao hơn chủ, xưa nay đế vương luôn kiêng kỵ thần tử có công danh quá lớn.”

Mi Vũ phản nộ: “Đã dùng không nghi, nếu nghi không dùng, hấn đúng là tên bạo quân nhỏ mọn.”

Dung Sâm lắc đầu: “Cô không hiểu hấn. Nếu hấn là kẻ tầm thường kém cỏi, không rõ phải trái, làm sao có thể dựng nên giang sơn này. Hấn gan dạ sáng suốt hơn người, thông minh quả quyết, lại hùng tài vĩ lược, đáng tiếc, tính tình quá đa nghi,...” dùng một chút, hấn ghé vào bên tai ta nhẹ giọng nói: “Có lẽ là tại bệnh của hấn, một nam nhân không thể làm nam nhân bình thường tính tình sẽ có phần vận vẹo như thế.”

Mặt ta nóng lên, nói khẽ: “Sao huynh biết hấn có bệnh không tiện nói ra?”

“Sư phụ cô nói với ta.”

“Sư phụ đúng là cái gì cũng không giấu huynh nhỉ.”

“Ừ, huynh ấy là bằng hữu tốt nhất của ta, vĩnh viễn là như vậy.” Nụ cười biến mất trên khóe môi hấn, ánh mắt xa xăm nhìn về phía mặt biển phẳng lặng như có điều suy nghĩ.

Nắng sớm chiếu rọi, mặt sông sáng lấp lánh như rải đầy bảo thạch, từng đốm từng đốm loang lổ rải rác trong tâm trí, lay động tâm can con người.

Lúc này, nhiều đội xe hàng liên tục nối đuôi nhau đến dừng lại cạnh thuyền ven bờ sông. Các công nhân tháo hàng hóa xuống, vận chuyển lên thuyền đầu vào đấy, bên cạnh mỗi thuyền đều có giám sát, mặc trang phục Ngự Lâm quân, hông đeo bảo đao. Ven sông nhộn nhịp như cảng buôn bán, chuyển đồ đến một canh giờ.

Dung Sâm chấp tay đứng xem, lặng im không nói. Ánh mắt trời chói lọi ngưng kết trên đuôi lông mày hấn, tôn lên đôi mắt sâu sắc khó lường. Đối với chuyện ra biển tìm tiên, hấn chưa từng tỏ ra chán chừ hay do dự, giờ chuyện đã đến ngay trước mắt, tên đã lấp vào cung, hấn có chút sầu lo nào không?

“Huỳnh Vũ tới kìa.” Mi Vũ chỉ đằng xa.

Trên bờ sông, Huỳnh Vũ mang theo hơn mười vị đạo sĩ tới. Trong nắng sớm, tuấn nhan thoả mái, bộ đạo bào trắng tinh tung bay trong gió sớm càng tôn lên phong thái thần tiên của hấn.

Ta hỏi Dung Sâm: “Suồng để định mang hơn mười đạo sĩ này ra biển à?”

“Bọn họ đến làm lễ tế thần Sông, thần Biển, phù hộ ra khơi bình an suông sẻ.”

Ra vậy.

Huỳnh Vũ đi đến trước mặt Dung Sâm, khẽ mỉm cười: “Dung đại nhân đến sớm vậy.”

Dung Sâm đáp lễ lại, cười khách khí: “Đúng vậy, mặc dù hôm qua đều đã an bài thỏa đáng nhưng ta vẫn không yên tâm, đành đến đây xem tình hình vận chuyển hàng hoá thế nào.”

“Dung đại nhân khổ cực rồi, lần này ra biển nếu có thể tìm được Thập Châu thật, Dung đại nhân nhất định là người có công lao lớn nhất.”

“Chân nhân quá khen.”

Trong khi hai người tán gẫu, thỉnh thoảng lại có vài quan viên bước đến chào hỏi họ.

Gần đến giờ Thìn, bên sông vang lên một hồi tiếng vỗ ngựa như mưa.

“Bệ hạ đến.” Huỳnh Vũ phát ống áo, dẫn mấy vị đạo sĩ kia cùng Dung Sâm bước lên bờ.

Mấy ngàn binh lính võ trang đầy đủ phóng ngựa đê, Thần Uy quân mặc chiến giáp đen, Ngự Lâm quân mặc áo giáp vàng đội mũ bạc, chính giữa là một chiếc đê liễn, lông lầy rục rờ. Xe ngựa dừng lại trên bờ sông, Sưởng đế xuống khỏi đê liễn, người khoác áo lông mỏng, trông hết sức tuấn dật lạnh lùng.

Văn võ bá quan đã sớm lục tục tề tựu đầy đủ trên bờ sông, vừa thấy Sưởng đế giá lâm liền ríu rít tiến lên hành lễ.

“Bình thân. Dung ái khanh, mọi thứ chuẩn bị ổn thỏa hết chưa?”

“Tất cả đã sẵn sàng.”

Sưởng đế ừ khê, quay sang nói với Nguyên Chiêu: “Đưa binh lính thuộc hạ của ngươi lên thuyền bố trí cho tốt. Ngự Lâm quân do Hưởng Quân sắp xếp.”

Nguyên Chiêu bố trí thuộc hạ, tướng lĩnh lần lượt leo lên mười lăm con thuyền đằng sau thuyền rồng. Trên mỗi thuyền lại bị Hưởng Quân phái đến một trăm lính Ngự Lâm, dụng ý không cần nói cũng biết.

Cuối cùng, tám gã Ngự Lâm quân nhấc khỏi đê liễn một chiếc quan tài. Minh Tuệ nằm trong quan tài, nhờ thần hiệu của Giao châu và Lý châu mà da thịt vẫn trắng mịn, dung nhan chỉ như đang ngủ say.

Sưởng đế nhìn Minh Tuệ qua mặt kính, vẻ mặt lạnh lẽo trang nghiêm: “Minh Tuệ, trẫm muốn nàng thấy rõ, thế gian này không có bất kỳ chuyện gì có thể làm khó trẫm, cũng không có bất luận kẻ nào có thể thắng được trẫm.”

Xung quanh yên tĩnh không một tiếng động, câu này tuy âm điệu không cao nhưng lại đủ khiến quân lính sau lưng hấn lộ ra vẻ kính sợ, duy chỉ có Dung Sâm là vẫn nét mặt nhàn nhạt, đôi mắt khẽ nheo lại đầy phức tạp.

Sưởng đế leo lên thuyền rồng, Hưởng Quân dẫn Ngự Lâm quân hộ giá ngay sau, mọi người trật tự ngay ngắn lên thuyền.

Lúc này ta mới phát hiện ra, chuyến đi này Sưởng đế không hề mang theo một nữ tử nào, ngoài Minh Tuệ, ta và Mi Vũ chính là hai nữ tử duy nhất trên cả đoàn thuyền này.

29. Chương 28

Chương 28

Dung Sâm quay đầu lại nhìn ta, cười nói: “Thứ nhất, hấn không dùng đến, thứ hai, ra biển đương nhiên phải mang những người hữu dụng nhất, người vô dụng chỉ biết lãng phí tài nguyên lương thực và nước uống.”

Ta cũng nghĩ, đúng là như thế.

Sưởng đế mang theo Hưởng Quân ở trên tầng ba, ta, Dung Sâm, Mi Vũ và Nguyên Chiêu được bố trí ở tầng hai. Hấn đối với mọi người thân sơ tín nhiệm thế nào nhìn qua là rõ.

Cách giờ Thìn một khắc, Sưởng đế leo lên khoang lái, lúc này, Huyền Vũ dắt hơn mười đạo sĩ lên tể đàn, bắt đầu nghi lễ cúng bái.

Lễ bái xong xuôi vào đúng giờ Thìn. Bên bờ vang lên chín tiếng pháo đình tai nhức óc, thuyền rồng chính thức căng buồm khởi hành đi Đông Hải.

Văn võ toàn triều quỳ gối trước thuyền rồng hô vang vạn tuế, cung tiễn bệ hạ ra biển, thế trận hùng vĩ không thua gì năm xưa Sưởng đế viễn chinh Đông man Tây vực.

Đội thuyền theo thứ tự rời khỏi bến, cách đó không xa, người người tụ tập vô cùng đông đúc, tất cả đều là dân chúng đến xem Sưởng đế ra biển nhưng bị Ngự Lâm quân chặn ở ngoài cách mười trượng.

Ta đứng trên cao thấy rất rõ những gương mặt vừa kích động vừa vui mừng của dân chúng, xem ra họ rất mong sao cho Sưởng đế nhanh nhanh rời đi, cũng mong sao hắn một đi không về. Nhưng mà ta muốn mình còn sống quay về. Chỉ có điều, ta không biết chuyến đi này đến khi nào mới có thể trở về, càng không biết lần này ra biển là sống hay chết. Chuyến đi xa này như ván cược sinh tử, một là trường sinh bất lão, hai là táng thân bụng cá, là một hay là hai, không ai biết trước.

Kinh thành vốn rất gần biển, vậy nên chỉ sang hôm sau thuyền rồng đã lái vào Đông Hải, trời cao biển rộng mênh mông bát ngát, thuyền rồng ngày đêm chạy băng băng, rẽ mây lướt sóng, y theo tinh đồ sư phụ để lại tiến về phía trước.

Qua mấy ngày đầu còn cảm thấy mới mẻ, bây giờ thật sự thấy trên biển chẳng có gì thú vị, đập vào mắt chỉ có hai màu trắng xanh của biển và trời, mênh mông vô tận như không có điểm cuối.

Lái thuyền đều là những người có kinh nghiệm ra biển dày dặn, am hiểu đường biển, vậy nên Dung Sâm và Huyền Vũ khá nhẹ nhõm, không cần phải lo mọi chuyện như trước nữa. Huyền Vũ là phụ tá của Dung Sâm, nhưng đa phần thời gian là đánh cờ và đàm đạo với Sưởng đế. Hắn có hiểu về số tử vi, nhưng lại không biết quan trắc hải lưu, cũng không biết xác định phương hướng dựa trên tinh đồ, trong khi mọi thứ đó Dung Sâm đều hiểu rất rõ. Ta từng tò mò hỏi hắn là có phải đã từng ra biển rồi không, hắn trả lời là hắn từng phiêu bạt nhiều năm trên biển, do trong một lần gặp nạn được sư phụ ta cứu nên hai người mới trở thành tri kỷ. Nhưng còn rất nhiều chuyện khác hắn không chịu nói, chỉ nhìn xa xăm về chân trời nơi xa cười đậm bạc, như đang chìm trong hồi ức.

Ta mãi mãi không thể nhìn thấu hắn, Mi Vũ càng không, nàng mặc dù ôm hy vọng với hắn đã lâu, cuối cùng lại vẫn không thể làm gì được. Hắn đối với Mi Vũ lúc nào cũng hòa nhã thân thiết, nhưng sự thân thiết ấy lại không phải kiểu thân thiết của nam tử đối với nữ tử mà chỉ giống như huynh muội, bạn bè, người thân, nói chung là luôn duy trì một khoảng cách không xa không gần, vừa đủ.

Tình trường không được như ý thì người ta thường sẽ chuyển hướng sang tập trung vào sự nghiệp, vì vậy Mi Vũ ôm hết lòng nhiệt tình vào mặt Nguyên Chiêu, lúc nào cũng đuổi theo hắn đòi trị cho vết thương trên mặt hắn thập toàn thập mỹ. Thế nên trong khoang thuyền tầng hai mọi người thường xuyên được nhìn thấy khung cảnh một vị tướng quân anh tuấn bị một cô nương xinh đẹp như tiên truy đuổi đến mức không có chỗ để trốn.

Mi Vũ ít ra còn có Nguyên Chiêu, ta và Mị Sinh chẳng có gì, trở thành hai kẻ vô công rồi nghề. Dung Sâm thấy vậy liền dạy Mị Sinh và ta cách quan trắc hải lưu, phân biệt sao trời, làm thế nào để xác định phương hướng dựa vào tinh đồ và hải lưu. Lúc mới bắt đầu ta cũng rất hăng hái, mang hùng tâm tráng chí định học thật giỏi Tinh thuật, nhưng rất nhanh sự tự tin của ta đã bị vỡ thành trăm mảnh.

Sư phụ đã từng nói rồi, ta và Mi Vũ là hai kẻ mù đường hiếm có trên đời, nhưng thật ra người còn chưa hiểu rõ ta, trừ mù đường ra ta còn mù sao, mù biển.

Để tìm lại tự tin, ta bắt đầu soạn sách, dự định mang sổ học cả đời ghi chép lại thành sách rồi tương lai đến Vũ Nhân quốc giao cho Mị Sinh, coi như là trọn vẹn tình cảm hai thầy trò chúng ta.

Ngày qua ngày yên ả như nước, đảo mắt chúng ta đã đi được mười mấy ngày.

Đêm xuống, biển càng thêm mênh mông tĩnh lặng, thuyền rồng như một con kiến nhỏ trôi lơ lửng trên mặt biển vô biên, giữa các thuyền lấy đèn làm tín hiệu hô ứng lẫn nhau.

Trắng sáng lơ lửng trên trời cao tròn như một cái khay bạc, so với ở trên đất liền thì dường như gần hơn, tựa như đang treo ngay trên đỉnh đầu. Mặt biển lấp lánh ánh lam, lại bỗng bồng dãi sao xa sáng chói.

Chẳng biết từ lúc nào, lòng biển bỗng vang lên tiếng hát, ngôn ngữ kỳ lạ khó hiểu, chỉ nghe thấy tiếng ngâm nga đầy bịn rịn lưu luyến, du dương như tiếng tiêu rong chơi trong gió đêm.

Đêm khuya yên tĩnh, tất cả mọi người trên thuyền đều nghe thấy bài hát này, bất tri bất giác bị nó hấp dẫn, tập trung dần trên boong thuyền.

Nơi vọng đến tiếng hát như được nhóm đèn, đột nhiên sáng bừng lên, hiện ra trước mặt chính là từng tốp từng tốp Giao nhân vây quanh một rạn san hô, trong tay mỗi người đều có một viên dạ minh châu lớn, mái tóc dài và dày như rong biển xỏa tung từ đầu vai đến đuôi cá.

Trên rạn san hô có một Giao nhân đón gió biển ngâm xương với trăng. Những Giao nhân khác vây quanh nàng, giơ dạ minh châu chiếu sáng cho nàng, mỗi một âm cuối chấm dứt, họ lại nhẹ nhàng bè theo, tiếng ca trầm thấp du dương phiêu tán bay theo gió.

Dạ minh châu chiếu sáng cả một vùng biển, ánh mắt Giao nhân xanh đậm như bảo thạch, gương mặt ngược nhìn trắng sáng thánh khiết mà rạng ngời, từng âm ca phảng phất như sự thành kính từ đáy lòng.

Cả đội thuyền đều bị cảnh tượng mỹ lệ mộng ảo này làm cho chấn động say mê, yên lặng lắng nghe không biết ngày hay đêm.

Cầu thang sau lưng vọng đến tiếng bước chân mạnh mẽ phá vỡ khung cảnh tĩnh lặng này, Hướng Quân xuống khỏi lầu, trực tiếp nói với Mi Vũ: “Bệ hạ gọi cô nương lên.”

Mi Vũ biến sắc, thấp thỏm theo Hướng Quân lên lầu ba, ta cũng rất lo lắng, nhưng không có ý chỉ của Sưởng đế nên không thể tự tiện lên lầu, chỉ đành đứng ở lưng chừng cầu thang nghe ngóng động tĩnh.

Âm thanh Sưởng đế truyền đến rõ ràng.

“Lần trước người lấy Giao châu bằng cách nào?”

“Hồi bệ hạ, dân nữ ở bờ biển khóc một canh giờ, dẫn đến một Giao nhân, nàng thấy dân nữ khóc quá nên nước mắt cũng chảy theo, nước mắt kia rơi vào trong biển liền biến thành Giao châu.”

“Vậy người hãy ra ngoài kia khóc để dẫn những Giao nhân kia đến đây cho trẫm.”

“Dạ thưa bệ hạ.”

Mi Vũ xuống đến cầu thang, thấy ta thì thè lưỡi, mặt đầy đau khổ.

Ta không yên lòng, theo nàng lên boong thuyền.

Gió biển làm tung bay mái tóc cùng vạt áo nàng, nàng đứng trước biển khơi, tập trung cả nửa ngày vẫn không nén ra nổi một giọt lệ, cuống lên.

“Linh Lung, muội không khóc nổi.”

“Thế lần trước muội khóc thế nào?” Ta cũng cuống theo, Sưởng đế mà nổi giận thì không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Nàng nhìn ta khẩn thiết: “Lần trước đương nhiên là vì sợ tử sắp chết.”

Ngực ta có một dòng nước ấm phun trào. “Mi Vũ...” ta không nói được lời nào, chỉ biết nắm tay nàng thật chặt.

Những Giao nhân kia lại hát lên, ta bỗng cảm thấy giai điệu này quen thuộc cực kỳ, loáng thoáng như đã từng nghe thấy ở đâu.

Trước mắt ta bỗng xuất hiện một khung cảnh, một nữ tử nằm trên thuyền, một nam tử quỳ bên cạnh nàng thổi tiêu, đôi tay thon dài trắng như ngọc mài. Tiếng tiêu tuôn ra những âm điệu đầy bi thương, mỗi âm đều như ánh đao xẹt qua tiếng lòng mà run rẩy, đứt quãng không đều.

Nam tử kia thì thầm: “Nếu nàng chết thì ta sống một mình trường sinh bất tử trên cõi đời này còn có ý nghĩa gì, chẳng qua chỉ là sự tịch liêu trống vắng vô cùng vô tận.”

Tiếng nói réo rắt thảm thiết đầy tuyệt vọng như thanh cưa kim loại chậm rãi xẹt qua ngực ta, nỗi đau như kim châm muối xát ép thẳng lên mắt, nước mắt tràn mi.

Giai điệu của tiếng tiêu kia như dòng nước chảy không ngừng trong đầu ta, thật khớp với bài hát của Giao nhân trước mặt. Ta khóc nức nở, nước mắt cuộn cuộn không dứt chảy trên gò má, ta thậm chí còn không biết cái cảm giác đau thấu tâm can này từ đâu mà đến, chỉ cảm thấy như mình chính là nữ tử đang nằm trên thuyền kia, vào những khoảnh khắc cuối cùng của sinh mệnh, thấy mình có thật nhiều tiếc nuối, thật nhiều không cam lòng, không muốn phải rời khỏi trần thế, không muốn phải rời xa người đó.

Thì ra, nỗi đau sinh lý còn chẳng bằng một phần tử biệt.

“Linh Lung, tỷ sao vậy?” Mi Vũ lo lắng nắm chặt tay ta. Ta cũng không biết mình bị làm sao, nước mắt cứ tự nhiên tuôn trào như thế, rơi mãi không dứt.

Sao đầy trời như in trên sóng biển, Giao nhân dần dần bơi tới, họ lơ lửng trên nước, nhìn đội thuyền trước mặt lại không hề có một chút sợ hãi.

Một cây pháo từ khoang lái bay thẳng lên trời, mặt biển được ánh sáng ấy chiếu sáng trưng, một vài Giao nhân òa lên thút thít nỉ non, xuyên qua màn nước mắt, ta thấy một chuỗi nước mắt như những hạt trân châu chảy từ gò má của những Giao nhân kia xuống, rơi vào lòng biển tối đen như sợi trân châu đứt dây.

“Quả nhiên là không thể chịu được khi nhìn thấy nữ nhi rơi lệ, trái tim của Giao nhân thật sự lương thiện đến thế ư?” Sau lưng thuyền đến âm thanh lạnh lẽo mà hiêu kỳ của Sưởng đế, hắn dẫn mọi người lên boong thuyền, nhìn ra biển xa.

“Hướng Quân, phái người xuống nước bắt một Giao nhân lên đây.”

Ta ngừng khóc, trực giác mách bảo hành động này của hắn không có ý tốt.

Hướng Quân phất tay ra hiệu cho đoàn thủy binh sau lưng.

Trên khoang lái liên tục bắn ra những cây pháo soi rọi bóng tối trên biển, bốn phía thuyền rồng sáng như ban ngày, kỳ lạ là những Giao nhân kia không hề lùi lại, cũng không sợ hãi, ngược lại vẫn bơi về phía thuyền rồng như cá tự chui đầu vào lưới.

Ta nóng nảy. Bọn họ rõ ràng thấy được thủy binh đang bơi tới chỗ mình, sao còn không chạy đi? Chẳng lẽ bọn họ không nhìn thấy trong miệng những thủy binh kia đều ngậm binh khí?

Thủy binh nhào đến, lúc sắp chạm vào mấy Giao nhân, bọn họ đột nhiên chìm vào trong nước không thấy bóng dáng. Biển sâu thăm thẳm, kĩ năng bơi của người thường đương nhiên không thể so với Giao nhân. Ta khê thở phào, nhưng nhìn lại thấy lo lắng.

Nữ tử đứng trên rạn san hô ban nãy vẫn không rời đi, trong tay nàng là một viên dạ minh châu lớn, ngược lại bơi về phía thuyền rồng bọn ta.

Ta cuống đến muốn hét lên, đi mau!

Nàng vẫn chưa phát giác ra tình cảnh nguy hiểm của mình, giờ tay ném viên dạ minh châu đến chân Sưởng đế, viên dạ minh châu ấy còn to lớn hơn cả Ly châu.

Sưởng đế cúi người nhặt dạ minh châu lên, chắc chắn khen ngợi: “Viên dạ minh châu lớn thế này ngay cả trong hoàng cung của trẫm cũng không có.”

Thủy binh đã bơi đến sát cạnh nàng nhưng nàng vẫn không chịu chạy đi, ngược lại nhìn về Sưởng đế cất cao tiếng hát, vẫn là giai điệu giống trong tiếng tiêu kia.

Cuối cùng, nàng bị trói lên khoang thuyền. Ánh trăng soi tỏ gương mặt trắng mịn đẹp không tỳ vết, đôi mắt màu xanh nước biển trong như ngọc lưu ly, nàng lẳng lặng nhìn ta, đôi môi hồng nhạt khê mấp máy một câu gì đó, vẻ mặt an tĩnh lạnh nhạt, đuôi cá như con lân bao lấy thân thể thon dài.

Sưởng đế rảo bước đến trước nàng, nàng đột nhiên kích động, trông mắt màu xanh nước biển bỗng biến thành màu lam đậm, mờ mịt sương mù.

Sưởng đế nhìn nàng chằm chằm, ra lệnh cho Hướng Quân: “Đào trái tim nàng ta ra để trẫm xem rốt cuộc nó yếu mềm đến thế nào mà không thể chịu nổi khi nhìn thấy nữ nhi rơi lệ.”

Cả thuyền kinh hãi. Sự lãnh khốc tuyệt tình của Sưởng đế như một viên thuốc độc phủ đầy máu khiến người ta lạnh cóng. Ta không thể tin nổi tại sao hắn lại có cái loại suy nghĩ này, sự phẫn nộ từng sôi làm những bi thương vừa rồi hoàn toàn bay biến.

Giao nhân kia vẫn mãi miết nhìn hắn, vẻ mặt không có một chút sợ hãi, từ đầu đến cuối vẫn hoàn toàn không biết tính mạng của mình đang gặp nguy hiểm.

Trái tim tạ quần lại, quay đầu nhìn Sưởng đế, cảm thấy không tài nào lý giải nổi tại sao dưới gương mặt anh tuấn kia lại là một bộ mặt hung tàn ác độc đến thế.

Giao nhân kia mặc dù có đuôi cá, nhưng nửa người trên của nàng không khác gì người thường, giết nàng không phải giết một con cá mà là giết người, giết một người vô tội tay không tác sát. Ta thấy rõ cánh tay đang nâng kiếm của Hường Quân hơi run rẩy. Mặc dù nghe theo lệnh của Sưởng đế nhưng dù gì hắn vẫn là một kẻ có lương tâm, hắn không muốn, nhưng quân mệnh như sơn.

Kiểm quang sáng loáng.

Dưới tình huống ngàn cân treo sợi tóc, Dung Sâm bỗng nắm chặt kiếm của Hường Quân.

Ổng tay áo xanh nhạt tung bay trong gió, ánh đèn chiếu sáng cánh tay thon dài, như có lực xoay chuyển tình thế.

30. Chương 29

Chương 29

Kiểm của Hường Quân dừng trước ngực Giao nhân ba thước, ta rõ ràng trông thấy hắn như trút được gánh nặng.

“Bệ hạ, dung nhan của Minh Tuệ giữ được là nhờ Giao châu, bệ hạ muốn giết Giao nhân e là đã lấy oán báo ân, mong bệ hạ nghĩ lại.” Dung Sâm quay đầu nhìn Sưởng đế, từ tốn nói.

“Giao châu để bảo toàn dung nhan cho Minh Tuệ cũng chưa chắc đã phải là nước mắt của Giao nhân này, sao phải nhắc đến ân với oán.” Sưởng đế bước lên hai bước, hứng thú nhìn Giao nhân trên đất, “Mắt của nó là màu lam, thật quái dị. Nghe nói nó nhìn thấy nước mắt của nữ nhân mới có thể rơi lệ, vì sao nam nhân khóc nó lại thờ ơ? Chẳng lẽ nước mắt của nam nhân không đáng để đồng tình? Trẫm rất tò mò đôi mắt và trái tim của loài này đến tột cùng có gì khác với loài người ta.”

Giao nhân nhìn Sưởng đế khẽ ngậm nga mấy tiếng, giọng ca dịu dàng uyển chuyển không nói nên lời, chẳng lẽ nàng không hề có một tí tí ý thức nào đối với tình thế cấp bách này ư? Thiên nhiên, động vật, thậm chí cả thực vật đều có bản năng phát giác ra nguy hiểm bẩm sinh, ta thật sự không hiểu nổi sao nàng lại đứng đưng không có một chút sợ hãi nào như vậy.

Sưởng đế đi vòng quanh nàng mấy lượt, đột nhiên chỉ vào ta ra lệnh: “Người lại đây khoét mắt đào tim nó ra thử xem?”

Đến tột cùng là kẻ có tâm địa hung tàn, ác độc thế nào mới có thể lạnh nhạt thông dong nói ra lời lẽ vô tình đến thế này, ta không tìm được sự kinh hoàng phần nộ, bật thốt lên: “Phong cách hành động của bệ hạ thật giống Trụ vương.”

Những lời này một mực quanh quẩn trong ta, ẩn nhẫn lâu nay cuối cùng lúc này cũng nói ra được rồi, tự ta cũng hơi kinh ngạc, nhưng tên đã rời cung, không thể lùi về phía sau nữa.

Sưởng đế ngăn ra, ngược lại mỉm cười: “Trẫm? Sao trẫm có thể giống Trụ vương? Hắn là hôn quân vong quốc, còn trẫm, trẫm là đế quân khai sáng thời đại thịnh thế.”

“Không có lòng nhân ái thì dù có tứ hải thần phục, độc bá vũ nội, kết quả cuối cùng cũng sẽ như Trụ vương thôi.”

Sắc mặt Sưởng đế trầm xuống, ánh mắt âm u như cơn gió rét thổi qua mặt ta. Hắn im lặng nhìn ta chằm chằm, cuối cùng nhếch môi, ngược lại cười âm trầm: “Ái khanh chán sống rồi?”

Mi Vũ vội vàng móc kim bài từ trong ngực ra nhét vào tay ta, lắp bắp nói với Sưởng đế: “Bệ hạ, xin bệ hạ tha thứ cho Linh Lung, đây là kim bài miễn tử, thảo dân không cần nữa, thảo dân cho tỳ ấy, cầu xin bệ hạ khoan thứ cho cái miệng không biết lựa lời của tỳ ấy.”

Ta nắm tay Mi Vũ, ngực như có một dòng nước ấm mãnh liệt chảy qua.

Trước ranh giới sống chết, nàng luôn nghĩ cho ta, vì ta, nàng có thể bất chấp hiểm nguy, bất chấp tính mạng. Sống trên đời này có được một tri kỷ như vậy là đủ rồi. Ta không hối hận mình đã buông tay tình cảm với Dung Sâm, so với Mi Vũ cùng ta sống chết, nàng đương nhiên đáng giá để ta quý trọng hơn.

Ta đặt kim bài miễn tử lại vào tay nàng, dừng cảm thán nhiên đón ánh mắt của Sưởng đế, chậm rãi nói: “Trên chiếc thuyền này ta là đại phu duy nhất, nếu bệ hạ tự tin thân thể mình cường tráng, cả hành trình xa xôi này sẽ không bị bất cứ ốm đau bệnh tật gì, vậy thì cứ giết ta.” Ta không biết mình lấy khí phách này từ đâu ra, lại dám nói ra những lời đại nghịch như vậy.

Quanh ta yên lặng không một tiếng động, chỉ có tiếng sóng vỗ không ngừng, nụ cười trên mặt Sưởng đế ngưng lại.

Hắn nhất định không ngờ rằng ta dám can đảm trái lời hắn, càng không ngờ rằng tình hình lại bị ta xoay chuyển thành ra thế này. Trên biển mênh mông bát ngát, thuyền rồng như một hòn đảo đơn độc, còn ta là đại phu duy nhất. Hắn có là chân long thiên tử thì cũng chỉ là thân xác của kẻ phàm, sẽ có sinh lão bệnh tử, trước khi tìm được tiên thảo Thập Châu, hắn không thể đảm bảo chắc chắn mình sẽ không bị bệnh, không cần đến đại phu.

Cho nên, ta cá là hắn không dám xử ta. Bởi hắn không thể bỏ được tất cả những thứ hắn đang có trên thế gian này, quyền thế khuynh quốc, phú ẩm thiên hạ, nhất ngôn cửu đỉnh, muốn gì làm nấy,... Hắn muốn có những thứ này vĩnh viễn, cho nên hắn sẽ không muốn chết, biết được trên thế gian này có Thập Châu Tam Đảo, có tiên thảo trường sinh, hắn càng không muốn chết.

Không nhịn việc nhỏ ắt sẽ hỏng việc lớn, hắn nhất định sẽ nhịn ta, nhịn đến ngày hắn tìm được tiên thảo Thập Châu kia.

Dung Sâm buông kiếm Hướng Quân ra: “Mong bệ hạ nghĩ lại, ra biển viễn hành nhanh thì mấy tháng, lâu thì mấy năm, ai có thể bảo đảm thân thể của bệ hạ sẽ luôn an khang?” Hắn dừng một chút: “Sợ rằng chính bệ hạ cũng không thể bảo đảm chuyện này.”

Cả thuyền im lìm như đều bị ta và Dung Sâm dọa.

Ta chưa từng nghĩ có một ngày ta sẽ dám to gan chống lại Sưởng đế thế này, nhưng vào giờ phút này, trong lòng ta hoàn toàn không hề sợ hãi. Ta là đại phu duy nhất trên cả đoàn thuyền này, loại duy nhất này giúp ta trở nên đủ lớn mạnh, có thể chống lại quyền thế của Sưởng đế.

Không có chỗ dựa là quyền thế, hắn cũng chỉ là một người bình thường, sẽ mắc bệnh, sẽ già đi, sẽ cần người khác giúp đỡ. Hắn phải dựa vào khả năng xem tinh đồ của Dung Sâm để tìm được Thập Châu, hắn phải lệ thuộc vào y thuật của ta để bảo vệ hắn cả đường khỏe mạnh. Tại nơi mênh mông một màu nước này, hắn không còn là đế vương chí cao vô thượng, không còn là kẻ một tay che trời, hắn có cố kỵ, mà cố kỵ này lại đến từ chính hắn. Vô dục sẽ vô cầu, nhưng dục vọng của hắn còn sâu hơn biển, cao hơn trời, sao hắn chịu buông được?

Trong đôi mắt của Sưởng đế biến ảo rất nhiều cảm xúc, cuối cùng cười lạnh: “Người rất to gan.”

“Gan không hề to thừa bệ hạ.” Ta một lời hai nghĩa.

Nguyên Chiêu yên lặng đứng sau Mi Vũ này giờ cũng thấp giọng nói: “Bệ hạ, Giao nhân là bán nhân còn không đã thương tính mạng ai cả, vậy nên chúng ta càng phải lương thiện hơn họ mới không uổng công là người, xin bệ hạ hãy thả cho Giao nhân này đi.”

Mắt Sưởng đế căng ra, cười lạnh: “Được, hôm nay trầm nể mặt ngươi, thả ả Giao nhân này.”

“Tạ ơn bệ hạ.”

Sưởng đế xoay người phẩy tay áo bỏ đi, tiếng bước chân lên lầu buồn bực nặng như sấm, ta biết, hắn nhất định đang rất phẫn nộ.

Giao nhân trên đất ngược đôi mắt màu xanh lam lạnh lẽo nhìn Dung Sâm, mấp máy môi như có lời muốn nói với hắn. Dung Sâm ngồi xồm xuống, tháo dây thừng trên người nàng ta, dịu dàng bảo: “Mau về đi”.

Giao nhân lại nhìn sang ta, đuôi cá đột nhiên cong lên, nhẹ nhàng đập lên chân ta ba cái.

Ta không hiểu, đây là ý gì? Là muốn cảm ơn ta ư? Nhưng nàng chưa chắc đã hiểu được ngôn ngữ của loài người, làm sao biết ta đã cứu nàng?

Giao nhân nhảy về biển cả, nhưng nàng không lập tức đi ngay mà lơ lửng trên mặt nước chăm chú nhìn ta và Dung Sâm, mãi một lúc lâu sau mới lặn vào lòng biển, biến mất trong bóng đêm bao la vô tận. Bốn phương trở lại một màu yên tĩnh, chuyện vừa xảy ra như tiếng ca dưới trăng, mơ hồ như một giấc mộng.

“Linh Lung, vừa rồi tỷ làm muội sợ muốn chết.” Mi Vũ nắm tay ta, bàn tay rất lạnh lẽo.

“Thật ra thì chính ta cũng sợ gần chết.”

“Thế mà tỷ còn dám làm như vậy.”

“Ta rất sợ, nhưng ta không thể vì ham sống mà hại người khác, có sát thân thì phải xả thân.”

“Lúc này tỷ khí thế mạnh mẽ như...” nàng cắn cắn môi, cười vui vẻ, “một trượng phu vậy”.

“...” Muội này, muội đang khen ta đấy à?

Ta cười, cảm khái: “Sư phụ bảo, người sống ở đời nhất định phải có một bản lĩnh đặc biệt để phòng thân, quả nhiên rất có đạo lý. Nếu ta không phải là đại phu duy nhất trên thuyền này thì sợ là lúc này đã chết vêu đầu ra rồi.”

Mi Vũ gật đầu, xúc động: “Đúng vậy, xem ra muội không nên học thuật dịch dung, chỉnh dung, lúc tính mạng nguy hiểm thì ai còn quan tâm mặt mũi làm gì nữa cơ chứ.”

Ta chưa kịp bật cười, sau lưng đã vang lên tiếng phì cười trước. Ngoảnh đầu lại, thấy ngay Nguyên Chiêu lúng túng và Dung Sâm ranh mãnh.

Mi Vũ bật cười mỉa: “Mạng sống mới là lẽ phải.”

Dung Sâm gật đầu: “Cô nói một chân lý rất chân thực.”

Sau màn biến động bất ngờ vừa rồi, mọi người trên boong thuyền rối rít trở về trong khoang an giấc, ta và Mi Vũ cũng về phòng mình ngủ.

Mị Sinh theo ta vào phòng, đóng cửa cẩn thận xong mới hỏi ta: “Đại sư phụ, người biết Giao nhân đó ạ?”

Ta khó hiểu, “Ta sao biết Giao nhân đó được?”

“Nhưng người ấy nói, lâu rồi không trông thấy người.”

Ta lấy làm kinh hãi, đột nhiên nhớ ra Mị Sinh hiểu được ngôn ngữ của động vật, chỉ không ngờ nó còn có thể hiểu được cả ngôn ngữ của Giao nhân.

Giao nhân đó sao lại biết ta? Lẽ nào là vì Già La ở ven bờ Đông Hải, ta lại thường xuyên đi lại bên bờ biển nên nàng từng nhìn thấy ta?

“Nàng ta còn nói gì nữa?”

“Nàng nói với Sư ông để, ngài còn sống.”

Ta càng khó hiểu, ngăn ra hỏi: “Con cũng biết Giao nhân đó đã hát gì chứ?”

“Nghe rất giống một bài đồng dao. Nhớ chàng mãi không về, người hao gầy, nhớ chàng mãi không về, trăng thối sáng.”

Là ý gì?

Lòng ngập tràn những câu hỏi khiến ta không ngủ nổi, suy đi nghĩ lại, ta bò dậy đi tìm Dung Sâm.

Không ngờ hắn còn chưa ngủ, đang dựa người trên lan can nhìn biển đêm. Sao đêm như bảo thạch sáng giữa bầu trời, gió đêm thổi bay vạt áo hắn, phấp phồng chập chờn như sóng biển.

“Sao còn chưa ngủ?”

Ta và hắn gần như cùng đồng thời cất tiếng, dứt lời, hai bên nhìn nhau bật cười.

“Cô tìm ta có chuyện gì sao?”

“Mị Sinh hiểu được những gì Giao nhân kia nói.”

Mắt hắn sáng lên, “Giao nhân đó đã nói gì?”

“Nàng nói hai câu, một câu là lâu rồi không trông thấy người, một câu khác là nói với Sưởng đế, người không chết.”

Sắc mặt Dung Sâm chợt biến, kinh ngạc nhìn ta.

“Huynh biết nàng ta nói vậy là có ý gì đúng không?”

Hắn ngoảnh mặt sang chỗ khác, nhìn biển rộng trầm mặc không nói gì.

Ta có trực giác hắn biết ý của Giao nhân đó, chỉ là đang do dự có nên nói cho ta biết hay không mà thôi. Hắn thần bí khó lường, khiến ta mặc dù đang đứng sau lưng hắn mà vẫn thấy như cách cả một phương xa không thể chạm tới, làm ta bỗng trào dâng một nỗi buồn mơ hồ, hắn luôn có rất nhiều bí mật, ta vĩnh viễn không đoán được suy nghĩ của hắn.

Hắn ngoảnh đầu lại, dịu dàng nói: “Cô có cảm thấy Sưởng đế rất giống một người nào đó không?”

“Ai cơ?”

Hắn lặng lặng nhìn ta: “Cô nghĩ kĩ một chút.”

31. Chương 30

Chương 30

Giống ai?

Hắn sẽ không giống nữ tử, vậy nên ta mang toàn bộ những nam tử mình từng quen biết đảo qua một lượt, đột nhiên nảy ra một ý nghĩ làm chính ta cũng giật mình, do dự chốc lát mới hỏi không chắc chắn: “Sư phụ ta?”

“Đúng rồi, hắn rất giống Mạc Quy hai mươi năm trước. Những năm gần đây Mạc Quy nhìn càng ngày càng lão luyện phù hợp với danh hiệu thần y, lại để râu tự xưng là thần y mỹ râu. Nhưng cô nghĩ thử xem, nếu huynh ấy bỏ râu đi thì có phải sẽ có đến bảy phần giống Sưởng đế không?”

Sư phụ tính tình hiền hoà, tươi cười vui vẻ, là một đại thúc anh tuấn dễ gần. Sưởng đế lạnh lùng tàn nhẫn, cả người tràn ngập hơi thở sát khí khiến người ta không dám lại gần, vậy nên ta chưa bao giờ nhìn hắn mà liên tưởng đến sư phụ. Nhưng giờ cần thận nghĩ lại, đúng là hai người nhìn rất giống nhau, chẳng qua là sư phụ lớn hơn hắn đôi mươi tuổi, nhìn có phần trưởng thành chín chắn, ung dung nho nhã hơn.

“Mạc Quy đã từng cứu thủ lĩnh của tộc Giao nhân nên những Giao nhân này nhìn thấy Sưởng đế mới tưởng là huynh ấy. Hơn nữa nữ Giao nhân kia rất có khả năng chính là người năm đó sư phụ cô cứu được.”

“Năm đó huynh ở cùng sư phụ ta à?”

“Ừ, nhưng ngày đó ta đói đến kiệt quệ, mơ mơ tỉnh tỉnh, dung mạo của Giao nhân lại tương đối giống nhau, vậy nên ta không chắc có phải đúng là nàng ta không. Nhưng nếu nàng ta nói đã lâu không gặp, vậy chắc đúng là nàng ta thật, câu nói ấy là nói với ta.”

“Nàng còn nói một câu là người còn sống, thế là có ý gì, lẽ nào sư phụ ta đã gặp nạn gì?”

“Hừ, nha đầu chết tiệt không có lương tâm này, cô định nguyên rửa huynh ấy đấy à.”

“Không phải, ta đang rất lo lắng cho người.”

Hắn cười gian: “Không phải là cô thích sư phụ của mình đấy chứ?”

Mặt ta nóng lên, tròng mắt lườm hần: “Nói bậy.”

Hần ung dung khoanh tay, cười híp mắt: “Ồ, thì ra là Mạc Quy cũng có người thích.”

Ta không phục: “Sư phụ ta có người thích thì sao? Chẳng lẽ nữ nhi trên đời này đều phải thích huynh hết chắc?”

Hần trầm mặc chốc lát, sâu xa buông một câu: “Ta chưa từng cho là như vậy, luôn có nữ tử không thích ta, tỷ như cô.”

Ta lúng túng cúi đầu, không biết nên nói gì cho phải, thì ra những gì ngày đó ta và Mi Vũ nói hần đều nghe thấy hết.

“Nhưng không sao, ta thích cô là đủ rồi.”

Ta khiếp sợ ngẩng đầu. Hần lặng lẽ nhìn ta, mắt như màn sao đêm sáng lung linh.

Ngực ta như hít thở không thông, phải gắng hết sức mới nặn ra được một câu: “Công tử chó nói đùa, đêm đã khuya, công tử ngủ sớm đi.”

Hần nhất định đang nói đùa! Hần luôn thích trêu trọc ta!

Tuy nhiên, ánh mắt của hần, vẻ mặt của hần, giọng điệu của hần, sự thật trong ấy... Ta quay đầu không dám nhìn thêm, rất sợ mình sẽ bị lạc trong đôi mắt sáng chói kia, vạn kiếp bất phục.

Gió biển thổi vạt áo ta bay tứ tung, nó cũng giống như tâm tình của ta giờ phút này, đầy hỗn loạn. Chuyện vui vẻ nhất trên thế gian này chính là người người thích cũng thích người, nhưng nếu phần tình cảm này làm liên lụy đến người thứ ba, vậy thì nó không phải là niềm vui nữa, mà là sự lo lắng.

Ta như trốn chạy về phòng, không ngờ lại thấy Hướng Quân đang đợi ta trước cửa.

“Bệ hạ cho gọi cô lên trên.”

“Cho gọi ta có chuyện gì?”

Hướng Quân lắc đầu, xoay người lên cầu thang, “Sau này cô nương nói chuyện nên uyển chuyển một chút, tính khí bệ hạ chắc hẳn cô nương đã rõ.”

Ta theo sau hần, bất đắc dĩ: “Đa tạ Hướng Tả sứ đã nhắc nhở, ta cũng không phải cố ý chọc giận ngài ta đâu, chỉ là thật sự cảm lòng không được.”

“Cô nương có trí có dũng, Hướng mỗ kính nể. Tuy nhiên dù gì tính mạng của người khác cũng không quan trọng bằng tính mạng của chính mình, Hướng mỗ không hy vọng cô nương sẽ xảy ra chuyện.” Mấy chữ cuối cùng hần nói cực nhỏ, cơ hồ không thể nghe thấy, may là thính lực của ta xưa nay rất tốt.

Mặc dù ra biển đã mấy ngày, nhưng đây là lần đầu tiên ta lên tầng ba của thuyền rồng.

Bốn góc lầu đặt bốn cột đèn bão rất lớn, ánh sáng mơ hồ như lầu gác dưới trăng.

Hướng Quân dẫn ta đến trước cửa phòng Sường đế, khẽ bấm báo: “Bệ hạ, Linh Lung cô nương đã đến.”

“Cho nàng ta vào”.

Ta hơi căng thẳng, ta vừa mới chọc cho hần mất hết mặt mũi, nổi giận dùm dùm, giờ hần tìm ta đến rất có thể là để bới móc, trả thù, gây sự, hành hạ. Nhưng những điều này đều không sao, chỉ cần không làm nguy hại đến tính mạng của ta là được. Ta ôm thái độ lạc quan đó bước vào.

Trong phòng mặc dù không tráng lệ xa xỉ như chốn hoàng cung nhưng so với phòng ngủ của bọn ta thì vẫn hơn không biết bao nhiêu lần. Thảm lông chồn lót kín nền, giấm lên như đi trên mây. Trong phòng không thấp nên mà dùng mười mấy viên dạ minh châu để chiếu sáng, một bụi san hô đỏ cao dùng để treo áo lông cừu của hần, kim tuyến lấp lánh thêu thành một con rồng đầy sinh động.

Hần nửa nằm trên ghế đu, mắt hơi khép hờ, trông rất tự cao tự đại. Trên bàn gỗ tử đàn đặt một bộ bình vàng ly ngọc, hương rượu thoang thoảng tràn ngập trong không khí.

Ta cúi người thi lễ như thường, coi chuyện vừa rồi như chưa từng xảy ra.

Hắn ngược mắt, vẻ mặt cũng rất bình tĩnh, “Rót rượu cho trẫm.”

Ta nâng bình rót rượu vào ly ngọc. Ly ngọc trong suốt, rượu hương nồng nàn, đúng là rượu ngon.

Hắn vươn tay, ta nhẹ nhàng đặt ly rượu lên tay hắn, hắn đón lấy ly ngọc, thuận thế nắm lấy ta ta, ngược mắt, nhìn ta đầy sâu xa.

Cả người ta đóng băng trong nháy mắt, ngực nảy thành thịch.

Hắn thở dài than: “Từ khi Minh Tuệ chết, đã rất lâu rồi không có kẻ nào dám trái lệnh trẫm, cuộc sống thật vô vị tẻ nhạt.” Ta bị lời này của hắn làm cho kinh hồn, nghe thêm câu sau, ta bật vía.

“Sau này có ái khanh ở cùng trẫm, dọc đường nhất định sẽ rất thú vị.”

“...”

Bệ hạ, ta không muốn ở cùng ngài đâu.

“Nghe nói Minh Tuệ đã tặng người mười ba thức thuật trong phòng, người vốn là đại phu, học nhất định rất dễ.”

Hắn cười hời hợt, còn ngực ta cuộn cuộn sóng thần. Nếu không phải biết hắn đang có bệnh không tiện nói ra, ta chắc chắn sẽ bị hắn dọa chết ngay tại chỗ.

“Bệ hạ có thể lấy lại, dù sao thảo dân cũng vốn không muốn có nó.”

“Người giữ đi, học cho cẩn thận, sau này trị khỏi bệnh cho trẫm, trẫm sẽ trọng thưởng.”

Ta trợn mắt, nhịp tim đập điên cuồng, mãi lâu sau mới kéo miệng cười mạnh: “Bệ hạ đang muốn trả thù ta?”

“Sao có thể. Trẫm không phải kẻ lòng dạ hẹp hòi như thế. Lần này ra biển trẫm không mang theo thị nữ, hầu bên cạnh đều là nam nhân tay chân vụng về, từ giờ người hãy ở lại bên cạnh hầu hạ trẫm.”

“Bệ hạ, thảo dân tuy là nữ nhân nhưng thực ra còn vụng về hơn cả nam nhân nữa ạ.”

“Sao có thể, tay ái khanh mịn màng nõn nà như thế này cơ mà.” Hắn nắm tay ta, tay còn lại vuốt ve mu bàn tay ta.

Da gà da vịt trên tay ta nổi sần, nhìn rõ mồn một.

Hắn ngược mắt, cười tà: “Sao thế? Trẫm khiến người lạnh ư?”

Ta rất muốn gật đầu, nhưng lý trí bảo nhin, đành cố cười bình tĩnh: “Nếu bệ hạ đã không sợ thảo dân hầu hạ không tốt, thảo dân cung kính không bằng tuân mệnh.”

“Được lắm, trẫm rất thích nữ nhân sáng khoái. Gọi Hướng Quân đi đun nước nóng mang đến đây, người hầu hạ trẫm tắm rửa.”

Lòng ta rơi lộp bộp, vốn đã chuẩn bị tư tưởng bị hành hạ, chỉ không ngờ mức độ hành hạ lại “thăng hoa” đến mức này.

Ta nhắm mắt nhắm mũi ra ngoài phân phó Hướng Quân, sắc mặt hắn vụt đổi, nhìn ta đầy tâm trạng.

Nước nóng rất nhanh được mang lên, Sưởng đế đi vào tịnh thất đằng sau, trong gian phòng nho nhỏ, thùng nước tỏa đầy hơi nóng làm lấp đi hơi thở bất an của ta.

Hắn vươn hai tay ra, “Cởi áo cho trẫm.”

Hắn có bệnh không tiện nói ra, muốn gây án cũng không có hung khí! Ta nghĩ vậy, an tâm trấn định bước lại cởi đai lưng của hắn.

Một đạo ánh mắt sắc bén rơi trên mặt ta. Ta giả bộ không biết, cố gắng tỏ ra thản nhiên, bình tĩnh nói: “Thảo dân học y từ nhỏ, là người chữa bệnh, đã từng nhìn thấy rất nhiều cơ thể nhưng thật không ngờ lại có ngày được nhìn thấy long thể của bệ hạ. Bệ hạ là chân long thiên tử, cơ thể nhất định uy mãnh gấp vạn lần những kẻ phạm phu tục tử kia.”

Ánh mắt của ta như vô ý rơi xuống phía dưới.

“Ra ngoài.” Sưởng để quả quyết chỉ tay ra.

“Dạ, bệ hạ.” Ta khom người thối lui, âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Hắn nhất định đã nghĩ quàng nghĩ xiên, nhưng đương nhiên, chủ ý của ta chính là để hắn nghĩ thế. Hắn đã quen cái gì mình cũng đứng nhất, nhưng có những chuyện, không phải cứ muốn là được.

Hướng Quân thấy ta ra, ngăn ra: “Không phải bệ hạ sai cô đi hầu hạ ngài sao?”

Ta khép tay áo cười gượng: “Bởi ta thấy nhiều hiểu rộng, bệ hạ đột nhiên không muốn ta hầu hạ nữa.”

Hướng Tả sử chẳng hiểu ra làm sao, hiển nhiên không nghe ra lời ta nói.

Những ngày sau, Sưởng để liên tục thay đổi biện pháp làm khó ta, đương nhiên ái khanh ta cũng luôn bình tĩnh đáp trả. Chỉ có điều, đấu pháp của bọn ta càng đấu càng có nội hàm, người ngoài không thể nào nhìn ra được. Hắn mở miệng là ái khanh, ngọt ngọt ngào ngào, ta mở miệng là bệ hạ, cung cung kính kính. Trong mắt người ngoài chính là Sưởng để rất mực sủng ái ta, ngày nào cũng bên cạnh không rời nửa bước. Vì vậy, Huyền Vũ như bị thất sủng, lần nào nhìn thấy ta cũng mắt nhỏ u oán, khiến ta rất rối rắm.

Chân nhân, ta thật sự không muốn “được sủng ái” đâu...

Còn Dung Sâm mỗi lần gặp ta ánh mắt còn phức tạp hơn cả Huyền Vũ, không hiểu sao ta lại nhìn thấy biết bao nhiêu tâm tình trong mắt hắn, có lo lắng, có ghen tỵ, có cô đơn. Ta quả quyết quy những thứ này thành mơ tưởng viễn vông do mình già rồi hoa mắt.

Thời tiết ngày càng nóng lên, Sưởng để cũng ngày càng biến thái.

Chiều nay sau khi tắm xong, hắn mặc một chiếc áo bào ngắn đi qua ta, đột nhiên bịt kín mũi chỉ vào ta: “Ái khanh, trên người ngươi có mùi lạ, có phải ngươi không tắm không?”

Ta thần nhiên đáp lại: “Trên thuyền mỗi một giọt nước, một cây củi đều vô cùng trân quý, chỉ có bệ hạ mới có thể được hưởng thụ dùng nước nóng tắm rửa, chúng thảo dân đều phải dùng nước biển lau tạm người, đương nhiên sẽ có mùi tanh của biển.”

“Hay là sau này tắm xong thì ngươi hãy dùng lại nước tắm của trẫm, trẫm không thích mùi này trên người ngươi, y như mùi cá muối vậy.”

Ta cười dài: “Đa tạ ý tốt của bệ hạ, chỉ sợ dùng nước tắm của bệ hạ xong thì mùi trên người thảo dân sẽ giống mùi cá chết mất.”

Sưởng để từ mặt cười xấu xa biến thành mặt lạnh.

Ta lại tốt bụng khuyên nhủ: “Lúc này chính là giờ lành để dưỡng tinh huyết, xin bệ hạ sớm đi ngủ, sẽ rất có lợi cho việc sớm ngày hồi phục thân thể tráng kiện.”

Sưởng để rút cuộc âm một tiếng nhốt ta ngoài cửa.

Ta vuốt vuốt y phục, thần nhiên trở về lầu hai.

Tháng sáu trời nóng như đổ lửa, cùng Sưởng để đấu pháp suốt một ngày, ta mệt mỏi rã rời, được hóng gió biển mà mỗi lỗ chân lông như rộng mở, thỏa thích hít thở không khí tự do.

Từ khi trời nóng, binh sĩ trên thuyền mặc càng ngày càng ít, cứ đôi lúc lại có mấy cánh tay trần lượn lờ trước mặt. Đến giờ ta và Mi Vũ vô cùng đau khổ, đập vào mắt toàn tay là tay.

Ta còn may, dựa vào da mặt dày như kim cương, nguy trang bình tĩnh, thỉnh thoảng nhìn thấy người có vóc dáng đẹp còn chăm chú nhìn kĩ một lát, dùng sức nặn ra nụ cười “mê sắc”. Vì vậy, những binh lính kia cứ gặp ta là tránh.

Mi Vũ ngược lại, thấy bọn họ là mặt đỏ tới mang tai, chỉ hận không thể thụt đầu xuống chân. Vì vậy, những binh lính kia cứ thấy nàng là mắt sáng quắc.

Từ đó có thể thấy, có một số việc một mực né tránh là không được, chẳng bằng địch lùi ta tiến.

Không biết làm sao, Mi Vũ ban ngày thì trốn trong phòng học ta viết sách, đến đêm lại lén ra ngoài tản bộ hóng gió, vượt qua cuộc sống ngày chui đêm chui.

Hôm nay, về phòng rửa mặt xong ta lại cùng Mi Vũ đi lên boong thuyền hóng gió. Bởi vì mở ra thiên tri, thị lực của ta đặc biệt tốt, vừa liếc qua đã thấy ngay một màn đầy trắng lệ trên boong thuyền.

Ta kéo Mi Vũ lại: “Chúng ta về đi.”

“Không muốn. Người ta ở trong phòng buồn bực cả ngày giờ mới ra ngoài được tí, muốn lên boong thuyền hóng gió nữa cơ.”

“Ồ đó có người.”

“Không sao.”

Ta ho hai tiếng: “Bọn họ đang thả chim.”

Mi Vũ vui mừng: “Trên thuyền có chim á? Sao muội không biết?”

Ta cúi đầu day trán: “Rất nhiều.”

“Muội đi xem.” Mi Vũ nâng váy hân hoan chạy lên.

Ta che mắt.

Đầu tiên là một tiếng thét chói tai vang tận mây xanh, sau đó là một tràng tiếng thét hùng hồn liên tiếp.

Hai bên hết sức náo nhiệt.

“Nha đầu chết tiệt kia, tởm cổ ỷ.” Mi Vũ xấu hổ đỏ bừng mặt, về đến phòng liền quay sang giậm chân trừng ta, vắn tay véo eo ta.

Ta cười gian: “Ta đã nhắc muội không nên đi rồi mà.”

“Ai muội biết... Muội...muội... từ nay về sau muội không còn thuần khiết nữa rồi.”

“Khụ khụ, dù sao sớm muộn gì muội cũng sẽ hết thuần khiết thôi.”

Mi Vũ giả bộ sụp đổ: “Đồ lưu manh nhà tỷ.”

Thật ra là ta cố tình dùng biện pháp này để giải quyết tận gốc, giúp Mi Vũ thoải mái một chút. Trên thuyền này đều làm nam nhân cả, mùa hè dài vừa mới bắt đầu, nếu nàng cứ suốt ngày rúc trong phòng như vậy thì sớm muộn cũng sẽ sinh bệnh. Đây là ra biển tìm tiên, không phải lên thuyền ngồi tù.

Hiệu quả lần này quả nhiên không tệ, hôm sau Mi Vũ thật sự thoải mái ra khỏi phòng, khi chạm mặt hai thủy thủ quần áo ướt đầm vừa mới lên khỏi biển, nàng còn thản nhiên nhìn qua.

Ta hỏi nàng: “Muội không thẹn nữa à?”

Nàng hừ: “Thôi đi, đến nam nhân trần truồng lão nương cũng nhìn rồi, mấy thành phần quần áo ướt sũng này chỉ đáng dạng chim nhỏ thôi.”

Ta: “...”

Có lúc, thứ bọn ta cần chính là loại tinh thần sứt mẻ này.

32. Chương 31

Chương 31

Edit: Ichikazumi

Đêm hè trên biển, không khí mát mẻ, sao sáng lung linh. Dựa người vào lan can nhìn lên trời sao, trong đầu ta trống rỗng như chẳng có gì, lại như đông đặc chất đầy tâm sự. Trăng sáng treo cao đằng chân trời, hoàn hảo phác thành một bức họa thiên nhiên “Chỉ mong người trường cửu, cùng trời chung thuyền quyên”.

Không biết giờ này sư phụ có khỏe không? Không biết Vương Tài có khỏe không? Không biết hũ vàng ta chôn dưới gốc đào kia có khỏe không? Ta giờ ly rượu hương về phía ánh trăng, đang định đưa vào miệng thì bỗng bị một cánh tay thon dài đoạt mất.

Ta ngoái đầu lại, Dung Sâm cười nhẹ nhàng đứng sau lưng ta, ánh mắt sáng ngời.

“Nâng chén ngắm trăng sáng, bên bóng thành ba người, có phải cô đang nhớ nhung ai đó?”

Ta thành thật trả lời: “Ta đang nhung nhớ hũ vàng của ta.”

Hắn bật cười: “Đêm đẹp thế này hay là chúng ta nói về cái gì đó tao nhã một chút đi, ví như lý tưởng chẳng hạn.”

Ta suy nghĩ, nói: “Ta có hai lý tưởng.”

Hắn mỉm cười khê: “Xin rửa tai lắng nghe.”

“Một là kiếm được thật nhiều tiền, xây một tòa kim ốc, giấu người ta thương trong đó, kim ốc tàng kiều.”

Hắn gật đầu cười: “Không tệ, còn cái thứ hai?”

Có mấy phần chệnh choáng, ta lấy can đảm nói: “Hai là cùng chàng ở trong kim ốc song tu thuật trong phòng, trường sinh bất lão.”

Hắn che miệng ho khê, nghiêm túc: “Lý tưởng của cô rất tao nhã.”

“Thật ư, ta từng nói cho Mi Vũ nghe hai lý tưởng này, muội ấy bảo ta là lưu manh.”

“Ta thích lưu manh.”

Ta: “. . .”

Trong không khí có phần mập mờ, hơi thở của hắn vương bên tóc ta, như gió xuân ấm áp.

Nhìn đôi mắt sáng như sao đêm cùng dung nhan thanh nhã không vương chút bụi trần của hắn, ta rất muốn nói với hắn, thật ra người ta muốn kim ốc tàng kiều đang ở ngay trước mặt ta đây, chính là huynh.

Tuy nhiên, mười năm tình nghĩa của ta và Mi Vũ cùng với tình ý của Mi Vũ đối với hắn như hai lưỡi dao sắc bén, hai bên trái phải lập tức chặt đứt chút tơ tình của ta.

“Công tử ngủ ngon.” Trước khi lý trí sụp đổ, ta vội vàng xoay người rời đi.

“Ta hiểu vì sao nàng lại do dự.”

Ta dừng bước, nhưng không quay đầu lại, cổ họng hứng gió biển nên hơi rát, “Công tử và sư phụ có tình bằng hữu rất sâu, chắc hẳn có thể hiểu được cảm giác nguyện chết vì tri kỉ.”

“Đúng, ta hiểu. Cho nên ta có đủ kiên nhẫn để chờ nàng, một đời không ngại.”

Âm thanh của hắn vang vọng trong gió đêm, khiến lòng ta dậy sóng.

Mặt biển xa vọng đến tiếng hát của Giao nhân, một đêm trăng tròn.

Cánh cửa Mị Sinh ngày càng lớn, cuối cùng không giấu được trong áo nữa, áo đặc chế ta và Mi Vũ làm cho nó rút cuộc cũng có đất dụng võ, nhưng nó thấy lộ ra hai cánh nên không dám ra khỏi phòng, rầu rĩ hoảng loạn ở lì trong phòng không dám ra gặp ai.

Ta thật sự không biết làm sao, đành nói với Dung Sâm: “Hay là để Sưởng để thấy cánh của nó, vậy là mọi người trên thuyền sẽ không dám dị nghị gì nữa.”

Dung Sâm gật đầu đồng ý: “Nhưng nàng không được nói cho Sưởng để biết là nó có thể hiểu được ngôn ngữ của loài chim.”

“Tại sao?”

“Nếu Sưởng để biết nó có dị năng như thế, sau này nhất định sẽ không để nó đi.”

Ta gật đầu, hần luôn suy nghĩ kỹ càng hơn ta.

Sau khi tỉnh dậy, chuyện đầu tiên Sưởng để thường làm chính là đi lên gác lái nhìn bốn biển một lượt. Khoảnh khắc bình minh lên đúng là khung cảnh mỹ lệ nhất trong ngày.

Ta đứng sau hần nhìn gió biển nhẹ nhàng thổi bay vạt áo lụa của hần.

Lúc hần im lặng cũng có thể coi là một nam tử tuấn mỹ anh lãng, mặt mày đúng là rất giống sư phụ, nhưng tính tình thì lại cách sư phụ ta vạn dặm. Hần và sư phụ đều là người nắm giữ sinh mạng của người khác, nhưng đối với sống chết của người ta, một người là trị bệnh cứu người, một kẻ lại là hại mạng giết người, chính là hai thái cực.

Thời gian này đầu pháp trực diện với hần liên miên, ta hiểu hần hơn rất nhiều. Bình thường mà nói, khi một ngày mới bắt đầu, tâm trạng của hần lúc ngắm bình minh không tệ. Người ta bảo lên cao thì tâm khoáng, ở biển cũng tạm coi là cao xa, giờ hần đứng trên đây, hần lòng dạ cũng rộng rãi hơn bình thường một chút. Lúc này nói đến chuyện của Mị Sinh chắc là thích hợp nhất. Nhưng liệu hần có cho rằng Mị Sinh là yêu quái mà sai người ném nó xuống biển không? Nếu hần làm vậy, ta phải xử lý thế nào? Lại dùng lại chiêu cũ như khi cứu Giao nhân kia để cứu Mị Sinh ư?

Đúng lúc ta đang miên man suy nghĩ, một con chim biển bay vút qua.

Ánh mắt Sưởng để đuổi theo con chim màu trắng kia, xa dần.

Ta vội nhân cơ hội nói: “Bệ hạ, nghe nói trên biển có một nước lạ tên là Vũ Nhân, người trong nước này đều có hai cánh mọc trên lưng, có thể bay lượn trên biển.”

“Ái khanh thường thích xem truyện thần thoại?”

Hần hình như không thấy hứng thú, chỉ coi lời nói của ta là một câu chuyện phiếm không có thật.

“Không, chuyện này là có thật, đồ đệ Mị Sinh của thảo dân chính là người Vũ Nhân.”

Sưởng để ngoảnh người lại, đôi mắt đen láy thâm trầm.

“Trên lưng nó có hai cái cánh.”

“Gọi nó đến đây.”

“Dạ.”

Ta xuống khỏi gác lái đi gọi Mị Sinh.

Mị Sinh vừa nghe ta nói là phải đi gặp Sưởng để, mặt mũi trắng bệch.

“Con yên tâm, có sư phụ ở đây, sẽ không ai dám làm tổn thương con đâu.” Ta ôm vai nó cười khích lệ, “Chỉ cần Sưởng để chấp nhận thân phận của con, tất cả mọi người trên thuyền sẽ không ai dám bàn tán về con cả.”

Dung Sâm và Mi Vũ cũng đứng cạnh chêm vào đôi câu, Mị Sinh mới dám theo ta đi gặp Sưởng để. Tất cả mọi người trên thuyền đều biết ta có dẫn theo một đồ đệ thân thể bị dị dạng, lưng có hai cái u lớn, thường ngày không hay nói chuyện, thích trốn trong phòng đọc sách xem tinh đồ, không đáng chú ý. Hôm nay là lần đầu tiên nó để đôi cánh lộ ra ngoài, vậy nên tất cả mọi người nhìn thấy đều bị chấn động.

Mị Sinh cúi đầu quỳ gối trước mặt Sưởng để, đôi cánh vàng tỏa sáng rạng rỡ trong nắng sớm, đẹp như không có thật trên đời.

Sưởng để nhìn chằm chằm vào cánh của nó không chớp mắt, ta rất vui khi hần không coi Mị Sinh như yêu quái.

Tầm nhìn của con người sẽ ngày càng rộng lớn theo sự tăng lên của vốn kiến thức hiểu biết, thấy nhiều biết rộng chính là ý đó. Sưởng đế đã gặp Giao nhân, nay gặp thêm Vũ nhân cũng chỉ coi như là có thêm một vốn hiểu biết nữa mà thôi.

Hắn ngấm nhìn đôi cánh của Mị Sinh rất lâu, trong mắt hình như có ước ao và ghen tị? Ta thấy rất giống. “Người bay cho trầm xem.”

Mị Sinh sợ hết hồn, mắt to đầy sợ hãi: “Bệ hạ, thảo dân không biết bay.”

Sưởng đế nhếch môi cười: “Không biết bay. Vậy có cánh thì được ích gì?”

Dựa theo tính khí của Sưởng đế, ta đoán câu tiếp theo của hắn chắc sẽ là “Không bằng cắt đi.”

Tránh cho Mị Sinh gặp rắc rối, ta vội vàng khuyên nó: “Mị Sinh, con thử một lần đi, ở đây là biển, dù có chẳng may ngã xuống thì cũng sẽ không sao cả, cùng lắm là ướt mấy cái lông là nhiều. Mọi người trên thuyền đều biết bơi, sẽ không để con bị đuối.”

Dung Sâm cũng bảo: “Mị Sinh, trên đời này không có chú chim nào là không biết bay, trời sinh người tài tất hữu dụng, hai cánh của con chính là dùng để bay.”

Mị Sinh vẫn rất hoảng loạn lo lắng.

Sưởng đế rút kiếm bên hông Hưởng Quân ra, đi tới.

Hưởng Quân quá hiểu Sưởng đế, mặt đầy lo lắng, ta thấy vậy vội vàng đẩy mạnh Mị Sinh lên boong thuyền: “Mị Sinh, con bay đi, hãy đi chinh phục bầu trời bát ngát này!”

Cuối cùng nó cũng bật toang đôi cánh ra, bộ lông vũ mượt mà tung bay trong gió biển, lung linh tuyệt trần. Cách boong thuyền, như một chú chim non mới rời tổ, nó khẽ vỗ cánh, lảo đảo không biết làm sao, mấy lần suýt rơi xuống biển, ta nhìn nó chật vật nhấp nhô mà lo lắng vô cùng.

Tất cả mọi người đều đang tập trung vào mình nó, thấy nó lao xuống mà đều kêu lên.

Nó quanh quẩn sát mặt biển một hồi, cuối cùng cũng xoay sở được, như một con ưng non, vỗ cánh bay thẳng lên trời cao.

Mọi người trên thuyền đều đồng loạt ồ lên, ta kích động vô cùng, tâm trạng cũng như bay lên cùng nó.

Bóng dáng nó càng lúc càng nhỏ dần, như một con chim biển bay về phía mặt trời. Tất cả ánh sáng đều như ngưng tụ trên đôi cánh ấy, tỏa ra ánh sáng lung linh chói mắt.

Nó càng bay càng xa, tựa như muốn hòa tan vào trời xanh. Ta đột nhiên cảm thấy bồi hồi, rồi cũng sẽ có một ngày nó cất cánh rời xa ta như thế, duyên phận thầy trò giữa ta và nó rốt cuộc còn được bao lâu?

Mỗi một mối duyên đều là một món quà của số mệnh, cần quý trọng gấp bội.

Nó bay rất xa, dường như đã bay đến cuối chân trời mới quay trở lại. Đáp xuống boong thuyền, nó thu cánh lại, đôi cánh vàng chói càng tôn lên ánh mắt sáng ngời, gương mặt non nớt nhưng tuấn tú, thật giống một tiên đồng hạ phàm.

Ta nghĩ, giờ này khắc này không có ai tại nơi đây là không hâm mộ Mị Sinh. Tự tin là manh áo khoác diễm lệ trời cao phú cho con người, vô hình vô ảnh, nhưng lộng lẫy rực rỡ. Cuối cùng nó cũng tự mình bước ra khỏi bóng ma tự ti. Đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy ánh mắt ấy của nó, sáng ngời tự tin át cả sao trời.

Sưởng đế hỏi: “Người vừa bay đến những đâu? Có nhìn thấy đất liền hay hòn đảo nào không?”

Mị Sinh trả lời: “Hồi bẩm bệ hạ, vừa rồi Mị Sinh có thấy một hòn đảo xanh, hình như có người ở đó.”

“Hả?” Sưởng đế quay sang hỏi Dung Sâm: “Người có kiến thức sâu rộng, có biết quanh đây là quốc gia nào không?”

Dung Sâm đáp: “Gần đây có một hòn đảo tên là Phù Sơ, diện tích không lớn, số người cũng không nhiều. Trên đảo nổi tiếng có nhiều hoa thơm cỏ lạ, quý báu nhất chính là một hoa và một thú.”

“Một hoa một thú?”

“Hoa tên trầm tiên mộng, ngửi hương vào là cả người khoan khoái, lâng lâng chìm vào giấc mộng, như lạc vào tiên cảnh chốn cực lạc. Thú tên là Mộng Mô.”

Sưởng để nhíu mày, “Mộng Mô? Chính là thần thú ăn mộng trong truyền thuyết?”

“Đúng. Hai vật này chính là quốc bảo của Phù Sơ.”

Sưởng để có vẻ hiếu kỳ, ngẫm nghĩ chốc lát liền quay sang bảo Hưởng Quân: “Cập bờ.”

Ta rất tò mò về Mộng Mô, nhưng còn tò mò về “hoa thơm cỏ lạ” hơn, cầm lòng không đậu hỏi Dung Sâm: “Đảo Phù Sơ này thật sự có nhiều dược thảo trân quý thế ư?”

Hắn cười không đáp mà hỏi ngược lại: “Hai nàng có biết vì sao Mạc Quy lại ở Già La không?”

Mi Vũ vui vẻ: “Đương nhiên là vì duy trì hình tượng thần y thần bí của người. Người á, vừa khó chịu lại vừa bảnh chọe.”

Ta không nhịn được phì cười. Đây là lí do cả ta và Mi Vũ đều nhất trí đồng ý, bởi vì bọn ta thật sự không nghĩ ra là còn nguyên nhân nào khác. Sư phụ tài cao tiền nhiều, y thuật tinh, lẽ ra nên ở hào môn đại viện nơi kinh thành tiếp đãi người bệnh khắp thiên hạ, thật sự không nên ở bên bờ biển. Già La tuy đẹp nhưng hoang sơ, sinh hoạt lại rất bất tiện. Ta và Mi Vũ âm thầm nghiên cứu một thời gian dài, cuối cùng cho rằng lí do duy nhất chính là vì người cổ muốn tỏ ra thần bí, giả bộ sâu xa, thông thường thì những thứ có được quá dễ dàng sẽ không đủ trân quý, thầy thuốc quá dễ mời sẽ không phải là danh y.

Dung Sâm hừ: “Cẩn thận ta báo lại với sư phụ của hai người.”

Mi Vũ le lưỡi: “Trước mặt người bọn ta cũng hay nói thế, người biết từ lâu rồi.”

Dung Sâm đỡ trán thở dài: “Bị một nha đầu điên và một nha đầu chết tiệt hành hạ, huynh ấy có thể sống đến bốn mươi tuổi quả là không dễ.”

Ta cũng thở dài: “Huynh không biết hành hạ sư phụ là chuyện vui vẻ cỡ nào đâu.”

Dung Sâm lặng thinh, “Huynh ấy ở lại Già La là vì huynh ấy đã từng đến Phù Sơ.”

Ta lấy làm kinh hãi: “Người đã từng đến? Sao ta không biết?”

Hắn cười âm áp: “Chuyện của huynh ấy ta lại biết tương đối nhiều.”

Mi Vũ hỏi: “Già La và Phù Sơ thì có quan hệ gì?”

“Huynh ấy nghe nói ở Phù Sơ có rất nhiều hoa thơm cỏ lạ nên cố vượt biển xa tìm đến, tốn rất nhiều tiền bạc mới mua được hai loại dược thảo ở đây, một là trầm tiên mộng, một là triều nhan. Để dời trồng thành công, huynh ấy đành phải ở lại Già La, nơi có môi trường giống Phù Sơ nhất. Dù vậy cuối cùng trầm tiên mộng vẫn chết, chỉ có triều nhan còn sống. Về sau huynh ấy dùng trầm tiên mộng chế thành một loại thuốc.”

Ta như nghĩ ra, thốt lên: “Dị hương?”

Dung Sâm mỉm cười gật đầu.

Ta chợt hiểu ra vì sao sau khi dùng dị hương người ta sẽ có thể hoàn thành tâm nguyện của mình trong mộng, thì ra là dùng trầm tiên mộng để chế thành.

“Như thế thì có phải công hiệu của trầm tiên mộng còn cao hơn rất nhiều?”

“Ừ. Hít phải hương của trầm tiên mộng mà chìm vào mộng thì có thể thực hiện tất cả tâm nguyện ở trong mộng, dung nhan tuyệt thế, vinh hoa phú quý, công danh lợi lộc, vợ đẹp như hoa, nói chung là tất cả những suy nghĩ trong nội tâm đều có thể thực hiện dễ dàng. Tỉnh lại người sẽ cảm thấy chút sung sướng vụn vặt ở cõi trần không thể nào sánh bằng một phần vạn những gì trong mộng, từ đó càng thêm trầm mê mộng cảnh, dần dần không muốn tỉnh lại nữa, đến cuối cùng sẽ là không bao giờ tỉnh lại nữa.”

Ta và Mi Vũ lúc đầu nghe rất say mê, mơ tưởng bất tận, nhưng khi nghe đến câu cuối cùng, nụ cười cứng đờ trên khóe miệng.

Ta lắp bắp: “Đây không phải dược thảo, đây là yêu thảo.”

Dung Sâm lắc đầu cười khê: “Là được cũng là yêu. Quan trọng là cách người dùng nó như thế nào. Vạn vật trên thế gian đều hỗ trợ nhau mà cùng sinh tồn, mỗi sự tồn tại đều có đạo lý riêng của nó, không thể phiến diện phán đoán đúng sai phải trái. Chính bởi vì có trăm tiên mộng mà thần thú Mộng Mô mới không tuyệt tích hậu thế.”

“Mộng Mô với trăm tiên mộng thì có quan hệ gì?”

“Mộng Mô lấy mộng làm thức ăn, nơi không có mộng, Mộng Mô không thể sinh tồn. Loài người thích thức ăn ngon, Mộng Mô cũng thế, chỉ thích ăn mộng đẹp, nếu ăn nhầm ác mộng thì nó sẽ lập tức phun ra. Cho nên trên thế gian này chỉ có Phù Sơ mới có Mộng Mô, vì nơi này có trăm tiên mộng, có vô số mộng đẹp để cho nó ăn, thế nó mới không biến mất.”

Thuyền đi một canh giờ, quả nhiên trước mặt xuất hiện một hòn đảo xanh um màu lá, liên miên như rừng xuân.

Hơn một tháng độc thấy một màu xanh dương, giờ thấy được màu xanh biếc này như thấy được nguồn sống, mọi người trên thuyền đều kích động hân hoan, ngay cả Sưởng đế cũng lộ vẻ hưng phấn.

Đây là hòn đảo đầu tiên bọn ta gặp từ khi ra biển đến nay.

33. Chương 32

Chương 32

Edit: Ichikazumi

Thuyền lại gần bờ.

Ven bờ cát trắng như tuyết, đằng xa cây cối um tùm, đảo một màu xanh um tươi tốt như viên phỉ thúy giữa biển cả, hương thơm không biết từ đâu bay tới, ngửi vào mà sáng khoái tinh thần, vui vẻ thoải mái.

Sưởng đế phái Nguyên Chiêu dẫn người lên bờ thăm dò trước.

Nguyên Chiêu tra xét xung quanh một lượt thấy không có vấn đề gì, trở về bẩm báo mời Sưởng đế xuống thuyền.

Sưởng đế dời mắt nhìn quanh, nói với Huyền Vũ: “Nơi này cách thiên triều xa xôi, sợ rằng không chung ngôn ngữ, người hãy dùng đạo thuật hóa giải ngôn ngữ của bọn họ, mang theo một trăm Thần Uy quân cầm văn thư của trăm đi gặp đảo chủ đảo này cho trăm.”

Dung Sâm bảo: “Bệ hạ, ngôn ngữ nơi này tương tự với thiên triều ta, nghe nói vốn là năm xưa Tàn Thủy Hoàng phái người ra biển tìm tiên đã để lại một số người Hán sinh sống tại đây.”

“Hả? Thì ra cũng là người Hán.” Sưởng đế cực kỳ vui mừng, lập tức ra vẻ nơi này cũng là địa bàn của mình, nhân nhả tản bộ xem xét phong cảnh ven bờ.

Nhiệt độ và độ ẩm ở đây rất giống Già La, bờ biển cũng đều là cát trắng muốt.

Mi Vũ bảo ta: “Công tử bảo triều nhan được di dời từ nơi này đến Già La, chắc hẳn ở đây cũng có đá ngầm ven bờ, chúng ta đi xem đi.”

Đi tới trước dải đá ngầm, ta đột nhiên có cảm giác rất quen thuộc, tựa như đã từng tới đây rồi. Ta cẩn thận suy nghĩ hồi lâu, chợt nhận ra đây chính là khung cảnh đã từng xuất hiện trong giấc mộng, hơn nữa còn có một nam tử đứng trên dải đá ngầm, trên vai đậu một con ưng.

Ta kinh ngạc ngẩn nhìn, đáy lòng rất phức tạp, mơ hồ có cảm giác như trở lại chốn cũ nhưng cảnh còn người mất. Nhưng ta không biết vị cố nhân kia đến tột cùng là ai? Hơn nữa, giờ người đó ở đâu?

Ta thất thần, không biết sao đột nhiên cảm thấy rất đau lòng .

“Linh Lung, tỷ xem đây là hoa gì?”

Mi Vũ kinh ngạc chỉ vào một khe đá ngầm, ở đó có một bụi cây cao ngang người, rất nhiều nhánh, lá không dài, đầu cành nở một đóa hoa lớn màu xanh biếc. Đóa hoa này lớn kinh người, to như mâm đựng hoa quả.

Từ bé đến giờ ta chưa từng thấy đóa hoa nào lớn như thế này, tò mò lại gần xem kĩ. Càng nhìn càng thêm kinh ngạc! Trong đóa hoa lớn màu xanh còn có một đóa hoa nhỏ màu vàng, nững nụ bọc trong cánh hoa xanh biếc, như một nam tử anh tuấn đang ôm lấy một cô nương yếu điệu.

Mi Vũ ngạc nhiên nhẹ nhàng vuốt ve bông hoa màu vàng: “Hoa nở trong hoa, đúng là lạ chưa từng thấy...”

Lời còn chưa dứt, những nhánh dây leo trên thân cây đột nhiên vươn ra như một tấm lưới quấn chặt lấy Mi Vũ, Mi Vũ bị bất ngờ không kịp đẩy phòng, thét lên đầy kinh hãi.

Ta cũng hốt hoảng, vừa kêu cứu vừa cố dùng sức kéo Mi Vũ ra, nhưng những nhánh dây leo này còn chắc hơn dây thừng, quấn chặt lấy váy Mi Vũ, còn càng lúc càng cuốn lên.

Mi Vũ sợ hết hồn.

Ta cuống lên, đang lúc bối rối thì trước mắt bỗng vụt qua một bóng người màu đen, một đạo ánh sáng xé gió chém tới.

Một thanh kiếm chém về phía chân Mi Vũ.

Ta hét lên thất thanh: “Đừng!”

Vung tay chém xuống, thứ Nguyên Chiêu chặt đứt lại chỉ là dây leo.

Ta không biết hắn làm bằng cách nào mà có thể dùng đao ngay trên dây leo giữa váy Mi Vũ. Đao pháp ấy quá thuần thực, lực nắm giữ quá tuyệt diệu, không hơn không kém một li.

Mi Vũ mềm nhũn ngã vào ngực hắn như một chú thỏ con bị hoảng sợ, mặt tái mét, tựa lên khôi giáp của hắn.

Sắc mặt hắn ửng đỏ, một tay nhắc kiếm, một tay ôm Mi Vũ, ngượng ngùng nói với ta: “Cô mau lại đỡ nàng ấy giúp ta, đừng để khôi giáp làm xước da thịt của nàng ấy.”

Sự dịu dàng sau bão táp còn hơn cả gió xuân.

Ta túm lấy thanh kiếm trong tay hắn: “Ta cầm kiếm giúp huynh, huynh ôm muội ấy.”

Hắn khe khẽ đẩy Mi Vũ ra rồi đỡ lấy cánh tay nàng.

Mi Vũ ngượng ngùng đứng dậy khỏi ngực hắn, sắc giọng: “Ngài chém tan váy của ta rồi, mau đền cho ta.”

“Trở lại Trung Nguyên ta sẽ đền cho cô.”

“Không, đền ngay bây giờ.”

Nguyên Chiêu bất đắc dĩ cười khổ: “Bây giờ ta biết đền thế nào?”

“Nếu ngài hứa với ta ngày nào cũng sẽ bôi thuốc thì ta sẽ không bắt ngài phải đền nữa.”

Đạo này trời nắng quá gắt, vết thương trên mặt Nguyên Chiêu gặp nắng lại đỏ lên, Mi Vũ thấy vậy lại yêu cầu hắn phải bôi thuốc lên mặt lúc ra ngoài, Nguyên Chiêu đương nhiên không chịu. Gần đây hai người vì chuyện này mà đấu trí đấu dũng liên tục, Mi Vũ đương nhiên sẽ nhân cơ hội này nạt hắn.

Nguyên Chiêu không lên tiếng.

Mi Vũ nói: “Chỉ là bôi ít thuốc lên mặt thôi mà, cũng đâu phải tô son, ngài sợ cái gì?”

Ta nghiêm túc xen vào: “Tướng quân cứ lấp lửng muốn mà lại chối thế này là có dụng ý gì?”

Mặt Nguyên Chiêu đỏ dần.

Mi Vũ mím môi: “Ngài đang cố ý trêu ta có phải không?”

Ta cười đen tối: “Đúng rồi, huynh ấy cố ý làm thế đấy. Để muội phải nóng ruột nóng gan, muốn ngừng mà không được.”

Nguyên Chiêu đỏ bừng mặt, quay đầu đi vội.

Mi Vũ cũng đỏ mặt: “Tỷ nói gì thế?”

“Ta nói thật mà.”

Ngoài miệng thì vui đùa, thật ra trong lòng ta đang rất chua xót, nếu nàng biết Nguyên Chiêu chỉ còn sống được không quá một năm nữa, chắc nàng sẽ hiểu vì sao hẳn lại kháng cự những thứ này.

Thở dài. Ta nhắc bước đi về chỗ Sưởng đế.

Không lâu sau, Huyền Vũ trở về, dắt theo mười mấy nam tử dị tộc.

Những nam tử này đều mảnh khảnh gầy yếu, đều mặc áo vạt dài màu trắng, điểm khác nhau duy nhất chính là vũ quan trên đầu mỗi người. Đi đầu là một ông lão, vũ quan trên đầu trông phức tạp nhất, chắc là người có địa vị cao nhất.

Huyền Vũ thưa: “Bệ hạ, vị này là quốc sư của Phù Sơ, Hải Vị.”

Lão giả tiến lên thi lễ: “Hoàng đế thiên triều từ xa tới, Phù Sơ thật vinh hạnh.”

Sưởng đế kiêu căng khoát tay: “Quốc sư miễn lễ, Đảo chủ của các người đâu mà sao không ra bái kiến trăm.”

Phù Sơ là một đảo quốc nhỏ, nhưng chim dù nhỏ cũng phải đủ ngũ tạng, Sưởng đế cố ý gọi quốc vương của họ là Đảo chủ, hiển nhiên là không xem trọng vị quốc vương của Phù Sơ này.

Vị quốc sư cũng không tức giận, rất ôn hòa đáp: “Quốc chủ phái hạ quan đến đón tiếp bệ hạ. Bệ hạ đi đường khổ cực, Quốc chủ đã bày tiệc thiết đãi bệ hạ ở Phong Nhã đài.”

Sưởng đế gọi Hướng Quân đến rí tai mấy câu, sau đó mang theo một nghìn Ngự Lâm quân đi theo đám người của vị quốc sư kia vào trong đảo.

Cảnh sắc dọc đường đi tuyệt đẹp, cây cối sum suê, lung linh như một tòa thành gỗ.

Không lâu sau, một tòa thành đẹp đẽ xuất hiện trong tầm mắt.

Tường thành chỉ cao hơn một trượng, phía trên trồng một loại cây lạ, sắc lá đỏ rực, um tùm tươi tốt, trông như sò biển, ở giữa được điểm xuyết bằng những nụ hoa màu đen trông như chấm mực, rực rỡ cả một khung thành.

Lá đỏ đã là hiếm, hoa đen lại càng hiếm hơn. Chỉ là mấy nụ hoa đã đẹp đến mức khiến người ta nín thở, ta không tưởng tượng nổi lúc những đóa hoa này nở ra sẽ đẹp đến mức nào nữa.

Đỉnh cổng thành dùng nhiều hạt trân châu đen kết thành hai chữ to: Phù Sơ. Bên cạnh được điểm bằng những con ốc bẩy sắc lấp lánh, mang một vẻ đẹp hào hoa xa xỉ rất đặc biệt.

Nhà cửa trong thành rất thưa thớt, trên đường cũng chỉ có vài người. Kỳ lạ là mọi người ở đây đều rất mảnh mai gầy yếu, dung sắc nhợt nhạt lãnh đạm, thấy người lạ cũng chỉ nháy mắt nhiều hơn vài cái, không hề tỏ ra ngạc nhiên.

Sưởng đế vì muốn thể hiện uy nghi thiên triều mà lúc xuống thuyền đã cố ý mặc long bào, đội vương miện vàng ròng, cả người đầy kim quang lấp lánh, phú quý khôn cùng. Đội Ngự Lâm quân Hướng Quân dẫn theo cũng trang bị chiến giáp võ trang đầy đủ. Trời nóng bức thế này, đúng là khổ cực cho họ. Nhưng thân ở hải ngoại, lại vào địa bàn của kẻ khác, dù là nơi nhỏ bé thì cũng không thể buông lỏng cảnh giác, huống chi Sưởng đế lại muốn dùng quần áo để thể hiện thanh danh thiên triều.

Chỉ tiếc, đội hình phô trương và trang phục chói mắt như thế lại chẳng thể khiến dân chúng nơi đây vây xem và kính ngưỡng. Sưởng đế nhìn qua có vẻ khá là buồn bực.

Dọc đường có không ít cửa hàng, nhưng đều bán hoa cỏ. Hoa nào hoa nấy đều đẹp vô cùng, hương thơm vấn vít khắp nơi, thấm sâu vào ruột gan con người.

Cuối phố mọc lên một tòa đài cao sừng sững, đằng sau là một khu đình viện sâu thẳm tĩnh mịch. Trên tường viện cũng trồng đầy loài hoa lá đỏ hoa đen kia, rực rỡ như ngọn lửa cháy lan ra đồng cỏ đốt trên tường.

Đây là Phượng Nhã đài và Hoàng cung?

Sửng đế nhếch môi cười trào phúng.

Lúc này, cửa chính của đình viện mở rộng, hai đội binh lính từ trong đi ra, trong tay cầm mâu gổ(*). Những binh lính này cũng mảnh mai như dân chúng, người như cắt ra từ giấy, mỏng manh gầy yếu.

(*)Mâu: Cái giáo, một thứ binh khí cán dài có mũi nhọn.

Sửng đế bật cười không hề khách khí. Những người này đúng là không thể so sánh với đội Ngự Lâm quân của hắn.

Người cuối cùng bước ra là một vị nam tử dung mạo thanh tú, hơn hai mươi tuổi, đầu đội vũ quan, mặc áo bào trắng, cổ áo thêu loài hoa lá đỏ hoa đen kia, thân thể cũng gầy nhỏ, tà áo khẽ tung bay theo những bước chân của ngài ta, nhìn qua rất điềm tĩnh phóng khoáng, trông như người cõi tiên.

Đây là Quốc vương Phù Sơ?

Cơ thể và trang phục này đương nhiên không thể nào so sánh với Sửng đế, ngược lại khá giống Huyền Vũ. Vì vậy, nụ cười trên mặt Sửng đế càng sâu hơn, chấp tay nhìn người nọ, vẻ kiêu căng trào phúng lộ rõ không thềm che giấu.

Ngài ta quả nhiên là Quốc vương Phù Sơ, bước tới trước mặt Sửng đế ôm quyền cười: “Bệ hạ từ xa đến, tiểu vương thất nghênh(*)”.

(*)Thất nghênh: xin lỗi không hầu chuyện được (lời nói khách sáo), nói chung đại loại là kiểu nói khách sáo là xin lỗi vì tiếp đón chậm trễ ý.

Sửng đế dung mạo xuất chúng, cao lớn rắn rỏi, đứng trước Quốc vương Phù Sơ quả thật là ngọc thụ lâm phong, khí vũ bất phạm, đối lập hẳn với vẻ gầy yếu của Quốc vương Phù Sơ, trông như đức vua và quan huyện.

“Quốc chủ khách sáo rồi. Trẫm nghe nói Phù Sơ có không ít bảo vật quý hiếm, nhất thời nổi hứng nên mới vòng đường đến xem một chút.”

Quốc vương Phù Sơ cười nhẹ: “Trên đảo chẳng qua chỉ có ít cây cỏ hoa lá mà thôi.”

Hai người khách sáo nói qua đáp lại, Quốc vương Phù Sơ liền mời Sửng đế lên Phượng Nhã đài.

Cái gọi là Phượng Nhã đài chính là một nhà mái bằng hai tầng, trên đỉnh đài xây một lầu các linh lung. Một cái cây cực cao, cành lá sum suê, như một chiếc ô khổng lồ che kín cả tòa lầu, tuy là giữa trưa mà Phượng Nhã đài lại bóng râm bao phủ, gió mát phát phơ.

Hai bên nam bắc đặt mấy chiếc bàn dài màu đen. Quốc vương Phù Sơ dắt theo quốc sư và mấy vị như là đại thần đến ngồi ở cánh nam, Sửng đế dắt theo Nguyên Chiêu, Dung Sâm, Huyền Vũ, Hướng Quân đến ngồi ở cánh bắc.

Quy cách tiếp đãi sơ sài khiến Sửng đế ghen không ra lời, một nghìn quân Ngự Lâm căn bản không có chỗ đứng, không thể làm gì khác là đứng chờ trên đường cái dưới đài. Lúc này mặt trời cực thịnh, bọn họ lại mặc áo giáp vừa dày vừa nặng, ta rất lo bọn họ sẽ bị cảm nắng.

Sau khi mọi người an tọa, mười mấy vị thiếu nữ xinh đẹp yểu điệu đi lên, bàn tay trắng nõn như ngọc bưng một chiếc đĩa được chế từ vỏ sò, bên trong không biết là món gì mà xanh mơn mớn, cảnh xuân như hiện ra, trông cực kỳ bắt mắt.

Những thiếu nữ này còn mảnh mai thon thả hơn cả những nam tử kia, tất cả đều thướt tha lả lướt, eo nhỏ không đủ một nắm tay, dường như chỉ cần một hơi thở cũng có thể thổi bay được.

Hơn một tháng ăn đồ khô trên thuyền, vậy nên từ lúc lên bờ ta đã luôn mong có thể ké chút hào quang của Sửng đế mà được ăn một bữa cao lương mỹ vị.

Nhưng đến khi những thiếu nữ kia đặt đĩa xuống, ta nhìn qua, lập tức tụt hết cảm xúc.

34. Chương 33

Chương 33

Edit: ichikazumi

Một đĩa cỗ.

Bụng ta thất vọng sôi ùng ục. Đạo đãi khách của Quốc vương Phù Sơ thật khiến người ta không biết nói gì hơn. Dù gì chúng ta cũng là khách phương xa, đáng ra cũng nên thiết đãi ít thịt chứ.

Ta thất vọng cũng chỉ kêu thảm trong bụng mấy tiếng, Sưởng đế bên kia lại không chấp nhận được, vỗ bàn: “Quốc vương thế này là có ý gì?”

Đoán chừng đây là lần đầu tiên trong đời hắn bị chiêu đãi thấp kém thế này, nổi trận lôi đình cũng là phản ứng bình thường.

Quốc vương Phù Sơ vẫn cười yếu ớt như cũ, không nhanh không chậm nói: “Bệ hạ, trên đảo ta không trồng ngũ cốc lương thực, vậy nên mọi người trong nước đều lấy hoa cỏ làm thức ăn. Đây là món ăn quý tiêng nhất của nước ta, tên là lục tố, vị thơm ngọt như thịt bằm, hơn nữa còn có thể thanh lọc dạ dày, mời bệ hạ nếm thử.”

Sưởng đế hoàn toàn không có vẻ muốn ăn, nhìn chằm chằm cái đĩa, nửa tin nửa ngờ.

Ta thật sự đang rất đói bụng, tò mò nhắc đĩa gấp một cọng cỏ bỏ vào miệng.

Cọng cỏ không hề tằm thường chút nào, khoảnh khắc nó chạm đến đầu lưỡi, ta chấn động.

Đời ta chưa từng được ăn mỹ vị nào như thế này, vậy nên không thể miêu tả mùi vị của nó, chỉ biết là từ môi lưỡi đến cổ họng đều như được tắm trong nước ngọt, không chỗ nào là không ngọt thơm ngào ngạt.

Ta tranh thủ thời gian nói với Mi Vũ: “Ăn ngon cực kỳ, muội nếm thử đi.”

Mi Vũ nghe ta, cũng gấp một cọng cỏ bỏ vào miệng, trong nháy mắt, mặt mày nàng sáng bừng.

“Quá tuyệt vời. Có vị trà ngọt trong, có hương thịt ngào ngạt, có rượu hương đậm đà, béo mà không ngấy, mát mà không nhạt. Món ăn này ngon quá, nếu kết hợp với một món canh nữa thì hoàn hảo không gì bằng.” Mi Vũ là một chuyên gia ăn uống, ăn xong còn có thể bình luận.

Quốc vương Phù Sơ khẽ mỉm cười: “Cô nương nói rất hay, món ăn này đúng là còn có một vị canh xứng đôi, tên là hồng vụng.”

Lúc này, thị nữ lại bưng một chén canh tiến lên.

Chén canh màu trắng, trông qua thì như ngọc như sứ nhưng đặt xuống trước mặt mới biết là không phải, màu này là do chén được chạm trổ từ xà cừ trắng, trắng trong vô ngần, sáng như trân châu. Bên trong chén đựng một loại canh màu đỏ nhạt.

Màu canh này y như sắc đỏ thẹn thùng trên gương mặt thiếu nữ, thanh lệ đến say lòng người. Một mùi hương dịu dàng xộc thẳng vào mũi, tựa như hương thơm của đôi môi anh đào của thiếu nữ, khiến người ta không cảm lòng được muốn được thưởng thức.

Mi Vũ tỉ mỉ nhấp một miếng, khen không dứt miệng.

Sưởng đế cuối cùng cũng nhắc đĩa, gấp một miếng lục tố.

“Còn nữa không?” Mi Vũ quen thẳng thắn, uống xong hồng vụng liền mắt sáng long lanh nhìn Quốc vương Phù Sơ.

Quốc vương khẽ mỉm cười, “Còn một món nữa”.

Mọi người chờ mong.

Thị nữ bưng lên một đĩa hoa.

Các cánh hoa mang đủ màu sắc sặc sỡ, hình dáng và màu sắc đều khác nhau, ghép lại thành một đóa hoa rực rỡ lộng lẫy nở rộ trên đĩa xà cừ trắng, hình dáng phức tạp mà hài hòa, màu sắc đẹp đẽ mà phong phú, mọi mặt đều ở mức tuyệt vời nhất. Ta nghĩ, dù thế gian này có vô tận tinh hoa đất trời thì chắc cũng không thể tự nhiên sản sinh ra thêm một loài hoa nào được như thế này nữa.

Mỗi một cánh hoa đều có một hương vị khác nhau, mỗi cánh mỗi vẻ, tuyệt không trùng lặp, cuối cùng hợp lại thành một dư vị đặc biệt ở trong miệng, ý vị tuyệt vời, dư âm không dứt.

Không biết là do Quốc vương nước này nghèo hay hẹp hòi, chỉ cho lên một đĩa cỏ, một bát canh và một đĩa hoa liền không có động tĩnh gì nữa.

Đây là bữa ăn văn nhã nhất ta được ăn từ khi sinh ra đến giờ, cũng là bữa đói nhất.

Chút hoa cỏ này vào bụng xong sau một thoáng là chỉ như mây khói.

Sửng đế vẫn chưa thỏa mãn nhìn mấy vị thị nữ kia, đáng tiếc các cô nương xinh đẹp ấy vẫn đứng yên sau lưng Quốc vương Phù Sơ, hoàn toàn không có ý định động người đi bưng đồ tiếp.

“Không còn nữa ă?” Mi Vũ rất trực tiếp, đại diện cho toàn thể hỏi luôn Quốc vương Phù Sơ vấn đề mà mọi người đều thấy khó mở miệng.

Sửng đế tặng nàng ánh mắt tán dương.

Quốc vương Phù Sơ hình như hơi ngại: “Thật ngại quá, nước Phù Sơ ta nhỏ, cũng không tích trữ lương thực, lục tổ phải ngày mai mới có thể ra lá mới, hồng vừng cũng phải ngày mai mới có thể nở hoa mới.”

Mọi người nhìn nhau, thế này chẳng phải nếu ở lại thì cơm tối cũng sẽ không được ăn ư?

Sửng đế xưa nay hẹp hòi hơn người khác nhiều, nghe vậy hừ lạnh: “Ý Quốc vương đây là muốn tiễn khách?”

Quốc vương Phù Sơ đáp: “Bệ hạ nghĩ nhiều rồi. Hoa cỏ không giống lương thực, có thể tích trữ lâu dài. Tiểu vương nghe nói bệ hạ đến nên đã cho thu thập hết toàn đảo nhưng tiếc là chỉ còn lại chút thức ăn này, mong bệ hạ rộng lòng bỏ qua cho.”

Mi Vũ lại hỏi: “Sao mọi người không trồng lương thực ngũ cốc?”

“Trồng lương thực ngũ cốc sẽ phải lao động tay chân, trong khi hoa cỏ là tự nhiên mà có, cần gì phải phí tâm phí sức.”

Mọi người lại nhìn nhau, thì ra không phải là trên đảo không thích hợp trồng trọt lương thực ngũ cốc, mà là người Phù Sơ lười phải làm việc. Nguyên nhân này đúng là ngoài tầm đoán, mọi người im bặt.

Mi Vũ nhún mày: “Nhưng chỉ ăn hoa cỏ thế này thì làm sao no được?”

Giờ ta mới hiểu được tại sao con người nơi này đều thon thả mảnh khảnh thế, thì ra là đói.

Quốc vương Phù Sơ nhún miệng cười: “Trong trăm tiên mộng có mọi món ăn ngon, muốn ăn bao nhiêu cũng được, sẽ không đói, cũng sẽ không béo phì, ăn xong không phải rửa bát đĩa, cũng không phải phí công làm lụng, càng không cần khổ cực đi trồng trọt.”

Mọi người trợn mắt há mồm.

Sửng đế hỏi: “Trong trăm tiên mộng muốn gì là có vậy?”

“Đúng vậy. Mọi suy nghĩ trong nội tâm đều có thể thực hiện được. Nhà cửa cao sang, sơn hào hải vị, vàng bạc châu báu, công danh lợi lộc, thê thiếp xinh đẹp, nhân duyên mỹ mãn.”

Mi Vũ nhún chặt mày: “Nhưng mà, thứ trong mộng thì làm sao có thể coi là thật?”

Nàng ta cười nhìn nàng: “Ở trong mộng người sẽ cảm thấy tất cả đều là thật.”

“Tất cả đều chỉ là hư ảo.”

“Càng hư ảo càng diễm lệ, càng khiến người ta trầm mê.” Nụ cười và giọng nói của ngài ta cũng nhuốm màu hư ảo, âm thanh mơ hồ êm ái, dường như có thể đầu độc người ta.

Mi Vũ lắc đầu: “Lý luận của Quốc vương ta không tán thành. Thật giả đối lập nhau, hư ảo chung quy mãi mãi không thể trở thành sự thật.”

“Ảo hay thật thì cũng chỉ như một giấc mộng cuộc đời, ai có thể phân rõ?” Ngài ta mỉm cười, trong mắt hiện lên sự mờ mịt mà say mê, như ánh trăng phản chiếu trên mặt nước.

Sửng đế cắt ngang cuộc bàn luận của hai người, hỏi: “Có thể để trầm xem trầm tiên mộng một chút không?”

Quốc vương Phù Sơ chỉ đầu tường Phượng Nhã dài: “Đó chính là trầm tiên mộng.”

Thì ra loài cây đồ rực này chính là trầm tiên mộng, ta tưởng thứ quốc bảo như thế phải giấu kỹ không lộ, vạn không thể ngờ lại được trồng khắp nơi thế này. Nhưng ngắm lại cũng có thể hiểu được, người người nơi này đều lấy mộng mà sống, trầm tiên mộng đương nhiên càng nhiều càng tốt.

Sửng đế tỏ ra kinh ngạc: “Đó là trầm tiên mộng? Sao không ngửi thấy mùi gì?”

“Hoa này đêm xuống mở nở rộ tỏa hương.”

“Có thể tặng trầm mấy cây không?”

Quốc vương Phù Sơ cười không phải(*): “Không phải tiểu vương không chịu, chỉ có điều hoa này nếu rời khỏi Phù Sơ sẽ chết.”

(*) Không phải: Lòng bất an, cảm thấy đối xử với người khác không phải, ý nhẹ hơn “áy náy” một chút.

Sửng đế ồ lên, thán nhiên, “Vậy thì tặng trầm hai con Mộng Mô?”

Sắc mặt Quốc vương Phù Sơ càng áy náy: “Mộng Mô chỉ thích ăn mộng đẹp, nếu tặng cho bệ hạ nó sẽ không có đủ mộng đẹp để ăn, cuối cùng sẽ đói chết.”

Sửng đế không vui: “Quốc chủ làm sao biết trầm không có mộng đẹp để cho nó ăn?”

Quốc vương Phù Sơ cười nhàn nhạt: “Sống ở đời luôn có vô số phiền não, lo lắng, ngày nghĩ gì đêm mơ nấy, đương nhiên sẽ không có nhiều mộng đẹp. Chỉ có dựa vào hương thơm của trầm tiên mộng để đi vào giấc mộng thì mới có thể có được mộng đẹp trần gian.”

“Trầm không tin.”

“Bệ hạ nghỉ lại trên đảo một đêm sẽ biết tiểu vương có nói quá sự thật hay không.”

Sửng đế cười thấp trầm, đứng dậy, “Có qua mà không có lại thì thật khiếm nhã, tối nay mời Quốc chủ lên thuyền rồng của trầm dự tiệc, thưởng thức chút mỹ vị của thiên triều ta.”

Quốc vương Phù Sơ cũng không khách sáo từ chối, chấp tay đáp tạ: “Đa tạ ý tốt của bệ hạ, tiểu vương ngưỡng mộ cảnh vật thiên triều đã lâu.”

Sửng đế dẫn mọi người về lại thuyền, sai bảo Hướng Quân: “Chuẩn bị chu đáo dạ tiệc tối nay.”

Nắng chiều sắp lặn vào lòng biển, trên mặt biển xanh ngắt chỉ còn sót lại một vệt sáng dài, treo giữa biển và trời.

Dạ tiệc được tổ chức ở lầu ba của thuyền rồng.

Quốc vương Phù Sơ vẫn khoác mình trong bộ áo bào trắng rộng, đi cùng ngài ta là quốc sư của Phù Sơ và mấy thị vệ.

Và một thiếu nữ có ôm một chậu hoa trước ngực.

Nữ tử này mặc quần dài màu đỏ, sắc như nắng chiều, dung mạo mỹ lệ, càng nhìn càng đẹp. Nhưng tất cả vẻ đẹp của nàng ta cộng lại cũng không sánh bằng đóa hoa trước ngực nàng ta.

Trầm tiên mộng đen đã nở phân nửa, từng tầng cánh hoa tựa như tham muốn mở rộng trong đêm đen, nửa tỏ nửa mơ.

Sửng đế hứng thú nhìn chậu hoa: “Quả là một đóa kỳ hoa.”

Quốc vương Phù Sơ chấp tay đáp: “Tiểu vương cố ý mang tới để tới nay bệ hạ có một giấc mộng đẹp.”

Sửng đế cười qua xoang mũi: “Trẫm không có hứng thú với những thứ hư ảo, thứ trẫm muốn là những thứ có thể nắm trong lòng tay, ví dụ như, viên dạ minh châu này chẳng hạn.” Sửng đế giơ tay chỉ viên dạ minh châu treo trên xà lầu, đó là viên dạ minh châu Giao nhân kia ném tới chỗ Sửng đế đêm nọ, lấp lánh sáng ngời.

“Hoặc như những cao lương mỹ vị này, có thể hưởng dụng thỏa thích mà không cần đến việc phải tự an ủi bằng ảo tưởng ở trong mộng.” Sửng đế lại chỉ vào những món ngon đầy bàn, ống áo phất một cái, nụ cười tự đắc mang đầy ý châm chọc.

“Hoặc như những binh lính thiết giáp này, có thể mở rộng biên giới lãnh thổ, tung hoành thiên hạ.” Sửng đế lại chỉ vào Nguyên Chiêu, Hưởng Quân, Liên Dục và các tướng sĩ, vẻ mặt càng thêm kiêu căng tự phụ.

“Hoặc như nữa là những mỹ nữ dung mạo như trăng này, có thể thật sự chạm vào, ôm lấy.” Sửng đế đột nhiên vươn tay kéo Mi Vũ vào lòng, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve gò má của nàng, tựa như đang giám định và thưởng thức một đóa hoa hiếm có trên đời, một bảo vật vô cùng trân quý.

“Người xem, da dẻ nàng ta trắng mịn cỡ nào, ngay cả dạ minh châu cũng không được sáng đẹp sánh bằng. Còn đôi mắt sáng này, quyến rũ như sóng xuân, khiến người chỉ muốn đắm chìm.”

Sắc mặt Mi Vũ kịch biến, cứng đờ tại chỗ.

Tim ta nảy lên, hẳn định làm gì?

Sửng đế quay đầu cười: “Trong mộng của người cũng có những nữ tử quyến rũ, xinh đẹp như thế này ư?”

Quốc vương Phù Sơ đáp: “Có.”

Sửng đế cười khế, hỏi: “Có thể ôm nàng, hôn nàng, có thể khiến nàng sinh con dưỡng cái cho người?”

Quốc vương Phù Sơ không trả lời.

Sửng đế cười hả hê: “Người xem, đây chính là điểm khác nhau giữa hư ảo và chân thực. Nếu trẫm đem nàng ta tặng cho người, người sẽ tiếp tục hoang tưởng ở trong mộng hay là yêu thương con người tồn tại chân thật này?”

Quốc vương Phù Sơ nhìn Mi Vũ, trong mắt toát lên vẻ ái mộ: “Nữ tử mỹ lệ thế này tiểu vương đương nhiên sẽ yêu mến như trân bảo.”

“Vậy trẫm tặng nàng ta cho người, có phải người sẽ có thể vứt bỏ trầm tiên mộng?” Giọng của Sửng đế đầy khiêu khích mê hoặc.

Sắc mặt của Mi Vũ trắng bệch trong nháy mắt.

Ngực ta nảy điên cuồng, hẳn định đẩy Mi Vũ cho Quốc vương Phù Sơ ư?

35. Chương 34

Chương 34

Không! Ta tuyệt đối không thể để Mi Vũ ở lại tha hương trên hòn đảo cô độc này.

Quốc vương Phù Sơ kinh ngạc, tựa đang suy nghĩ lại tựa không thể tin, được sung mà kinh.

Tình thế nguy cấp, Mi Vũ lúc này đã sắp bắt tỉnh đến nơi, lòng ta loạn như ma. Đột nhiên, Nguyên Chiêu đứng dậy khỏi bàn tiệc, khom người nói: “Xin bệ hạ thứ tội, thần và nàng ấy đã từng có thân thiết da thịt.”

Sửong đế chập chập quay đầu.

Nguyên Chiêu quỳ một chân xuống: “Xin bệ hạ trách phạt.”

Nguyên Chiêu thản nhiên cúi mắt, ta không thấy được gợn sóng trong mắt hắn.

Mi Vũ chăm chú nhìn hắn, trong mắt chậm chậm nổi lên một tầng hơi nước, tựa như một kẻ bị lạc nơi đất khách quê người cuối cùng cũng mong được một cánh buồm về từ vạn dặm khói sông. Ta cũng như thế, lòng cảm kích hắn không kém gì Mi Vũ. Ta bội phục dũng khí của hắn, cảm kích sự giải vây của hắn, nhưng ta rất lo lắng Sửong đế sẽ trách phạt hắn thế nào.

Sửong đế lại cười, “Người xem, đây là Thần Uy tướng quân bất khả chiến bại của thiên triều ta, hắn cũng thích nữ nhân chân thực, có thể tùy tiện ôm vào ngực, bất kể trong mộng ngoài mộng, bất kể ban ngày ban đêm. Về đẹp của sự chân thực có thể không sánh bằng về đẹp của hư ảo, nhưng nó có thể nắm giữ, có thể có được, đây là thứ hư ảo vĩnh viễn không thể sánh bằng.”

“Bệ hạ nói phải.”

Sửong đế cười ngạo mạn: “Nếu trăm là người, trăm sẽ hủy diệt toàn bộ trăm tiên mộng trên đảo. Dân chúng trăm mê hư ảo, muốn gì cũng không cần kẻ làm quốc vương như người cho, tự cấp tự túc, trong mộng đều có, cần gì phải dựa vào người, kính ngưỡng người, phục tùng người... Kẻ làm quốc vương như người, sớm muộn cũng sẽ bị bãi bỏ. Thật ra thì bây giờ người cũng chỉ là kẻ hữu danh vô thực mà thôi.”

Rõ ràng Sửong đế đây không phải là mời khách tới mà là lấy khí thế quân vương của hắn để giáo huấn Quốc vương Phù Sơ.

Quốc vương Phù Sơ nâng một ly rượu đưa đến bên môi, vẫn bình tĩnh lãnh đạm như thường, chẳng qua là nét cười nơi khóe môi đã biến mất.

“Bệ hạ, người xem, trăm tiên mộng nở kia.” Lời của Dung Sâm làm chuyển hướng tầm nhìn của mọi người, hóa giải sự khó xử cho Quốc vương Phù Sơ.

Ánh mắt mọi người đồng loạt rơi vào đóa hoa. Cánh hoa màu đen từ từ mở ra, long trọng hoa lệ, uyển chuyển miên man, như lưới tình mở ra trong bóng đêm. Một luồng khói trắng nhàn nhạt tỏa ra từ nhụy hoa màu đen, hương thơm thoang thoảng truyền tới, dần dần, hương thơm này càng lúc càng nồng, khoang thuyền như chìm trong sương mù.

Làn sương mờ ảo bao phủ cả thuyền rồng. Trong khoảnh khắc, không có một ai lên tiếng, không có một ai cử động, tất cả đều tựa như dừng lại, mọi người nhắm mắt, như ngủ say, lại như trầm tư.

Mọi chuyện xảy ra lặng lẽ không một tiếng động, nhanh cũng chỉ là trong nháy mắt, khắc trước Mi Vũ còn rối loạn cúi đầu, giờ lại đã gục trên bàn rơi vào mộng cảnh.

Trong khoang thuyền im lìm như chết, ngoài ta và Dung Sâm, tất cả mọi người đều đã nhập mộng.

Quốc vương Phù Sơ nhìn ta và Dung Sâm qua cổ bàn dài, kinh ngạc, “Sao các người không nhập mộng?” Hắn lặng lẽ đứng dậy, động tác chậm rãi nhẹ nhàng lại như hàm ẩn một luồng sức mạnh sẽ bộc phát bất cứ lúc nào.

Mấy người hầu ngài ta mang tới nhanh chóng vây quanh Sửong đế, cúi đầu lưng trối chặt Sửong đế lại.

Ta đột nhiên cảm thấy sợ hãi. Dung Sâm kéo tay ta lại, tay hắn thon dài, ấm áp hữu lực, vô hình khiến người ta cảm thấy có thể yên tâm dựa dẫm.

Quốc vương Phù Sơ cởi áo khoác ra, bên trong là một thân áo đen bó sát người, trông như vảy cá, tỏa ra ánh sáng óng ánh. Vị quốc sư kia cùng mấy người hầu theo cạnh cũng đồng loạt cởi áo khoác, cũng cùng là bộ quần áo màu đen giống nhau như đúc, bọc kín thân thể gầy gò của bọn họ, giương cung bạt kiếm.

Quốc vương Phù Sơ vươn tay đến bên hông, một đạo ánh sáng lạnh vụt qua, nhuỷển kiếm như rắn bay tới.

Trong tay Dung Sâm bay ra một đạo ánh sáng bạc, đó là một chiếc thìa bạc(*).

(*) : Đúng là thìa chứ ạ?

Chiếc thìa đánh vào nhuyễn kiếm, mũi kiếm bị bật ra vang lên mấy tiếng nhỏ, như hạt mưa gõ vào ngói ngọc.

“Đi mau.” Dung Sâm kéo ta vội vàng xuyên qua song cửa sổ. Ta không hề biết hắn có võ công. Hắn lúc này như một con chim đêm bay thẳng lên không, mũi chân điểm qua lan can, vọt thẳng lên gác lá.

Gác lá là nơi mà Sưởng để lên xem mỗi ngày, cửa sổ bốn phương đều mở rộng, có thể nhìn thấy những thuyền khác theo sau thuyền rồng cũng đều im ắng không một tiếng động. Sương trắng phủ kín khoảng không gian này, lượn lờ tràn tới từ trên đảo, không biết có bao nhiêu đóa trầm tiên mộng đang nở rộ trong đêm, mùi hương nồng nặc thổi tới liên miên. Cả đội thuyền đều đắm chìm trong mộng.

Dung Sâm đứng trên gác lá từ trên cao nhìn xuống, gió biển thổi bay tà áo hắn, bông bành như tiên. Chẳng biết từ lúc nào, trong tay hắn đã có một ống tiêu xanh ngọc. Ánh trăng rọi lên gương mặt tuấn tú vô ngần của hắn, không nhìn ra một tia hốt hoảng hay sợ hãi.

Quốc vương Phù Sơ đuổi đến, đập lan can bay vọt lên, nhuyễn kiếm như ánh chớp bay nghiêng tấn công đến. Dung Sâm từ trên cao nhìn xuống, mũi chân bay lên, đá văng nhuyễn kiếm trong tay ngài ta.

Ngài ta rơi xuống boong thuyền, ngược đầu, kiếm chỉ Dung Sâm: “Sao các người lại không ngủ say nhập mộng?”

Ánh trăng thanh lạnh rọi trên thân kiếm, như kết nên một tầng băng sương.

“Bởi vì ta và nàng là người đã được mở ra thiên tri.”

Dưới ánh trăng, hắn giống như một thiên thần, áo bay phấp phới, dung nhan cao quý. Ống tiêu trong tay sáng bóng.

“Ta mưu tính hết thảy, duy nhất lại không tính đến cái này. Nhưng coi như ngươi thoát được cũng không sao, chỉ cần bắt được Sưởng đế, ta sẽ hiệu lệnh được toàn bộ đội thuyền, bao gồm cả ngươi.”

“Ngài hình như đã lầm một điểm rồi, cả thuyền này chỉ có mình ta có tinh đồ đi biển, biết cách đi đến Thập Châu Tam Đảo.”

Quốc vương Phù Sơ lắc đầu, vẻ mặt tịch mịch: “Ta không đi Thập Châu Tam Đảo, trên đời này không có Thập Châu Tam Đảo. Tổ tiên ta lang bạt trên biển bao năm, cuối cùng không công mà về, không dám hỏi triều phục mệnh mà lạc bước ở đây. Thập Châu Tam Đảo chỉ là truyền thuyết.”

“Nó không phải truyền thuyết, chẳng qua là do tổ tiên của ngài không tìm được mà thôi.”

“Ta căm ghét những thứ hư vô mờ ảo này lắm rồi, ta đã ở trong mộng hưởng hết vinh hoa phú quý của nhân gian, thậm chí còn từng ở trong mộng lên Thiên Đình sống cuộc sống thần tiên, nhưng, chẳng qua cũng chỉ đến thế.”

Ngài ta đứng trên boong thuyền, bóng dáng đơn bạc như gió đến là đi, áo bào rộng phấp phật trong đêm như sóng gợn.

“Ta đã từng xem bộ sách của tổ tiên ta lưu lại, trong đó có viết về cuộc sống của con người thiên triều, hồng trần vất vả, vô tận tang thương, mọi người phải cực khổ lao động dưới nắng gắt, mặt trời mọc đi làm, mặt trời lặn về nghỉ, thu hoạch chút lương thực ít ỏi từ bùn đất dơ bẩn, thỉnh thoảng mới có thể được uống chút rượu kém, ăn được một miếng thịt bò,...”

“Đúng vậy, chúng sinh nơi ấy rất khổ cực, chỉ có kẻ đứng trên vạn người mới có thể có được cuộc sống sung sướng.”

“Ta rất muốn trông thấy cuộc sống ấy một lần.” Ngài ta khê nheo mắt, dường như đang kiếm tìm một giấc mộng nào đó.

Ta không nhịn được hỏi ngài ta: “Không phải ngài nói ở trong mộng là có thể thỏa mãn tất cả tâm nguyện sao? Có gì còn muốn đi trải nghiệm cuộc sống phàm tục?”

Ngài ta thở dài: “Đúng vậy, trong mộng có tất cả, nhưng mộng rồi sẽ tỉnh. Tỉnh lại sẽ là sự trống rỗng mờ mịt, cuộc sống dài như không có điểm cuối, không có gì đáng để người lưu luyến. Thậm chí người còn không biết vì sao mình lại sống, càng ngày càng tĩnh lặng, càng ngày càng lười biếng, càng ngày càng tuyệt vọng. Ở nơi này ngày và đêm là hai thái cực, ban đêm là Thiên Đường, ban ngày là Địa Ngục.”

Giọng điệu của ngài ta cô đơn mà thê lương, tựa như một ông lão cảm thấy mọi thứ đều đã vô nghĩa, cạnh bên bầu rượu tàn, hồi tưởng lại cuộc đời của chính mình.

“Đây là một nhà tù ảo mộng. Ta muốn rời khỏi đây, muốn trở lại nhân gian, muốn nhìn ngắm cuộc sống trần thế tầm thường. Nhưng ta không có cách nào rời khỏi nơi này, không có lương thực, không có thuyền bè, không có ai hiểu được tinh đồ, không có ai biết đường trở lại thiên triều. Có khi chợt có thuyền bè đi ngang qua, ta dốc hết tài phú trên đảo mà bọn họ vẫn không chịu mang ta lên cửa. Bọn họ thả mang thêm một cái bánh bao hay một bầu nước cũng không muốn mang theo một người, lãng phí tài nguyên có hạn của bọn họ. Người xem, lòng người bạc bẽo ích kỷ cỡ nào, mạng người hèn hạ như thế, thậm chí còn không bằng một cái bánh bao.”

“Ích kỷ là bởi vì bọn họ sợ chết. Nếu là ngài, ngài cũng sẽ như thế.”

“Đúng, ta cũng sợ chết, rất sợ một ngày nào đó sẽ chết ở trong mộng, vậy nên ta muốn rời khỏi nơi này.”

“Ngài bí quá hóa liều, chỉ vì muốn Sống để dẫn ngài đi?”

“Đúng thế. Ta sẽ không giết hắc, ta chỉ muốn ép hắc dẫn ta đi theo.”

“Ngài có thể cầu xin ngài ta, không nên uy hiếp ngài ta, ngài ta là vua của một nước.”

“Ta cũng là vua của một nước, sao ta phải cầu xin hắc? Ta biết hắc xem thường ta, đến cả người cũng thế ư?” Ngài ta cười lạnh, đột nhiên phi thân nhảy lên, trong tay trần ra một đạo ánh sáng bảy màu sáng chói, tựa như ánh sao đột nhiên vụt qua, đánh thẳng về phía Dung Sâm.

Dung Sâm vung tay, tay áo phát một cái, thu gọn luồng sáng kia vào tay áo.

Quốc vương Phù Sơ sợ hãi nhìn hắc: “Người chúng Thứ Thần Mang lại không việc gì?”

Ta không biết Thứ Thần Mang là gì, nhưng nếu Quốc vương Phù Sơ đã dùng đến cái này để đánh lén Dung Sâm, nó chắc hẳn là một loại ám khí hoặc độc vật cực kì lợi hại.

Ta không kìm lòng nổi lo lắng cho hắc, nhưng hắc ngăn ta ở phía sau, ta không nhìn thấy vẻ mặt của hắc, chỉ thấy được bóng lưng của hắc, cao gầy vững chãi, dường như có thể ngăn cản tất cả mưa gió bão bùng.

“Huynh có sao không?”

“Ta không sao.” Hắc không quay đầu lại, đáp rất dửng dưng.

Quốc vương Phù Sơ nắm chặt kiếm trong tay, dường như đang tìm thời cơ tấn công một lần nữa.

“Quốc chủ, ta khuyên ngài nên thả Sống để ra, rời khỏi nơi này ngay. Chuyện tối nay ta sẽ coi như chưa từng xảy ra, sẽ không nói cho ngài ta tất cả những gì ngài đã làm.”

“Không thể nào.” Ngài ta cắn răng vọt lên lần nữa, nhuyển kiếm trong tay lóe sáng, quần lấy Dung Sâm.

Dung Sâm chắn trước cho ta, ống tiêu trong tay như một trường kiếm ngăn cản mọi chiêu kiếm triển miên quỷ dị kia. Nhuyển kiếm và ống tiêu, hai vũ khí một cương một nhu, hóa thành hai đạo sáng một xanh một trắng trong đêm đen.

Ta chưa từng thấy Dung Sâm động thủ với ai bao giờ, thân thủ của hắc nhanh nhẹn không kém gì thể xuất đao của Nguyên Chiêu. Chẳng qua là hắc không giống một kẻ võ giả, mà động tác của hắc phiêu dật thông dong, không hề mang theo sát khí, chỉ tựa như một luồng gió vô thanh vô tức, hóa giải mọi hiểm nguy.

Quốc vương Phù Sơ rơi vào thế hạ phong, cả người rơi xuống boong thuyền.

“Nếu ngài không đi nhanh thì sẽ không còn cơ hội nữa.”

Dung Sâm cầm tiêu lên thổi, tiếng nhạc xa xăm bay lượn trong gió đêm, là từ khúc Giao nhân kia từng hát, uyển chuyển mà du dương, lại chất chứa sự ưu thương mơ hồ, bồi hồi quanh quẩn trên biển đêm, tựa như một nữ tử đang mong mỗi người thương đi xa trở về, khẽ khàng ngâm xướng khúc tương tư.

Quốc vương Phù Sơ cười lạnh: “Cho dù có là nhạc tiên trên trời thì cũng không thể khiến bọn họ tỉnh lại đâu.”

Tiếng tiêu vẫn vang lên không dứt, tựa như ánh trăng thê lương, xé tan tấm lưới hương mà trầm tiên mộng đã dệt thành.

Mặt biển vọng lại tiếng ca vang, là Giao nhân đang ca xướng. Dần dần, vô số Giao nhân tụ lại quanh thuyền rồng, hòa âm ngân nga, âm như đàn Không(*), hợp với tiếng tiêu, như tiếng ca trời.

(*) Đàn Không (): Loại đàn thời xưa, ít nhất có năm dây, nhiều nhất có hai mươi lăm dây.

Quốc vương Phù Sơ biến sắc: “Sao người biết tiếng hát của Giao nhân có thể đánh thức trầm tiên mộng?”

Dung Sâm buông ống tiêu xuống, lặng lẽ nhìn ngài ta: “Đây là cơ hội cuối cùng của ngài.”

Sắc mặt của Quốc vương Phù Sơ tái nhợt như tuyết: “Người có thể khiến Sưởng đế dẫn chúng ta đi không?”

“Ta không thể tự quyết. Nhưng ta có thể chỉ cho ngài một con đường.”

“Người nói đi.”

“Hủy diệt tất cả trầm tiên mộng.”

“Không, hủy diệt nó chúng ta càng không có chỗ nào để ký thác.”

“Lấy mộng mà sống không khác nào uống rượu độc để giải khát. Ngài ở trong mộng dễ dàng có được tất cả cực hạn khoái lạc của nhân gian, mọi thứ trên thế gian sẽ thành ra vô vị, cuối cùng không còn hứng thú với cuộc sống. Trầm tiên mộng mặc dù mang đến cho ngài đỉnh cao khoái lạc, nhưng cuối cùng lại mang đi thứ quý báu nhất của ngài.”

“Có được tất có mất. Ý nghĩa của sinh mệnh không nằm ở thời gian dài hay ngắn. Đối với một số người mà nói, thà rằng rực rỡ sáng chói oanh liệt một thời, cũng không nguyện lặng lẽ tan biến trong dài lâu.”

“Đúng vậy, lựa chọn của mỗi người là khác nhau, phần lớn người là trầm mê, nhưng ngài, ngài muốn thay đổi, đáng tiếc, trên đời này không có chuyện không làm mà được hưởng.”

“Bị hãm ở hòn đảo cô độc này, ngoài nằm mơ ra, ta còn có thể làm gì?” Nhuyễn kiếm của ngài ta vô lực rũ dưới thất lưng, dường như đã thu lại mọi dã tâm và dục niệm.

“Không có chuyện gì là không làm được, chẳng qua là ngài có chịu hay không mà thôi. Nếu ngài sẵn lòng, tất cả đều có thể làm được.”

Dung Sâm cất ống tiêu, “Ta cho ngài một bộ tinh đồ, nếu xin được Sưởng đế để lại một ít ngũ cốc làm hạt giống, chờ khi ngài có lương thực, có thuyền bè, học được tinh đồ rồi, ngài có thể đi đến bất cứ nơi nào ngài muốn.”

Dưới ánh trăng, dung nhan của hắn thanh nhã mà bình tĩnh, đáy mắt lóe lên ánh sáng rung động lòng người, “Hòn đảo này là nơi kết thúc của trầm tiên mộng, nhưng cũng là nơi bắt đầu của một giấc mộng khác. Khác biệt là, mộng trước vĩnh viễn chỉ là mộng, còn mộng sau, mộng ước sẽ trở thành sự thật.”

.

.

Tác giả có lời muốn nói: Cảm ơn bạn đọc đã ném địa lôi, rùa ta ngập tràn áy náy đã cấp tốc cập nhật rồi đây....

Chương sau viết về Mộng Mô và giấc mộng của mọi người, giải thích về cái chết của Minh Tuệ. Về phần Mộng Mô hình dáng thế nào, hoàn toàn là tưởng tượng của tôi, mong mọi người đừng khảo cứu. Che mặt!!!

Bạn có lời muốn nói: Chỉ đôi ba dòng múa may bay nhảy trong chương này mà bạn đã biết khả năng “kiếm hiệp” của bạn hạn hẹp cỡ nào. Những chỗ đao đao kiếm kiếm chắc chắn sẽ có phần sai sót. Mong bạn đọc thông cảm. Bạn đã cấp tốc bổ túc bằng bộ ebook Kim Dung toàn tập hơn 9 MB rồi đây

36. Chương 35

Chương 35

Edit: Ichikazumi

Đêm gió, Quốc vương Phù Sơ im lặng đứng trên boong thuyền, dung nhan gầy gò vừa tang thương vừa mệt mỏi.

Dung Sâm nhìn Giao nhân đang ngâm xương quanh bốn phía thuyền rồng, chậm rãi nói: “Bọn họ sẽ tỉnh ngay giờ, ngài mau quyết định đi.”

Quốc vương Phù Sơ như bừng tỉnh đại mộng, quay người chạy về phía khoang thuyền.

Ta vội hỏi: “Ngài ta định đi giết hay thả Sưởng đế?”

Dung Sâm than nhẹ: “Ngài ta sẽ không ngu ngốc như vậy, vũ khí và cơ hội duy nhất của ngài ta thật ra thì chỉ là một giấc mộng.”

Trong khoang thuyền lại vang lên tiếng nói qua đáp lại, xuyên qua khung cửa sổ, tất cả lại giống y như ban nãy, yến tiệc linh đình, cao lương mỹ tửu, khách chủ đều vui mừng.

Quốc vương Phù Sơ khoác trên mình bộ áo bào trắng thư thái, khiêm tốn cười ôn hòa, thanh nhuyển kiếm nằm trong áo ngài ta tựa như chưa từng rời khỏi vỏ. Vị quốc sư kia cùng mấy người hầu vẫn là dáng vẻ khiêm nhường tầm thường, cụp mi cúi mắt cười thuận theo, bộ áo đen bó sát người như vẩy cá kia đã nắp bóng trong chiếc áo ngoài rộng rãi, không nhìn ra một chút khác thường.

Hết thấy đều khôi phục nguyên dạng, khoảnh khắc vừa xảy ra trên gác lá này dường như chỉ là một đoạn thời gian từ một không gian khác xen vào.

Dung Sâm nắm tay ta xuống khỏi gác lá.

Dưới ánh đèn rực rỡ, trầm tiên mộng đen bung nở hoàn toàn.

Sưởng đế nâng ly rượu chăm chú nhìn đóa kỳ hoa ấy, có phần nghi hoặc, “Vừa rồi trầm đường như đã chìm vào một giấc mộng.”

Thần tử trong yến cũng rối rít phụ họa, đối với việc mình bất chợt nhập mộng cũng cảm thấy khó bề tưởng tượng.

Huyền Vũ nói: “Bệ hạ, vừa rồi thần cũng chìm vào một giấc mộng, không ngờ lại mơ thấy tiên cảnh Dao trì.”

Sưởng đế tỉ mỉ ngắm nhìn trầm tiên mộng, nói: “Đây đúng là chuyện lạ trên đời, một đóa hoa nhỏ vậy mà lại có thể khiến tất cả mọi người trên thuyền nhập mộng.”

Dung Sâm đi vào khoang thuyền, trông y như một vị tiên nhân đang đạp trắng đi dạo lại bỗng lạc vào một bữa thịnh yến chốn trần gian.

“Vừa rồi bệ hạ nhập mộng thực ra không phải chỉ vì một đóa hoa này, mà là do vô số trầm tiên mộng trên đảo đều đang nở rộ, hương thơm theo gió bay đến thuyền này nên mọi người mới nhập mộng.”

Sưởng đế nhìn ta và Dung Sâm, ngạc nhiên hỏi: “Sao các người lại ra ngoài?”

“Lúc nãy có nghe thấy Giao nhân xương ca nên chúng thần ra xem một chút.”

Sưởng đế nghiêng tai lắng nghe, loáng thoáng vẫn còn tiếng hát của Giao nhân từ đằng xa truyền đến, nhưng so với ban nãy thì nhỏ hơn rất nhiều, Dung Sâm đã ngừng thổi tiên nên họ cũng dần tản đi.

Sửng đế cau mày: “Quái lạ, tại sao đám Giao nhân đó lại cứ thích tụ tập ca hát dưới đêm trăng cơ chứ? Quốc chủ Phù Sơ có biết nguyên nhân chăng?”

Quốc vương Phù Sơ đáp: “Nghe nói hai mươi năm trước từng có một người cứu giúp thủ lĩnh của tộc Giao nhân. Người kia thích nhất là bài tiêu tên là “Trở về”, Giao nhân nọ liền vì muốn người đó vui mà học thuộc bài hát kia, thường ngâm xướng dưới đêm trăng, chắc là hy vọng người kia có ngày trở lại.”

Sửng đế cười ha hả: “”Xem ra nữ Giao nhân kia phải lòng kẻ cứu nàng ta rồi.”

Lòng ta ngẩn ra, Dung Sâm đã nói, là sư phụ đã cứu Giao nhân đó. Ta bất tri bất giác nhìn về phía Dung Sâm, hắn đang lẳng lặng cầm một ly rượu, khóe môi vương nét cười nhạt như gió xuân. Không trách được hắn vừa thổi lên bài tiêu kia, Giao nhân liền tụ lại.

Hai mươi năm chờ đợi, đối nguyệt ngâm nga bài tiêu người ấy thích nhất, chỉ vì trông mong người ấy trở về. Tình sâu như vậy, sợ là con người cũng không thể sánh được.

Đáng tiếc người – giao khác đường, đoạn tình duyên này đã định sẵn là một mối chưa cay không có kết quả.

Còn sư phụ, người có biết trên biển vẫn luôn có một phần chờ đợi đầy si ngốc này không?

Nhớ chàng mãi không về, người hao gầy, nhớ chàng mãi không về, trăng không sáng.

Hoan yển kết thúc, Quốc vương Phù Sơ cáo từ lên bờ.

Lúc này, trăng sáng treo cao, gió biển nhẹ nhàng khoan khoái, nơi xa truyền đến tiếng ngâm xướng nhẹ nhàng của Giao nhân, đậm như mây khói.

Sửng đế ngà ngà say, nét mặt nhu hòa ấm áp hiếm thấy.

“Bệ hạ, tiểu vương muốn xin một ít ngũ cốc giống, không biết bệ hạ có thể đồng ý hay không?” Quốc vương Phù Sơ chấp tay từ biệt, cuối cùng đưa ra yêu cầu này.

Ta rất vui vì ngài ta đã nghe lời khuyên của Dung Sâm. Mộng chung quy mãi chỉ là mộng.

Sửng đế tựa hồ có phần bất ngờ, trầm ngâm chốc lát chợt cười: “Sao, Quốc chủ muốn trồng lương thực trên đảo?”

“Tiểu vương muốn thử xem.”

Sửng đế cười sang sảng: “Thưởng qua mỹ thực thiên triều, Quốc chủ cuối cùng cũng biết đám hoa hoa cỏ cỏ và cái gọi là cao lương mỹ vị trong mộng kia của người chẳng qua cũng chỉ là hoa trong gương, trăng trong nước thôi rồi hử.”

Quốc vương Phù Sơ không bận tâm đến sự giàu có của Sửng đế, mỉm cười nói: “Sự thơm ngọt của hoa cũng không thua kém gì lương thực ngũ cốc, cái không đạt duy nhất chính là nó không thể cất giữ thành lương khô. Tiểu vương cầu xin một ít ngũ cốc chỉ là vì hy vọng một ngày kia cũng có thể ra biển viễn hành như bệ hạ, sang bên bãi phóng thiên triều.”

Sửng đế nghiêm nghị nói: “Lúc khởi hành ra biển trăm mang theo ba nghìn người, cần bao nhiêu lương thực, bao nhiêu nước dùng, Dung Sâm đã tính toán chính xác đến mỗi một phần mỗi một ngày của mỗi một người. Trên biển mênh mông, có vô số biến số và khả năng, biết đâu vì một trăm cân lương thực nếu hôm nay trăm để lại cho người mà có thể nhiều thêm một ngày sống của mọi người, rồi có thể vì một ngày này mà tìm được Thập Châu Tam Đảo. Ở trên biển, lương và nước không khác gì sinh mệnh và máu thịt, há có thể dễ dàng cho tặng?”

Nét mặt hắn như đang khiển trách một thuộc hạ, vô tình mà lạnh lùng. Sắc mặt Quốc vương Phù Sơ cực kỳ khó coi, trầm mặc không nói.

Sửng đế cười: “Chờ khi trăm trở lại nếu lương thực và nước uống còn đầy đủ thì trăm có thể mang theo các người về thiên triều. Các người yên tâm chờ ở đây đi. Nếu đã dựa vào mộng sống được mấy đời thì chắc cũng không ngại nhiều thêm một thời gian nữa đâu nhỉ, Quốc chủ nói phải không?”

Nét mặt tươi của của Sửng đế đầy tự phụ và nhạo báng, làm cho gương mặt của Quốc vương Phù Sơ càng thêm thất vọng u ám.

Dung Sâm chấp tay nói: “Bệ hạ, Phù Sơ có rất nhiều triệu nhan, loại được cao này có công hiệu cầm máu cực thần kỳ. Năm xưa Mạc Quy từng không ngại vạn dặm vạn tiền để cầu được nó, bệ hạ đừng ngại dùng ít ngũ cốc để đổi lấy ít cao triệu nhan. Thêm nữa, phía trước còn có Vũ Nhân, Nữ Tôn quốc, đến lúc đó có thể bổ sung thêm chút lương thực nước uống, để lại ít ngũ cốc không có gì đáng ngại.”

Sửong đế trầm ngâm: “Đã vậy, để lại năm cân.”

Năm cân lương thực, nếu là bình thường Sửong đế tự nhiên không đặt vào mắt, nhưng trước mắt nó lại quý như trân bảo, mà ở trong mắt Quốc vương Phù Sơ, nó càng là niềm hy vọng to lớn. Ngài ta nghe vậy liền lộ vẻ vui mừng, ôm quyền nói cảm ơn: “Đa tạ bệ hạ. Sáng sớm mai tiểu vương sẽ phái người đến dâng cao triệu nhan lên.”

Ta thâm vui mừng, có cao triệu nhan, hy vọng sống của Nguyên Chiêu càng nhiều thêm một chút. Hắn không thể bị thương, nhưng nếu gặp nguy hiểm, Sửong đế chắc chắn sẽ bắt hắn ra tay đầu tiên.

Quốc vương Phù Sơ dẫn người rời đi.

Mọi người đi theo sau Sửong đế lên thuyền nghỉ ngơi.

Mi Vũ cúi đầu đi bên cạnh ta, sắc mặt phấn hồng như một đóa hải đường rủ rờ.

“Muội sao thế? Vừa nãy mơ được mộng đẹp gì à? Cùng Dung Sâm hả?” Ta vốn chỉ định đùa một chút, nhưng khoe miệng lại như dính keo, khô cứng không kéo nổi một nụ cười.

“Không phải.” Nàng đỏ mặt không chịu nói, ánh mắt vô ý liếc qua Nguyên Chiêu.

Đúng lúc Nguyên Chiêu cũng đang nhìn nàng, trong nháy mắt, mặt hắn đỏ bừng, quần bách: “Ban nãy đã mạo phạm, mong cô nương tha thứ.”

Mi Vũ đỏ mặt: “Sao lại thế được. Nếu không phải nhờ có lời kia của Tướng quân, bệ hạ có thể đã bắt ta ở lại nơi này. Đa tạ Tướng quân đã trọng nghĩa cứu giúp, Mi Vũ vô cùng cảm kích.”

Một màn vừa rồi đích thực là cảnh anh hùng cứu mỹ nhân.

Ta không nhịn được trêu ghẹo Mi Vũ: “Thế muội có định lấy thân báo đáp luôn không?”

Nguyên Chiêu đỏ mặt tại chỗ, bóng lưng cao lớn rần rở nhanh chóng biến mất sau cầu thang.

Mi Vũ hờn dỗi trợn mắt lườm ta: “Tỷ bỉ ổi vừa thôi.”

Lên đến boong thuyền, mặt biển xa xôi lại mơ hồ vọng đến vài tiếng ngâm xướng của Giao nhân, tựa như tiếng nói mơ.

Ta không nhịn được nói khẽ: “Mi Vũ, muội biết không, nữ Giao nhân kia thích sự phụ, hai mươi năm rồi.”

Mi Vũ cười: “Sự phụ y thuật inh, lại tuần mỹ thú vị, nếu người trẻ đi hai mươi tuổi, có lẽ ngay cả muội cũng sẽ thích người ấy chứ.”

“Tuổi tác không phải là vấn đề.”

Mi Vũ lắc đầu, si mê nhìn mặt biển u tối: “Đương nhiên có là vấn đề chứ. Yêu một người là sẽ muốn cùng người ấy đầu bạc răng long cả đời. Thiếu hai mươi năm không gọi là cả đời. Thiếu một ngày cũng là tiếc nuối.”

“Nhưng mà là người thì luôn có chết trước chết sau, dù cho người ấy có cùng tuổi đi nữa.”

Mi Vũ sâu xa đáp: “Nếu chàng chết trước muội, muội sẽ đi theo chàng, đến trước đá Tam Sinh cùng nhau vãng sinh, đời sau vẫn cùng chàng ở chung một chỗ.”

Tình ấy rung động lòng người, không quá sinh tử thề hẹn. Lời nói của Mi Vũ khiến lòng người rung động đến tận tâm can.

“Vừa nãy muội mơ thấy...” Mi Vũ muốn nói lại thôi, mặt đỏ lên.

“Mơ thấy gì?” Ta vội vã hỏi, trong lòng tin chắc, giấc mộng của nàng nhất định có liên quan đến chuyện tình cảm, liệu có phải là Dung Sâm không?

“Trong mộng, muội mặc giá y đỏ thắm ngồi trong xe hoa. Nhưng lạ nổi là muội không biết người đến lấy muội là ai, chỉ biết chàng là một anh hùng cái thế, yêu muội như tính mạng. Lòng muội ngập tràn hạnh phúc như biển xanh bát ngát chờ chàng, người cùng muội ước hẹn trọn đời trọn kiếp(1) ấy.

Chàng nâng khăn của muội lên, đứng trước mặt muội, dáng hình cao lớn rắn rỏi như che kín ráng mây đầy trời.

Chàng không nói gì, chỉ nhìn muội. Từ trong mắt chàng, muội thấy được lời thề son sắt(2) rung động lòng người nhất trên cõi đời này. Trong lòng muội biết, đó là lời thề ước suốt đời suốt kiếp đều không xa không rời (3), là thứ mà bất kỳ ngôn ngữ nào trên thế gian này cũng không thể biểu đạt được.”

Cuối cùng nàng cũng nói về trầm tiên mộng của mình, âm thanh dịu dàng say sưa mà ấm áp, hẳn phải là gió xuân lướt qua cung đàn nơi đáy lòng mới có thể phát ra âm thanh ấy.

“Người đó là ai? Dung Sâm ư?” Cổ họng của ta hơi nghèn nghẹn, mỗi từ mỗi chữ nói ra đều thật khó khăn, hoàn toàn không có âm điệu lên xuống, như thể ao tù nước đọng. Chờ câu trả lời của nàng, trái tim ta như đang treo trên vách núi chênh vênh, bên dưới là bụi gai giăng đầy, gai như dao nhọn.

Nàng khẽ cúi đầu, sắc đỏ trong bóng đêm nhạt như phấn đào thoa trên má, “Không phải huynh ấy, muội cũng không biết là làm sao nữa, có lẽ là do Nguyên Chiêu đã cứu muội, vậy nên, người trong mộng của muội lại là ngài ấy.”

Nói đến đây, nàng khẽ cúi đầu, đôi mắt xinh đẹp lóe lên ánh sáng mơ màng ngây ngất, tựa như đang được uống thứ rượu thuần mỹ nhất trên đời, đang say sưa trong mơ mộng, không muốn tỉnh lại.

Trầm tiên mộng là một chiếc gương soi tỏ mong muốn chân chính trong đáy lòng. Thì ra, người kia trong giấc mộng của nàng, là Nguyên Chiêu. Ta rất bất ngờ, nhưng lại bỗng nhiên tỉnh ngộ.

Ái mộ của nàng đối với Dung Sâm là một đóa hoa quỳnh nở rộ, mỹ lệ tươi đẹp đến tận cùng, nhưng chẳng qua đó cũng chỉ là hình tượng của một giấc mộng phù hoa. Còn Nguyên Chiêu, đó là một vận mưa tưới nhuần dài không tiếng động, rả rích không ngừng, cuối cùng nước chảy thành sông.

“Sao muội lại mơ thấy ngài ấy cơ chứ, người muội thích rõ ràng là Dung Sâm cơ mà.” Nàng xấu hổ ôm kín mặt.

“Trầm tiên mộng là mặt gương soi tỏ trái tim của chính muội.”

“Tỷ có cảm thấy muội là kẻ một dạ hai lòng(4) không?” Nàng giơ tay lên chỉ, mặt càng xấu hổ bất an.

“Không, muội là cô gái chí tình chí nghĩa nhất trên đời này, có thể vì một người mà sống, cũng có thể vì một người mà chết.”

“Trong lòng muội bây giờ đang rất loạn, muội đi ngủ đây.”

Bóng đêm thật sâu, ta đứng trên boong thuyền không hề cảm thấy buồn ngủ.

Nàng yêu Nguyên Chiêu, tâm tình của ta chẳng thả lỏng hơn, ngược lại càng nặng nề.

Nếu trong vòng một năm không thể tìm được Thập Châu Tam Đảo, Nguyên Chiêu sẽ rời khỏi nhân thế. Mi Vũ mới vừa nói, nếu người nàng yêu đi trước nàng, nàng nhất định sẽ nối gót theo sau, cùng sang kiếp sau.

Lòng ta phiến loạn cực kỳ.

Biển cả đen kịt, mênh mông vô bờ. Thập Châu Tam Đảo trong truyền thuyết tựa như ngôi sao treo trên đỉnh đầu, gần ngay trước mắt lại xa tận chân trời.

Trên gác lái vang lên tiếng tiêu như có như không. Ta ngẩng đầu nhìn lại, Dung Sâm đang ngồi trên cửa sổ gác lái, quần áo bay bay, vẻ mặt khoan thai lãnh đạm.

Ta đi lên gác lái. Hắn quay đầu lại, ánh mắt sâu sắc tĩnh mịch như ánh sáng giao nhau của cả sao và trăng.

“Sao huynh còn chưa đi ngủ?”

Hắn đặt ống tiêu xuống, “Ta lo mọi người trên thuyền sẽ sa vào trầm tiên mộng lần nữa, vậy nên ngồi trên này dùng tiếng tiêu kéo Giao nhân tới ngâm xương.”

Ta nói xa xôi: “Thật ra thì làm một giấc trầm tiên mộng cũng không tồi, có thể thấy rõ trái tim của chính mình.”

“Nếu như nàng cũng có trầm tiên mộng, người trong mộng của nàng sẽ là ta chứ?” Hấn nắm tay ta, lặng lẽ nhìn ta, gió mát lùa qua kẽ tay, tựa như thời gian lặng lẽ trôi qua không tiếng động.

Ta không biết nên trả lời như thế nào.

Bởi vì có lúc, chính bản thân mình cũng chưa chắc đã hiểu rõ nội tâm của chính mình.

Ta cũng rất muốn biết, người ấy trong mộng của ta, liệu có phải là hấn không.

Đáng tiếc, ta và hấn đều là người không thể bị trầm tiên mộng mê hoặc.

Người người đều say chỉ ta tình, kỳ thực có phần tịch mịch.

.

.

Chú thích

(1)trọn đời trọn kiếp: (nhất sinh nhất thế)

(2)lời thề son sắt: : thề non hẹn biển; hải thệ minh sơn; lời thề son sắt; chỉ non thề biển

(3)

Suốt đời suốt kiếp: (vĩnh sinh vĩnh thế): Nếu dịch thì dù là “vĩnh sinh vĩnh thế”, hoặc chỉ có “vĩnh sinh”, hay chỉ có “vĩnh thế” thì cũng đều dịch chung là “vĩnh viễn, mãi mãi, suốt đời”, vẫn là “eternal, forever”. Nhưng theo mình thì một trong những cái hay của tiếng Trung chính là cụm từ bốn chữ, vậy nên tất cả những cụm từ bốn chữ xuất hiện trong truyện này mình đều sẽ cố để nguyên ý của nó sao cho phù hợp. ^ _ ^

Không xa không rời: (bất ly bất khí): Không xa cách, không rời bỏ.

(4)một dạ hai lòng: nguyên là (thủy tính dương hoa): dễ dàng thay đổi như dòng nước, lả lướt nhẹ nhàng như hoa dương, chỉ nữ giới tác phong tùy tiện hay tình cảm không chuyên nhất. [dieptuvi.wp]

37. Chương 36

Chương 36

Edit: Ichikazumi

“Không trả lời tức là ngầm thừa nhận rồi?” Hấn cười tình quái, nắm tay kéo ta vào trong ngực hấn.

“Ta không biết.” Ta chống tay lên ngực hấn, hơi bối rối, dưới lớp quần áo mỏng manh này chính là da thịt của hấn, lòng bàn tay truyền đến cảm giác ấm áp.

Hấn không buông tay nhưng cũng không ôm chặt, chỉ nhẹ nhàng bao quanh ta, dịu dàng thanh nhã cười khê: “Được ở cùng nàng ngay lúc này đây chính là trầm tiên mộng cảnh của ta.”

Ánh mắt của hấn sáng như sao thần, con ngươi đen đặc dẹt thành một tấm lưới tinh mịn không kẽ hở, khe nhắm nhìn là như rơi vào biển cả vô biên. Tiếng sóng vỗ rì rào cũng không sánh bằng tiếng sóng trào gào thét nơi đáy lòng ta, tất cả những gì gọi là bình tĩnh thông dong đều bỏ ta mà đi, như sóng lớn đi đông không thể vãn hồi.

Khoảnh khắc ta mơ mơ màng màng, hấn cúi đầu.

Đây là lần thứ hai hấn hôn ta, không giống lần đầu tiên vừa chạm vào đã tách ra, nghiêm túc quả quyết, sâu thẳm miên.

Ta quên từ chối, đắm chìm trong ảm áp, chìm chìm nổi nổi, như lá rụng về cội, buồn đơn về bến.

Hắn nhìn sâu vào mắt ta: “Ta không nói đùa, lần đầu tiên không phải, lần này cũng không phải.”

Ta si mê nhìn hắn.

Ánh trăng ánh sao tôn nhau lên rực rỡ, trên người hắn như được bao phủ bởi một vòng sáng mờ, áo quần bay bay trong gió biển, tự nhiên phóng khoáng.

Sự chân thực của giờ khắc này như mộng như ảo, mỹ mãn trong thực tại vươn tay là có được, hơn xa ảo mộng hư vô như có như không kia nhiều.

Đây là trầm tiên mộng cảnh của hắn, cũng là của ta.

Tựa vào vòng tay hắn, ta lần đầu tiên cảm thấy mình và hắn tâm ý tương thông, vòng ôm sau lưng này quen thuộc đến thế, tựa như đã ngã vào nhau một đời một kiếp.

“Nàng trông kìa, đó chính là mộng mô.”

Ta nhìn theo tay hắn chỉ, thấy trên boong thuyền có một con thần thú nhỏ. Nó có hai cái sừng dài như sừng rồng, mắt như mắt nai, thân như cáo nhỏ.

Hắn ghé vào bên tai ta nói khẽ: “Nàng xem, nó đang ăn mộng.”

May là ta đã mở ra thiên tri, ban đêm nhìn vật như ban ngày, vì vậy thấy được rất rõ nó đang há miệng, há ra lại khép vào, y như một con mèo nhỏ, thỉnh thoảng lại liếm liếm mép hoặc móng vuốt. Đang thấy rất thú vị, chợt phát hiện nó bắt đầu ngo nguẩy lạ, bọt khí từ miệng nó trào ra từng đợt.

“Nó sao thế?”

Dung Sâm cười nhẹ: “Ăn phải mộng xấu nên muốn phun ra. Nó là loài vật kén ăn nhất trên đời này.”

Ta bật cười.

“Xuyết, đừng làm kinh động đến nó, nàng có muốn xem giấc mộng của mọi người không?”

“Có.”

Dung Sâm vươn tay ra, không biết hắn làm sao làm được, những chùm bọt khí nhỏ mộng mô nhả ra như những chiếc cánh lần lượt bay đến lòng bàn tay hắn.

Mộng mô nghiêng đầu nhìn hắn, dường như có vẻ bất mãn, lại ngáp một cái thật to, vì vậy, một chùm bọt khí lớn bay tới.

Dung Sâm dùng ống tiêu tiếp nhận chùm bọt khí đó, đưa tới trước mặt ta.

Ta sửng sốt phát hiện ra chùm bọt khí này lại như lưu ly trong suốt, bên trong là một ảo cảnh rất sống động.

Trong cảnh phồn hoa như gấm có một nữ tử mặc áo tơ trắng như tuyết, mái tóc đen dài buông trên lưng. Đây không phải là Minh Tuệ sao? Càng làm cho người ta kinh ngạc chính là, người đứng trước mặt nàng, là Nguyên Chiêu.

Ta không nhận được hỏi: “Đây là mộng của ai?”

“Nguyên Chiêu.” Dung Sâm than nhẹ, “Minh Tuệ đã chết, đương nhiên không thể có mộng.”

Trên người Minh Tuệ trong mộng cảnh được bao quanh bởi làn sương mỏng manh trong suốt, tựa như một luồng hồn phách. Nguyên Chiêu thì vẫn như thường ngày, bình tĩnh nội liễm, hiên ngang như núi.

Trong khóm trăm hoa, Minh Tuệ áo trắng ngẩn ngơ nhìn Nguyên Chiêu phong thần tuấn dật, hỏi từng chữ một: “Tại sao ngài lại gạt ta?”

Nguyên Chiêu nghiêm túc trả lời nàng: “Ta không gạt cô.”

“Ngài rõ ràng đã từng nói, ngài mắc bệnh nan y, cả đời này sẽ không lấy vợ!” Minh Tuệ chợt đề cao giọng, sâu trong đôi mắt lạnh như băng như nhóm lên hai ngọn lửa.

Ta bình hiểu ra, thì ra câu “Ta hận người, gạt ta” trước khi nàng chết là nói với Nguyên Chiêu. Chẳng lẽ nàng và Nguyên Chiêu là cố nhân, đã sớm quen biết?

“Ta không gạt cô, ta thật sự mắc bệnh nan y, sống không quá một năm nữa.”

Minh Tuệ lạnh lùng ép hỏi: “Ngài đã không chịu cưới ta, sao còn đồng ý cưới Linh Lung làm vợ?”

Nguyên Chiêu cười khổ: “Thứ nhất, đây là bệ hạ tứ hôn, ta mà từ chối thì chính là kháng chỉ không tuân. Ta không sợ chết, nhưng ta không thể liên lụy đến Nguyên Bảo. Thứ hai, Linh Lung y thuật tinh, ta định sau khi ta chết xin nàng ấy chiếu cố Nguyên Bảo, nó là người thân duy nhất của ta trên thế gian này, cũng là nỗi bận tâm duy nhất của ta.”

“Mắc bệnh nan y chẳng qua chỉ là cái cớ để ngài cự tuyệt lấy ta thôi có phải không?”

Nguyên Chiêu lắc đầu: “Không phải là lấy cớ. Không thích một người, ta đương nhiên sẽ không lấy nàng. Nhưng nếu thích một người, ta sẽ càng không lấy nàng.”

Minh Tuệ ngắt ra, ngừng nửa khắc, hỏi: “Ngài đã không thích ta, sao còn cứu ta trong thiên quân vạn mã?”

“Ta cứu cô là vì muốn cô còn sống. Như lúc ta biết tuổi thọ của mình không dài, lúc ấy mới cảm nhận được sinh mệnh đáng quý cỡ nào.”

Dáng hần thẳng tắp như một cây tùng bách trên đồi cao, đơn độc trong gió tuyết.

“Sinh mệnh là tất cả nền tảng, không có sinh mệnh, hết thảy đều là hư ảo. Muốn có được gì đó, muốn bảo vệ ai đó, tất cả đều thành ước vọng xa vời. Loại cảm giác này cô sẽ không hiểu.”

“Khi một người có quyền luyện với trần thế này thì mới biết quý trọng sinh mệnh của mình. Thế nhưng ta đã không có gì muốn bảo vệ, cũng đã mất đi người mình muốn, ngài nói xem, ta sống còn ý nghĩa gì?”

Minh Tuệ cười thê thảm, nước mắt rơi như mưa: “Tây Vực vương sai ta tu luyện bí thuật để mê hoặc Sưởng đế, nhưng ta lại yêu ngài. Ta làm trái mệnh lệnh của quốc vương, vứt bỏ sứ mạng của mình. Vì ngài, ta phản bội quốc gia và dân tộc của ta, còn ngài, ngài tiêu diệt quốc gia ta, giam giữ tộc nhân của ta, cưới một nữ tử khác.”

“Minh Tuệ, ta không lừa cô. Ta vô tâm cũng vô tình như thế đó.”

“Khi ta tận mắt nhìn quốc vương bọn ta tôn thờ như thiên thần lại như nô lệ quỳ gối trước Thừa Thiên môn, chịu sự sỉ nhục của Sưởng đế; khi ta nghe thấy tứ hôn của Sưởng đế, nghe thấy ngài thản nhiên bằng lòng, hoàn toàn quên ngài từng nhẫn tâm cự tuyệt ta thế nào, khoảnh khắc ấy, tim ta như bị đao cắt, hoàn toàn tuyệt vọng(1). Người yêu mà ta một lòng hướng về(2), tự tay bắt tộc nhân của ta đến kinh thành. Còn ta, vì ham muốn cá nhân, phản bội toàn bộ dân tộc mình, nhưng lại vĩnh viễn không chạm được đến trái tim của ngài, trở mặt nhìn ngài đi cưới người khác. Đây là báo ứng, ngài biết không, đây là trời cao trừng phạt ta.”

Nàng rớt rất bi thương, sắc mặt như tuyết. Một trận gió nổi lên, trăm hoa tàn lụi, nàng một thân áo tơ trắng đứng trên nền hoa tàn rơi lả tả, một mình bơ vơ trong gió.

Nguyên Chiêu lộ vẻ tiếc thương vô hạn, nặng trĩu nói: “Minh Tuệ, nếu thời gian có thể quay ngược trở lại, ta hy vọng cô có thể còn sống thật tốt.”

Nàng cười tuyệt vọng: “Sống không có gì lưu luyến, đời này, ta chỉ mong sớm ngày kết thúc. Cho dù có tìm được cỗ linh chi dưỡng thần khiến ta sống lại, ta cũng vẫn sẽ lựa chọn ra đi như trước.”

Chợt, ảo cảnh bị phủ kín bởi sương mù, cảnh tượng biến thành Thừa Thiên môn.

Minh Tuệ đứng trên đài cao, ngửa mặt lên trời cười to, nhảy xuống.

“Minh Tuệ, đừng!”

Nguyên Chiêu vội vã vọt lên, muốn ngăn nàng lại, đáng tiếc lại chậm một bước. Trên gương mặt trắng nhợt không còn là vết nước mắt mà là máu tươi đầm đìa chảy từ đỉnh đầu xuống, nhuộm lên xiêm y tuyết trắng, nhìn thấy mà kinh.

Một luồng khí lạnh thấm lên trên lưng, ta bắt tri bắt giác nắm lấy tay Dung Sâm.

Thì ra, đây chính là chân tướng Minh Tuệ tự sát, ta rốt cuộc cũng hiểu được vì sao lúc ấy nàng lại nhìn về phía tù binh Tây Vực ngâm câu thơ nọ: Kim tiêu thặng bả ngân cang chiếu, do khủng tượng phùng thị mộng trung(3). Khoảnh khắc kia đối với nàng mà nói chính là một cơn ác mộng trong đời, chỉ có thể lấy cái chết để giải thoát.

(3)Đêm nay phải để đèn sáng không thì sợ gặp lại chỉ là giấc mộng.

Dung Sâm nâng tiêu lên, phá tan giấc mộng này, “Đây là ác mộng của Nguyên Chiêu, trong lòng ngài ta cảm thấy thẹn với Minh Tuệ, thật ra thì kết cục như vậy vốn không hề liên quan đến ngài ta.”

Ta không khỏi than nhẹ: “Mặc dù không liên quan đến ngài ta, nhưng mà, mình không giết người, người cũng đã vì mình mà chết.”

Ánh mắt Dung Sâm tối đi: “Đúng thế. Loại đau khổ này ta hiểu rất rõ(4).”

“Huynh cũng từng có? Là vị cô nương nào vậy?” Hỏi ra những lời này, ta lâm râm hồi hận, giọng điệu này nghe thế nào cũng giống như một cô vợ đang tra hỏi chồng mình vậy.

Quả nhiên, hần ghé mắt cười: “Nàng ghen (ăn giấm)?”

“Lúc ăn sủi cỏ ta mới ăn giấm.”

“Không phải cô nương, là một người bạn.”

“Bạn nữ?”

“Bạn nam.” Hần cười càng nghiền ngẫm, “Ta có nên bưng một đĩa sủi cỏ lên đây cho hợp với tình hình không nhỉ?”

Ta sờ sờ mũi, đổi chủ đề, “Có mộng của Sưởng để không, ta muốn xem.”

Hần mở lòng bàn tay ra, tìm kiếm một lát, dùng ống tiêu đẩy một bọt khí ra, “Là cái này”.

Ta tò mò nhìn.

Trong ảo cảnh là một sát trường như địa ngục. Bốn bề bất ổn(5), đổ nát thê lương, máu chảy khắp đồng.

Không trách được mộng mô lại phun mộng này ra, quả nhiên là cực kỳ đậm máu.

Sưởng để một thân chiến giáp, trong tay cầm một thanh chiến đao, lưỡi đao vung lên, vô số kẻ địch vây quanh hần, trông mắt hần đỏ thẫm như sắc đỏ trên chiến giáp thượng tiên. Ta chưa từng thấy Sưởng để dùng đao kiếm, có mấy lần hần xuất kiếm thì đều là rút kiếm từ bên người Hướng Quân, chỉ hiềm phô trương thanh thế. Còn giờ khắc này tuy là mộng cảnh nhưng đao pháp của hần lại đầy ác liệt phóng túng, đến mức, máu me văng khắp nơi, tiếng kêu thảm vang lên liên tục. Linh hồn hần như đã dung nhập vào cây đao kia, đao là tim của hần, tay hần là mắt của đao.

Đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy hần giết người thế này, không phải là cười tà gọi khê một tiếng ái khanh, không phải là hạ lệnh âm trầm hung ác, mà là tung hoành sa trường, chính tay đâm địch. Chiến kỳ bay phấp phật trong cuồng phong, âm thanh vù vù, đằng sau là hàng ngàn hàng vạn chiến sĩ tắm máu chiến đấu hăng hái, hần trấn định cương mãnh, đi đầu làm gương.

Muốn hiểu rõ một người, nhìn qua một mặt sơ sơ là không đủ. Lúc ta gặp được hần thì đã là khi hần làm vương làm tướng sau khi bình định tứ hải, âm độc nham hiểm, tàn bạo thất thường. Tâm thậm chí còn nghi ngờ năng lực trị quốc của hần, đem thành quả thống nhất giang sơn đổ cho vận khí của hần, nhưng giờ phút này, thông qua mộng cảnh chém giết này, ta đã thấy được mặt khác của hần, thấy được khí chất đế vương của hần.

Nguyên Chiêu từ bên phải hần đi lên, đánh lui mấy viên tướng địch vây quanh hần, hai người kẻ vai chiến đấu, phối hợp ăn ý, tựa như là hai tay trái phải của một người.

Bất tri bất giác, chiến trường yên tĩnh lại, thiên quân vạn mã sau lưng Sưởng để biến mất. Chiến trường rộng lớn như vậy bỗng biến thành một tòa huyết sắc trống không. Trong không trung cũng nồng đậm màu máu.

Sưởng để vung lưỡi đao lên, tựa như một con kèn, từ trong đao chảy ra ồ ạt máu tươi, giọt giọt rơi xuống trên ủng chiến của hắn.

Kiểm trong tay Nguyên Chiêu lại vẹn toàn không tổn hao gì, sạch sẽ như mới vừa tuốt ra khỏi vỏ. Hắn đứng trên tu la trường, tựa như một chiến thần từ trên trời hạ xuống, không dính chút máu tanh của nhân gian. Ánh nắng chiếu nghiêng trên gò má hắn, không có vết đao, không có thương tích, vẫn là đáng vẻ tuấn tú như ngọc thường ngày.

“Không cần người cứu trăm, không kẻ nào có thể đánh bại trăm, bao gồm cả người.”

Nguyên Chiêu không trả lời, lặng yên xoay người.

Đột nhiên, đao trong tay Sưởng để gơ lên, như lốc lớn bổ về phía lưng Nguyên Chiêu.

Cho dù là mộng, ta cũng giết mình hoảng sợ.

Nguyên Chiêu không bị thương chút mảy may nào, quay đầu nhìn hắn, sóng dậy không kinh, nói: “Có người có thể đánh bại ngài.”

Hai mắt Sưởng để đỏ ngầu, vung lưỡi đao chỉ vào lồng ngực Nguyên Chiêu: “Kẻ nào?”

.

.

Chú thích

(1)hoàn toàn tuyệt vọng: nguyên là (vạn niệm câu hôi): mọi nhớ mong tưởng niệm đều tan thành tro bụi.

(2)một lòng hướng về: nguyên là (tâm tâm niệm niệm), luôn tập trung nghĩ về một thứ

(3)Hai câu thơ này cũng đã được chú thích ở chương 10.

Còn đây là mình lược dịch ^__^:

Đêm nay phải để đèn soi tỏ

Chỉ sợ gặp là mộng thoáng qua

(4)hiểu rất rõ: nguyên là (cảm đồng thân thụ): cảm nhận được như chính mình đã đích thân trải qua.

(5)bốn bề bất ổn: nguyên là (lang yên tứ khởi): khói đốt từ phân sói nổi lên bốn bề (dùng làm hiệu thời xưa), tứ bề báo hiệu bất ổn.

38. Chương 37

Chương 37

Edit: Ichikazumi

Nguyên Chiêu lẳng lặng nhìn hắn, sóng gợn chẳng xao khí phách nói ra ba chữ: “Chính là ngài.”

Sưởng để hơi ngẩn ra, được lát bỗng cười điên cuồng, dường như vừa được nghe câu chuyện khôi hài nhất thế gian.

Hồi lâu, hắn ngừng lại, dùng ngón trỏ chỉ vào ngực mình: “Sao ta có thể là kẻ địch của chính mình? Trên đời này dù không tin một ai thì ta cũng sẽ tin mình.”

“Một ngày nào đó ngài sẽ hiểu.” Nguyên Chiêu bình tĩnh mỉm cười, con ngươi chớp lên ánh sáng thấu suốt. Đột nhiên, thiên quân vạn mã không biết từ đâu vọt tới, thế như hồng thủy áp đến gần hai người.

Trên chiến kỳ đen thêu hai chữ “Thần Uy” rồng bay phượng múa, quân sĩ mạnh mẽ phô trương, tiếng hô như sấm bên tai, vọng lại từ sơn cốc, vang dội đến mây xanh, bọn họ kêu là: “Thần Uy tướng quân!”

Sửng đờ như một thanh kiếm sắt bị gỉ, cô độc đứng giữa Thần Uy quân bách chiến bách thắng(1), hoàn toàn như một kẻ ngoài cuộc. Còn Nguyên Chiêu lại như linh hồn của đoàn quân thường thắng này, tập kết tất cả vinh quang.

Sửng đờ âm lệ nhìn Nguyên Chiêu, nghiêng rằng nghiêng lợi: “Người muốn mưu phản?”

Nguyên Chiêu cười thoải mái: “Bệ hạ, thứ thần muốn ngài không thể hiểu được, cũng như thứ ngài muốn, thần chưa bao giờ để trong mắt.” Hắn hơi cười, xúc động than thở: “Không cùng chí hướng không thể chung đường(2).”

Hình ảnh đột nhiên biến đổi, tựa như trên trời giáng xuống một thanh thần khí, bổ bức họa ra thành hai nửa, Nguyên Chiêu biến mất trong khoảng không xanh vô biên, cùng hắn biến mất còn có đội thiết kỵ đạp bằng Đông Man Tây Vực sau lưng, Thần Uy quân thanh danh hiển hách.

Còn một mình Sửng đờ đứng trên chiến trường mệnh mông hoang vắng, trong ráng trầm cô tịch, thứ bầu bạn cùng hắn là cảnh tàn hoang phế, cây ngả khắp đồng, chiều tà khói ngả, quạ xám thốt thưa(3).

Đây chính là giấc mộng của hắn.

Bắt đầu bằng máu tanh, kết thúc là cô tịch.

Người trong thiên hạ đều vây quanh hắn, nhưng đến cuối cùng, không một ai chân chính ở lại bên cạnh hắn.

Có lẽ, Minh Tuệ là thuốc tốt duy nhất giải được sự cô tịch và bệnh không tiện nói ra của hắn, cho nên hắn mới nhất định phải làm cho Minh Tuệ sống lại. Đáng tiếc, dù cứu sống được Minh Tuệ, nàng sống cũng không có gì lưu luyến, chỉ muốn giải thoát.

Lúc này, trong tay Dung Sâm còn nâng mấy bọt khí khác, một trong số đó khác biệt với những cái còn lại, có màu đỏ nhạt. Hắn dùng ống tiểu nâng cái mộng đỏ đó lên, lẩm bẩm: “Kỳ lạ, mộng này không phải ác mộng, sao mộng mô lại nhỏ nó ra nhỉ?”

Ta cũng có phần hiểu kỳ, cúi đầu nhìn mộng cảnh.

Đón ánh trăng, trong mộng là một rừng hoa đào, hoa nở như mây, ngập cả khung trời. Gió trong khe thổi, cánh hoa liệng bay, mộng cảnh như rơi trong cơn mưa hoa đào, không trách được mộng này lại có màu đỏ.

Ta loáng thoáng cảm thấy rừng hoa đào này khá quen thuộc, nhìn kỹ thì đúng là rừng hoa đào ở Già La, chẳng qua là phóng đại gấp mấy lần. Lẽ nào đây là mộng của Mi Vũ?

Trong lòng ta không khỏi có chút khẩn trương, mộng của nàng liệu có Dung Sâm không? Ta không tự chủ được liếc nhìn hắn, khéo vô cùng, hắn cũng đang nhìn ta. Hắn như nhìn thấu tâm tư của ta, cười khê: “Ta biết nàng đang nghĩ gì.”

Ta không phục: “Sao huynh biết được?”

Hắn nói khoác không ngược: “Bởi vì ta ở trong lòng nàng, cho nên trong lòng nàng nghĩ gì ta đương nhiên đều biết.”

Mặt ta vọt cái nóng bừng, không dám nói tiếp, giả vờ nhìn mộng.

Gió cuốn cánh đào bay lả tả, thổi vào sâu trong rừng. Quả nhiên là mộng của Mi Vũ, nàng mặc một bộ váy đỏ son, phong tư khuynh thành, vô cùng kiều mị, nhưng lại đang cười trên người một người.

Nam tử nằm dưới nàng mặc một bộ áo trắng, bởi vì Mi Vũ hướng mặt vào, vậy nên ta chỉ có thể nhìn thấy mái tóc đen như mực của hắn, trên búi tóc có cài một cây trâm bích ngọc.

Ta tò mò cực kỳ, người này là ai?

Dung Sâm ở bên bật cười: “Tối nay Nguyên Chiêu bận thật đấy, xuất hiện trong mộng của hai người liền.”

Ta nhìn kỹ lại, đúng là Nguyên Chiêu thật.

Mi Vũ cười trên hông hắn, cúi đầu, một tay nâng cằm hắn, một tay chống trên ngực hắn, nửa giận nửa buồn: “Ngài lại dám không nghe lời, xem ta thu phục ngài thế nào.”

“Cô...cô buông ta ra trước đã.”

Ta không nhịn được phì cười.

“Ta cứ không buông đây.” Mi Vũ dung nhan kiều diễm, da thịt như tuyết hơi nhiễm đỏ, như gió xuân tình tế khẽ thổi qua, hương thơm ngập tràn, mở kín sắc xuân: “Cho ta xem thương thế của ngài.” Dứt lời, nàng trực tiếp động thủ vạch cổ áo Nguyên Chiêu ra.

“Không được.”

“Không được cũng phải được.”

Mi Vũ y chang nữ phỉ, không nói gì đã giật cổ áo Nguyên Chiêu ra... Nàng ở trong mộng quả nhiên là nhanh nhẹn vô cùng, dũng mãnh vô cùng.

Nguyên Chiêu xấu hổ phản kháng: “Không!”

Mi Vũ mạnh mẽ đè hắn xuống, “Không cho phản kháng.”

Ta cười đến rút gân bụng. Đường đường là Thần Uy tướng quân vậy mà lại bị Mi Vũ vô lễ như thế ở trong mộng, đúng là “diễm phúc không nhỏ”.

Dung Sâm nâng tiêu phá tan giấc mộng, cười nói: “Không trách được mộng mô lại không ăn, ra là mộng này cấm trẻ nhỏ.”

Mộng của Mi Vũ khiến ta ngừng cười không được, nhưng vui vẻ qua đi, ta lại nhịn không được sầu lo.

Nguyên Chiêu trong mộng đã từng nói: Nếu không thích một người, ta sẽ không lấy nàng, nhưng nếu thích một người, sẽ càng không lấy.

Hắn biết ngày sau của mình không nhiều, nhất định sẽ không tiếp nhận tâm ý của Mi Vũ. Trừ khi, tìm được Thập Châu Tam Đảo, tìm được thần được trường sinh. Nhìn trời sao bao la, ta âm thầm cầu nguyện, hy vọng hắn có thể kiên trì được đến ngày đó.

Hắn trẻ tuổi như thế, lại giống như mặt trời mới mọc hào quang chói lọi, vốn nên có cuộc đời sục sôi oanh liệt, bên cạnh có thêm Mi Vũ theo cùng, làm một đôi cùng uống rượu thi ca, thần tiên quyến lữ sáng khoái hồng trần mới phải.

Mộng mô trên boong thuyền ợ lên no nê, tựa như đã thỏa mãn, liếm liếm môi, lại gãi gãi cái sừng trên đầu, cuối cùng nhảy khỏi boong thuyền, chạy về phía đảo.

Đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy mộng mô, và có lẽ cũng là lần cuối cùng.

Rời khỏi Phù Sơ có thể sẽ không còn được gặp lại loài thần thú kỳ lạ này nữa. Đáng tiếc ta còn chưa được thấy giấc mộng của Dung Sâm. Giấc mộng của hắn sẽ thế nào? Liệu có ta trong đó không?

Ta không nhịn được hỏi hắn: “Huynh có mộng không?”

Hắn cười tủm tỉm nhìn ta: “Đương nhiên là có, nàng muốn xem không?”

“Xem thế nào?”

Hắn nở nụ cười: “Ta diễn cho nàng xem.” Dứt lời, hắn vươn tay ôm ta vào lòng, mỉm cười ý vị sâu xa.

Ta bừng tỉnh hiểu ra hắn đang diễn trò gì, vội vàng đẩy hắn ra, nhảy sang một bên: “Ta còn chưa đồng ý làm phụ diễn cho huynh đâu nhé.”

Hắn kéo ta lại, nói khẽ: “Giả như đời người là một vở diễn, vậy thì người ta muốn cùng diễn với ta chính là nàng, cũng chỉ có nàng.”

Nét cười dịu dàng của hắn như ánh sao lên muện, đột nhiên xông ra từ tầng mây trùng trùng, ta gần như sắp bị ánh sáng chói mắt ấy hút vào, trầm luân đến biển sao.

Chút ngọt ngào hiếm thấy trong đời lặng lẽ nảy sinh, như chồi non lặng lẽ nảy nở trong đêm xuân, giãi ở dưới chân như không phải sàn mà là từng đám từng đám mây trời.

Ta tựa lên lan can sau lưng, nghiêm mặt hỏi: “Đây chính là lời ngon tiếng ngọt trong truyền thuyết?”

Hắn mỉm cười: “Ta không am hiểu ngôn ngữ biểu đạt lắm, không bằng dùng hành động để bày tỏ nhé?”

Hắn vươn tay ra, cùng lan can vây ta trước ngực hắn, hơi thở dịu dàng thanh nhã phả vào mặt, tựa như tuyết mới đọng trên ngọn mai.

Sự ấm áp mềm mại trên môi chính là ly rượu ủ say lòng người nhất trên đời này. Ta mơ màng say trong nụ hôn của hắn, đắm đuối mê ly, không còn biết là ngày hay đêm. Trong khi đang trần trọc cọ sát lẫn nhau, trước mắt ta bỗng lơ mơ xuất hiện vài hình ảnh, vụn vặt, lung lay, như đom đóm đêm hè, lập lòe lúc sáng lúc tối lóe lên trong chốn sâu ký ức xa lạ.

“Xin lỗi chàng, kiếp sau ta nhất định sẽ gả cho chàng.”

“Còn kiếp này thì sao?” Trong âm thanh của Dung Sâm có vô tận đau thương trống trải cùng tiếc hận sâu tận xương tủy.

Đây là hình ảnh kiếp trước hay là ảo tưởng của ta?

Ta có phần mê loạn, mở mắt.

Trước mắt vẫn là dung nhan tươi cười ấy, ánh mắt sâu sắc u trầm, dường như có thể bao dung ta hết thảy, kể cả kiếp trước kiếp này.

Chàng giúp ta vén sợi tóc mai bị gió thổi bay ra sau tai: “Tối rồi, nàng về ngủ đi.”

“Còn chàng?”

“Ta ở lại đây. Nàng xem, hương thơm của trầm tiên mộng vẫn thổi cuộn cuộn, mọi người sẽ lại sa vào trầm tiên mộng cảnh lần nữa. Ngộ nhờ quốc chủ Phù Sơ có động tĩnh gì, ta phải kịp thời thổi tiêu kéo tiếng ca của Giao nhân tới, lay tỉnh mọi người trên thuyền.”

Ta gật đầu, xuống khỏi gác lá. Gió biển thổi thấu qua áo quần ta cũng không cảm thấy lạnh, dường như có một sức mạnh kỳ lạ đang chảy xuôi trong tứ chi bách hải.

Trên thuyền lại chìm vào tĩnh lặng, không có một ai còn tỉnh, hương thơm của trầm tiên mộng quanh quẩn trên thuyền biển, có không ít mộng mô chạy từ đảo đến đây lên thuyền nuốt mộng đẹp.

Ta chìm vào giấc ngủ trong hương thơm của trầm tiên mộng cho đến khi trời sáng bạch.

Tiệc nuôi chính là, cả đêm không mộng.

Quốc chủ Phù Sơ đúng hẹn mang cao triều nhan đến đổi lấy ngũ cốc.

Sau khi trao đổi xong, Sưởng để phân phó đội thuyền khởi hành, hòn đảo như phi thúy ấy dần bị bỏ lại ở phía sau, trở thành một đốm xanh nho nhỏ trên biển xanh bao la.

Quốc chủ Phù Sơ mang đến tổng cộng hai mươi hộp cao triều nhan, Sưởng để giao cho ta, để ta mang đến cất trong kho chuyên cất được thảo.

Mở túi ra, ta không khỏi mỉm cười, Phù Sơ thật sự thiếu thốn vật liệu đến thế ư? Hộp đựng cao lại là dùng một loại mây tre không biết tên tạo thành. Ta ở trong phòng kho tìm lấy một cái bình sứ lớn, mang thuốc cất trong hộp mây tre kia ra cất vào.

Khóa kĩ cửa phòng kho, ta trở lại lầu ba.

Sưởng để đứng trên gác lá lặng lẽ nhìn mặt biển xa, Dung Sâm đứng cạnh hắn, dáng người như ngọc chìm trong làn nắng sớm, phong thái như tiên.

Chàng nhìn thấy ta, cúi đầu cười khẽ, nụ cười này gọi là khuynh thành cũng không quá. Sâu sắc cảm nhận được cái gọi là diễm phúc không nhỏ lại làm ta không khỏi hơi sầu lo, tuyệt sắc như này chỉ sợ tương lai hoa đào không ít, phỏng chừng tương lai ta đây sẽ tương đối vất vả. Haizz, việc đời xưa nay đã thế, có được tất có mất.

Sưởng để nhắc tay làm mái che nhìn nơi xa: “Dung ái khanh, phía trước sẽ là nước nào?”

“Nếu tất cả đều thuận lợi, nửa tháng nữa sẽ đến Vũ Nhân quốc. Đến lúc đó bệ hạ có thể lên bờ bổ sung thêm chút lương nước.”

“Vẫn còn một tháng.” Giọng của Sưởng để hình như hơi sốt ruột, nhưng trước tự nhiên, sức lực con người vô cùng nhỏ bé, cho dù có gấp nửa thì cũng không thể có cánh mà bay được. Nghĩ vậy, ta cực kỳ hâm mộ người Vũ Nhân quốc. Nhưng lại nghĩ tiếp, còn một tháng nữa là có thể ta sẽ phải xa Mị Sinh, trong lòng thật sự có chút không đành. Đã thế sách của ta mới chỉ viết được có một nửa, xem ra phải tăng tốc mới được.

Ban ngày hầu hạ Sưởng để xong, ta xuống lầu đi đến trước cửa phòng Nguyên Chiêu.

Cửa phòng mở ra, trên cái bàn nhỏ trước cửa sổ có ánh đèn sáng như hạt đậu, Nguyên Chiêu đang ngồi đó, tỉ mỉ lau bảo kiếm của hần, ánh mắt âu yếm cùng động tác dịu dàng, tựa như bảo kiếm này là người yêu của hần vậy. Ta hơi ghen thay cho Mi Vũ, vậy nên cách song cửa buông một câu chua nồng: “Tướng quân, ta thấy so với mỹ nhân thì bảo kiếm này chắc chắn được ngài yêu nhiều hơn xa rồi.”

Nguyên Chiêu lộ vẻ túng quẫn, đứng dậy.

Ta xoắn bước vào, lưu loát đóng cửa.

Hần lập tức căng thẳng.

Ta bước lên trước thêm một bước, hần nhanh hơn ta lùi lại một bước, “Cô nương tìm ta có chuyện gì không?”

“Đương nhiên có chuyện, chuyện vô cùng bí mật.”

Hần hiển nhiên đã hiểu lầm, mặt càng quẫn bách.

Ta thâm thấy hơi buồn cười, mặc dù cùng là nam nhân, nhưng Dung Sâm và hần rõ ràng là hai loại người. Bất cứ xảy ra chuyện gì ta cũng chưa từng thấy Dung Sâm quẫn bách lấy một lần, kể cả lời ta trần truồng vớt từ bể tắm lên thì từ đầu đến cuối cũng vẫn là dáng vẻ bình tĩnh khí định thần nhàn ấy. Còn Nguyên Chiêu thì, haizz, rõ là Thần Uy tướng quân khiến kẻ địch nghe tin đã sợ mất mật, vậy mà đối mặt với nữ nhân lại như lâm đại địch, dễ thương đến tức cười. Khó trách Mi Vũ lại thích hần, ngay đến cả ta không có ý gì với hần khi nhìn thấy dáng vẻ này của hần cũng sinh lòng muốn đùa giỡn một phen nữa là.

Hiển nhiên, dưới sự dạy dỗ của sư phụ, tâm lý của ta và Mi Vũ đúng là có hơi vận vẹo và biến thái một chút chút.

“Sắc trời không còn sớm, có chuyện gì sáng mai hãy nói.”

“Tướng quân không phải sợ, ta chỉ tới đưa chút đồ thôi. Ban ngày sợ người ta nhìn thấy.”

“Đồ gì?”

Ta móc từ trong tay áo ra một hộp cao triều nhan, đưa cho hần.

“Đây không phải là cao Quốc vương Phù Sơ đưa đến sao?”

“Đúng là nó. Ta lén lút giữ lại một hộp, huynh giữ lại trong người mà dự phòng.”

“Bệ hạ mà biết e là sẽ...”

“Ngài ta sẽ không biết, ta đã đổ hết được cao vào với nhau, thay bình sứ mới.”

Hần cười thoải mái: “Cảm ơn cô, cũng không biết ta có thể dùng đến nó không.”

Ta hung dữ: “Không được nói bậy, còn có người thích huynh, muốn cùng huynh bên nhau đến già nữa kia kia, huynh dám xảy ra chuyện thử xem.”

Nguyên Chiêu đỏ mặt lên, muốn nói lại thôi.

“Người đó là ai huynh nên rõ.”

Hắn im lặng không nói.

Quả nhiên đúng như ta đoán, Mi Vũ là người không giấu được chuyện gì trong lòng, loại ánh mắt hết lòng cảm mến đó của nàng Nguyên Chiêu làm sao không nhìn ra, chỉ là giả bộ hồ đồ thôi.

“Tướng quân, trên đời này có một loại côn trùng, tên là phù du, mạng của nó chỉ có một ngày. Nhưng nó sẽ không vì sinh mệnh của mình chỉ có một ngày mà mặc kệ chờ chết. Một ngày, chính là cả đời của nó. Cho nên một ngày ấy, nhất định phải xem như cả đời mà sống.”

Nguyên Chiêu im lặng.

“Không đến ngày cuối cùng, không ai biết sinh mệnh của mình dài bao nhiêu. Có thể ngày mai ta sẽ chết, nhưng hôm nay, ta yêu người ta yêu, sống thật thỏa chí, ngày mai có chết cũng không tiếc nuối.” Ta nhìn ánh mắt sáng trong kiên nghị của hắn, chậm rãi nói: “Tướng quân nhất định hiểu ý của ta. Vậy nên nếu như muội ấy nói ra, xin huynh đừng cự tuyệt muội ấy, đừng để mình phải ân hận cả đời. Cả đời này, có thể là một ngày, có thể là trăm năm, nhưng mặc kệ là trăm năm hay một ngày, cũng nên trải qua không một chút tiếc hận, vậy mới không uổng công một đời.”

.

.

Chú thích

(1) bách chiến bách thắng: nguyên là , (Chiến vô bất thắng, công vô bất thủ): không có tiến công nào không được, không có trận chiến nào không thắng; bách chiến bách thắng; hễ đánh là thắng; đánh đâu thắng đó.

(2) Không cùng chí hướng không thể chung đường: nguyên là (Đạo bất đồng bất vi tương mưu):

Câu này có xuất xứ trong Luận Ngữ, chương Vệ linh Công, nguyên văn như sau ‘ ’ (Tử viết: Đạo bất đồng bất tương vi mưu)

Câu này có một số cách hiểu như sau:

1. Không cùng chí hướng thì không thể cùng nhau mưu sự nghiệp được. Nghĩa này giống câu: chim sẻ sao biết được chí chim hồng.
2. Tư tưởng, quan niệm khác nhau thì không cùng nhau bàn luận trao đổi được. Nghĩa này thường gặp các tư tưởng tôn giáo khác nhau luôn chê bai đả kích lẫn nhau.
3. Nghề nghiệp khác nhau không thể đàm đạo cùng nhau được. VD: bác nông dân thì chỉ biết nói chuyện về lúa ngô khoai sắn, anh thợ sửa xe thì chỉ biết nói chuyện về bu-gi bu-lông ốc vít, 2 người ngồi với nhau không có tiếng nói chung, không thể đàm đạo được.

Nói chung nghĩa 1 là phổ biến nhất, dùng rộng rãi nhất.[Dave – answers.yahoo.com]

(3)

*Ráng trầm cô tịch [tạm dịch]: nguyên là (lạc hà cô yên): ráng trầm khói lẻ (lẻ loi, cô độc).

*Chiều tà khói ngả [tạm dịch]: nguyên là (cô yên lạc nhật): chiều tà khói lẻ. Cụm từ này có lẽ xuất phát từ hai câu thơ này trong bài “Sử chí tái thượng” của Vương Duy.

,

(Đại mặc cô yên trực ,
trường hà lạc nhật viên)

Riêng bài thơ này thì có khá nhiều bản dịch khác nhau, nhưng xét cho cùng thì bản dịch nào cũng có chỗ chưa toát lên được ý hay của thơ, vậy nên mình không chép vào đây để mọi người tham khảo, bạn nào muốn có thể vào đây đọc thivien.net/forum/Nhờ-dịch-thơ-Sứ-chí-tái-thượng-của-Vương-Duy/topic-WYav2-wZMEq5c8xaXFUeag

Tất cả đoạn “cảnh tàn hoang phế,..., quạ xám thốt thưa” trên kia đều là cụm bốn chữ, nhưng không phải đều là thành ngữ. Sở dĩ mình chú thích hai cụm trên vào đây là vì bản dịch của mình có chút vấn đề cần lưu ý. Hai cụm này dù dịch thế nào cũng không toát lên được cái từ “cô” (: cô độc) của nguyên gốc, trong khi từ cô đấy lại rất đắt. Thực ra có thể dịch “cô yên” thành “khỏi lẻ” (nghĩa khá đúng) thì cũng khá ổn, nhưng như thế thì sẽ lặp từ, vì tác giả dùng nó đến hai lần. Vậy nên mình cố tình dịch thành thế này, chia “cô” và “khỏi” ra, xét về cả câu thì vẫn đầy đủ không làm mất ý hay tác giả đã dùng, mà lại không lặp từ nhàm chán.

Tất cả đều là tạm dịch, nếu bạn nào có góp ý mình rất vui lòng đón nhận.

(*) Quạ xám: nguyên là “ “. Là quạ gáy xám phương Tây (danh pháp khoa học: *Corvus monedula*)

39. Chương 38

Chương 38

Edit: Ichikazumi

Ta hơi ghen ngào: “Tướng quân nhất định hiểu ý của ta. Một khắc hạnh phúc cũng có thể thiên trường địa cửu. Đừng để mình phải ân hận cả đời. Cả đời này, có thể là một ngày, có thể là trăm năm, nhưng nhưng mặc kệ là trăm năm hay một ngày, cũng nên trải qua không một chút tiếc hận, vậy mới không uổng công một đời.” Ta chưa từng kích động dâng trào như thế này, chỉ hận không thể mang tất cả ngôn ngữ của mình ra để thuyết phục hẳn gỡ xuống nút thắt trong lòng.

“Đa tạ.” Hắn hơi hạ tầm mắt, nhìn lọ cao triều nhan trong tay, khóe môi cong lên chút buồn bã bất đắc dĩ: “Nhưng có đôi khi, buông tay chính là một loại quý trọng khác.”

Ta quả quyết bác bỏ: “Không, nếu quý trọng thì nên nắm trong lòng tay vĩnh viễn không buông.”

Hắn ngược mắt lên, đáy mắt trong suốt sâu sắc, như có ánh sáng.

“Đừng cự tuyệt nàng. Cũng đừng cự tuyệt mình.”

Nói xong, ta nhẹ nhàng ra khỏi phòng.

Đi lên boong thuyền, cả bầu trời sao ập tới trước mặt, dường như nhắc ống tay là có thể tô điểm đầy váy.

Gió biển tạt tới từ bốn bề, thổi lên chút chua xót trong lòng ta.

Trời cao xiết bao rộng lượng, vậy mà sao lại keo kiệt thế, cho hắn thành tựu vang danh thiên hạ, nhưng lại khiến hắn mắc bệnh nan y, để hắn gặp được người ngưỡng mộ trong lòng, nhưng lại sắp sẵn một màn ly biệt.

Chiều theo cách làm của Nguyên Chiêu trong quá khứ, hắn nhất định sẽ cự tuyệt tình cảm của Mi Vũ. Không biết đôi lời của ta hôm nay có thể cảm động hắn, thay đổi tâm ý của hắn không. Tìm được Thập Châu Tam Đảo không phải là chuyện dễ, nhưng phạm là còn một tia hy vọng, nhất quyết không thể từ bỏ, ta không muốn hắn phải ân hận, càng không mong Mi Vũ phải ân hận.

Lúc nhàn hạ không phải hầu hạ Suồng đế, ta tăng tốc viết sách, dạy cho Mị Sinh chút y lý căn bản. Nó nghe bảo Vũ Nhân quốc đã gần ngay trước mắt, tâm trạng có phần bất ổn, ngày nào cũng quán lấy Dung Sâm hỏi thăm chuyện của Vũ Nhân quốc.

Ta dịu dàng an ủi nói: “Mị Sinh, nơi đó đều là những người giống con, con nhất định sẽ sống vui vẻ thoải mái.”

Nó im lặng không nói, gương mặt tuần tú xinh đẹp ngập tràn lo lắng.

Ta biết rõ tâm sự của nó. Vũ Nhân quốc tuy là quê hương của nó, nhưng nó lại chưa bao giờ đặt chân đến nơi ấy, thấp thỏm bất an là không thể tránh khỏi. Thật ra thì trong lòng ta cũng rất mâu thuẫn, một mặt thì không cam lòng để nó ở lại, một mặt khác lại cảm thấy chỉ có ở lại Vũ Nhân mới là tốt nhất với nó, nó ở cùng chúng ta, vĩnh viễn vẫn là ngoại tộc.

Dung Sâm cười xoa đầu nó: “Con đừng lo, người ở đó cũng rất lương thiện, ta sẽ giao con ột vị bạn cũ của ta, người đó nhất định sẽ chăm sóc cho con thật tốt.”

Mị Sinh lập tức tròn mắt: “Thức thức ở đó cũng có bạn cũ cơ ả?”

Ta cũng vô cùng hiếu kỳ, hỏi tới: “Sao ở đó mà chàng cũng có bạn cũ? Lẽ nào trước kia chàng đã từng tới Vũ Nhân quốc rồi?”

Dung Sâm quay đầu lại, khẽ mỉm cười với ta, “Năm xưa lúc cùng sư phụ nàng ra biển có đi qua nơi này.”

“Sao không thấy chàng nhắc đến?”

Ánh mắt của hắn sâu kín, “Nàng có khi nào quan tâm đến ta đâu?” Dứt lời, vắn vắn vẽ vẽ thở dài một hơi đầy ý vị sâu xa, ai oán mập mờ không nói cũng hiểu.

Tiểu quỷ Mị Sinh phì cười hì hì.

“...” Ta hơi quẫn bách, dặt tay Mị Sinh, “Đi nào, sư phụ có cái này cho con.”

Trong phòng, Mi Vũ đang ngồi trước cửa sổ khâu vá sửa lại y phục cho Mị Sinh.

Ta lấy sách thuốc đã viết xong ra, đưa cho Mị Sinh.

Mi Vũ đón trước, nhìn mấy lượt mới đưa lại cho Mị Sinh, nghiêm trang nói: “Học được năm phần bản lĩnh của Đại sư phụ là con có thể xưng bá thiên hạ rồi.”

Ta khiêm tốn sờ mũi: “Nào có, nào có, tại hạ chẳng qua chỉ là du y giang hồ, kiếm chút cơm ăn mà thôi.”

Mi Vũ bất mãn huých một cái vào eo ta: “Khiêm tốn quá là đạo đức giả.”

Ta đáp ứng tình hình nặn ra một nụ cười không biết là khiêm tốn hay giả dối: “Khiêm tốn quen rồi, nhất thời khó sửa.”

Mị Sinh kéo ống tay áo ta, lộ ra vẻ mặt quyến luyến, “Đại sư phụ, con không nỡ xa mọi người.”

Trong lòng ta cũng thấy hơi ề ẩm không rõ mùi vị, nắm tay nó nói: “Mị Sinh, sư phụ cũng không nỡ xa con. Nhưng Vũ Nhân quốc mới là quê hương của con, nơi đó là những người giống con, sẽ không có ai coi con như quái vật ngoại tộc. Con sẽ không bị người ta kỳ thị, cũng sẽ không bị vây xem bàn tán. Dựa vào thiên trí của con, con sẽ nhanh chóng thích ứng được với cuộc sống ở đó thôi. Huống chi Dung thúc thúc đã nói ở đó thúc ấy còn có một vị bạn cũ, con không cần sợ.”

“Nhưng con sẽ nhớ sư phụ lắm.”

Ta lau đi nước mắt bên khóe mắt nó, dịu dàng nói: “Ta cũng sẽ nhớ con lắm, nếu có duyên, ngày khác sẽ gặp lại, tựa như Dung thúc thúc và bằng hữu của thúc ấy vậy.”

Mi Vũ chọc ta, “Linh Lung, không phải công tử từng vẽ cho tỷ một bức họa tỷ sao, tỷ đưa cho Mị Sinh làm vật nhớ người là được rồi.” Còn chưa chờ ta trả lời, nàng đã cười khanh khách đứng dậy: “Hay là tỷ không nỡ? Sau này bảo công tử vẽ cho tỷ năm bức mười bức là được chứ gì. Dù sao người cũng là tỷ, bảo công tử vẽ cho tỷ mấy bức thì có khó gì?”

Mặt ta nóng lên, vội vàng lấy bức họa kia ra đưa cho Mị Sinh.

Mị Sinh vui mừng nhận lấy, mở bức họa ra.

Nắng mai xuyên qua cửa sổ đổ lên bức họa, chiếu lên dung nhan sống động như thật của nữ tử trong tranh, da thịt dường như tỏa ra ánh sáng mềm mại, một cây hoa đào nở rộ như mây, giọt sương trong đọng trên đóa hoa dường như cũng sáng lấp lánh trong nắng mai.

Bức họa này ta vẫn luôn mang theo bên người, ngắm mãi không chán. Không phải bởi vì người trong tranh là ta, mà là bởi vì kỹ thuật vẽ tranh của Dung Sâm đúng là xuất thần nhập hóa. Nhưng ngắm nhìn nhiều, trong lòng ta dần dần có một tia nghi ngờ.

Ngày đó lúc chàng vẽ ta chẳng qua mới chỉ gặp ta lần đầu, hơn nữa phong ấn giữa trán ta còn chưa xóa, diện mạo khác xa với hiện tại, thế mà chàng lại có thể vẽ ra dáng vẻ của ta bây giờ, tựa như hình dáng của ta đã in vào lòng chàng, căn bản không cần nhìn ta cũng có thể đặt bút vẽ ra. Chẳng lẽ chàng ngoài tài năng vẽ tranh thần kỳ còn có bản lĩnh nhìn một lần là nhớ?

Hơn nữa nhìn nữ tử trong tranh kia, ta thường xuyên có một loại cảm giác kỳ lạ, tựa hồ là ta, nhưng dường như cũng không phải là ta. Mặt mày nàng mặc dù giống ta như đúc, nhưng trên người lại như phẳng phất có sự ưu sầu thấm ra từ xương tủy. Còn ta, mặc dù trước kia giữa trán có đeo theo một vết đen to đùng, dung mạo chẳng ra gì, nhưng ta vẫn là một Dạ Xoa sung sướng, không biết sầu lo là cái gì.

Mị Sinh không nhịn được khen ngợi: “Vẽ giống quá, giống y như sư phụ ấy ạ.”

Ta thuận miệng hỏi: “Thật không?”

Mị Sinh gật đầu: “Thật ạ. Nhưng mà con nhớ là trên đầu ngón trỏ của sư phụ hình như không có cái chấm đen này thì phải.” Vừa nói, nó vừa nhìn qua tay phải của ta.

Ta vội vàng nhìn lên bức họa, giữa hoa xuân ngập tràn, “ta” trong tranh đang giơ tay lên định hái một đóa hoa đào đã nở rộ. Trên ngón tay ngọc dài và nhỏ kia đúng là có một nốt ruồi đen nhỏ, nếu không nhìn kỹ, rất khó phát hiện ra.

Khả năng quan sát của Mị Sinh đúng là kinh người, ta đã xem bức họa này vô số lần, lại chưa từng chú ý đến nét vẽ này.

Trên ngón trỏ của ta không có nốt ruồi đen.

Lòng ta không khỏi có cảm giác kỳ quặc.

Mi Vũ cầm bức họa lên, cuộn kĩ lại rồi đặt vào trong bọc quần áo của Mị Sinh, “Nhóc con quả là tinh tường, rất có thiên phú học y. Đáng tiếc thuật dịch dung của ta con không học được, nếu không nhất định sẽ trở thành đệ nhất thần y của Vũ Nhân quốc, tiếc quá, tiếc quá.”

“Nhị sư phụ, chờ con trưởng thành, con sẽ lại tới tìm người.”

“Được, một lời đã định.” Mi Vũ móc ngón út với Mị Sinh, hai người nhìn nhau bật cười.

Ta giơ ngón tay không có nốt ruồi đen kia, cảm thấy thật rối rắm. Có nên đi hỏi Dung Sâm không? Nhưng hỏi thế nào đây? Biết đâu chỉ là chàng lỡ bút thôi, hoặc biết đâu nữa, chỉ là ta quá nhạy cảm mà thôi.

Ta chấp tay sau lưng, sau khi đi qua đi lại mấy vòng trên boong thuyền, quyết định mình làm một nữ tử rộng rãi độ lượng, không so đo từng tí với một cái chấm nhỏ nữa.

Thoáng qua mấy ngày, bình minh lên, ta theo thường lệ theo Sướng để lên gác lá ngắm cảnh. Dõi mắt nhìn, nơi giao nhau giữa biển và trời xuất hiện một đường sắc xanh kéo dài bất tận, so với Phù Sơ càng bao la hơn nhiều.

Sắc mặt Sướng để hoàn toàn thay đổi, vội vàng cho gọi Dung Sâm tới, chỉ vào dải xanh kia hỏi: “Đó chính là Vũ Nhân quốc?”

“Đúng vậy ạ.”

Sướng để vui mừng quá đỗi, lập tức phân phó Nguyên Chiêu chuẩn bị lên bờ.

Thuyền ở trên biển đã hơn một tháng, nay lại thấy được đất liền, còn có thể gặp người Vũ Nhân có cánh biết bay, tất cả mọi người trên thuyền đều khá kích động, ai ai cũng lộ ra vẻ hăm hở khi sắp được theo Sướng để đi mở mang tầm mắt, ta đương nhiên cũng không ngoại lệ. Đang lúc mọi người kích động vạn

phần, Sưởng để vô cùng vô nhân đạo phủ đầu tất cả bằng một chậu nước lạnh, tạt sạch sẽ sự hân hoan vui mừng của mọi người.

Hắn không hạ lệnh lên bờ, chỉ phân phó Nguyên Chiêu và Huyền Vũ mang theo thủ dụ và văn điệp của hắn đi lên mua ít đồ tiếp tế, còn lại ở hết trên thuyền, sẵn sàng đợi lệnh.

Bởi vì hồi sáng Dung Sâm đã đề cập tới vấn đề tìm chốn về cho Mị Sinh nên Sưởng để cũng đồng ý để chàng mang theo Mị Sinh cùng Nguyên Chiêu lên bờ.

Nguyên Chiêu mang theo hai trăm Ngự Lâm quân lên một chiếc thuyền.

Dung Sâm dắt tay Mị Sinh, đi cuối cùng.

Hai con thuyền dùng xích sắt để nối với nhau, mặt trên đặt một tấm gỗ dài, bên đầu kia, Nguyên Chiêu một thân quân trang, hông đeo trường kiếm, ăn mặc như ra trận.

Mi Vũ ngây ngốc nhìn hắn, mắt đầy lo lắng.

Ta kéo góc áo nàng, khẽ nói: “Đừng lo. Dung Sâm đã nói, người Vũ Nhân đều khá lương thiện.”

Mi Vũ mím môi: “Bệ hạ rõ ràng mang đến mấy nghìn người, thế mà lần nào cũng bắt ngài ấy làm tiên phong.”

“Sứ giả là đại diện cho hình tượng và quốc uy của thiên triều ta. Đại tướng quân Thần Uy của chúng ta bản lĩnh giỏi nhất, làm việc chắc chắn thỏa đáng nhất, diện mạo lời nói cũng xuất chúng nhất.”

Mi Vũ nghe đến đó liền cười xinh đẹp: “Sưởng đế đúng là kỳ quặc. Lần trước ở Phù Sơ thì bày đặt rõ là phô trương rêu rao khí thế, sao lần này đến Vũ Nhân quốc lại khiêm tốn thế này nhỉ? Thế này cũng đâu phải phong cách thường thấy của hắn, lẽ nào hắn không tò mò phong mạo của Vũ Nhân quốc, không muốn đại giá quang lâm, để cho thần dân Vũ Nhân đến chiêm ngưỡng thiên nhan thần uy của hoàng đế thiên triều hắn ư?”

“Bởi vì hắn không phải là kẻ kích động lỗ mãng.” Sau lưng vang lên tiếng cười đáp của Dung Sâm. Chàng đúng là thánh lực hơn người, mấy lời ta và Mi Vũ rỉ tai nhau nói mà cũng nghe được.

“Hắn thân là vua của một nước, đương nhiên có chỗ mình mẫn cơ trí mạnh mẽ quyết đoán hơn người, bụng dạ tâm cơ sâu không lường được. Hắn không lên bờ là bởi vì Vũ Nhân không giống Phù Sơ, chỉ là một đảo quốc nho nhỏ tứ cố vô thân. Nơi này đất rộng của nhiều, người dân lại có cánh biết bay, nếu xung đột nổi lên, hoặc là phát sinh bất trắc gì, chúng ta đương nhiên sẽ đánh không lại bọn họ. Tục ngữ có nói, rồng dữ không đấu nổi rắn nhà, tuy rằng hắn là vua của thiên triều, nhưng rời khỏi hậu thuẫn Trung thổ hùng mạnh thì cũng chỉ còn là uy danh hão mà thôi. Hư danh này có thể cản được một mũi tên ngầm, nhưng không ngăn được mười vạn đại quân của Vũ Nhân. Bọn họ có cánh trên lưng, chính là đạo quân vô địch.”

Kể thức thời là trang tuần kiệt, sự khiêm tốn của Sưởng đế lúc này đích thực là hành vi sáng suốt.

Nguyên Chiêu đứng ở đầu thuyền, tay găm bội kiếm, khôi giáp bạc trên người phản quang lại, như có một vòng ánh sáng bao quanh thân ảnh uy vũ tuấn tú của hắn.

Mi Vũ nói thầm: “Muội dắt Mị Sinh qua, tỷ và công tử nói mấy câu đi.”

Ta cười hì hì: “Là muội muốn sang đầu kia nói mấy câu với Thần Uy Đại tướng quân mới đúng.”

Mặt Mi Vũ đỏ lên, hờn dỗi lườm ta một cái, dắt Mị Sinh đi về phía Nguyên Chiêu.

Mị Sinh bịn rịn không rời quay đầu nhìn ta, nước mắt lưng tròng.

Trong lòng ta cũng cực kỳ khổ sở, quay đầu nói với Dung Sâm: “Ta muốn lên bờ với chàng, muốn gặp bạn cũ của chàng xem người đó gia cảnh thế nào, tính tình thế nào, vậy ta mới có thể yên tâm.”

“Nàng không thể đi.”

“Vì sao?” Ta nhìn chàng, không hiểu. Chàng đã đổi thành quan phục màu tím đậm, râu gài tóc màu mây trắng và mũ quan xanh, nhìn trông phong tư nhanh nhẹn, tuấn nhã vô cùng.

“Chuyện của Mị Sinh nàng không cần lo, vị bạn cũ kia của ta nhất định sẽ chăm sóc cho nó thật tốt.”

“Nhưng sao ta lại không thể đi xem?”

Chàng nhìn ta, như muốn nói lại thôi.

Ta nóng nảy: “Chàng không nói rõ nguyên nhân, ta không đi không được.”

Hắn day trán, kì kèo nửa ngày mới rất không tình nguyện buông lại một câu: “Bởi vì, nàng quá xinh đẹp.”

Ta làm sao cũng không nghĩ đến chàng sẽ nói ra lý do như vậy. Đột nhiên như có một dòng nước lũ cuốn đến, vọt tới chân ta, ta vịn lan can, lung la lung lay nhìn chàng. Ta không nghe nhầm đấy chứ? Chàng đang khen ta xinh đẹp đấy ư?

Không phải là đang nằm mơ chứ. Ta quen nếp thò tay định bấm chàng một cái, chàng lại nhanh nhẹn nắm lấy cổ tay ta, thở dài thườn thượt: “Đời người đắc ý hãy vui tràn(*), đang vui thì cười đi.”

Ta: “...”

Nói thật, ta đang nhịn hơn hở khó khăn lắm rồi, kìm nén đến sắp nội thương rồi.

Ta đương nhiên đang rất rất vui, ông trời chứng giám, đây là lần đầu tiên có một người khen ta xinh đẹp, hơn nữa còn là chàng. Dựa vào sự hiểu biết của ta về Dung “đại nhân” những ngày qua, tầm mắt của người này luôn cao vời vợi, thậm chí quan cũng khác xa bình thường, luôn dùng lời nói ác độc trứ danh, vạn năm cũng chẳng được nghe thấy chàng tán thưởng lấy một người, không ngờ hôm nay lại phá lệ lần đầu khen ta xinh đẹp, đúng là khiến ta có phần được khen mà sợ, không thể tin nổi.

“Dung đại nhân, lời này của chàng không phải là giả chứ?”

Chàng che môi, hắng giọng: “Nàng có thể cho rằng nó đều là thật.”

“Nói thật đi, sao chàng lại đột nhiên khen ta thế?”

Chàng nghiêng mặt, cười như không cười: “Nói thật là, ta không muốn nói.”

Ta hừ: “Chàng không nói, ta không lên bờ không được.”

Dừng một lát, chàng mới bắt đầu đáp: “Vũ Nhân cực ít nữ, nam giới một khi ái mộ một nữ tử nào đó thì sẽ kiên trì một lòng, cả đời không thay đổi.”

Ta không nhịn được sợ hãi than: “Trời ạ, trên đời này thật sự có nam nhân tốt như vậy ư?”

Dung đại nhân đối với vẻ mặt thèm nhỏ dãi lộ ra từ tận đáy lòng này của ta hiển nhiên có phần bất mãn, nhú mày nói: “Nàng không phát hiện ra ta chính là người như vậy sao?”

Ta: “...”

“Nếu nàng không cẩn thận chọc phải một đồng hoa đào, hoặc là có một đồng hoa đào chọc nàng thì thật là không ổn. Cho nên tốt nhất vẫn là ở lại trên thuyền thì hơn.”

Chàng đây là đang ăn một bình giám phòng ngừa chu đáo sao?

Ta hơi buồn cười: “Dung đại nhân, ngài tự tin lên chút.”

Chàng im lặng không đáp, chỉ nhìn ta khẽ cười, trong nháy mắt, trước mặt ta như tràn đến một dải sáng xuân sắc vô biên lung linh bay lượn... Được rồi, ta thừa nhận, dáng dấp như chàng mà còn không tự tin thì đúng là quá phụ lòng ông trời rồi.

Mi Vũ lưu luyến bịn rịn quay lại.

Dung đại nhân vén vạt áo lên, phong nhã bước lên tấm gỗ, sang đến đầu kia liền ngoảnh đầu lại nhìn ta cười.

Tấm gỗ được bỏ đi, xích sắt được tháo ra, chiếc thuyền chậm rãi chạy về phía bờ.

Ta nhìn bóng dáng màu tím bên đầu thuyền kia, lòng chợt thấy hơi bất an.

.

Chú thích:

(*) Đòi người đặc ý hãy vui tràn (bản dịch của Hoàng Tạo, Tương Như): Nhân sinh đặc ý tu tận hoan (trích Thương tiên từ – Lý Bạch) (nguồn: thivien.net)

40. Chương 39

Chương 39

Edit: Ichikazumi

Thời gian trôi qua từng chút từng chút một, chiều, nắng gắt tỏa khắp bốn phía, rơi xuống mặt biển, sóng vỗ lấp lánh như dải vàng.

Cả người Mi Vũ chìm trong làn sáng mờ. Suốt ngày nay nàng đều ngẩn ngơ nhìn chăm chú vào dải bờ xanh ngắt Vũ Nhân quốc kia, tà vấy đỏ phấp phồng trong gió biển, tựa như một con bướm mong manh trong bóng chiều bồi hồi không biết về chốn nào.

Ta biết nàng đang lo lắng cho Nguyên Chiêu. Ta cũng lo lắng không kém nàng chút nào.

Lúc ở cùng Dung Sâm ta không cảm nhận được có chàng bên cạnh đối với ta ý nghĩa cỡ nào, giờ này không có chàng ở đây mới đột nhiên phát giác ra, chàng đã bắt tri bất giác trở thành chỗ dựa tinh thần của ta. Không có chàng bên cạnh, tâm thần ta không yên, tư tưởng không tập trung nổi, tựa như sáu hồn bảy phách đã theo chàng đến Vũ Nhân quốc, ở lại chỗ này chẳng qua chỉ là một cái xác.

Ta chưa bao giờ nóng ruột nóng gan như lúc này. Ta rất hối hận vì đã không đi cùng với chàng, cho dù phải cải trang dịch dung thì đã sao, còn hơn đợi chờ khổ sở dày vò như thế này, một ngày mà như một năm.

Hoàng hôn như một chiếc lưới khổng lồ từ từ chụp xuống, từ từ bao phủ khắp bốn bề.

Tất cả mọi người trên thuyền đều khá im lặng, không khí bất an lo lắng vô hình ngập tràn khắp bóng chiều.

Mi Vũ nắm chặt hai tay, lo lắng không yên. Ta dối lòng an ủi nàng, dự cảm xấu theo bóng hoàng hôn buông xuống càng lúc càng tăng.

Thu mua tiếp tế, yết kiến hoàng đế sẽ không cần thời gian lâu như vậy. Hoặc là Nguyên Chiêu đã xảy ra chuyện, hoặc là Dung Sâm đã xảy ra chuyện, nhưng cả hai người ta đều không muốn ai xảy ra bất cứ chuyện gì.

Dung Sâm từng nói người Vũ Nhân rất lương thiện, cho nên lúc đầu ta cũng không lo lắng, nhưng giờ này khác này, theo thời gian dần trôi, những suy đoán xấu cứ quanh quẩn trong đầu ta, không thể xua đi nổi.

Ta cuối cùng cũng cảm nhận được mùi vị trông mong mòn mỏi là như thế nào. Vào lúc nắng chiều sắp tắt hẳn, cuối cùng cũng có bóng dáng một chiếc thuyền xuất hiện trên mặt biển, nhưng đó không phải là thuyền Nguyên Chiêu ngồi.

Con thuyền kia theo gió vượt sóng mà đến, trên cánh buồm giương cao có thêu một con rồng nhe nanh múa vuốt, như đang cười mây đạp gió mà bay.

Hoàng hôn tựa như đột nhiên bị đẩy ra một mảng, mặt biển như lại sáng lên.

Qua một lát, Hưởng Quân dẫn đầu mấy trăm lính Ngự Lâm võ trang đầy đủ đứng ở đầu thuyền. Thuyền rồng lập tức rơi vào trạng thái đề phòng nghiêm ngặt.

Boong thuyền hoàn toàn tĩnh lặng.

Thuyền kia càng đến gần, không khí trên thuyền càng căng thẳng.

Trên mũi thuyền kia có một Vũ nhân đứng đầu, đón gió biển, đôi cánh trên lưng hần phập phồng giang rộng, tựa như có thể đạp gió bay lên bất cứ lúc nào.

Những thủy thủ lái thuyền cũng đều là Vũ nhân. Lo lắng trong lòng ta càng tăng cao, Mi Vũ túm chặt tay áo ta, ngón tay lạnh lẽo.

Thuyền kia dừng trước mặt thuyền rồng.

Hướng Quân lập tức quát lên: “Nếu có dị động, nghe ta hiệu lệnh.”

Vũ nhân đầu thuyền chẳng không bay lên, đôi cánh như chim đại bàng rơi xuống boong thuyền.

Hướng Quân ra lệnh một tiếng, vô số trường mâu lợi kiếm chia về phía người đó, vây hần ở giữa.

Người đó cũng không sợ hãi, đôi con mắt màu nâu bình tĩnh nhìn Hướng Quân: “Ta muốn gặp Quốc vương của các người.”

Sửong đế đã từ trên gác lái đi xuống.

Hần bước từng bước trên boong thuyền, Ngự Lâm quân sau lưng như lâm đại định, bao tròn phòng thủ bên hần.

“Thần Uy tướng quân và Viễn tuần sử Dung Sâm của trẫm đâu?”

Vũ nhân đó khom lưng thi lễ, cất cao giọng nói: “Hai vị ấy đang ở trong hoàng cung làm khách, lông tóc không tổn. Tại hạ là Vũ nhân hầu Viêm Thiên Minh, phụng lệnh Quốc vương tới thỉnh một người.”

“Làm khách?” Sửong đế hừ lạnh: “Trẫm nghe nói quốc dân Vũ Nhân lương thiện ôn hòa, vậy nên mới ra lệnh cho hai người họ đi mua chút tiếp tế, Quốc vương quý quốc vô cớ tạm giữ họ lại là đạo lý gì?”

“Quốc vương chúng ta không hề có ác ý, chỉ cần bệ hạ để ta đưa đi một người, Quốc vương ta sẽ để hai vị đại nhân kia trở lại, thêm dâng tặng ngàn gánh lương thực.”

Ánh mắt Sửong đế quét một vòng qua những người trên thuyền, hỏi: “Ai?”

Viêm Thiên Minh lấy từ trong ngực ra một bức họa.

Nhìn cuộn tranh quen thuộc ấy, ta đột nhiên cả kinh.

Đó là bức họa ta đã tặng cho Mị Sinh.

Ngón tay hần khẽ động, mở bức họa ra.

Nắng chiều nghiêng theo, gốc đào trong tranh được nắng mờ nhuộm màu vô cùng tươi đẹp, cùng họa lên mặt mày xinh đẹp của nữ tử trong tranh, cùng nhau tỏa sáng.

Tất cả mọi người trên thuyền đều nhìn về phía ta, Dung Sâm bút pháp thần kì, bất kì ai đều nhìn ra nữ tử trong bức tranh kia chính là ta.

Sửong đế neho mắt, ánh mắt nhìn ta không rõ ra sao.

Tim ta đập nhanh hơn, theo bản năng nắm chặt tay, cố giữ bình tĩnh.

Bức họa này sao lại rơi vào tay Quốc vương Vũ Nhân quốc? Sao ngài ta lại muốn gặp ta? Thời gian lơ lửng, nghi vấn chồng chất không có lấy một đầu mối.

Sửong đế chấp tay đi vài bước, tựa như đang suy tư.

Sau một lúc lâu, hần nghiêng đầu hỏi Viêm Thiên Minh: “Quốc vương Vũ Nhân nói lời có giữ lời?”

“Đương nhiên. Nghìn gánh lương thực và nước uống đã mang sẵn trên thuyền. Bệ hạ có thể phái người sang kiểm tra.”

Sửong đế quay qua Hướng Quân khẽ gật đầu. Hướng Quân liền dẫn người leo lên chiếc thuyền kia, một lát sau đã trở lại.

“Đúng là có một nghìn gánh lương thực và một trăm túi da trâu đựng đầy nước.”

Lông mày Sưởng để thoáng giãn ra, sắc mặt cũng tốt hơn.

Viêm Thiên Minh nói: “Bệ hạ yên tâm, Quốc vương ta tuyệt đối sẽ không tổn thương vị cô nương này, chỉ muốn mời nàng qua gặp một lần thôi.”

Sưởng để nghĩ ngợi chốc lát, đoạn nghiêng người cười: “Đã vậy, người dẫn nàng ta đi đi.”

Mi Vũ nghe vậy quýnh lên: “Bệ hạ, nhờ bọn họ làm gì Linh Lung...”

Sưởng để liếc nàng một cái, nhìn về phía Viêm Thiên Minh, nói: “Lời nói quân tử đáng giá nghìn vàng, ta tin Quốc vương Vũ Nhân tuyệt sẽ không nuốt lời. Gặp nàng ta rồi, các người hãy nhanh chóng để Thần Uy tướng quân và Viễn tuần sử của chúng ta về. Chúng ta đối với quý quốc không hề có ác ý, chỉ vô tình đi qua, không hề có ý quấy rầy, càng không muốn xảy ra phân tranh gì.”

Viêm Thiên Minh gật đầu, thu hồi bức họa.

Mi Vũ vội la lên: “Linh Lung, tỷ đừng đi.”

Ta thở dài cười khổ, trong lòng biết rõ không đi không được, trong mắt Sưởng để, Dung Sâm và Nguyên Chiêu chắc chắn quan trọng hơn ta gấp trăm lần.

Viêm Thiên Minh bước tới trước mặt ta, đột nhiên quỳ một chân xuống: “Mời cô nương theo ta đi gặp Quốc vương.”

Hắn hô một tiếng, hai chiếc cánh trên lưng mở rộng, lông vũ ánh vàng tỏa sáng rực rỡ trong ánh hào quang.

Ta ngạc nhiên lùi về sau một bước, thầm giật mình, hắn muốn công ta bay?

“Cô nương bám chắc vào.” Hắn vươn tay kéo ta lên lưng, ta cuống quýt đỡ lấy đầu vai hắn.

Mi Vũ khê hô lên: “Linh Lung, tỷ cẩn thận.”

Lời còn chưa dứt, hắn đã bay vút lên không, tiếng gió gào thét bên tai, cánh chim đập liên tục, ta đã đang ở giữa không trung.

Ta hơi sợ hãi, lại hơi kinh ngạc, đây là lần đầu tiên ta được bay, lại là ngồi trên lưng người khác.

Hắn bay về phía trời chiều rơi xuống mặt biển, dải xanh ngắt kia đã tan ra trong bóng chiều, hóa thành một vệt đen.

Thuyền rồng cách ta ngày càng xa, dần dần chỉ còn là một chấm đen trên mặt biển. Phía trước xuất hiện ánh sáng lờ mờ, dần dần rõ tỏ, trắng sáng mê mông, đèn hoa rực rỡ, đây là một đô thành náo nhiệt.

Hắn bay về phía một chỗ đài cao, đó là nơi ánh đèn chói lọi nhất, cả một dải san hô đỏ treo đầy dạ minh châu, tựa như cái cây nở đầy trên châu. Nước chảy róc rách, hương suốt trong thoáng qua còn có hương rượu nhàn nhạt. Nơi đây như cung đình tiên cảnh, đình đài lầu gác, lồng lẩy trắng lẹ, vốn nên là nơi sinh ca man vũ, thế mà lại chìm trong tĩnh lặng lạ kỳ.

Ta cho rằng nơi đây không nên là như thế này, đáng ra phải có đàn nhạc du dương, đáng ra phải có ca vang múa rộn, nhưng cung thất lồng lẩy vô song này lại chốn chốn toát ra vẻ hiu quạnh.

Viêm Thiên Minh nhẹ nhàng đáp xuống thềm son, đặt ta xuống: “Cô nương, Quốc vương ở trong.”

Hắn cúi người lui đi, bóng đêm như biển sâu, vô biên bất tận.

Cửa cung đỏ son trước mặt đã mở rộng, bên trong đặt rất nhiều ngọn đèn hoa sen, lần lượt uốn lượn dần lên trên nền đất vàng, đóa cuối cùng nở rộ dưới chân một người.

Đó là một nam nhân anh vĩ cao quý, tuổi khoảng ba mươi. Ngài ta chính là Quốc vương Vũ Nhân?

Cánh chim vàng óng khép trên lưng ngài ta, trong ánh nến, nó lấp lánh kim quang.

Ngài ta đứng trong ánh sáng rực ngời, trên người hội tụ tất cả tia sáng, nhưng lại trông vô cùng tịch mịch.

Cách một khoảng cách không xa, ta nhìn vào đôi mắt màu nâu kia. Khoảnh khắc hắn nhìn thấy ta, đôi mắt vốn là vắng lặng hiu quạnh bỗng như đột nhiên rơi vào sao Hỏa, bùng lên hai ngọn lửa rực nóng.

Ánh mắt sáng như sao thần ấy như một thanh kiếm bén, phá không mà đến, xuyên thẳng qua lồng ngực của ta.

Ta ngơ ngác nhìn hắn, lòng không hiểu sao chợt thoáng qua một cảm giác rất đổi lạ kỳ, dường như, ta biết hắn.

Hắn mơ màng bước lại gần ta, từng đóa từng đóa hoa sen nở rộ dưới gót chân hắn. Rõ ràng là con người cao lớn khô vĩ như thế, dưới chân lại không có lấy một tiếng động, tựa như âm thanh của bước chân sẽ phá tan giấc mộng của hắn.

Hắn đứng trước mặt ta, nhìn ta chăm chú, trong mắt dồn dập sóng nước, tựa như nói mê, một câu vui buồn lẫn lộn: “Linh Lung, cuối cùng nàng đã trở lại.”

41. Chương 40

Chương 40

Edit: Ichikazumi

“Linh Lung, cuối cùng nàng đã trở lại.”

Hắn biết tên của ta!

Ta kinh ngạc khôn xiết, nhìn dung nhan hoàn toàn xa lạ này, ta chắc chắn mình chưa từng nhìn thấy hắn, dù rằng trong ta có cảm giác quen thuộc kỳ lạ. Nhưng ánh mắt và giọng nói của hắn, rõ ràng là biết ta.

Xung quanh tĩnh lặng vô cùng, tựa như có thể nghe được tiếng hô hấp khê khàng của hắn, hắn như đang đắm chìm trong trầm tiên mộng, mà ta, là người xông vào giấc mộng ấy.

“Nàng vẫn không hề thay đổi.” Hắn vươn tay ra, ngón tay khẽ run muốn vuốt ve gò má ta.

Ta lùi về sau một bước, tránh khỏi sự đụng chạm của hắn, nghi ngờ hỏi: “Ngài biết ta?”

“Ta là Nguyệt Trọng Quang, nàng quên rồi ư?”

Hắn có một giọng nói trầm thấp êm tai, có một đôi mắt nâu sắc bén sáng suốt, bên trong sóng ngầm mãnh liệt.

“Ta chưa từng gặp ngài.” Nguyệt Trọng Quang, ta chắc chắn mình chưa từng nghe thấy cái tên này.

“Sao có thể?” Hắn kích động vén tay áo lên, trên cánh tay có một vết sẹo đã nhạt màu, rất rõ ràng, đây là một vết thương rất xưa.

“Hai mươi năm trước nàng đã cứu ta dưới vách Lạc Nguyệt, đã trị thương cho ta, nàng quên hết rồi ư? Nàng xem, vết thương vẫn còn đây.” Hắn thiết tha nhìn ta, ánh lửa trong mắt hồ như muốn đốt cháy gương mặt ta.

“Ngài nhận nhầm người rồi. Ta thật sự không nhận ra ngài. Vết thương này hắn không phải do ta gây nên.” Ta học y từ nhỏ, nhưng thực sự bắt đầu hành y mới được khoảng bốn năm, cứu chữa cho vô số người, mặc dù không đến nỗi gặp qua là không quên được, nhưng vết thương này hiển nhiên là đã từ rất xưa, tuyệt đối không có khả năng là do ta gây nên.

Ông tay áo thêu ảnh mây hoa mỹ trượt xuống, che lại vết thương đã nhạt màu kia, trong mắt hắn thoáng qua vẻ bi thương, cực kỳ thất vọng: “Linh Lung, tại sao nàng lại không còn nhớ ta, là bởi vì đã ăn cỏ linh chi dưỡng thần nên quên hết những gì nơi trần thế ư?”

“Cỏ linh chi dưỡng thần?”

“Nhất định là do nó.” Hấn như tự nói với chính mình, si ngốc nhìn ta: “Thấy Dung Sâm là ta biết ngay nàng nhất định vẫn còn sống, nhất định đang ở cùng với hấn.”

Hấn vì sao xem ta như cố nhân, vì sao biết tên của ta? Thập Châu Tam Đảo, cở linh chi dưỡng thần, Dung Sâm, tất cả tạo thành một màn sương mù, đắp án mờ hồ tựa như đang ở ngay trước mắt, chỉ còn thiếu một chỉ dẫn nữa để phá vỡ.

“Bao nhiêu năm qua ta vẫn luôn tìm nàng, hai mươi năm, ta chưa từng từ bỏ.”

“Ngài đã tìm ta hai mươi năm?”

“Đúng vậy. Những năm này ta đã phái ra vô số Vũ nhân tìm kiếm tin tức của nàng khắp nơi, từng có một Vũ nhân không ngại xa xôi bay đến trung thổ, đáng tiếc biển người mệnh mông, hấn chưa tìm được tung tích của nàng thì đã bị người ta đánh trọng thương, bất hạnh qua đời.”

Trong lòng ta khẽ động, chẳng hay Vũ nhân đó chính là cha của Mị Sinh?

“Người ấy đi trung thổ khoảng tám năm trước?”

“Ừ.”

Nghe đến đó, trong lòng ta đã tin chắc không thể nghi ngờ, Vũ nhân ấy nhất định là cha của Mị Sinh.

“Trời cao rồi cuộc đã bị ta làm cho cảm động, đưa nàng về trước mặt ta.” Hấn xúc động vô cùng, trong mắt loáng thoáng ánh nước.

Hai mươi năm chờ đợi và tìm kiếm, phần thâm tình này quả khiến người ta cảm động. Nhưng ta biết rõ, người hấn tìm nhất định không phải là ta.

Ta thở dài, cười lấy làm tiếc: “Đây là lần đầu tiên ta ra biển, lần đầu tiên tới Vũ Nhân quốc, cũng là lần đầu tiên nhìn thấy ngài. Năm nay ta mới mười bảy tuổi, không thể đã từng đến đây từ hai mươi năm trước. Cho nên nhất định là ngài đã nhận nhầm người rồi.”

Nhìn vào đôi mắt đầy thiết tha mong ngóng ấy nói ra những lời này, lòng ta ngập tràn áy náy, tựa như mình đang phá hủy ảo mộng đẹp đẽ nhất trong cuộc đời của một người vậy.

Hấn ngẩn ra, nhìn ta chằm chằm, ánh mắt họa lên từng tác trên gương mặt ta. Ta chưa từng thấy ánh mắt một người nghiêm túc chuyên chú như thế, tựa như đang ngắm nhìn bảo vật trân quý nhất thế gian.

“Không thể nào, thế gian này không thể có ai có bề ngoài giống một người đến vậy.”

Ta rất không đành, nói khẽ: “Ta nói thật. Ta không hề biết ngài.”

Hấn cau mày: “Nàng thật sự không phải nàng ấy?”

“Thật sự không phải.”

Sau lưng vang lên một tiếng nói nhẹ nhàng bay bổng, tựa như một cơn gió nhẹ rong chơi trong bóng đêm.

Ta quay đầu lại, Dung Sâm đang đứng ngoài cửa cung, áo trắng như tuyết.

Ánh trăng cùng ánh nến đan trên người chàng, trong ánh sáng nửa sáng nửa tối, chàng đạp sen khoan thai bước tới, đóa đóa hoa sen nở rộ dưới chân chàng, tựa như dòng chảy tự nhiên.

Gương mặt chàng có vẻ hơi mệt mỏi, tựa như vừa bôn ba qua trăm ngàn núi sông, bước qua dòng thời gian kiếp trước kiếp này, nhìn thấu nhân gian muôn sắc thế tình, hồng trần buồn vui, nhưng cuối cùng lại không bỏ được tất cả trần thế này, đành quay người lại.

Nhìn thấy chàng vẫn bình yên vô sự, ta rốt cuộc yên lòng, song lại dự cảm, sự xuất hiện của chàng nhất định sẽ tháo bỏ ra đắp án.

Nguyệt Trọng Quang cất cao giọng: “Dung Sâm, người nhất định đang gạt ta, ta không tin nàng đã chết, nhất định là người đã tìm được Thập Châu Tam Đảo, tìm được cở linh chi dưỡng thần.”

“Ta chưa từng lừa gạt ngài.”

Dung Sâm bình tĩnh đi tới, nhẹ nhàng nhấc tay phải của ta lên: “Trên ngón trỏ của Linh Lung có một nốt ruồi đen, nàng không có. Nàng chỉ có bề ngoài giống Linh Lung, chỉ có tên gọi cũng là Linh Lung, nhưng nàng thật sự không phải là Linh Lung hai mươi năm trước.”

Những lời này cực kỳ trúc trắc, nhưng ta lại vừa nghe đã hiểu. Chân tướng ta vẫn muốn tìm kiếm rốt cuộc đã thẳng thắn lộ ra trước mặt, nhưng đây không phải là đáp án ta muốn, ta tình nguyện không cần biết cái đáp án này. Hèn chi chàng một lòng muốn ta xóa vầng phong ấn giữa trán, hèn chi chàng không chịu để ta đi cùng chàng đến Vũ Nhân quốc, chàng sợ Nguyệt Trọng Quang nhìn thấy ta, chàng vẫn muốn gạt ta bí mật này.

Ta như bỗng rơi vào trong một hầm băng, cái lạnh thấu xương vây kín toàn thân.

Thì ra, chẳng qua là do ta có bề ngoài giống nàng ấy. Thì ra, bức họa chàng vẽ thật ra là vẽ cho nàng ấy. Thì ra, người chàng thích căn bản không phải ta.

Vậy còn ta?

Từ đầu đến cuối, ta chỉ là một thể thân thôi sao?

Đáp án này khiến lòng ta vô cùng hỗn loạn, vào giờ phút này, ta chỉ mong thời gian có thể trôi ngược lại, để ta chưa từng tới đây, chưa từng gặp Nguyệt Trọng Quang, không biết mảnh quá khứ này.

Sắc mặt Dung Sâm vẫn bình tĩnh, giơ ngón trỏ ta lên, nói với Nguyệt Trọng Quang: “Lúc Linh Lung cự tuyệt ngài, ngài đã từng nói, ngài tình nguyện làm một nốt ruồi nho nhỏ trên ngón tay nàng ấy, để được làm bạn với nàng ấy một đời một kiếp. Mong ngài hãy nhớ lại những lời ngài đã nói.”

“Ta đương nhiên vẫn nhớ.” Nguyệt Trọng Quang kích động: “Người giỏi dịch dung, nhất định là người đã xóa nốt ruồi ấy đi rồi.”

Dung Sâm cười nhạt: “Ta không hề biết ngài sẽ nhìn thấy bức họa trong tay Mị Sinh, ta cũng không biết ngài sẽ gặp nàng, làm sao biết trước mà xóa nốt ruồi kia đi được?” Chàng dừng một chút, dịu dàng nói: “Nàng không phải là Linh Lung hai mươi năm trước, nàng là hôn thê của ta.” Chàng nghiêng đầu nhìn ta đưa tình, đáy mắt dịu dàng quyến luyến sâu tĩnh như biển, nhưng trái tim của ta lúc này rất lạnh, càng lúc càng lạnh.

Ánh mắt này, phần thâm tình này, vốn là thuộc về Linh Lung hai mươi năm trước, mà không phải ta.

Đèn quang rực rỡ, ánh sáng của dạ mình châu êm dịu ấm áp, như ánh mắt chăm chú nhìn người yêu.

Gương mặt tĩnh lặng của Nguyệt Trọng Quang ngập tràn vẻ nghi ngờ và thất vọng không tả nổi. Hắn chậm rãi lắc đầu: “Ta không tin. Trên đời này làm sao có thể có hai người giống nhau đến thế được.”

“Nếu như ngài nhìn thấy Sưởng đế, ngài sẽ phát hiện ra, ngài ta và Mạc Quy hai mươi năm trước giống nhau như đúc. Thiên hạ rộng lớn không thiếu điều lạ, tìm được hai người về ngoài giống hệt nhau cũng không phải việc khó.”

Ánh mắt Nguyệt Trọng Quang vẫn tràn đầy hoài nghi.

Ta không biết là hắn thật sự không tin, hay là trong lòng không muốn tin.

Nếu như hắn tin Dung Sâm, hắn sẽ phải hoàn toàn từ bỏ hy vọng suốt hai mươi năm trời. Hy vọng này là thứ chống đỡ tinh thần suốt hai mươi năm qua của hắn, phải dứt bỏ chắc chắn sẽ đau triệt nội tâm.

Dung Sâm thở dài: “Ta chưa bao giờ dối gạt ngài, nếu như không thể nói ra chân tướng, ta thà im lặng cũng sẽ không gạt ngài.”

Cung điện yên tĩnh không một tiếng động, trên đá san hô cao ngang người nở ra một loài hoa không biết tên, cánh hoa xanh thắm, huyền bí tĩnh mịch, tựa như bàng quan với bí mật đã biết bao năm tháng. Ta nhìn khóm hoa ấy, khóe mắt vẫn có thể cảm thấy được cái nhìn đầy chăm chú của Dung Sâm.

Lòng ta mùi vị lẫn lộn, thần thờ tránh ánh mắt của chàng. Tất cả đau thương đều ngấm vào trong lòng, từ một nơi nho nhỏ rồi dần mặc sức bành trướng ra khắp nơi, đau không tả nổi.

Một cánh hoa lặng lẽ rơi xuống, tựa như một người giạt mình tỉnh mộng.

Ở bên chàng, ta vẫn luôn cảm thấy đó chính là trầm tiên mộng cảnh trong hiện thực của ta, và giờ đây chính là lúc ta phải tỉnh mộng, giống như cánh hoa kia, cuối cùng cũng phải rời khỏi cành lá.

Trong đôi mắt mơ hồ của Nguyệt Trọng Quang dâng lên một màn sương mù: “Dung Sâm, ta tin tưởng cách làm người của ngươi, nhưng ta dù sao vẫn ôm một tia ảo tưởng, hy vọng nàng còn sống, còn có thể quay trở lại. Cho dù người nàng yêu không phải là ta cũng không sao, ta chỉ mong nàng còn sống.” Giọng của hắn khê run, hơi nghẹn ngào.

“Ta hiểu, nàng ấy là người khiến người ta khó quên nhất. Nhưng ta hy vọng ngài có thể quên nàng ấy đi, nếu như nàng ấy còn sống, nhất định cũng sẽ hy vọng như vậy. Nàng ấy là người lương thiện nhất trên đời này, nàng ấy hy vọng mỗi người đều có thể sống vui vẻ thoải mái, nếu như nàng ấy biết ngài vẫn chìm đắm trong quá khứ mà không thể quên được, nhất định sẽ khổ sở.”

“Ta không cách nào quên được nàng.”

“Đó là bởi vì ngài không muốn làm như vậy. Hai mươi năm qua ngài luôn phái người tìm kiếm tung tích của nàng ấy khắp nơi, chưa từng từ bỏ hy vọng, có ý nghĩ quên quá khứ đi.”

Nguyệt Trọng Quang lạnh lùng nói: “Đó là bởi vì ta không thể tuyệt tình như ngươi. Nàng thích ngươi như vậy, sau khi nàng mất ngươi lại muốn đi cưới người khác.” Hắn chỉ vào ta: “Cho dù về ngoài nàng ta giống Linh Lung như đúc, ngươi vẫn đã phụ lòng nàng.”

Cung điện mệnh mông dội lại tiếng nói vang vọng, bốn bề đánh tới, tựa như một cuộc khảo tra của người trung thành đối với kẻ thay lòng.

Trên gương mặt tuấn mỹ thanh nhàn của Dung Sâm thoáng qua nét khổ sở không nói thành lời.

Ta chán nản cười khổ, lòng đau như cắt, ta nên hy vọng chàng là kẻ tuyệt tình, hay nên mong muốn chàng là người chung tình đây?

“Ta không hề có lỗi với nàng ấy. Việc ta đã đồng ý với nàng ấy, đời này nhất định sẽ làm được.”

Dung Sâm nhìn Nguyệt Trọng Quang, nói từng chữ một, giọng điệu khí phách, tiếng vọng trong trẻo ngân nga trong gió.

Nguyệt Trọng Quang cười lạnh: “Vậy ư?”

“Đúng. Còn ngài, việc ngài đã đồng ý với nàng ấy, ngài làm được chưa? Nàng ấy vẫn hy vọng ngài làm một minh quân đầy hứa hẹn. Nhưng nhìn xem, Vũ Nhân quốc bây giờ với hai mươi năm trước ta tới giống nhau như đúc, cung đình thậm chí còn vắng vẻ hiu quạnh hơn cả khi đó. Ngài vì nước vì dân đã làm được những gì? Ngài không chịu chấp nhận sự thật nàng ấy đã không còn nữa. Không ngừng phái người đi khắp nơi tìm kiếm tung tích của nàng ấy. Cha của Mị Sinh từng là trợ thủ đắc lực nhất của ngài, là huynh đệ thân thiết nhất, vậy mà lại chết ở nơi đất khách quê người. Ngài còn muốn tiếp tục thế này nữa ư?”

Nguyệt Trọng Quang im lặng.

Dung Sâm nói nhẹ đi: “Đừng quên, ngài không chỉ là Nguyệt Trọng Quang mà còn là Quốc vương của Vũ Nhân, đừng quên trách nhiệm của ngài, đừng để nàng ấy thất vọng.”

Nguyệt Trọng Quang neho mắt, ánh sáng trong đôi mắt màu nâu lúc mờ lúc tỏ, tựa như ý nghĩ pháp phòng bất định.

Dung Sâm lẳng lặng nhìn hắn: “Nàng ấy thật sự đã không còn nữa. Bỏ xuống, cũng không phải là phản bội. Bởi vì quá khứ là không thể trở lại, nhưng tương lai thì còn chờ ở phía trước.”

42. Chương 41

Chương 41

Edit: Ichikazumi

Khí trời dần mát hơn, gió đêm thổi áo mỏng đơn bay phe phẩy, mang chút ý vị sang thu. Bình minh, Sưởng để theo thường lệ lên gác lái tuần tra bốn bề. Mặt trời mới mọc, mặt biển vô cùng bao la, muôn vàn tia sáng phủ kín mặt biển vàng lóng lánh.

Sưởng để ngưng mắt trông về màn biển bát ngát nơi xa, áo dài thêu vàng cũng nhuộm màu nắng, càng làm tôn lên dung mạo hăng hái của hắn, cho dù chỉ là đứng trên gác lái, vẫn mang cái khí thế bề ngễ thiên hạ như trước.

Hắn nhìn hồi lâu, không chán không phiền. Còn ta, mỗi ngày theo hắn ngắm biển, đã hứng thú rồi.

Biển cả hay thay đổi nhưng cũng đơn điệu, bất kể nhìn bao lâu cũng nhìn không thấu, y như lòng người.

Nhớ tới Dung Sâm, ta lại chán nản đau lòng. Ta cố ý tránh chàng, nhưng không một ngày nào không nghĩ đến chàng.

“Đằng kia có một vùng bảy sắc, là cái gì vậy?” Sưởng để chợt lên tiếng, ngón tay chỉ phương xa.

Đằng xa như có một vầng mặt trời nữa, bảy màu óng ánh, có thể so với vẻ đẹp của ráng ngũ sắc.

Sưởng để phân phó Hưởng Quân: “Lái thuyền qua xem.”

Thuyền đi khoảng một canh giờ thì đến gần vùng sáng màu kia, sắc màu lấp lánh ùn ùn rọi tới, khiến ặt trời trên biển cũng mất đi màu sắc. Tất cả mọi người đều khiếp sợ không nói nên lời. Đây là một tòa đảo báu không thể nào tưởng tượng cũng không thể nào sánh được.

Vô số châu báu rải rác khắp nơi, chất đồng như núi, ta lần đầu được thấy(1), chỉ lơ mơ nhận ra được mấy loại. San hô đỏ cao cả trượng, mọc thành bụi như cỏ thụ. Hồng ngọc(2) to như trứng ngỗng, phi thúy rải rác trên mặt đất, tựa như chỉ là đá. Dạ minh châu to bằng nắm tay cùng ly châu lẫn lộn với nhau, viên này còn sáng mịn hơn viên khác.

Bao nhiêu báu vật quý hiếm không biết tên tụ thành ánh sáng muôn màu, chọc thẳng vào mắt khiến người ta gần như không mở mắt ra được.

Mọi người trên thuyền đều sôi trào, chưa từng có ai nhìn thấy nhiều bảo bối hiếm có trên đời như thế này.

Ngay cả người thường thấy nhiều báu vật khắp thiên hạ như Sưởng để cũng lộ rõ vẻ mặt hưng phấn, hạ lệnh Hưởng Quân dẫn người lên đảo báu xem xét tình hình.

Hưởng Quân mang theo mười mấy thủy thủ lên đảo báu, một lát sau quay lại trình lên một vài báu vật, trong đó có một khối hổ phách đỏ thẫm trong suốt. Sưởng để gơ khối hổ phách về phía ánh mặt trời cẩn thận ngắm nghía, trong nó có một con bướm bướm sống động như thật, hoa văn trên cánh cũng có thể nhìn thấy rõ ràng, cực kỳ xinh đẹp.

Sưởng để nheo mắt kinh ngạc tán thán: “Trẫm chưa từng thấy viên hổ phách nào lớn như thế này.”

Mấy báu vật khác cũng đều sáng rực chói mắt, ta căn bản không biết nó là cái gì.

Sưởng để cao giọng cười: “Đây chẳng lẽ là lễ vật trời cao ban cho trẫm?” Hắn nghiêng đầu phân phó Hưởng Quân: “Mang tất cả mọi thứ lên thuyền.”

“Mong bệ hạ nghĩ lại.” Dung Sâm tiến lên nói: “Bệ hạ, tất cả thuyền bè đều đã chở đầy, nếu muốn mang theo những báu vật này thì chỉ sợ phải dùng trọn đến hai cái thuyền mới chở được, mà trên thuyền đã chứa đầy hàng hóa, lương thực, nước uống, mức ngâm nước đã rất nặng, không thể gánh thêm sức nặng nữa.”

Sưởng để ngắt nghĩ chốc lát: “Vậy thì mang đao kiếm quần áo tiếp tế trên thuyền bỏ bớt đi.”

“Bệ hạ, không may gặp phải hải tặc hoặc là xảy ra phân tranh với một quốc gia nào đó thì đao kiếm là không thể thiếu được. Quần áo cũng vậy, đến đông nhất định phải có đầy đủ quần áo chống lạnh.”

“Dọc đường không còn quốc gia nào nữa?”

“Có.”

“Nếu có thì lúc đó lại đi mua thêm đồ tiếp tế là được. Những báu vật này tùy ý lấy một món cũng mua được cả một tòa thành, có những thứ này thì lo gì không mua được đồ.”

Tướng sĩ trên thuyền không nhin được cũng nhao nhao phụ họa.

“Ngang qua núi báu mà không lấy, thực quá thiệt thòi.”

“Đúng vậy, đúng vậy, bảo bối thể này tùy ý lấy một cái thì cả đời khỏi phải lo.”

Dung Sâm nói: “Bệ hạ, những báu vật này khi đói không thể ăn, lúc khát không thể uống. Nếu bệ hạ thích thì chọn lấy mấy thứ mang theo là được, nhất thiết không thể vứt bỏ lương nước vật tư, đi biển quan trọng nhất chính là những thứ này, một khi hết lương thiếu nước, tính mạng cả thuyền khó mà kham nổi. Mạng mà mất, nhiều tiền bạc châu báu hơn nữa cũng không có ích gì.”

Tiếng bàn luận biến mất.

Sửng để có phần mất kiên nhẫn, nhắc tay ngắt lời khuyên can của Dung Sâm, quay người phân phó Hướn Quân: “Chọn vài thứ báu vật triều ta không có hoặc chưa từng thấy mang theo.”

Hướn Quân lập tức chỉ huy Ngự Lâm quân và Thần Uy thủy quân chia ra chọn lựa vài báu vật quý hiếm mang lên thuyền hàng.

Sửng để đứng trên boong thuyền, xem qua từng báu vật được chọn lựa. Ta đứng ở phía sau hấn, bị ánh sáng của báu vật che phủ, hoa mắt chóng mặt.

Chẳng trách có nhiều người thích châu báu như vậy. Những thứ đồ này đúng là khiến người ta hoa cả mắt, yêu không nỡ buông, hơn nữa chúng không chỉ đẹp mà còn rất đáng tiền. Cái này cũng giống như mỹ nhân đẹp cả trong lẫn ngoài, ai lại không thương?

Binh lính vận chuyển vô cùng mừng rỡ, mặc dù những thứ này không thuộc về bọn họ, nhưng chỉ nhìn một chút, sờ một cái cũng đã đủ làm cho người ta kích động không thôi rồi. Lực lượng ham muốn hưởng thụ vật chất quả không thể khinh thường!

Mọi người đều đang mê muội trong đồng châu báu khó gặp trên đời, không gì sánh nổi ấy, hoàn toàn không phát giác ra âm thanh kì quái nổi lên trên biển, tựa như bão lớn gào thét đang đến.

Gần đây cảm giác của ta luôn bén nhạy hơn người thường, vô thức ngẩng đầu, phát hiện Dung Sâm đang đứng một bên cũng có sắc mặt khác thường.

Chàng ngẩng nhìn ngoài xa, đôi mày kiếm càng lúc càng nhăn lại, theo ánh mắt của chàng, bầu trời chẳng biết từ lúc nào đã tối sầm. Chàng đột nhiên biến sắc, cất cao giọng: “Bệ hạ, nhanh lái thuyền rời khỏi nơi này.”

Mọi người lập tức yên lặng, bầu trời đột nhiên âm u ảm ù, tựa như mây đen đầy trời đều đã hội tụ về đỉnh đầu, vốn mặt trời mới lên, giờ này lại mờ tối như lúc tịch dương sắp tắt.

Sửng để hơi chần chừ, lập tức hạ lệnh lái thuyền rời đi.

Từng hồi lại từng hồi rít gào truyền đến, nước biển bắt đầu cuộn trào dữ dội, như nước đang sôi. Sóng biển ngập trời, tiếng nổ điếc tai. Đoàn thuyền chao đảo bập bênh trong những tầng sóng cao hết lớp này đến lớp khác, như một chiếc lá rụng yếu ớt.

Mọi người đứng không vững, ngã trái ngã phải, có người bắt đầu nôn mửa không ngừng.

Sóng thần ư? Ta bấu chặt vào tay vịn thang gác, sợ hãi nhìn Dung Sâm. Sắc mặt của chàng càng thêm nghiêm trọng, lo âu như mưa bão sắp đến.

Lòng ta bắt đầu lo lắng, có thể khiến cho Dung Sâm biến sắc, nhất định không phải là chuyện nhỏ.

Khói mù trên trời như núi non dịch chuyển, theo tiếng rít gào và sự chấn động của sóng biển, nháy mắt đã đến trên đỉnh đầu.

Đột nhiên, trên thuyền có người kêu lên: “Người khổng lồ!”

“Thiên thần.”

Đoàn khói mù ngăn trở ánh mặt trời kia lại là một hàng người khổng lồ.

Bọn họ giẫm biển bước đến, thân hình cao lớn hồ như chạm được đến trời, nước biển chỉ cao đến ngang đùi họ. Bọn họ đi lại trên biển như loài người bước trên khe suối nhỏ.

Tất cả mọi người đều khiếp sợ không nói nên lời, ngẩng đầu trợn mắt há mồm.

Bọn họ lẽ nào chính là thiên thần?

Đoàn người khổng lồ kia bước nhanh tới, trong lúc bọn họ chuyển động, nước biển giữa hai chân họ như sóng thần, nhấp nhô dữ dội. Thuyền rồng bị sóng đánh thẳng vào, lắc lư chìm nổi, đầy nguy hiểm.

Bọn họ đứng đó như những cây cột lớn chống trời. Thân thể che kín ánh mặt trời, tạo thành bóng ma to lớn, phủ kín đội thuyền.

Ta ngóc cao đầu mới có thể nhìn thấy toàn thân bọn họ. Đầu họ dường như đã chọc vào nóc trời, cao đến mức không thể nhìn rõ, chỉ có cảm giác như Thái Sơn đè đầu, khiến người ta không thể thở nổi.

“Tiểu nhân lớn mật, dám trộm báu vật của bọn ta, thật là không thể tha thứ.” Âm thanh to lớn mang theo sự tức giận lôi đình, đình tai nhức óc.

Lần đầu tiên ta thấy Sưởng đế lộ ra thần sắc sợ hãi, so với những người khổng lồ này, hắn đứng trên gác lái chỉ như chim nhót trong lồng.

Sưởng đế cứng cổ giữ vững tư thái quân lâm thiên hạ, cất cao giọng nói: “Trẫm không hề biết những vật này là của các người.”

“Không biết còn dám tùy tiện lấy đi? Tiểu tặc vô sỉ!”

Người khổng lồ tức giận thét mắng, âm thanh cơ hồ muốn chọc thủng màng nhĩ của ta.

Sưởng đế giận dữ đến mức mặt mũi trắng bệch, có lẽ từ khi sinh ra đến giờ, đây là lần đầu tiên có người dám suồng sã mắng hắn như vậy.

Người khổng lồ vươn tay túm châu báu trên thuyền lên, bỏ vào một túi lớn, sao đó lại đem tất cả châu báu trên đảo cất vào.

Ánh sáng chói mắt của đồng châu báu lóe ra qua những kẽ tay của người khổng lồ, tựa như ánh mặt trời loang lổ lóe ra từ những kẽ lá, đâm thẳng vào mắt người. Người khổng lồ vẫn chưa hết tức giận, vừa nắm báu vật vừa lớn tiếng phẫn nộ mắng: “Tiểu tặc vô sỉ! To gan lớn mật, tham lam hèn hạ, thấy tiền sáng mắt, một chút phong thái quân tử cũng không có.”

Sắc mặt Sưởng đế hết tái lại trắng, đã giận dữ đến cực độ. Còn mọi người trên thuyền im không một tiếng, mặc cho tiếng mắng chửi của người khổng lồ gào thét bên tai.

“Thần Uy tướng quân, toàn lực kháng địch.” Sưởng đế rút cuộc không đành được xấu hổ, lớn tiếng quát Nguyên Chiêu.

Mọi người vừa nghe hiệu lệnh của Sưởng đế liền lộ ra thần sắc run sợ. Trên mặt Nguyên Chiêu cũng thoáng qua một chút do dự, vội kiểm soát trong tay, gân xanh trên mu bàn tay nổi lên. Vào giờ phút này, Thần Uy tướng quân tung hoành tứ hải, thanh danh hiển hách đứng trước mặt người khổng lồ cũng có vẻ nhỏ bé bất lực.

Hắn và Dung Sâm cùng kêu lên: “Bệ hạ không thể.”

Sưởng đế tức giận, quát lên: “Các ngươi thân là thần tử, nhìn quân vương chịu nhục chẳng lẽ không nên lấy cái chết để chống lại?”

Hướng Quân lập tức giương kiếm lên, thét lớn: “Bắn tên!”

Trong lúc vội vàng, binh lính bắt đầu bắn tên về phía những người khổng lồ kia.

Kỳ dị là, những mũi tên kia tuy rơi vào trên người họ như mưa nhưng bọn họ lại chẳng tổn hao tí gì, tất cả đều bật xuống biển.

Mọi người trợn mắt há hốc mồm. Chẳng lẽ bọn họ thật sự là thiên thần đao thương không làm gì được? Kinh hoàng hoảng hốt và sợ hãi, binh lính bắn tên rồi rít buông nỏ xuống, lộ ra vẻ mặt vô cùng kính sợ.

Người khổng lồ tức giận mắng: “Tiểu nhân tham tài vô sỉ, đã trộm đồ của bọn ta còn dám đến khiêu khích, xem ta có ném đám tiểu tặc xác lác các ngươi xuống biển làm mồi cho cá không.”

Tiếng nói như tiếng sấm vang rầm rầm bên tai, bọn họ nâng tay lên, túm lấy mạn thuyền, ban tay to lớn túm được chừng nửa chiếc thuyền dài. Trong tiếng thét hét hoảng chói tai, chiếc thuyền trong tay họ chỉ như một chiếc thuyền giấy nhỏ, thoáng cái đã bị họ giơ tay nhấc cao lên, ném mạnh xuống biển.

Người trên thuyền tựa như bánh chèo vào nồi tùm tùm tôm tôm rơi xuống biển rộng.

Trên biển ngập tràn tiếng gào thét.

Người khổng lồ vẫn chưa hết thịnh nộ, liên tiếp lật ngược bảy tám chiếc thuyền, trong nháy mắt, mặt biển toàn người là người, gần nghìn người vùng vẫy giữa biển khơi, tiếng kêu cứu vang bên tai không dứt.

Người trên thuyền rùng khiếp sợ nhìn toàn bộ khung cảnh xảy ra trước mắt, kinh hoàng sợ hãi, bó tay chịu trận, đối mặt với người khổng lồ, bọn ta chỉ như con sâu cái kiến.

Ta chưa từng cảm thấy loài người nhỏ bé đến vậy, không chịu nổi một kích. Đang lúc kinh hoàng, một bàn tay khổng lồ đã vươn tới, trên thuyền ngập tràn tiếng gào thét sợ hãi, Ngự Lâm quân trên boong thuyền như chim sợ cành cong tứ tán khắp nơi, Sưởng đế giật mình đứng đờ trên gác lái, ngón tay người khổng lồ vươn vào, kéo Sưởng đế ra.

Sưởng đế hùng bá thiên hạ cũng chỉ như một con kiến hôi trong ngón tay người khổng lồ, ta không biết hấn là vì ngại mặt mũi mà không vùng vẫy, hay là đã kinh sợ quá độ.

Như hất một phiến lá rụng, người khổng lồ nhẹ nhàng vứt hấn xuống biển. Một con sóng đánh tới, cuốn hấn vào lòng biển, thoáng cái đã không thấy đâu.

“Mau cứu bệ...” Tiếng thét của Hướng Quân bị vô số tiếng kêu gào chói tai át mất, một hồi trời đất quay cuồng, thuyền rồng bị người khổng lồ ném đi, tiếng thét chói tai vang không ngừng bên tai, trước mắt ta tối sầm, thân thể như rơi từ vách núi xuống, chỉ một khắc ngắn ngủi, nước biển chợt ngập đầy lỗ mũi, trước mắt một màu đen như mực. Ta liều mạng giãy giụa muốn vùng lên, nhưng lại bị một áp lực khổng lồ đè ép đến không thể động nổi.

Kinh hoàng tuyệt vọng! Tim ta gần như muốn ngừng đập. Chẳng lẽ ta cứ thế này mà vùi thân dưới biển rộng ư?

.

Chú thích:

(1) Nguyên là (kiến sở vị kiến, văn sở vị văn): thấy những điều chưa từng thấy, nghe những điều chưa từng nghe.

(2) Hồng ngọc: Chính là ru-bi đầy ắp.

43. Chương 42

Chương 42

Edit: ichikazumi

Đột nhiên, có một cánh tay mạnh mẽ quàng chặt lấy eo ta, hơi thở ấm áp dán trên môi. Ta không khỏi cảm thấy an lòng, cảm giác quen thuộc nói cho ta biết, người đang ôm ta chính là Dung Sâm.

Ta ôm chặt lấy chàng như ôm cọng rơm cứu mạng, không, trên đời không có cọng rơm nào anh tuấn oai hùng như thế này.

Khoảnh khắc nổi lên mặt nước, chàng ôm ta nói: “Đừng sợ, có ta.”

Chỉ bởi câu nói trầm ổn này, chỉ bởi ánh mắt trấn định này, ta bỗng nhiên không sợ hãi nữa. Nằm giữa ranh giới sinh tử, ta đột nhiên hiểu ra cái gì mới là quan trọng nhất, chỉ có còn sống mới có thể có được tất cả. Rồi bởi trong quá khứ của chàng là hoàn toàn vô nghĩa, chỉ cần chàng vẫn thật lòng đối xử với ta, ta không cần cầu gì hơn nữa.

Dung Sâm vừa ôm ta bơi về phía hòn đảo, vừa hét về phía mặt biển: “Tất cả bơi lên đảo.”

Mọi người rồi rít bơi về phía hòn đảo báu.

Người khổng lồ đã đem hết báu vật trên đảo đi, bọn họ đạp sóng quay đi, trong lúc giẫm bước, sóng biển ngập trời, âm thanh chấn động.

Dõi mắt nhìn quanh, khắp nơi toàn người là người, ta lo lắng tìm kiếm bóng dáng của Mi Vũ.

“Mi Vũ! Mi Vũ!”

“Linh Lung, muội ở đây!”

Bên góc kia của hòn đảo truyền đến tiếng đáp lại của Mi Vũ.

Ta vội vàng leo lên đảo, chạy nhào tới bên đó.

Nguyên Chiêu đỡ tay nàng leo lên hòn đảo, thì ra là nàng và hắc đang ở chung một chỗ.

“Mi Vũ!” Ta ôm chặt lấy nàng, mừng quá hóa khóc, giờ này khắc này, có thể còn sống thật tốt.

Nàng không hề có một chút sợ hãi, ngược lại trong mắt lóe lên ánh sáng long lanh hạnh phúc, ngượng ngùng mà hưng phấn nói: “Vừa nãy là chàng ấy đã cứu muội đấy.”

Nguyên Chiêu tìm được Hướng Quân, hỏi: “Bệ hạ đâu?”

“Bệ hạ, bệ hạ!” Hướng Quân hướng về phía mặt biển gào thét điên cuồng.

Nguyên Chiêu xoay người nhảy thẳng xuống biển.

“Nguyên Chiêu!”

Mi Vũ đang lúc nóng lòng, gọi thẳng tên của hắc. Hắc quay đầu lại nhìn Mi Vũ, khẽ gật đầu với nàng một cái, liền bơi vào biển.

Mi Vũ quỳnh đến mức giậm chân: “Sao phải đi tìm cái tên hoàng đế thói đó cơ chứ. Để hắc tự sinh tự diệt cho xong.”

Hướng Quân hung tợn tuốt bảo kiếm bên hông ra: “Câm miệng, người dám đại nghịch bất đạo!”

Dung Sâm đưa tay hắt văng kiếm của Hướng Quân ra, lạnh lùng: “Hướng Tả sứ, lúc này tìm kiếm bệ hạ quan trọng hơn.”

Hướng Quân hừ một tiếng, gạt kiếm chỉ vào mười mấy lính Ngự Lâm quân và Thần Uy quân vừa leo lên đảo, “Mau đi tìm kiếm bệ hạ, mau!”

Thần Uy quân ơ hờ làm thính, mấy Ngự Lâm quân đi theo Hướng Quân đã nhảy xuống biển, Hướng Quân quay đầu nhìn Thần Uy quân đầy oán hận. Những Thần Uy quân kia không hề sợ hãi. Ta có một cảm giác kỳ lạ, đó là thủ lĩnh trong lòng họ từ trước đến giờ đều không phải là Sưởng đế, mà là Nguyên Chiêu.

Nhưng mà điều khiến ta không ngờ là Dung Sâm cũng theo Hướng Quân nhảy xuống biển, chàng cũng muốn đi tìm Sưởng đế sao?

Ta rất đổi bất ngờ. Nguyên Chiêu luôn trung thành, xuống biển cứu Sưởng đế cũng không lấy làm lạ, nhưng Dung Sâm sao lại cũng phải liều mình đi cứu hắc? Lẽ nào bởi vì bề ngoài của Sưởng đế quá giống sư phụ hồi hai mươi năm trước, vậy nên chàng yêu ai yêu cả đường đi, nguyện vờn tay giúp đỡ?

Vừa nghĩ đến vấn đề dung mạo giống nhau, ta lại lập tức nhớ lại người giống mặt giống tên với ta kia, khúc mắc trong lòng lại xuất hiện. Ta lắc đầu, ép buộc mình không được nghĩ đến nữa.

Mi Vũ vắt nước trên y phục, lầm bầm: “Sao lại phải đi cứu tên hoàng đế thối đó cơ chứ. Tất cả mọi chuyện hôm nay đều do hắn gây ra, tham của không nói, còn không biết tự lượng sức mình.”

“Hôm nay coi như cho lão ta biết được mùi vị mạng như kiến hôi là thế nào.”

Mi Vũ cười, “Cái này gọi là kẻ tiện có ngày tàn, mong sao ông Trời đem hắn đi luôn đi.”

Lần lượt lại có không ít Thần Uy quân và Ngự Lâm quân bò lên đảo. Bây giờ người khổng lồ đã biến mất ở cuối chân trời, khói mù như mây đen tản đi, bầu trời lại sáng trở lại.

Đảo nhỏ chật ních người may mắn sống sót. Nhưng trừ một thân quần áo ướt nhẹp, tất cả đều là hai bàn tay trắng. Toàn bộ thuyền bè cũng những thứ khác đều đã bị người khổng lồ ném xuống biển. Cảm giác vui mừng vì tìm được đường sống trong chỗ chết nháy mắt liền biến mất, mọi người tuyệt vọng nhìn từng con thuyền dần chìm vào đáy biển, ai cũng biết, sự sống lúc này, thật ra thì cách cái chết rất gần. Ở nơi biển khơi mênh mông bát ngát này, không có lương thực, không có nước uống, may mắn sống sót được bây giờ chẳng qua cũng chỉ là trì hoãn cái chết thêm mấy ngày mà thôi.

Nỗi tuyệt vọng đáng sợ khiến mọi người đều rơi vào tình trạng.

Dung Sâm cùng Nguyên Chiêu bơi trở lại, dưới nách Nguyên Chiêu kẹp theo Sưởng đế, còn Dung Sâm nâng chân của hắn. Hướng Quân mệt mỏi kiệt sức leo lên bờ, nằm dài trên đất, sắc mặt xám trắng. Còn Sưởng đế, nhìn qua như đã chết rồi.

Ta chưa từng thấy hắn nhếch nhác như thế. Búi tóc tán loạn, sắc mặt xanh trắng.

Nguyên Chiêu dùng tay ấn lên ngực hắn, tất cả mọi người đều nhìn chăm chăm Sưởng đế, vẻ mặt không rõ.

Ta thầm nghĩ, trừ Nguyên Chiêu và Dung Sâm, có mấy người thật lòng mong hắn sống sót?

Nếu một người sống sót nhưng tất cả mọi người đều mong hắn chết, sống như vậy còn có ý nghĩa gì?

Sưởng đế bỗng cử động, nghiêng đầu, nôn ra một ngụm nước lớn. Tiếp, hắn thở hổn hển, sau đó ho kịch liệt. Ta hơi thất vọng, hắn vẫn còn sống.

Hướng Quân cực kỳ vui mừng: “Bệ hạ, rốt cuộc bệ hạ cũng tỉnh.”

Sưởng đế từ từ mở mắt ra, nhìn sang Nguyên Chiêu nửa quỳ nửa ngồi bên cạnh.

“Phái người vớt quan tài Minh Tuệ.”

Tất cả mọi người giật mình, Sưởng đế này bị nước biển thấm vào não rồi à?

Hướng Quân sầm khở: “Bệ hạ, quan tài bây giờ đã chìm vào đáy biển, không thể nào vớt được nữa.”

Huyền Vũ cũng nói: “Bệ hạ, Hướng Tả sứ nói phải. nước biển sâu không lường được, chúng ta lại không có bất kì công cụ nào, làm sao vớt được?”

Sưởng đế trừng mắt nhìn không trung, trầm mặc không nói.

Ta vẫn luôn hoài nghi tình cảm của Sưởng đế đối với Minh Tuệ, nhưng vào giờ phút này, mọi nghi ngờ đều tan biến. Hắn thật sự là một bạo quân, đối với người người trong thiên hạ đều vô tình vô nghĩa, duy chỉ có tình ý đối với Minh Tuệ là sâu đậm vô cùng.

Sau một lúc lâu, hắn đứng dậy, búi lại tóc, lại khôi phục dáng vẻ uy nghiêm kiêu căng như quá khứ.

“Dung Sâm, những người khổng lồ kia là ai?”

Dung Sâm nói: “Theo những gì trong sách viết thì bọn họ chính là người Long Bá. Theo ghi chép của sách cổ, Quý Khư vốn có năm tòa núi thần, Đại Dư, Viên Kiệu, Phương Hồ, Doanh Châu và Bồng Lai. Lúc đầu những tòa núi thần trôi tới trôi đi trên biển, Thiên đế liền phái mười lăm con Thần Ngao xuống, mỗi đội năm con, thay nhau dùng đầu chống đỡ Thần Sơn, để nó không bị trôi đi nữa. Người Long Bá câu đi sáu

con Thần Ngao, vậy nên Đại Dư và Viên Kiệu liền bị sóng biển đánh trôi đi, hiện tại chỉ còn lại ba tòa núi thần, Phương Bình, Doanh Châu và Bồng Lai. Vậy nên mới gọi là Thập Châu Tam Đảo.”

Sửong đế yên lặng lắng nghe, hồi lâu mới ừ một tiếng.

“Tất cả xuống nước vớt đồ, có thể mò được bao nhiêu hay bấy nhiêu.”

Trên mặt biển đã có vài kiện hàng nổi lên, mọi người tới tới lui lui vài hồi, vớt lên được ít đồ, đáng tiếc đều là quần áo. Sắc mặt của mọi người theo ánh tà dương dần lặn về phía Tây cũng dần trầm xuống.

Mi Vũ nắm chặt tay ta, ngây ngốc nhìn Nguyên Chiêu, trong mắt dường như có ngàn vạn lời muốn nói.

Ta biết giờ này nàng đang nghĩ gì, dựa vào tính tình chí tình chí nghĩa của nàng, nàng sẽ cảm thấy có thể cùng người mình yêu chết chung một chỗ hoàn toàn không có gì tiếc nuối. nhưng mà ta? Tại sao trong lòng ta lại chưa xót khổ sở thế này?

Ta lặng lẽ nhìn về phía Dung Sâm.

Chàng hướng về phía biển rộng, nâng tiêu lên. Ống tiêu xanh biếc càng làm nổi bật lên dung nhan thanh nhã tuấn mỹ của chàng, y như một bức họa.

Giai điệu quen thuộc của bài hát Trở về lại vang lên trong cảnh chiều hôm.

Hv thở dài: “Giờ này mà Dung đại nhân còn có tâm tình thổi tiêu, giống thế ngoại tiên nhân không nhiễm khói lửa nhân gian thật đấy.”

Dung Sâm buông tiêu xuống, cười nhạt, quay đầu lại nói với Sửong đế: “Bệ hạ, nếu lát nữa Giao nhân có xuất hiện, xin bệ hạ hãy quỳ xuống khẩn cầu Giao nhân một chuyện.”

Sửong đế sửng sốt: “Có ý gì?”

“Bệ hạ còn nhớ Mị Sinh không?”

“Đương nhiên.”

Dung Sâm gật đầu, chợt mở miệng nói một câu cực kỳ ly kỳ cổ quái, ô ô a a, ngữ điệu uyển chuyển.

Sửong đế hỏi: “Đấy là cái gì?”

“Mị Sinh hiểu được ngôn ngữ của chim muông, cũng hiểu được ngôn ngữ của Giao nhân, thần từng học mấy câu, nghĩa của câu này là xin Giao nhân vớt ột con thuyền.”

Sửong đế bật dậy, mặt lộ vẻ mừng rỡ như điên.

“Thật sao?”

Dung Sâm gật đầu.

Tất cả mọi người kích động.

“Nói thêm với Giao nhân để bọn họ vớt thêm ít đồ ăn nữa.”

“Đúng đúng, vớt thêm vài thứ nữa, đồ dùng đồ ăn cũng vớt hết lên.”

Dung Sâm khẽ thở dài: “Bệ hạ không nên ôm hy vọng quá lớn. Chỉ mong Giao nhân còn có thể nhớ đến phần tình ý hai mươi năm trước, cũng chỉ mong sao họ không ghi thù.”

“Là sao?”

“Bệ hạ có tướng mạo rất giống một vị bạn cũ của thần, mà huynh ấy vừa hay đã từng cứu thủ lĩnh Giao nhân. Giao nhân kia nhớ tình bạn cũ, từng đến gần thuyền rồng thăm cố nhân, tiếc là lại bị bệ hạ bắt lên thuyền, suýt nữa giết chết. Vậy nên thần e lần này những Giao nhân kia chưa chắc sẽ chịu trợ giúp bệ hạ.”

Sửong đế nghe xong, mặt lộ vẻ lúng túng, hồi lâu mới hừ: “Bất luận là như thế nào thì cũng phải thử một lần, lẽ nào tất cả phải ở trên đảo chờ chết hay sao?”

Ta nhìn mấy viên trân châu tán lạc trên đất, cười biếm: “Bệ hạ đói bụng không ngại thì ăn chút trân châu kia kia, nó còn có công hiệu làm trắng da nữa đấy.”

Sửong đế nghe vậy sắc mặt càng khó coi hơn. Có đôi lời ta nhin chưa nói, nếu không phải lão nhân gia ngài nổi lòng tham, lại cố chấp tự phụ không lượng sức mình thì nào có xảy ra kiếp nạn này?

Bóng đêm dần dần dày đặc. Mặt biển đột nhiên sáng lên, ban đầu ta còn cho là sao băng, nhưng theo ánh sáng càng lúc càng nhiều, cuối cùng có một bóng đen nhẹ nhàng xuất hiện.

Dung Sâm đứng lên.

Bóng đen kia dừng lại trên mặt biển, một thân áo đen không chút lay động, tựa như gió mãi mãi không thổi đến người hắn. Nhìn là cờ đen trong tay hắn, ta chợt nhớ ra, hắn chính là quý sai Tiêu Ly. Trong nháy mắt, sau lưng ta dâng lên một luồng khí lạnh.

Hắn nhìn Dung Sâm, vẫn là một câu thăm hỏi lạnh lùng vô tình như cũ: “Đã lâu không gặp.”

Dung Sâm thở dài: “Gặp ngài thì chỉ có một chuyện, cho nên không gặp ngài là tốt nhất.”

Tiêu Ly không nói một lời, đón mặt biển, mở lá cờ. Người trên đảo chỉ có mình ta và Dung Sâm có thể nhìn thấy hắn, mọi người chỉ thấy Dung Sâm lẩm bẩm nói một mình, không hề biết giờ phút này trong biển đang có vô số vong hồn.

Dần dần, mặt biển hiện lên vô số điểm sáng như lưu huỳnh, nhẹ nhàng bay về phía lá cờ đen kia.

Tiêu Ly thu hồ lá cờ, gập đầu với Dung Sâm một cái liền quay người bay đi.

Dung Sâm khẽ nói, “Hẹn gặp lại”.

Tiêu Ly bỗng dừng lại, ngoảnh đầu, mặt không thay đổi đáp một câu: “Mấy ngày nữa gặp lại.”

Lời vừa nói ra, sắc mặt Dung Sâm chợt biến, ta cũng không phản ứng kịp, ý của Tiêu Ly là gì, mấy ngày nữa sẽ lại có người chết ư?

Tâm tình của ta chìm xuống. Nếu như Giao nhân không chịu giúp một tay, không có nước, không có thuyền, không có lương thực, kết cục của bọn ta đã có thể đoán ra được.

Gương mặt Dung Sâm đầy nghiêm túc, chàng lại nâng tiêu lên thổi, giai điệu thanh u phiêu tán trong chiều hôm, như làn khói mù quần lấy biển khơi.

Mọi người trông mong mòn mỏi, chờ Giao nhân xuất hiện. Tâm trạng thấp thỏm bất an của Sửong đế hết sức rõ ràng. Nếu Giao nhân không chịu giúp một tay thì cũng chỉ có thể oán do ngày đó hắn quá ngoan tuyệt.

Cuối cùng trên mặt biển cũng nổi lên tiếng ca của Giao nhân, hòa với tiếng tiêu kẻ xướng người họa. Trăng sáng lên cao, ánh sáng trong trẻo dập dờn trên sóng biển, những đốm nhỏ nhảy múa như những tinh linh trong gió, tiếng tiêu thanh nhã, tiếng ca ngâm nga, triền miên bồi hồi trong ánh trăng. Nếu không phải bụng đang sôi ùng ục, người đang ướt rét lạnh, cảnh này có thể coi như tiên cảnh.

Huyền Vũ khẽ nói: “Bệ hạ, họ đến rồi.”

Sửong đế trầm đọc lại câu tiếng Giao Dung Sâm vừa dạy.

Dần dần, những Giao nhân kia tụ lại quanh hòn đảo.

Thủ lĩnh Giao nhân dùng đôi mắt màu lam lẳng lẳng nhìn Sửong đế, lần này nàng không tiến lại gần, chỉ đứng từ một đoạn không xa nhìn Sửong đế.

Trong lòng ta chợt rất khó chịu. Bởi vì ta biết, thứ nàng nhìn không phải Sửong đế mà là một đoạn tình cảm vô vọng, một đoạn hồi ức đẹp đẽ mà thê lương, một đoạn khoảng cách không thể nào vượt qua.

Sửong đế quỳ một chân xuống, nhìn về phía thủ lĩnh Giao nhân lớn tiếng nói vang câu nói kia, tiếng vọng vẫn vút không ngừng trên biển xanh.

Thủ lĩnh Giao nhân không phản ứng, ngừng chốc lát, Giao nhân liền tản ra.

Sửng đế vội hỏi Dung Sâm: “Họ đồng ý không?”

Dung Sâm lắc đầu: “Thần không biết.”

44. Chương 43

Chương 43

Edit: ichikazumi

Sửng đế chán nản ngồi trên mặt đất, tất cả mọi người đều im lặng, toàn đảo tĩnh mịch.

Không biết qua bao lâu, mặt biển chợt vang lên âm thanh kỳ quái.

Một đoàn bóng đen dần dần đến gần.

“Là thuyền!”

“Thuyền! Thuyền!”

Mọi người mừng rỡ kêu lên, nhìn bóng đen càng ngày càng tới gần, không phải thuyền rồng, chỉ là một con thuyền dự trữ nhỏ nhất trong đội thuyền, vốn để chứa ít binh khí và quần áo.

Vô số Giao nhân đẩy chiếc thuyền ấy về phía trước, bịch một cái, thuyền đậu vào bờ đảo. Vị thủ lĩnh Giao nhân kia đứng cách mép thuyền nhìn Sửng đế, nét mặt loáng thoáng như cười, sau đó quay lại nhìn Dung Sâm nói một câu gì đó, cuối cùng xoay người rời đi.

Các Giao nhân khác cũng đi theo nòng, đuôi cá uốn lượn trong ánh trăng như lưới, dần dần không thấy đâu nữa.

Sửng đế kích động nhào tới mép thuyền.

Quần áo binh khí vốn chứa trên thuyền không thấy đâu nữa, trong thuyền lại có mười cái lồng trúc.

Hướng Quân kích động kêu lên: “Bệ hạ, đây là lồng đựng bánh bao.”

Hắn cực kỳ kích động mở tung nắp lồng, bên trong quả nhiên chứa đầy bánh bao.

Bánh bao ngâm nước đã trở nên méo mó, nhưng không ai chê bai, mọi người chưa chờ Sửng đế cất lời đã nhao nhao cầm lên.

Sửng đế quay đầu nhìn mọi người, gần từng chữ một: “Mỗi người một cái.”

Thần Uy quân và Ngự Lâm quân may mắn sống sót chưa đến bảy trăm người, rất nhanh, hai lồng bánh bao bay biến.

Còn thừa lại mười hai lồng bánh. Rất dễ tính được, không đến sáu ngày nữa tất cả sẽ lại rơi vào đường cùng.

“Nội trong mười ngày nữa sẽ đến Xạ Hồng quốc, mọi người đừng lo.” Một câu của Dung Sâm như viên thuốc an thần, khiến tất cả mọi người lặng lẽ thở phào một hơi.

Sửng đế phát phát tay: “Lên thuyền thôi.”

Mọi người lần lượt lên thuyền. Chiếc thuyền này đương nhiên không thể so sánh với thuyền rồng, nhưng giờ này có được một chiếc thuyền đã là may mắn lắm rồi, nó chính là cơ hội cứu mạng của tất cả.

Nguyên Chiêu bố trí ổn thỏa cho các binh lính may mắn sống sót, Sửng đế lệnh cho Hướng Quân mang mười hai lồng bánh bao còn lại cất vào phòng của hắn.

Dù sao thì đây cũng là một con thuyền vừa bị chìm, phòng ốc ướt nhẹp hết sức bừa bộn, đồ đạc lộn xộn khắp nơi, có nhiều chỗ còn có cả tảo biển quấn quanh. Ta dọn dẹp phòng mất nửa canh giờ mới coi như miễn cưỡng ở được.

Sưởng để khó khi tính tình dễ chịu, cũng không bắt bẻ tức giận, chỉ ngẩn ngơ ngồi trên một chiếc ghế tựa.

Ngẩn ngui một ngày, hần dường như đã nhiều thêm mấy phần tang thương.

“Bệ hạ nghỉ sớm đi ạ.” Ta đang định cáo lui, hần bỗng ngược mắt, chợt nói một câu, “Trẫm nhớ Minh Tuệ.”

Lòng ta đắng chát: “Minh Tuệ bây giờ đã an nghỉ dưới đáy biển, chuyện này vốn vì nàng ấy mà đi, đáng tiếc nàng ấy sẽ không bao giờ tỉnh lại nữa. Mặc dù nàng ấy đã sớm nói không muốn sống lại, không muốn tiếp tục kiếp này, nhưng trơ mắt nhìn nàng ấy hoàn toàn kết thúc cuộc đời, thảo dân cũng thấy rất không đành.”

“Lúc đầu trẫm không hề thích nàng ta, trong những nữ tử Huyền Vũ chọn được, nàng ta là xấu nhất.” Sưởng để nheo mắt, chậm rãi nói: “Trẫm không hề thích nàng ta, nhưng lại chỉ có nàng ta luyện thành thuật trong phòng.”

Hần không thích nàng ấy? Ta lấy làm kinh hãi. Thì ra thẩm mỹ quan của hần cũng không phải là vụn vặt, chỉ là kỹ thuật diễn xuất quá cao siêu. Đến mức tình si như vậy hần cũng giả vờ được sao?

“Trẫm không thích nàng ta, nàng ta cũng không thích trẫm, vốn là công bằng. Từ khi sinh ra đến nay, trẫm chưa bao giờ thất bại, hô mưa gọi gió, một tay che trời, không kẻ nào có thể ép buộc được trẫm, cũng không kẻ nào có thể thắng được trẫm. Vì vậy, lần đầu tiên trong đời trẫm gặp được đối thủ.”

Nói đến đây, hần đột nhiên dừng lại, hỏi ta: “Người có biết đối thủ của trẫm là ai không?”

Ta chần chờ chốc lát, đáp: “Chính bản thân bệ hạ.”

“Không tệ, chính là bản thân trẫm.” Trong mắt hần thoáng qua tia sững sốt, dường như không ngờ rằng ta sẽ đoán trúng đáp án của hần, có lẽ hần cho rằng ta sẽ đáp là Minh Tuệ.

“Song tu phải có tính linh tương hợp, hai lòng như một, thể chất bổ sung cho nhau. Trẫm không thích nàng ta, nhưng lại không thể không có nàng ta. Trẫm nhất định phải chiến thắng chính mình, ép mình yêu nàng ta. Vậy nên ba năm này, trẫm nhìn nàng ta, đợi nàng ta, cưng chiều nàng ta, thực ra chỉ là đang đấu với chính mình.”

“Vậy, bệ hạ thắng chứ?”

Sưởng để im lặng chốc lát, gằn từng chữ một: “Trẫm chưa từng thất bại, cho nên ván này trẫm cũng tin mình nhất định sẽ thắng. Đáng tiếc, nàng ta tự vẫn, khiến ván này đi được một nửa lại rơi vào tử cục.”

“Cho nên, bệ hạ muốn nàng ấy sống lại, tiếp tục trận đấu này?”

“Đúng vậy.”

Thì ra, hần dốc hết thiên hạ, hao hết khổ tâm, trải qua trăm cay nghìn đắng để cứu nàng, chỉ là vì muốn tiếp tục trận đấu này?

“Trận đấu này thật ra trẫm còn một đối thủ nữa.”

“Ai ạ?”

“Nguyên Chiêu.”

Ta lại kinh hãi, liên quan gì đến Nguyên Chiêu?

“Người nàng ta thích là Nguyên Chiêu.”

Thì ra tất cả mọi chuyện hần đều biết. Ta âm thầm bội phục kỹ xảo và sự nhẫn nại của hần. Hần lại có thể diễn thật đến vậy, khiến tất cả mọi người trong thiên hạ đều cho rằng hần thâm tình vô cùng, vì một nữ tử mà bất chấp tất cả. Như mới vừa rồi, câu đầu tiên hần nói ra sau khi được cứu là sai Nguyên Chiêu phái người đi vớt Minh Tuệ. Khoảnh khắc ấy, ta đã không còn chút hoài nghi nào về sự thật lòng của hần đối với Minh Tuệ, ta nghĩ tất cả mọi người chắc cũng đều như vậy.

Giờ đây biết rõ chân tướng, ta mới thật sự hiểu được cái gì gọi là lòng người khó dò, khó đong hơn cả nước biển. Giống như Dung Sâm, nếu như không gặp Nguyệt Trọng Quang, sợ rằng ta sẽ vĩnh viễn không biết hai mươi năm trước đã có một Linh Lung giống ta như đúc từng tồn tại, đó mới là tình cảm chân thành cả đời này của chàng.

“Người đời kính yêu hần, ngưỡng mộ hần, gọi hần là Chiến thần.” Sưởng đế khẽ hừ, “Nếu không phải trăm Tây chinh bị thương, hần làm sao có thể có được thành tựu hiển hách kia, bất luận là phương diện nào trăm cũng mạnh hơn hần gấp trăm lần. Thế mà Minh Tuệ lại có thể vì hần mà cự tuyệt trăm. Trăm không phục, cũng không cam. Thế nên trăm càng muốn nâng ta phải sống lại, phải thích trăm, vậy mới xem như là trăm thắng Nguyên Chiêu, cũng thắng chính mình.”

Hần dừng một chút, khoe môi nhếch lên nét cười tự phụ kiêu ngạo: “Ván này trăm có ba đối thủ, Minh Tuệ, Nguyên Chiêu, chính mình.”

“Trăm chưa từng thua qua, đáng tiếc ván này vì cái chết của Minh Tuệ mà không thể nào tiếp tục. Trăm rất tiếc hận, cũng rất không cam tâm, vậy nên trăm muốn làm nâng ta sống lại, để ván này có thể tiếp tục đánh tiếp.”

Nhớ tới tình hình bi thảm của mọi người lúc này, nhớ tới số lượng bánh bao khan hiếm kia, còn có mạng sống của bảy trăm người trên thuyền, ta không nhịn được chất vấn: “Bệ hạ có biết chỉ vì một trận đấu hư vô mờ mịt trong lòng ngài mà đã và sắp hại chết bao nhiêu người không?”

Sưởng đế hừ lạnh: “Trận chiến nào mà không có người chết? Đối với tất cả mà nói, lần ra biển này căn bản không phải là một trận chiến, mà là một ván bài, đánh cược bằng sống chết. Hoặc là chết, hoặc là trường sinh.”

Ta hết nói.

“Hôm nay lúc trăm bị người khổng lồ ném vào biển rộng, cứu tử nhất sinh, trăm đã nghĩ, không biết ai sẽ đến cứu trăm. Có lẽ sẽ là không có ai cả. Trăm không ngờ lại là Nguyên Chiêu, người nói xem, sao hần phải cứu trăm? Hần không ngờ, trăm đối với hần thế nào hần chắc chắn biết rõ. Cõi đời này thật sự có kẻ ngu trung như thế sao? Trăm không tin.”

Đến giờ này rồi mà hần còn hoài nghi tâm thành của Nguyên Chiêu, ta tức đến mức máu nóng chảy ngược, nghiêng rằng: “Ai trong thiên hạ này bệ hạ cũng có thể đề phòng, duy chỉ ngài ấy là không cần.”

“Vì sao?”

“Bởi vì ngài ấy sinh ra đã mắc bệnh nan y, số ngày còn sống đã có thể đếm được trên đầu ngón tay. Những gì bệ hạ lo sợ ngài ấy cướp mất, ngài ấy căn bản chẳng để vào mắt.”

Ta đã từng hứa với Nguyên Chiêu là sẽ giữ kín bí mật này, nhưng vào giờ phút này, ta thật sự không thể làm được, ta rất bất bình thay hần. Hần vì Sưởng đế vào sinh ra tử, xả thân cứu giúp, vậy mà lại bị Sưởng đế coi như kẻ địch.

Sưởng đế rõ ràng ngẩn ra, dường như không thể tin nổi.

“Ai có chí nấy, không cùng chí hướng không chung đường. Bệ hạ đã ngờ vực ngài ấy vô căn cứ, lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử rồi.”

Sưởng đế nhíu mày: “Đấy gọi là anh hùng tương tích(1), thật ra thì trăm rất tán thưởng hần. Nhưng danh tiếng của hần quá thịnh, công lao quá lớn, uy vọng quá cao, cho nên, trăm không thể không phòng bị hần.”

“Bệ hạ, thật ra thì kẻ địch của ngài không phải Minh Tuệ, cũng không phải Nguyên Chiêu, mà chỉ có chính ngài. Nút thắt của ngài không phải là tâm nguyên vẹn, mà là tâm ma. Bệ hạ có từng nghĩ đến kể cả ngài có thắng trận này thì cũng sẽ như thế nào không?”

Sưởng đế giật mình, hình như chưa từng nghĩ đến kết quả này.

“Chính mình đấu với chính mình là không có thắng thua, phe thắng là ngài, phe thua cũng là ngài.”

Sưởng đế im lặng trăm ngàn chốc lát, nói khẽ: “Mất Minh Tuệ, trận đấu này đã không còn ý nghĩa gì nữa. Có lẽ cũng là lúc ta nên buông tay rồi.”

“Bệ hạ định sẽ trở về Trung thổ?”

Sửng đế đứng lên, chắp hai tay sau lưng, nhìn vầng trăng tròn trên trời cao, chậm rãi nói: “Đã tới đây rồi thì đâu có lý nào lại trở về. Thập Châu Tam Đảo, trăm nhất định phải đến được.”

Ta bỗng nhớ tới ngày nọ, hần đứng trong tấm điện của Thái hậu, nói mấy lời kia.

“Phòng ốc huy hoàng và phú quý vô biên này đều chỉ là một giấc mộng phù phiếm. Trăm chết rồi, nó sẽ là của người khác. Trăm vất vả tranh đoạt đông tây, cuối cùng một thứ cũng chẳng giữ được. Chỉ có trường sinh bất tử, những thứ này mới có thể là của trăm, vĩnh viễn của trăm.”

Sở dĩ ra biển tìm tiên là vì hần muốn Minh Tuệ sống lại, nhưng nay nàng đã không còn, hần cũng vẫn muốn tìm được tiên thảo trường sinh. Trong lòng hần, quan trọng nhất không phải Minh Tuệ, cũng không phải tình yêu, mà là những thứ kia, những thứ hần không muốn từ bỏ mà muốn có được vĩnh viễn.

Sự đời thường là như thế, đi đến sau cùng, đã đánh mất ước nguyện ban đầu.

Ta đã không còn gì để nói, thi lễ, khom người lui ra: “Chỉ mong bệ hạ có thể tìm được tiên thảo trường sinh.”

Xuống đến cầu thang, một bóng người thon dài xuất hiện ở lối rẽ. Ta trở gót, xoay người lên lại lầu. Ta không biết nên đối diện với chàng thế nào. Liên tiếp hai ngày ta đều trốn tránh chàng, phần lớn thời gian gặp nhau đều là lúc ta đang ở cạnh Sửng đế, chàng không thể nói chuyện riêng với ta được.

Ta trị được tâm bệnh của người khác, nhưng không thể trị được cho chính mình.

Bảy trăm người chen chúc trên chiếc thuyền này, không có nước uống, cho dù rất đói cũng thật khó để nuốt nổi ít bánh bao.

Thuyền đi như bay, người lại thấy ngày dài như năm. Bữa ăn cả ngày chỉ là một chiếc bánh bao, căn bản không thể no bụng. Cảm giác đói khát lẫn lộn như móng vuốt của ma quỷ, ngày ngày xoay móng nhọn vào tim.

Càng lúc càng đói, càng lúc càng khát, thời gian càng lúc càng khó chịu đựng. Đến ngày thứ ba, sự khủng hoảng và lo lắng như ôn dịch tràn trong không khí.

Mặc dù Dung Sâm đã nói là mười ngày, nhưng có mấy ai thật sự tin tưởng? Bao gồm cả chính Dung Sâm, chàng nắm chắc được mấy phần? Ta không có dũng khí đi hỏi chàng, rất sợ sẽ nhận phải đáp án mà ta không muốn.

Lâu dần, sống sót chính là dựa vào niềm tin.

Hôm nay canh ba ta mới bước ra khỏi cửa phòng Sửng đế. Hần gần đây lo âu quá độ, ngủ vô cùng muộn, thân là ái khanh theo hầu ta đây đương nhiên không thể về sớm, phải ở lại cùng Hưởng Quân chịu đựng với hần. Thật ra thì tư tâm ta cũng mong như vậy, tránh khỏi gặp phải Dung Sâm.

Không ngờ chàng lại đang đứng ngoài cửa phòng ta chờ ta.

Trăng treo lơ lửng, gió đêm rất lạnh, thế mà chàng chỉ mặc một manh áo đơn.

Ta hơi do dự, cuối cùng vẫn nâng bước đi tới. Sau khi suy tư suốt hai ngày nay, ta đã bình tĩnh rất nhiều, cuối cùng cũng có thể ổn định tinh thần nói chuyện với chàng một chút.

Chàng cứ như đã rất lâu rồi không được thấy ta, nhìn ta mãi miết, ánh mắt nhiều hơn ngày thường một chút tình cảm khó nói thành lời, là áy náy, hay là nỗi khổ âm thầm?

Ta cúi người thi lễ: “Đạ ta ân cứu mạng hôm rồi của công tử.” Đã từng thân mật là thế, bây giờ lại xa cách như này, lòng ta không phải là không khổ sở. Nhưng chỉ có giữ vững khoảng cách như thế này thì ta mới có thể không để trái tim mình lạc lối triệt để hơn nữa.

Chàng nâng tay ta lên, trong mắt hiện lên một tia đau đớn, “Nàng gầy đi rồi.”

“Đạ tạ, ta rất thích nghe người khác nói ta gầy.”

Chàng nhấc tay khẽ gõ một cái vào chóp mũi ta: “Bướng bỉnh”.

Động tác yêu thương cứng chiều này là chàng đang làm với ai? Ta như rơi vào một ma chướng(2), đối mặt với chàng, ta cuối cùng vẫn không tự chủ được mà đi phân biệt, từng lời nói, từng hành động của chàng rồi cuộc là đang đối với ta, hay là đang đối với người kia? Loại suy nghĩ này ép ta sắp phát điên lên.

“Công tử tìm ta có chuyện gì?”

Ta cố gắng giữ vững bình tĩnh, thế nhưng chàng lại không trả lời mà kéo ta vào trong phòng, tiện tay đóng luôn cửa lại.

Ta hơi căng thẳng, trong khoang hẹp bởi vì có chàng mà bỗng trở nên khá mập mờ.

Chàng lấy ra một gói nhỏ từ ống tay áo, mở ra.

Ta đã mở ra thiên tri, nhìn đêm như ngày.

Trong tấm lụa trắng là mấy chiếc bánh bao.

Đây là ảo giác sao? Nhưng ta rõ ràng có ngửi thấy một mùi thơm đầy giản dị tự nhiên mà quyến rũ lòng người.

Từng bộ phận trong thân thể đói khát đều như sống lại, dòng máu tưởng như đông rồi lại bỗng thức tỉnh, chảy thần tốc trong người.

Ta nhìn chăm chăm vào lòng bàn tay chàng, giọng nói không kìm được khẽ run: “Chàng lấy được từ đâu?”

“Là phần ăn mấy ngày nay của ta.”

“Thế sao chàng không ăn? Chàng không đói bụng sao?”

Chàng nhìn ta, chỉ nói bốn chữ: “Giữ lại cho nàng.”

.

Chú thích:

(1) Anh hùng tương tích (): Anh hùng tiếc (thương) nhau. [Câu này mình không hiểu lắm, mà cũng không thể lại dịch toẹt thế này????]Đại ý chắc là cùng mạnh như nhau nên vừa tán thưởng vừa ghen ghét, đố kị nhau.

(2) Ma chướng: Chướng ngại do ma quỷ gây ra (cách gọi của đạo Phật).

45. Chương 44

Chương 44

Edit: ichikazumi

Khoang thuyền an tĩnh như cang tĩnh lặng hơn, bốn chữ đơn giản mà như cây búa lớn gõ thẳng vào lòng ta.

Chàng áo trắng hơn tuyết, dung nhan như ngọc, bàn tay thon dài sạch sẽ nâng chiếc khăn lụa trắng, bên trên là thứ món ăn tầm thường nhất thế gian, nhưng cũng là thứ quý báu nhất trước mắt, quý hơn tất cả vàng bạc châu báu hay quyền thế phú quý trên đời này.

Đây không phải là bánh bao, đây là cơ hội sống còn, là ngọn nguồn sinh mệnh.

Bây giờ, chàng muốn nhường nó cho ta.

Ta không biết nên miêu tả tâm tư cuộn cuộn trong lòng mình lúc này thế nào, cũng có thể là do đang lúc đói khát, sống chết mắt còn, vậy nên đặc biệt yếu đuối đa cảm, nước mắt lặng lẽ trào ra khỏi mắt, rơi xuống bánh bao.

Chàng giơ cánh tay còn lại lên dịu dàng lau đi nước mắt trên mặt ta, cười khê, “Thêm chút nước muối sẽ ăn ngon hơn sao?”

Ta không hề muốn rơi lệ trước mặt chàng, nhưng nước mắt lại không thể nào ngừng được. Qua hàng lệ mông lung, bóng dáng chàng trắng mờ như mây như khói, nửa thật nửa ảo, như gần như xa.

Ta không nhịn được hỏi chàng: “Là bởi vì ta giống nàng ấy, vậy nên chàng mới không nỡ để ta chết đói?”

Chàng cười: “Sống chết trước mắt mà vẫn còn so đo những thứ này sao.”

Ta dùng sức hít mũi, “Bởi vì so với sống chết, chuyện này đối với ta cũng rất quan trọng.”

Ta không hề muốn mình chua ngoa thế này, rối rắm thế này, càng không hề muốn mình rơi vào bế tắc như thế này. Nhưng ta không thể nào khống chế chính mình. Ta bất cần(1) nghĩ, dù sao cũng sắp chết đến nơi rồi, còn chú ý hình tượng làm cái gì nữa, mang lọ giấm trong lòng đổ ra chìm chết chàng đi cho xong.

Chàng không đáp lời, đột nhiên kéo ta ôm chặt vào ngực. Chàng luôn là người ôn hòa như ngọc, nho nhã lễ độ, đây là lần đầu tiên ta thấy chàng thất thố thế này, dường như đang dùng hết sức lực toàn thân, chỉ muốn mang ta hòa vào chàng, vĩnh viễn không chia cách nữa.

Vòng ôm này khiến ta quá xúc động, ta đẩy chàng ra, nghẹn ngào hỏi: “Tại sao chàng không ăn?”

“Ta không đói.”

“Chàng là thần tiên chắc?”

Chàng nghiêm trang ngẫm nghĩ chốc lát, cười như không cười nhìn ta nói: “Ừ, bán tiên thôi.”

Ta: “...”

Ta khê hắng giọng, lại tính đến đồng giấm tràn khắp Kim Sơn(2) kia, “Còn nữa...”

Chàng nhìn ta chăm chú, lộ ra nét dịu dàng cương chiều, cười thông dong(3): “Nàng nói đi.”

Nhiệt độ nơi lòng bàn tay chàng làm cháy da thịt ta, ánh mắt cũng nóng rực chân thành, ta tránh khỏi ánh nhìn chăm chú của chàng, nói: “Thứ tình cảm mà ta mong muốn rất đơn giản, ta là duy nhất của chàng, chàng cũng là duy nhất của ta. Không phải một phần thay thế, cũng không phải một phần hoài niệm. Mỗi người đều có quá khứ, ta không đòi hỏi chàng phải quên đi quá khứ của mình, ta chỉ không muốn bản thân trở thành một con cờ hoài niệm.”

Chàng nghiêm túc đáp: “Linh Lung, nàng không phải thể thân của nàng ấy, nàng là chính nàng, độc nhất vô nhị.”

“Ta và nàng ấy giống nhau, có lẽ ngay chính cả chàng cũng chưa chắc đã biết rốt cuộc là chàng thích ta, hay là bởi vì nàng ấy mà thích ta.”

“Có một biện pháp có thể chứng minh.”

“Biện pháp gì?”

Chàng cầm tay ta đặt lên ngực chàng: “Nơi này có một viên châu tương tự thuộc về nàng.”

Ta ngẩn ra.

Chàng lặng lẽ nhìn ta, đáy mắt thấu suốt sáng rực rỡ: “Nàng nói ta có quá nhiều bí mật, nàng chưa bao giờ đi vào trái tim ta. Giờ ta mang trái tim mình mở ra cho nàng xem.”

“Chàng đừng có nói đùa.” Ta khiếp sợ không thôi, hốt hoảng muốn rút tay về, thế nhưng chàng lại nắm chặt không buông, “Ta rất nghiêm túc, ta không nói đùa, ta tin tưởng y thuật của nàng.”

Chàng thật sự không giống đang nói đùa, đôi mắt thấu suốt tràn đầy kiên định cứng rắn.

“Không, ta không muốn.”

Chàng rút từ bên sườn ra một con dao găm, gần từng chữ một: “Muốn tháo gỡ khúc mắc trong lòng nàng thì chỉ có thể mở trái tim của ta ra.”

Ta cực kỳ sợ hãi, đoạt lấy con dao trong tay chàng, không chút nghĩ ngợi ném thẳng nó ra ngoài cửa sổ.

“Tôm”. Một tiếng vang nhỏ vang lên, ngực ta thoáng cái nhẹ nhõm hơn hẳn, tựa như khúc mắc trong lòng cũng đã theo con dao kia bị ném vào đáy nước.

Chàng vin vào khung cửa kêu lên: “Con dao kia đắt lắm đó! Là bảo vật của Tần Thủy Hoàng đấy!”

Ta không nhịn được bật cười: “Ai mà thêm tin, chàng đừng có lừa ta.”

“Đền dao cho ta.” Eo bị xiết chặt, bị chàng ôm từ phía sau.

Ta nhịn cười: “Không đền.”

Môi chàng sát đến bên tai ta: “Vây trừ khi nàng nói với ta, của ta cũng là của nàng, nàng là của ta.”

Ta vén vén tóc, “Câu gì mà khóc đọc thế, ta không biết.”

“Vây để ta dạy nàng.” Chàng ngừng một chút, “Miệng đối miệng dạy có được không?”

Ta kinh ngạc: “Không được! A...ô!”

Đáng tiếc thể lực khác xa nhau, cuối cùng phản kháng không có hiệu quả, bị chàng ra sức dạy...

Sau một hồi lâu, Dung tiên sinh đỡ eo ta, nòng nân chân thành hỏi: “Học được chưa?”

Ta thành thật trả lời: “Học hành quả là không dễ dàng.” Nụ hôn sâu này làm eo ta sắp bị uốn cong rồi.

Chàng cong môi cười đầy thành tựu, lúm đồng tiền mị hoặc mê ly như ánh trăng, ta nhìn mà đáy lòng rung động, vội chuyển tầm mắt. Nhìn nhiều hơn nữa không dám đảm bảo ta sẽ không mất khống chế, chủ động đòi học chút gì đó.

“Sắc trời tối rồi, nàng sớm đi ngủ đi. Bánh bao nàng cất đi, mấy ngày kế tiếp sẽ rất khổ, vượt qua được là sẽ ổn.”

Ta gật đầu: “Ta chỉ cần một cái. Còn lại chàng cầm đi.”

“Nàng lo cho ta?”

“Nếu chàng chết đói thì chúng ta đi tìm Thập Châu Tam Đảo kiếm gì?”

“Nàng yên tâm, ta sẽ không chết.”

Ta hung ác nói: “Nếu chàng dám chết, ngay ngày hôm sau ta sẽ quên sạch chàng.”

Chàng cười: “Thật là độc ác.”

Ta gói chặt chỗ bánh bao lại, nhét vào lòng chàng.

“Sớm đi ngủ đi.” Chàng cười dịu dàng, mở cửa rời đi.

Ta đứng ngẩn ra một lát, lúc đóng cửa sổ lại phát hiện bọc vải lụa ấy vẫn còn ở trên bàn của ta.

Ta cầm trong tay, đáy mắt từ từ nóng bừng.

Tháo bỏ khúc mắc, đêm này ta ngủ hết sức an ổn, nhưng khi tỉnh lại, thực tế vô tình lại bày ra trước mắt.

Ngày nào Huyền Vũ cũng hướng về trời cao cầu xin thương xót, sáng sớm hôm đó, trời cao rót cuộc mở lòng nhân từ, cho xuống một trận mưa.

Mọi người trên thuyền như mạ khô sắp chết, trải qua trận mưa này lại sống lại. Có thêm ít nước mưa này, mọi người lại có thêm một tia hy vọng sống.

Sửng đờ ngồi trên gác lái, chăm chú nhìn chằm chằm vào nơi biển xa. Xung quanh đều là biển xanh mênh mông bát ngát, không thấy một chút màu lá, chỉ có trời xanh mây trắng. Đôi khi có vài con chim biển bay vút qua, tỏ vẻ thời gian không phải là đã dừng lại ở nơi bất tận này.

Trong sự lo lắng giày vò nung nấu, cuối cùng cũng đến ngày thứ sáu. Ai cũng biết đây là ngày cuối cùng. Qua hôm nay sẽ không còn chút thức ăn nào nữa. Không khí trên thuyền ngột ngạt đáng sợ.

Sưởng đế sai Hưởng Quân cắt bánh bao ra, mỗi người chỉ được phát một miếng bánh rất mỏng và một ít nước lã. Sau đó, hắn sai Thần Uy quân xuống biển bắt cá.

Dung Sâm nói: “Bệ hạ, mọi người đều đã quá đói, hơn nữa chúng ta lại không có công cụ gì, cứ thế xuống biển bắt cá thật sự là làm khó cho họ.”

Hưởng Quân liếc Nguyên Chiêu, “Người đời đều nói Thần Uy quân dũng mãnh như thiên binh, lại luôn tự cao tự đại, không để Ngự Lâm quân chúng ta vào mắt. Thiết nghĩ mới chỉ là đói bụng một chút, Thần Uy quân không đến nỗi vì thế mà mấy con cá cũng không làm gì được chứ?”

Lời này giấu cợt rõ ràng, tức khắc liền rước lấy ánh nhìn trợn trừng và đầy châm biếm lại của Thần Uy quân.

Liên Duy cũng nổi giận, khàn giọng hỏi: “Sao bệ hạ không phái Ngự Lâm quân xuống biển?”

Lời của Liên Duy như châm một ngọn đuốc, Thần Uy quân liền phẫn nộ kêu lên.

“Lão tử đói đến mức đầu váng mắt hoa rồi, lấy đâu ra sức bắt cá nữa chứ.”

“Chưa bắt được cá lão tử đã vùi thân dưới đáy biển rồi còn đâu.”

“Uy danh của Thần Uy quân là do đánh giặc mà có được, không phải bắt cá!”

“Tên nào không phục ra đây đánh một trận xem.”

Hưởng Quân lạnh mặt phẩy tay áo bỏ đi.

Nguyên Chiêu giơ tay lên cắt đứt tiếng nói của mọi người, bắt đắc dĩ nói: “Bắt được cá mới có đồ ăn, coi như là vì chính chúng ta đi.”

Nói xong, hắn dẫn đầu nhảy xuống biển, mười mấy lính Thần Uy thấy vậy cũng đành bắt đắc dĩ xuống theo. Đáng tiếc, người người đều tay không quay lại. Phen này xuống biển không chỉ không bắt được cá, ngược lại còn hao hết hơi sức của bọn họ.

Bọn họ nằm dài trên boong thuyền, mệt mỏi kiệt sức.

Sưởng đế chấp tay bước đến boong thuyền, từ cao nhìn xuống, lạnh nhạt nói: “Đây chính là Thần Uy quân vang danh thiên hạ?”

Sắc mặt Nguyên Chiêu lạnh nhạt, khom người nói: “Bệ hạ, Thần Uy quân là quân lính, không phải người đánh cá.”

Đây là lần đầu tiên ta thấy Nguyên Chiêu chống đối Sưởng đế, nhưng không phải vì mình.

Sưởng đế lộ vẻ không vui, hừ mũi: “Đã bao che cho bọn chúng như vậy thì cắt phần ăn của người cho bọn chúng luôn đi.”

Nguyên Chiêu ngẩng đầu: “Thần nhất định sẽ cùng họ đồng sinh cộng tử.”

Sưởng đế cười lạnh phẩy tay áo bỏ đi. Ta rõ ràng nhìn thấy ánh mắt Thần Uy quân sau lưng hắn tràn đầy sát khí. Bọn họ đều là những người xông pha từ sa trường chém giết, lâm vào bước đường cùng, nhất định có thể nổi lên ác tính.

Ta theo Sưởng đế trở lại phòng.

Hưởng Quân đi vào, trong tay cầm theo một chiếc bánh bao.

“Mời bệ hạ dùng.”

Sưởng đế cau mày: “Không phải trăm đã bảo người cắt bánh ra thành nhiều miếng nhỏ sao?”

Hưởng Quân khấn thiết cung kính, khom người, một mực kính cẩn đáp: “Bệ hạ thân thể vạn kim, nào có thể chỉ ăn một miếng bánh bao.”

“Trăm chỉ ăn một miếng, trăm sẽ cùng mọi người động cam cộng khổ.”

Sưởng để nhìn qua rất mệt mỏi, tiết kiệm sức lực không muốn nhiều lời, chỉ khẽ vung tay bảo Hưởng Quân lui ra.

Hưởng Quân chờ ra, vẻ mặt như muốn nói lại thôi, cuối cùng dè dặt cầm chiếc bánh bao kia khom người lui xuống.

Hành động của Sưởng để khiến ta hơi bất ngờ.

“Lúc đang đói bụng cực kỳ, con người không khác gì dã thú, sĩ khí quân kỷ cùng quyền thế uy áp đều phải duy trì bằng hai chữ công bằng, nếu như ăn nhiều thức ăn hơn, binh lính sẽ có thể bắt ngờ làm phản.”

Từ xưa đến giờ, đây là câu nói có nhân tính nhất ta nghe được từ miệng Sưởng để. Chắc là vẻ mặt ta đã để lộ ý nghĩ của ta, hần nhú mày hỏi: “Có phải người luôn cho rằng trẫm là một hôn quân vô năng?”

Ta cười gượng, trái lương tâm mà lắc đầu, thầm nghĩ bệ hạ ngài chẳng lẽ không phải thế sao?

“Giang sơn này là do trẫm một tay gây dựng, ăn kham uống khổ, chảy máu bị thương, so với bất kì tướng sĩ nào trẫm đều nhiều hơn. Trẫm từng dựa vào ăn tuyết, nhịn ba ngày ba đêm.” Ánh mắt Sưởng để đột nhiên sáng lên: “Lâu lắm rồi không được kích thích như thế này, trẫm rất kích động, có cảm giác thật giống lúc đánh giặc.”

Sự kích động của hần khiến người ta cảm nín. Ta đã không còn sức tranh luận với hần nữa. Bởi vì được ăn quá ít, lúc đi bộ ta có cảm giác như đang mộng du, lung lay mơ hồ.

Hôm sau, không khí tuyệt vọng trên thuyền càng đậm, im ắng ngột ngạt như giông tố đen kịt trước khi gió bão ập tới, bao phủ trên đỉnh đầu mỗi người, khiến người ta sắp hít thở không thông.

Thân là thầy thuốc, nhìn, nghe, sờ, hỏi là bốn kỹ năng căn bản, quan sát sắc mặt của mọi người càng là thói quen nghề nghiệp của ta. Ta hồ như có thể thấy được ánh mắt nồng nặc sát khí ở vài tướng sĩ. Loại sát khí này khiến ta mơ hồ có dự cảm xấu, sự tĩnh lặng kỳ dị trên thuyền như càng chứa thêm mùi máu tanh mưa gió sắp tới.

Ban đêm, trên thuyền yên tĩnh như không có bóng người, ngay cả gió biển cũng như đã ngừng lại. Ta ngồi trong phòng, vừa khát vừa đói, ánh nến leo lắt khiến ta nhớ tới bếp lò ấm áp ở Già La, còn có cả hương thơm của thức ăn ngon tỏa ra khắp nơi trên đó nữa.

Khi đó, Mi Vũ uyển chuyển bận rộn trong phòng bếp, tuyệt vời như thêu hoa ca múa, còn giờ khắc này, nàng ủ rũ nằm gục trên bàn, tựa như một đóa hoa hạnh suy nhược.

Ta nuốt ngụm nước bọt, không còn hơi sức thì thào: “Thì ra trước kia chúng ta sống hạnh phúc như thế.”

Mi Vũ đáp lại bằng một tiếng ừ vô cùng khẽ.

Chưa từng nếm mùi đói bụng thì sẽ vĩnh viễn không bao giờ biết, có thể có được một bữa cơm no đã chính là hạnh phúc.

Thật ra thì hạnh phúc là thứ rất nhỏ bé bình thường, nó giống như những viên trân châu vậy, nhưng lại bị chôn vùi trong bụi bặm cuộc sống, ngày qua ngày, năm lại năm, bởi vì không có ánh sáng rực rỡ nên người ta coi thường sự tồn tại của nó. Mãi đến một ngày, khi cuồng phong bão táp ập tới rửa trôi những bụi bặm phủ trên hạt châu kia, cuối cùng người ta mới nhìn thấy được ánh sáng ấm áp nhẹ nhàng của nó, nhưng đáng tiếc, lúc người nhìn thấy vẻ đẹp lấp lánh của nó, nó đã bị cuốn đi theo mưa gió mất rồi.

Ta vô cùng nhớ nhung Già La, nhớ nhung sự phụ. Vào giờ phút này, cuộc sống quá khứ lại hạnh phúc như thế, trong bình thường giản đơn tự nhiên sinh ra vẻ đẹp đậm bạc êm đềm. Thế nhưng, chúng ta không thể trở về được nữa rồi.

“Linh Lung, có phải là chúng ta sẽ phải chết đói ở đây không?” Giọng Mi Vũ suy yếu vô lực, chứa cả bi thương đau xót.

Thật ra thì ta cũng đã vô số lần nghĩ tới khả năng này, nhưng khi thật sự nghe thấy Mi Vũ nói ra những lời ấy, màng nhĩ vẫn như bị một cây kim đâm phải, tâm tình tuyệt vọng bị ai như suối nước tuôn ra từ đáy lòng. Ta liệu mạng muốn đề nó xuống mà chỉ phí công.

Mi Vũ nắm tay ta, rất nghiêm túc nói: “Muội rất xin lỗi, Linh Lung, muội không thể chết chung một chỗ với tỷ được. Muội phải đi tìm chàng ấy đây.”

Ta ngăn ra: “Nguyên Chiêu?”

Mi Vũ gật đầu, mắt lấp lánh nước: “Đúng vậy, muội phải đi nói cho chàng ấy biết, muội thích chàng ấy.” Mắt nàng rưng rưng, dung nhan mỗi một bóng toát lên sức sống dạt dào, mỹ lệ không gì sánh được. “Nếu như chàng ấy cũng thích muội thì dù ngày mai có chết, cuộc đời này của muội cũng không còn gì tiếc nuối nữa.”

Nàng nói đúng, nếu cái chết đang ở ngay trước mắt thì hãy mau chóng hoàn thành mọi tâm nguyện còn dang dở trong cuộc đời này đi, để không còn gì tiếc nuối.

Ta vỗ vỗ tay nàng, nói: “Muội đi đi.”

Nàng mở cửa đi ra ngoài.

Ta không hề cảm thấy nàng thấy sắc quen bạn, gần ranh giới sống chết, còn có một người để nàng nhớ thương, còn có một phần tình cảm để nàng không phải tiếc nuối, ta mừng thay cho nàng. Ta cũng rất kính nể khí phách không sống uống một giấy trước ranh giới sống chết của nàng.

Trong phòng chìm vào yên tĩnh, một ý nghĩ chợt nảy lên trong đầu ta.

Tại sao ta không thể đi tìm Dung Sâm như Mi Vũ làm? Nếu ngày mai ta sẽ chết thì sao, ta còn chưa từng nói với chàng là ta thích chàng nữa.

.

Chú thích:

(1) bất cần: Nguyên là: : Đập chiếc bình vỡ vụn thành bình vỡ, biết không đúng mà còn cố làm, ý ở đây là bất cần.

(2) Kim Sơn (): một nơi thuộc Thượng Hải

(3) Nguyên là: : bạn tối mắt mà vẫn thông dong; dù bạn vẫn nhàn (tuy vô cùng bận rộn, vẫn biết cách sắp đặt mà ung dung thực hiện)

46. Chương 45

Chương 45

Edit: ichikazumi

Đêm đã khuya, sao trời vẫn sáng lấp lánh như những ngày nọ, không biết đến khó khăn của nhân gian. Ta đứng trước cửa phòng Dung Sâm, giơ tay lên.

Chưa kịp gõ thì cửa đã mở ra, đối diện là một đôi mắt đen như mực.

Gương mặt gần trong gang tấc, tuần tú ôn nhã, ánh nhìn chăm chú sâu sắc như khóm lửa cháy trong đêm đen, đó là mê hoặc không cách nào thoát ra được.

Ta há miệng, kết quả lời còn chưa kịp nói ra thì bỗng nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng kêu gào vô cùng ồn ào, xen lẫn trong đó là cả tiếng va chạm binh khí.

Tức thời, tất cả những lời muốn nói đều bị nuốt ngược trở lại. Trong khoảnh khắc, không khí mập mờ kiểu diễm lập tức bay biến.

Dung Sâm kéo ta vào trong phòng: “Nàng hãy trốn ở trong này, đừng đi đâu hết, ta ra ngoài xem sao.”

Ta vội vàng kéo tay áo chàng lại: “Không, chàng đừng đi. Có thể là binh lính bất ngờ làm phản, rất nguy hiểm.”

Chàng nắm lại tay ta, cái nắm rất chặt, “Đừng lo, ta sẽ không sao, nàng chờ ta.”

Chàng nói xong liền bước nhanh ra ngoài cửa, bóng dáng trắng xẹt qua ô cửa sổ.

Tiếng ồn ào phía ngoài càng lúc càng lớn, tiếng kêu thảm vang lên liên tiếp. Ngoài bất ngờ làm phản, ta không nghĩ ra khả năng nào khác. Suông để đã nói, con người lúc đói cực như là dã thú. Hôm nay đã là ngày cuối cùng còn thức ăn nước uống rồi, những binh sĩ này có thể nhin đến hôm nay thực ra đã được coi là kỳ tích.

Dung Sâm tay không tác sát, loạn trong hỗn chiến liệu có làm sao không... Còn cả Mi Vũ nữa, nàng đi tìm Nguyên Chiêu, giờ này đang ở chỗ nào.

Lòng ta nóng như lửa đốt, mở cửa sổ nhìn ra ngoài. Chẳng biết từ lúc nào, bên ngoài đã sáng trưng, không biết là do ánh đuốc hay ánh đèn.

Tiếng chém giết càng ngày càng gần, mùi máu tanh cũng càng lúc càng đậm.

“Giết tên bạo quân này đi! Nếu không phải tại hắn thì chúng ta đang an nhàn hạnh phúc ở Trung thổ, sao mà đói chết ở chỗ này cơ chứ.”

“Đúng, giết bạo quân, chúng ta mở mang bờ cõi cho hắn, chiến đấu hăng hái cho hắn, nhưng nhận được cái gì?”

“Giết hắn!”

“Giết cầu hoàng đế này, chúng ta tôn Tướng quân làm vua.”

Tiếng hét hò đình tai nhức óc, là thuộc hạ của Nguyên Chiêu làm phản.

Trong hỗn loạn còn vang lên những âm thanh khác.

“Thần Uy quân đã sớm không nghe quản chế, giết đám Man quân này đi.”

“Ỗ vào công trận liền không đặt bệ hạ vào mắt, giết đám phản nghịch này đi, chấm dứt hậu hoạn.”

“Người có công hộ giá thưởng nghìn vàng!” Tiếng hét này vô cùng quen thuộc, là giọng của Hướng Quân.

Điều ta lo lắng đã thành sự thật, Ngự Lâm quân hỗn chiến với Thần Uy quân.

Tiếng binh khí va chạm càng thêm chói tai kịch liệt, tiếng la giết vang lên hết lớp này đến lớp khác, như thủy triều tuôn trào qua bên này.

Xuyên qua khung cửa sổ có thể thấy được trên boong thuyền đã phơi thây vô số, máu chảy đầm đìa. Thần Uy quân với Ngự Lâm quân chen nhau chém giết lẫn lộn, mọi người liều mạng kẻ nhau chém loạn, đấu đánh trực diện, tình hình vô cùng thê thảm.

Tiếng la giết, tiếng đao kiếm khiến người ta kinh hồn. Lòng ta vô cùng sợ hãi, nhưng điều ta sợ không phải là an nguy sống chết của mình, mà là sợ Dung Sâm có gì bất trắc, ngộ nhờ chàng... Ta không dám nghĩ tới, giờ phút này ta mới biết, thì ra bất tri bất giác chàng đã trở nên quan trọng với ta đến vậy.

Sự hoang mang, sốt ruột, lo lắng tụ hết lại, tiếng hét, tiếng chém bên tai dường như đã trở thành ảo cảnh ngoài thân, trong đầu ta lúc này chỉ có một ý nghĩ, ta phải đi tìm được Dung Sâm.

Đang lúc mờ mịt hoang mang, chỗ rẽ cầu thang bỗng truyền đến tiếng quát của Hướng Quân.

“Dung Sâm, rốt cuộc là người đi theo người nào?”

Ta vội vàng xông tới.

Trên cầu thang chật ních Ngự Lâm quân và Thần Uy quân. Thần Uy quân ở dưới, Ngự Lâm quân đứng trên chiếm được địa thế có lợi, nhưng lại bị Thần Uy quân ép lùi lên từng bước một.

Sửng đế đứng ở bậc thang cao nhất, Hướng Quân chắn trước mặt hắn, điều ta không nghĩ tới là, Dung Sâm và Nguyên Chiêu đang đứng ở chính giữa cầu thang. Hai người như hai tấm lá chắn, muốn tách Thần Uy quân và Ngự Lâm quân ra, nhưng hai bên đã giết nhau đỏ cả mắt, thù mới hận cũ đều bị trận đối này khơi ra, giờ đã như thiên lôi địa hỏa không thể nào dập tắt.

Trên cầu thang hẹp, Dung Sâm và Nguyên Chiêu kẹp ở giữa, trước sau đều có địch, vô cùng nguy hiểm. Hai người họ dường như đang muốn ngăn cản trận nội chiến này, đứng ngay chính giữa cầu thang, Nguyên Chiêu cản trở công kích của Thần Uy quân, Dung Sâm ngăn chặn phản kích của Ngự Lâm quân. Người hai bên trên dưới cách Nguyên Chiêu và Dung Sâm đều muốn dồn đối phương vào chỗ chết, mỗi lần đao kiếm xuyên qua khe hở của hai người chọc qua, tìm ta cơ hồ muốn nhảy ra ngoài.

Trong tay Dung Sâm cầm một thanh kiếm, quần áo trắng thuần dính không ít máu, không biết có phải là đã bị thương không. Nhưng Nguyên Chiêu còn khiến ta lo lắng hơn, mấy bình cao triêu nhan kia đã chìm vào biển rộng, nếu hắn bị thương, hậu quả khó mà lường được.

Hướng Quân gấp đến độ lớn tiếng quát gọi: “Dung Sâm, rốt cuộc là người đang giúp bên nào hả! Mau giết Nguyên Chiêu đi!”

Lời vừa nói ra, càng thêm kích thích lửa giận của Thần Uy quân.

Liên Duy hướng về phía Nguyên Chiêu gào thét: “Tướng quân, sự đến mức này rồi mà tướng quân còn u mê không tỉnh?”

“Tướng quân, giết bạo quân này đi.”

“Tướng quân phản đi, đừng do dự nữa.”

Sự xúc động của toàn quân không hề ảnh hưởng chút nào đến Nguyên Chiêu, sắc mặt hắn vẫn lạnh lùng nghiêm túc, vừa ngăn đao kiếm đâm tới của Ngự Lâm quân, vừa ra lệnh cho Thần Uy quân dừng tay.

Thần Uy quân xưa nay coi hắn như chiến thần, Liên Duy đối với hắn càng thêm sùng kính hơn cả, tôn như thiên thần. Nhưng giờ phút này mọi người đều đã xúc động tột cùng, cầm hờn với Sửng đế, bất mãn với Hướng Quân, sự nhẫn nhịn nhiều năm đang bộc phát mạnh mẽ như dung nham tuôn trào, thế cục căn bản không thể khống chế được. Mệnh lệnh của Nguyên Chiêu chỉ khiến thế công của Thần Uy quân thoáng ngừng chốc lát.

Bất chợt, đối diện bỗng truyền đến tiếng thét của một nữ tử.

Âm thanh kia không thể quen thuộc hơn, ta lập tức quay đầu chạy đi xem, quả nhiên là Mi Vũ.

Một thanh đoản kiếm gác trên cổ nàng. Ta không ngờ đến, người kẻ bên nàng lại là Huyền Vũ! Trừ Dung Sâm, hắn là người duy nhất nhìn qua còn có chút tinh thần, hắn còn từng nói đùa, với hắn thì kiếp nạn cạn lương hết nước này chỉ là một lần tiết kiệm lương thực mà thôi.

“Nguyên Chiêu, nữ nhân của người đang ở trong tay ta, mau bắt thuộc hạ của người đầu hàng!”

Dung Sâm và Nguyên Chiêu đều nhìn về phía Huyền Vũ, đúng khắc ấy, một thanh kiếm từ trên đâm xuống.

“Cẩn thận!” Ta hét lên, kiếm xẹt qua vai Dung Sâm, đâm về phía lưng của Nguyên Chiêu.

Ta đang đứng đối diện hắn, ta không nhìn thấy mũi kiếm kia có đâm trúng hắn hay không, chỉ cảm thấy sắc mặt hắn bỗng thay đổi, là lo lắng cho Mi Vũ, hay là đã bị thương?

Tim ta lập tức treo lơ lửng.

Huyền Vũ áp giải Mi Vũ đi tới, lạnh lùng nói với Nguyên Chiêu: “Buông kiếm của người xuống, nếu không ta giết nàng ta.”

Thế cục lập tức biến đổi.

Thế công của Thần Uy quân yếu bớt, Ngự Lâm quân thừa thắng truy kích, tình cảnh của Dung Sâm hung hiểm cực kỳ.

Hướng Quân đứng trên đỉnh cầu thang lạnh lùng hô: “Nguyên Chiêu, hãy bảo thuộc hạ của ngươi bỏ hết binh khí xuống.”

Thần Uy quân có người không nhận được phần nô mắng: “Tiểu nhân hèn hạ, lấy nữ nhân uy hiếp tướng quân, giết con chó dưới chân bạo quân này đi thôi.”

“Nguyên Chiêu, không cần lo cho ta.” Gương mặt sợ hãi của Mi Vũ vẫn xinh đẹp như vậy. Nàng nhìn Nguyên Chiêu chăm chú, trong mắt như chất chứa cả biển tình sâu và tuyệt vọng, quyến luyến không rời.

Nguyên Chiêu lạnh lùng nói: “Nàng ấy có kim bài miễn tử bộ hạ khâm ban. Ngươi mà giết nàng ấy thì chính là kháng chỉ khi quân, khiến bộ hạ trở thành kẻ bất tín bất nghĩa.”

“Vậy thì ta sẽ hủy đi dung nhan của nàng ta.” Giọng của Huyền Vũ lạnh như băng sương.

Ta vừa sợ vừa tức, thật không thể ngờ Huyền Vũ lại có loại suy nghĩ độc ác như vậy.

“Được, ta bỏ binh khí xuống, ngươi buông nàng ấy ra.”

“Ngươi tự cắt gân tay mình trước, ta thả nàng ta sau.”

Nguyên Chiêu thậm chí không có lấy một chút chần chừ, tay trái cầm kiếm, ánh lạnh chợt lóe, đâm thẳng vào cổ tay phải.

Mi Vũ và ta đồng thời gào thét điên cuồng: “Đừng!”

Tay hấn buông kiếm, cổ tay hiện lên một vết cắt đỏ thẫm, như đóa sen máu đang nở rộ.

Tiếng huyền não chợt lắng xuống, quang cảnh hỗn loạn dường như bỗng tĩnh lại. Nước mắt phủ mờ đôi mắt, ta tuyệt vọng nhìn hấn, trong lòng chỉ có một ý nghĩ lạnh ngắt, cao triêu nhan đã chìm vào biển rộng, hấn, không thể sống được nữa.

Thanh bảo kiếm theo hấn đánh nam đẹp bắc rơi xuống nền đất, âm thanh trầm thấp như tiếng chuông muện, gõ vang hoàng hôn.

Huyền Vũ đẩy Mi Vũ ra, hả hê quay sang nhìn Sưởng để cười nhỉnh.

Mi Vũ không nói được lời nào, đột nhiên nhặt một thanh kiếm dưới đất lên, ra sức đâm.

Huyền Vũ hét thảm một tiếng, không thể tin nổi quay đầu nhìn Mi Vũ.

Hai mắt Mi Vũ đầm lệ, mũi kiếm đâm thẳng vào lồng ngực Huyền Vũ, ánh mắt lại chỉ nhìn mỗi Nguyên Chiêu.

Lúc Huyền Vũ sắp ngã xuống đất, Nguyên Chiêu chợt vọt người bay lên như một con chim đại bàng, lướt qua Ngự Lâm quân trên cầu thang, đáp thẳng xuống sau lưng Sưởng đế.

Hấn ra tay nhanh không ai bằng.

Cổ Sưởng đế bị ghì bởi một cây trâm, đó chính là cây trâm bích ngọc Sưởng đế vừa cài.

Tóc hấn xòa dài, sắc mặt tái nhợt.

Tất cả mọi người đều dừng tay lại, trong không khí hoàn toàn tĩnh lặng, sóng biển cuộn cuộn như sóng lòng mệnh mông.

Nguyên Chiêu đứng trên đỉnh cầu thang, nhìn từ cao xuống, cất cao giọng: “Mọi người dừng tay nghe ta nói một lời.”

Hấn tay trái cầm trâm, tay phải rũ bên hông, ta nhìn chăm chăm vào những giọt máu đang rơi xuống từ đầu ngón tay hấn, đó chính là sinh mệnh đang dần mất đi từng giọt, từng giọt một của hấn.

Hấn cất cao giọng nói: “Bất luận là Thần Uy quân hay Ngự Lâm quân, xin hãy đồng tâm hợp lực chí vững thành đồng, chém giết lẫn chỉ khiến việc sắp thành lại hỏng. Trận đấu này của chúng ta không phải là người đấu với người, mà là người đấu với trời!”

Sưởng đế khàn giọng: “Ngươi muốn phản thật!”

Nguyên Chiêu khẽ bật cười, vừa tang thương vừa hào phóng, “Ông trời chứng giám, thần không hề có lòng mưu phản. Là do Hưởng Tả sứ phân chia bất công, cố ý khấu trừ lương nước, vậy nên mới khiến nhiều tướng sĩ Thần Uy quân giận dữ.”

Hai mắt Liên Dục đỏ ngầu, tay chỉ Hưởng Quân: “Hắn giấu riêng lương nước không phân chia cho Thần Uy quân, rõ ràng là muốn dồn chúng ta vào chỗ chết.”

Tức thì có không ít tướng sĩ Thần Uy quân cao giọng phụ họa.

“Không sai, bọn chúng đang ước gì cho chúng ta đói chết đi để tiết kiệm lương thực đấy mà.”

“Ý là thân tín của hoàng đế mà chèn ép bọn ta đủ kiểu.”

Hưởng Quân gơ tay thề: “Hưởng mỗ xin thề với trời cao. Chút bánh bao nước lã để riêng kia hoàn toàn là dành cho bệ hạ!”

Ngự Lâm quân sau lưng Hưởng Quân cũng không nhượng bộ, hô to: “Đám binh lính bỉ ổi các ngươi ngậm máu phun người, rõ ràng là muốn mượn cớ mưu phản.”

Hai bên lại cãi vã.

“Im miệng.” Trong hỗn loạn, Sưởng đế thể hiện thiên uy. Hắn đứng từ cao quan sát mọi người, cao giọng nói: “Trẫm tuyệt đối không ăn nhiều hơn một miếng bánh, uống nhiều hơn một giọt nước. Hưởng Quân, mang tất cả đồ ăn đến đây phân phát trực tiếp ọi người, từ mai ai có tự giữ tự ăn.”

Mọi người thoáng yên lại, tuy nhiên vẫn có người lầm bầm: “Ai biết trong phòng người còn cất giấu gì không.”

“Trẫm đứng ở đây, các ngươi không tin hãy đi kiểm tra, nếu có một chút giấu riêng, trẫm tự sát nhận lỗi với chư vị.”

Thần Uy quân lặng xuống.

Sưởng đế quét mắt nhìn khắp mọi người, trầm giọng nói: “Trẫm biết, lần này ra biển không phải là ai cũng tự nguyện. Chư vị bỏ qua cuộc sống an nhàn, vinh hoa phú quý nơi Trung thổ, gặp phải hiểm cảnh trước mắt, đương nhiên chết không cam lòng. Nhưng chư vị có biết, vinh hoa phú quý đó cũng chỉ là thứ có trong nháy mắt. Muốn có được lâu dài thì phải trường sinh bất tử. Đáng tiếc, người đời chung quy đều sẽ phải chết, liệu mạng mấy chục năm ngắn ngủi cả đời để tranh đoạt đông tây, chẳng mấy chốc đã phải để luân lạc sang tay kẻ khác. Tâm huyết cả đời lại chỉ là chút áo quần khoác cho người, đây mới là chuyện khiến người ta không cam lòng nhất trên đời.”

Mọi người yên lặng.

“Lần này ra biển một phen, nếu có thể tìm được Thập Châu Tam Đảo, chúng ta sẽ trường sinh bất tử. Có tuổi thọ vô biên mới có thể hưởng hết vinh hoa phú quý nhân gian. Những gì trẫm có hơn xa các ngươi nghìn vạn lần, vậy nên những gì trẫm từ bỏ cũng hơn xa các ngươi nghìn vạn lần. Ngẫm đến những gì trẫm đã từ bỏ, chư vị không đến nỗi quá không cam lòng chứ?”

Sưởng đế lại tiếp: “Hiện tại hết lương cạn nước cũng chưa phải là hoàn toàn hết cơ hội sống. Dung Sâm đã xem tinh đồ, trong ba ngày nữa sẽ tới được Xạ Hồng quốc, bổ sung lương nước.”

Không thể không nói, Sưởng đế quả thực có tài xử trí hơn người, câu nào câu nấy đều xúc động lòng người. Sát khí hung tàn lặng lẽ được vỗ về xuống. Thần Uy quân lạnh lùng đứng dưới cầu thang, âm thầm thu binh khí lại.

Nguyên Chiêu nhìn Thần Uy quân đã bình tĩnh lại, cất cao giọng: “Từng được cùng chư vị huynh đệ đồng sinh cộng tử là may mắn trong cuộc đời này của Nguyên Chiêu.” Rồi quay đầu nói với Sưởng đế: “Bệ hạ, thần chưa bao giờ có lòng tạo phản, hôm nay uy hiếp bệ hạ hoàn toàn là do bất đắc dĩ. Thần chỉ hy vọng bệ hạ niệm tình Thần Uy quân đã từng vì bệ hạ vào sinh ra tử, chiến đấu anh dũng mở mang bờ cõi mà không truy cứu chuyện hôm nay, mọi lỗi lầm thần xin gánh hết.”

Sưởng đế trả lời hết sức thoải mái: “Được. Trẫm tuyệt đối sẽ không truy cứu chuyện hôm nay.”

Nguyên Chiêu cười: “Đa tạ bệ hạ.”

Dứt lời, hần giơ tay lên, cây trâm bích ngọc đặt ở cổ họng Suồng để chuyển hướng, đâm thẳng vào trái tim hần.

47. Chương 46

Chương 46

Edit: Ichikazumi

Trong tiếng kinh hô của Thần Uy quân, thân thể Mi Vũ mềm nhũn, ngã vào lòng ta.

Ngực ta như bị một tảng đá lớn đè xuống, từ lúc hần tự cắt gân tay của mình, ta đã biết hần tất sẽ phải chết, ta chỉ không ngờ hần lại làm như thế.

Mi Vũ đột nhiên lấy đầu ra sức lực, chột đẩy ta ra, lao về phía cầu thang. Ta bám sát sau nàng, nhìn nàng lao đảo dung cả tay lẫn chân bỏ đến cạnh Nguyên Chiêu, khàn giọng kêu lên: “Nguyên Chiêu”.

Trời đất biến sắc, gió biển quật khởi.

Mi Vũ khóc như mưa, hốt hoảng túm lấy tay ta: “Linh Lung, mau cứu chàng.”

Nước mắt chẳng biết từ lúc nào đã ướt đầm gò má ta, gương mặt Mi Vũ mơ hồ qua làn nước mắt, nhìn rất không chân thực, ta chỉ hy vọng đây là một cơn ác mộng.

Cây trâm kia đã đâm thẳng vào tim, dù hần có không mắc bệnh máu thì giờ này cũng không thể cứu vãn được nữa.

Mi Vũ nắm chặt cổ tay hần, nơi vừa bị cắt qua, máu không ngừng chảy qua kẽ tay nàng.

Nàng khóc không thành tiếng: “Ta thà chết cũng không mong chàng cứu ta.”

“Không phải là ta cứu cô, ta đang cứu huynh đệ của mình.” Hần nở nụ cười bình tĩnh thoải mái, dường như vừa trút được gánh nặng.

“Chàng chọn cắt gân tay rõ ràng là vì ta.”

“Không, sao có thể thế. Ta làm vậy chỉ là để bệ hạ buông lỏng cảnh giác mà thôi. Huống chi lúc này lưng ta đã bị thương, thêm một vết thương nữa thì cũng không khác gì... không liên quan gì đến cô hết.”

“Chàng gạt ta, rõ ràng là chàng thích ta, vì ta mà chết.”

Đáy mắt Nguyên Chiêu thoáng lóe lên, bàn tay hơi duỗi ra, tựa hồ muốn nâng lên, nhưng cuối cùng lại cứng rắn ghì lại, nắm chặt thành quyền.

Ta nhìn mà ruột gan đứt từng khúc. Ta biết, đây chính là đoạn khoảng cách đầy gian nan mà đau khổ trong đáy lòng hần. vào lúc cuối cùng của sinh mệnh, hần vẫn lý trí như thế, lựa chọn buông tay mà không ôm nàng.

“Vừa nãy cô có hỏi ta là ta có từng thích cô không. Thật ra thì ta luôn không muốn tổn thương cô, ta đối với cô chỉ là cảm kích mà thôi, hoàn toàn không có thích.”

Đây là câu cuối cùng hần nói với nàng.

Mi Vũ ngẩn ngơ nhìn hần, nhìn hai mắt hần dần khép lại, nhìn hần dần ngừng thở, nhìn máu của hần từ từ thấm ướt chân váy nàng.

Tim ta như bị dao cứa, định đỡ nàng dậy.

Nhưng sức lực của nàng bỗng lớn kinh người, đáy mắt như hai ngọn đuốc rực cháy.

“Linh Lung, tỷ tin lời chàng ấy nói không?”

Ta lặng lẽ khóc, không biết nên trả lời thế nào. Ta không muốn lừa gạt Mi Vũ, khiến nàng đau lòng, nhưng ta làm sao nhẫn tâm làm trái với nguyện vọng của Nguyên Chiêu?

“Mi Vũ, người chết không thể sống lại.”

Nàng nhìn ta hoảng hốt.

“Muội không tin chàng ấy không yêu muội.”

“Ánh mắt của chàng ấy không lừa được muội.”

“Lúc chàng ấy ôm muội, muội có thể cảm nhận được tim chàng ấy đập rất nhanh.”

“Chàng ấy đã cứu muội rất nhiều lần.”

Nàng ngẩn ngơ nói không ngừng, nước mắt như trâm châu đứt dây chảy cuộn cuộn.

Tướng sĩ Thần Uy may mắn còn sống sau trận bạo loạn bước đến vây quanh Nguyên Chiêu, sau khi quỳ lạy xong, họ lại im lặng rời đi. Bọn họ đi khiêng xác của đồng đội mình ném vào biển rộng, dùng nước biển cọ rửa vết máu trên boong thuyền và trong khoang thuyền.

Sửng đế hồn bay phách lạc ngồi ở cuối cầu thang, ngơ ngàng nhìn Nguyên Chiêu.

Đối thủ trong lòng hắn cuối cùng đã chết.

Trận chiến trong nội tâm hắn giờ đã không còn Minh Tuệ, không còn Nguyên Chiêu, chỉ còn lại mình hắn.

Ta không biết hắn đang vui mừng hay bị thương.

Bảy trăm người sống sót, trải qua trận nội chiến coi như vô ích này, giờ chỉ còn lại chưa đến trăm người. mỗi người phòng thủ một chỗ riêng, ngồi chán nản, không một ai nói gì.

Mi Vũ ngơ ngà nhìn Nguyên Chiêu, ngồi bất động cạnh hắn.

Liên Duy đi tới, hai mắt rung rung: “Cô nương, để Tướng quân an nghỉ thôi.”

Mi Vũ dường như không nghe thấy.

Dung Sâm gạt đầu ra hiệu với ta, ý bảo ta kéo Mi Vũ ra.

Ta vừa đặt tay dưới nách nàng, không ngờ nàng lại bỗng chủ động đứng dậy.

Nàng không nói một lời, lẳng lặng nhìn Liên Duy và Dung Sâm khiêng than thể Nguyên Chiêu lên, ném vào biển rộng.

“Để muội mang cây trâm hoa này đưa cho chàng ấy.”

Nàng rút một cây trâm hoa từ trên đầu xuống, bước tới mép thuyền. mái tóc dài xỏa tung tung bay trong gió, bỗng bành như nét mực chấm phá thuyền trần.

Nàng buông tay ra, cây trâm hoa đỏ nàng thích nhất như sao băng rơi xuống đáy biển.

Nếu như thời gian có thể quay ngược trở lại, lúc này ta tuyệt đối sẽ không cúi đầu gạt lệ. bởi vì chỉ một khoảnh khắc phân tâm ấy, ta đã mất đi bằng hữu tốt nhất của đời mình.

Chờ khi ta nghe thấy tiếng kêu của mọi người, tất cả đều đã quá muộn.

Nàng đã kiên quyết đi theo hắn, không một chút chần chừ hay sợ hãi.

Sóng biển mãnh liệt, nháy mắt đã đánh tan hết thấy.

Trước mắt ta tối sầm, mất đi ý thức.

Trong lúc vô tri vô giác, ta mơ hồ nghe thấy tiếng nói của một cô bé:

“Dáng vẻ của tỷ không hề xấu chút nào, thật đấy. lại nói, nữ nhi mười tám sẽ thay đổi hắn, tỷ lo gì.”

Dần dần, giọng nói bé con biến thành thiếu nữ: “Sư phụ làm cơm khó ăn quá, để muội nấu cơm cho tỷ ăn.”

“Đây là ỹ bạch muội chế tạo ra, hàng ngày muội sẽ bôi cho tử, muội không tin là vết đen trên trán tử sẽ không hết.”

“Linh Lung, chúng ta phải ở bên nhau cả đời nhé, kể cả có gả cho người khác thì cũng không được tách ra đâu đấy.”

“...”

Tĩnh lại, mặt ta đầy nước, nằm trong ngực Dung Sâm.

Chàng vẫn đang dùng tay lau nước mắt cho ta, nhưng nước mắt càng rơi càng nhiều, tựa như không bao giờ hết. Hồi ức giống như đom đóm bay vụt ra từ chiếc bình bị bung miệng, quanh quẩn trước mắt.

Nàng là tử muội(1), bằng hữu, tri kỷ, người thân của ta. Những năm tháng bên nhau là một phần sinh mệnh của ta. Không có nàng, những kỷ niệm kia đau thấu tâm can, càng nhiều vui vẻ trong quá khứ, càng nhiều đau đớn trong hiện tại.

“Yêu một người là sẽ muốn cùng người ấy đầu bạc răng long cả đời. thiếu hai mươi năm không gọi là cả đời. thiếu một ngày cũng là tiếc nuối.”

“Nếu chàng chết trước muội, muội sẽ đi theo chàng, đến trước đá Tam Sinh cùng nhau vãng sinh, đời sau vẫn cùng chàng ở chung một chỗ.”

Giờ nhớ lại những lời đó của nàng, ta hối hận muốn chết.

Lúc đó ta không nên cúi đầu lau nước mắt, đáng ra ta phải kéo chặt lấy nàng, một bước không rời.

Ta khóc như đứt từng khúc ruột, Dung Sâm lại không an ủi ta, chỉ hỏi một câu: “Giả như ta chết, nàng có sống một mình không?”

Ta hiểu ý của chàng.

Chàng khẽ nói: “Muội ấy cũng giống vậy.”

Ta hiểu tình cảm của Mi Vũ, nhưng ta không muốn mất nàng và Nguyên Chiêu.

Bóng đêm sâu lắng, mặt biển đột nhiên nổi lên điểm sáng.

Một bóng đen thoáng đến, đón gió đứng trên mặt biển.

Hắn mở lá cờ đen ra, vô số điểm sáng bị hút vào, tựa như đom đóm bước lên đường về.

Ta lập tức hoảng sợ nhảy dựng lên: “Không, không được mang muội ấy đi.”

Tiêu Ly nhìn ta.

“Không, không được mang họ đi.” Hai mắt ta đầm lệ, nhào lên muốn bắt lấy lá cờ đen kia.

Lúc ta sắp chạm được đến lá cờ kia, Dung Sâm bỗng nắm cổ tay ta từ từ kéo ta trở lại, nắm chặt tay ta trong tay chàng.

“Linh Lung, sống chết có số, nàng hiểu không?”

“Ta biết, nhưng ta không cam lòng. Muội ấy từng nói muốn làm bạn với ta cả đời, mười năm đâu đã là cả đời.”

“Không cam hơn nữa cũng chỉ có thể chờ đến kiếp sau.”

“Ta không cần kiếp sau, kiếp sau muội ấy không còn là Mi Vũ, huynh ấy cũng không còn là Nguyên Chiêu nữa. ta không cần kiếp sau, ta chỉ cần hiện tại.”

Ta không thể miêu tả nỗi những đau lòng và không cam tâm của mình giờ phút này, chỉ hận không thể ngay lập tức đến được Thập Châu Tam Đảo, tìm một gốc tiên thảo để nàng sống lại.

“Nếu như kiếp sau vẫn là diện mạo thể này thì sao?”

“Chàng nói gì?”

Dung Sâm nhìn Tiêu Ly: “Ngài có thể giúp ta thêm một lần nữa không?”

Tiêu Ly vẫn mặt lạnh như cũ: “Người biết cái gì gọi là quá tam ba bận không?”

“Ta biết, đây là lần thứ hai, cũng là lần cuối cùng.”

“Không được.”

“Chỉ là từ biệt thôi.”

Tiêu Ly vô cùng không tình nguyện nói: “Một khắc”. (Mười lăm phút)

Dung Sâm gạt đầu, dùng tay che mắt ta lại, khẽ nói: “Ta dẫn nàng đi gặp họ.”

Thân thể chợt nhẹ, ta cùng Dung Sâm như bị cuốn và trong một luồng gió mát, bay vèo một thoáng, ổn định lại đã là trên một cây cầu.

Đầu cây cầu kia có một tảng đá dựng đứng, có hai người đang đứng song vai trước tảng đá, ngắm nhìn tảng đá kia, dường như đang xem gì đó.

Nam tử cao lớn rắn rỏi, nữ tử thướt tha yếu điệu, hai bóng lưng này ta không thể quen thuộc hơn.

Ta vui buồn lẫn lộn kêu lên: “Mi Vũ.”

Nàng xoay người lại, dung nhan vẫn xinh tươi hồn nhiên như thường ngày, xinh đẹp thanh nhã, như một đóa hoa hạnh đầu xuân. Cảnh đau lòng tan nát trên biển ban nãy dường như đã là chuyện của một người khác.

Đúng thế, đó đã là kiếp trước của nàng. Chớp mắt đã là âm dương hai ngả, kiếp trước kiếp này.

“Linh Lung, sao cô lại tới đây?” Nguyên Chiêu mỉm cười chào hỏi, tuần tú khôi ngô như lần đầu gặp gỡ.

“Mi Vũ, tại sao muội lại làm như vậy?”

“Câu cuối cùng chàng ấy nói muội không tin, muội phải đuổi theo để hỏi chàng ấy.”

“Dùng tính mạng để cầu lấy một đáp án?”

“Đúng. Đối với muội mà nói, đáp án này còn quan trọng hơn cả tính mạng.”

“Vậy Nguyên Chiêu, huynh đã nói được đáp án muội ấy muốn nghe chưa?”

Nguyên Chiêu lặng lẽ nắm tay Mi Vũ, nói: “Mặc dù Mạc Quy đã sớm nói ta sống không được bao lâu, nhưng ta vẫn luôn ôm một tia ảo tưởng, ngài ấy là thần y chứ không phải thần tiên, có thể những gì ngài ấy nói không chính xác như vậy, có thể không phải chuyện gì ngài ấy cũng đoán đúng được như thế. Ta cũng chỉ là một người bình thường, cũng có tình cảm, cũng sẽ động lòng. Tình ý của nàng đối với ta, sao ta có thể không biết?”

Mi Vũ rưng rưng: “Thì ra là chàng cũng biết.”

Hắn gạt đầu: “Linh Lung nói, ở trên biển, mỗi ngày đều có thể là ngày cuối cùng của sinh mệnh chúng ta, không ai biết ngay sau đó sẽ xảy ra chuyện gì, cho dù có chết liền, cũng phải làm sao để không oán không hối. Ta cự tuyệt nàng sẽ chỉ khiến nàng đau khổ, khiến nàng tiếc hận. Vì vậy, ta ôm một tia may mắn, không cự tuyệt nàng. Mãi đến lúc ấy, lúc ta sắp chết.” Nguyên Chiêu rũ mắt, khóe miệng hiện lên nét cười bi thương, “Ta nghĩ, đây là lúc ta nên từ bỏ ảo tưởng rồi, ta đã không kiên trì được đến ngày tìm thấy Thập Châu Tam Đảo, vậy thì ta phải để nàng hoàn toàn hết hy vọng. Đời này, chuyện cuối cùng ta có thể làm cho nàng có lẽ chỉ là khiến một phần nỗi đau này ngắn hơn một chút mà thôi.”

“Chàng có thể làm rất nhiều chuyện cho ta, ta chỉ không cần mỗi chuyện này.”

Mi Vũ ghen ngào ôm lấy hắn.

Nguyên Chiêu vươn tay ra, ôm chặt nàng vào trong ngực.

“Kiếp này là ta phụ tình nàng, hy vọng kiếp sau ta có thể ở bên nàng đến già.”

Mi Vũ ngẩng đầu lên, cười như hoa xuân: “Cuộc đời dài ngắn không phải ở thời gian. Được gặp chàng, ta thấy đời này rất đáng.”

“Ta cũng vậy. Có nàng, đời này không có gì tiếc nuối.”

Trong lòng ta không biết là vui mừng hay bi thương, đoạt Mi Vũ từ chỗ Nguyên Chiêu lại, “Muội thấy sắc quên bạn, muội đã nói là sẽ làm bạn với ta cả đời, mười năm mà được tính là cả đời à?”

Mi Vũ rưng rưng nắm tay ta, “Muội xin lỗi, Linh Lung, nhưng muội phải ở bên chàng ấy, trên trời dưới đất, không để chàng ấy cô đơn một mình nữa.”

Ta lau nước mắt, khóc thút thít: “Đồ nha đầu điên thấy sắc quên bạn không có lương tâm, muội đi theo hắn rồi thì ta không cô đơn chắc!”

Mi Vũ vừa khóc vừa cười: “Linh Lung, tỷ có Dung Sâm mà.”

“Ai biết chàng ấy có thể ở bên ta hay không.”

“Ta sẽ mãi ở bên nàng.” Dung Sâm vẫn luôn đứng sau ta nghiêm túc nói, “Đời đời kiếp kiếp.”

Mi Vũ chỉ vào tảng đá lớn sau lưng, cười rưng rưng: “Linh Lung, đây là lời thề trước đã Tam Sinh, không thể thay đổi.”

Thật sao? Ta nhìn khối đá lớn trước mặt, lại quay đầu lại nhìn Dung Sâm, sắc mặt chàng đầy kiên định, đáy mắt sâu sắc, không có nửa phần nói đùa.

“Linh Lung, chúng ta hẹn kiếp sau gặp lại được không. Kiếp sau, muội với chàng ấy, chúng ta cùng nhau sống đến bảy tám mươi tuổi, già đến mức không thể đi đâu được nữa, răng rụng hết sạch, được không?”

Nước mắt lại trào ra, ta không nói nên lời, chỉ thấy trái tim tan nát.

“Linh Lung, hẹn kiếp sau gặp lại.”

Dung Sâm che kín mắt ta, lần này mở ra trước mắt đã không còn bóng dáng của Mi Vũ và Nguyên Chiêu nữa.

Tiêu Ly thu hồi lá cờ, hồ hững nói: “Trên đời không có bữa tiệc nào là không tàn.”

Dung Sâm đột nhiên nói: “Không, bữa tiệc này sẽ không tàn. Ta sẽ tìm được muội ấy và Nguyên Chiêu chuyển thế.”

Tiêu Ly luôn lạnh nhạt vô tình đột nhiên nổi trận lôi đình: “Này, ngươi có thôi đi không hả!”

Dung Sâm nói: “Sống mà vô tình vô nghĩa thì sống đến bất tử cũng có ý nghĩa gì?”

“Ngươi nói ta?”

“Ta đâu nói vậy.”

Tiêu Ly hừ lạnh: “Dù sao thì ta cũng sẽ không đồng ý với ngươi một lần nữa!”

Dung Sâm khoanh tay cười nhẹ: “Được, vậy ngài thử một lần xem.”

“Ngươi, ngươi uy hiếp ta!”

“Ngài có thể cho đó là khẩn cầu, cũng có thể cho đó là uy hiếp.”

Tiêu Ly hăm hừ quay đi.

Ta kích động níu tay áo chàng: “Chàng thật sự có thể tìm được bọn họ chuyển thế?”

“Chờ sau khi chúng ta đến được Thập Châu Tam Đảo, ta nhất định sẽ đưa nàng đi tìm đầu thai của bọn họ, ta hứa với nàng.”

“Tại sao chàng lại giúp ta?”

“Bởi vì ta cũng từng có một người bạn sinh tử, cho nên ta hiểu cảm giác đau đớn khi mất đi người ấy là như thế nào.”

Chàng gạt nước mắt cho ta: “Đời này kiếp này ta sẽ dốc hết sức mình để nàng được hạnh phúc vui vẻ, không phải chịu khổ lên đên phiêu bạt, không phải chịu đau sinh lão bệnh tử, không phải chịu thương sinh ly tử biệt nữa.”

Lời thề này là câu nói rung động lòng người nhất ta từng được nghe trong cuộc đời này.

Boong thuyền tĩnh lặng như núi hoang, một vầng trăng tỏ chậm rãi treo trên nóc cột buồm, ánh sáng trong trẻo chiếu bóng biển đêm mênh mang. Mùi máu tanh nhàn nhạt tản đi, toàn thuyền ngập tràn không khí trống vắng bị thương, tiếng người bị thương rên rỉ đứt quãng.

Sao phủ đầy trời, như ánh mắt người xa.

Vậy nhé, Mi Vũ, kiếp sau gặp lại.

.

Chú thích:

(1)tỷ muội: Nguyên là (phát tiểu): Là tiếng địa phương của Bắc Kinh, để chỉ những người quen biết nhau từ nhỏ, cùng nhau lớn lên, gần gũi với thanh mai trúc mã, thường thì là cùng giới thì gọi là như vậy, còn khác giới thì gọi là thanh mai trúc mã. (baike)

48. Chương 47

Chương 47

Edit: Ichikazumi

Trận binh biến này tử thương nghiêm trọng, còn sống chưa đến trăm người. Trừ Dung Sâm, Liên Duy, Hướng Quân và Sưởng đế, gần như ai cũng bị thương.

Không có lương thực, không có nước uống, không có thuốc men, ta và Dung Sâm chỉ có thể trở mắt nhìn những người bị thương chết dần.

Ta tuyệt vọng hỏi Dung Sâm: “Ba ngày sau sẽ đến Xạ Hồng quốc thật chứ?”

Dung Sâm gạt đầu: “Chịu đựng thêm mấy ngày nữa, tất cả rồi sẽ tốt lên thôi.”

Ta xoay người nhìn bầu trời đêm xa xôi. Sao mọc đầy trời, lấp lánh như một dòng sông ngọc, chảy về phía chân trời góc biển. Bên tai truyền đến tiếng gió thổi. Một người lúc sắp chết sẽ thấy rõ rất nhiều thứ, cũng sẽ buông tha cho rất nhiều thứ, lúc ấy chỉ còn muốn nắm được thứ quan trọng nhất trong đời mà thôi.

Ta đã gỡ bỏ được nút thắt trong lòng, giờ ta hiểu rõ, chàng chính là người quan trọng nhất trong cuộc đời ta, và trước mắt thì chàng cũng đang coi ta là người quan trọng nhất trong cuộc đời chàng. Quan chi tình cảm của chàng đối với ta chỉ là một chốc thoáng qua(1), là ánh quang chợt lóe, chỉ như vậy thôi cũng đủ để chiếu sáng đời này của ta rồi.

Mỗi ngày đều có thêm người chết, con thuyền như một tòa thành trống tĩnh lặng.

Mọi người đã tê liệt với cái chết, thờ ơ với máu chảy, ngay cả sức lực để tuyệt vọng cũng không còn nữa.

Nắng trời dường như đã dừng lại, kéo dài cái bóng của cột buồm.

Dung Sâm là người duy nhất trên thuyền trông vẫn như trước, tựa như không hề trải qua đói bụng khát nước, không hề trải qua chờ đợi tuyệt vọng. Chàng đứng trên gác lái, dõi mắt trông về phía xa, khí khái ung dung, bóng lưng tuyệt thế. Ta luôn rất tin tưởng chàng, nhưng lần này, ta không biết kỳ hạn ba ngày mà chàng nói là an ủi, hay là...

Sưởng đế đã không còn uy nghi ngày thường, nhắm mắt nằm rũ trên boong thuyền.

Hướng Quân dựa vào cột buồm, canh giữ bên cạnh hần, kiếm nằm trơ trọi trên đất.

Hai người không giống quân thần, mà như hai người bạn hoạn nạn có nhau.

“Đất liền!”

Tiếng hét của Dung Sâm như tiếng sấm mùa xuân, mọi người vốn đang im lìm bỗng nhiên bị kinh động, không biết lấy sức đâu mà đứng bật hết dậy. Mọi người đói khát chòng chát, dìu dặt nhau cùng nhìn về phía đường chân trời xa, trong mắt tràn đầy hy vọng.

Thuyền đi về phía đó, lúc gần đến nơi, một hòn đảo nhỏ biệt lập hiện trong tầm mắt.

Trên đảo hoàn toàn tĩnh lặng. Phóng mắt là có thể trông thấy từ đầu đến cuối đảo, cả đảo không có một vật gì, chỉ có một cái cây cao lớn nằm chính giữa. Cây này cao lớn sum sê, cành lá chi chít, kỳ lạ là, lá nó có màu đỏ, mà càng lạ hơn là, trên cây kết đầy quả, hình dáng quả kia trông như bầu hồ lô, sáng xanh như ngọc bích, và càng khiến người ta không thể tưởng tượng nổi là, cái cây này tỏa ra mùi hương vô cùng ngọt ngào, khiến ai nấy đều chảy nước miếng.

Sửong đế hỏi: “Dung Sâm, người từng thấy loại quả như thế này chưa?”

“Thần chưa từng thấy.”

Hai mắt Hướng Quân hăm sâu, khàn giọng nói: “Bệ hạ, không bằng cứ hái vài quả ăn trước đã.”

Mọi người rói rít phụ họa. Tất cả đều đã đói bụng đến cực độ, nhìn thấy đồ ăn được là không thể không chế. Huống chi mùi hương ngọt ngào kia bị gió thổi đến liên tục, càng lúc càng nồng, quả khiến người ta thêm nhỏ dãi.

Người đã đói bụng cực độ căn bản không thể chống cự được với hấp dẫn thế này.

Sửong đế tùy tiện bước lên hòn đảo nhỏ, dừng dưới gốc cây.

Tất cả mọi người đều xuống thuyền, nhìn quả trên cây đầy thèm khát, đáng tiếc không còn một ai đủ sức trèo lên hái. Quả thơm kia treo trên cây cao, tỏa ra hương thơm không ai cản nổi.

Sửong đế nuốt nước bọt, vịn vào thân cây, thở dài: “Thôi, nhịn thêm chút nữa, đi Xạ Hồng quốc thôi.”

Khiến người ta kinh ngạc không thôi là, tay Sửong đế vừa chạm vào thân cây, lá cây đột nhiên rơi khỏi cành, bay lá tả. Sửong đế đứng dưới gốc cây, tựa như bị chìm trong một màn mưa máu, những chiếc lá đỏ nhảy mất rụng hết sạch, chỉ còn mỗi cành, trông như một cây san hô đỏ cao vút.

Tất cả sợ ngây người. Lúc này, quả trên cây đột nhiên đổi màu, lác lư rụng xuống, lúc chạm vào mặt đất, tất cả đều biến thành màu đen, khô héo già quắt lại, tựa như thiếu niên một đêm đã thành ông lão.

Một luồng khí lạnh bốc lên từ gốc cây cao lớn, rõ ràng là một cái cây tươi đẹp vô song, vậy mà bây giờ lại khiến người ta thấy kỳ dị âm u kinh người.

Tất cả mọi người khiếp sợ im lặng.

Sửong đế phải hết lá đỏ trên người, vươn tay nhặt một quả đen lên.

Trong nháy mắt hần đụng vào cái quả đó, hòn đảo đột nhiên rung ầm ầm, nổ một tiếng mạnh, cả vùng đất dưới chân như bị một cây búa khổng lồ bổ đôi, gió lớn thổi mạnh từ dưới lên. Mọi người không phản ứng kịp, cũng không tránh kịp, vừa thét vừa rơi vào một hố sâu không đáy.

Trước mắt đen kịt, bên tai toàn là tiếng kêu thét hốt hoảng.

Bóng tối vô biên khiến người ta sợ hãi hít thở không thông. Ta vừa kinh vừa sợ, vô thức vươn tay ra muốn túm lấy thứ gì đấy, một bàn tay ấm áp chợt nắm lấy tay ta, theo đó ta được kéo vào một vòng ôm vững chãi. Ngửi được mùi hương quen thuộc, ta thấy ấm áp yên tâm hẳn. Ta không biết đây có phải là giờ khắc cuối cùng của sinh mệnh không, được ở bên chàng, ta đột nhiên thấy bây giờ nếu rời đi thì cũng không có gì tiếc nuối...

Chỉ chốc lát sau, ta rơi xuống nền đất, không phải là vực sâu vạn trượng trong tưởng tượng, cũng không phải là núi đao biển lửa, phía dưới mềm mềm, có tiếng va chạm sột soạt, ta vươn tay sờ thử, là một lớp lá dày.

Trong bóng tối, tiếng người gọi nhau không ngừng.

Một ngọn sáng yếu ớt bùng lên, dần dần, trong động có mười mấy ống thấp lửa(2) sáng lên, như đom đóm lóe sáng trong động tối.

Dung Sâm giơ ống thấp lửa trong tay, tìm được Sưởng đế.

“Bệ hạ, ngài vẫn khỏe chứ?”

“Chúng ta bị lọt vào bẫy rồi?”

“Có lẽ vậy.”

“Tất cả nhanh tìm đường ra.”

Mọi người bắt đầu dò lần trong động, đây là một hang động thiên nhiên, bốn phía đều là vách đá cứng rắn, không có cơ quan, càng không có lối ra. Phát hiện này khiến tất cả càng khủng hoảng, trong động dần vang lên tiếng khóc yếu ớt, tiếng khóc lụn bại, đói mệt đến mức gần như muốn tự ăn thịt mình khiến người người hoàn toàn tuyệt vọng.

Lẽ nào sẽ phải chết hãm ở chốn này? Lòng ta ngập lên nỗi đau xót thê lương, ta không sợ chết, nhưng trên đời này luôn có vài thứ khiến người luyện tiếu không muốn chết.

Tay Dung Sâm đang nắm tay ta cũng rịn ra một lớp mồ hôi mỏng, nhưng chàng vẫn trấn tĩnh như cũ, nói với Sưởng đế: “Bệ hạ chớ vội, nhất định sẽ có đường ra.”

Sưởng đế lấy kiếm chống đỡ, im lặng không nói. Đói bụng mấy ngày, gò má anh tuấn khô ngoe kia đã héo lại, khí thế kiêu ngạo ngang ngược cũng suy yếu đi rất nhiều, hắc đường như đã già đi cả mười tuổi.

Lời của Dung Sâm chỉ như một an ủi vô vọng, không ai tin tưởng, trong động vẫn vang lên tiếng khóc khe khẽ, đau thương tuyệt vọng, như con vật khốn cùng kêu gào thảm thiết.

Ánh sáng ảm đạm nường lên mười mấy gương mặt tuyệt vọng trong động, trước mắt ta chợt hiện lên hình ảnh ngày đầu ra biển.

Ba nghìn người chờ xuất phát, đội thuyền quy mô hùng hậu, Sưởng đế hăng hái, mọi người tràn trề hy vọng... Tất cả mọi chuyện đều xuất phát từ một tham niệm của Sưởng đế, nếu không động vào châu báu của người Long Bá, sẽ không hết lương cạn nước, Thần Uy quân và Ngự Lâm quân sẽ không nội chiến, như vậy thì tất cả mọi chuyện sẽ không như bây giờ. Nhưng giờ phút này, nói gì cũng đã muộn, ta không biết Sưởng đế có hối hận hay không.

Dần dần, không khí vẫn đục nổi lên trong động, cảm giác đói khát lẫn trong nỗi sợ chết khiến người ta hít thở không thông. Những chiến sĩ đã từng tung hoành sa trường nằm ngổn ngang trên nền lá khô mờ tối, sắc mặt thờ ơ tuyệt vọng, lộ ra nét cam chịu chờ chết. Đói bụng hết ngày này đến ngày khác đã làm hao mòn gần hết ý chí chiến đấu và hy vọng của bọn họ.

Ta cũng hơi mê man, đang định nhắm mắt lại, đỉnh động chợt rọi đến một luồng sáng chói mắt.

Dung Sâm nhanh chóng bịt kín mắt ta lại, ta may mắn chưa bị ánh sáng mạnh đâm vào. Lúc ta cố mở mắt ra mới phát hiện, một tấm lưới lớn màu trắng bạc đang ụp ụp chụp từ đỉnh đầu xuống. Chỉ chốc lát sau, bọn ta giống như cá trong lưới, bị treo ngược kéo ra khỏi động.

Vừa rơi xuống mặt đất, vô số đao kiếm lập tức vây quanh bọn ta.

Mở mắt, khung cảnh trước mắt khiến người ta khiếp sợ.

Trên đảo chật kín người, đều là nữ nhân mặc quân trang. Chiến giáp đỏ, loan đao(3) nổ dài, võ trang đầy đủ.

Một nữ tử bước tới gần bọn ta, đập vào mắt là một dung nhan nghiêng nước nghiêng thành. Quần áo trên người nàng ta khác hẳn những nữ tử khác, khôi giáp màu vàng, trên mũ sắt có khảm một viên đá san hô đỏ, trông như vương miện.

“Là kẻ nào động vào cây hồng nhan?” Nàng ta chỉ vào cái cây đỏ kia, không giận mà uy.

“Là trẫm.” Sưởng đế sáng khoái thừa nhận.

Nữ tử liếc nhìn Sưởng đế, đột nhiên vùng tay lên, “bốp” một tiếng cực kỳ chói tai, cái tát rơi trên mặt Sưởng đế.

Nàng ta trông thì yếu đuối, nhưng sức lực lại không yếu, Sưởng đế suy yếu bị nàng ta tát suýt ngã xuống đất.

Một vết máu chảy ra từ khóe miệng Sưởng đế. Hắn giơ tay lên lau đi, lão đảo thân thể, đứng thẳng lưng, không nói gì, cũng không đánh lại, chỉ dùng ánh mắt rét lạnh hung ác nhìn nàng kia. Nếu ánh mắt có thể giết người, ta nghĩ giờ nàng ta đã thủng trăm ngàn lỗ.

“Yêu nữ to gan! Bệ hạ chính là quốc vương của thiên quốc ta, ngươi lại dám động thủ!” Hường Quân xúc động phẫn nộ định bắt lấy tay nàng kia.

Lập tức có hai nữ tử dè vai hắn lại, ấn hắn xuống đất, “Dám mạo phạm An quốc Đại tướng quân, muốn chết hả?”

Nữ tử được gọi là An quốc Đại tướng quân cười khinh miệt: “Cái gì mà quốc vương thiên triều? Chẳng qua cũng chỉ là bại tướng dưới tay ta mà thôi.”

Sưởng đế nói: “Đánh úp thì bản lĩnh nổi gì? Huống chi bọn ta đã ở trên biển đối bụng mười ngày, nếu là bình thường, các ngươi căn bản không phải là đối thủ của bọn ta.”

An quốc tướng quân khoanh tay, nhếch mày: “Thế nào, ngươi không phục?”

Sưởng đế gằn từng chữ: “Không phục!”

An quốc tướng quân vỗ tay: “Không phục phải không? Được, cho ngươi ăn no rồi cùng ta tỷ thí.”

Sưởng đế khàn giọng: “Được, nhất ngôn ký xuất tứ mã nan truy(4).”

An quốc tướng quân gật đầu ra hiệu cho nữ tử bên cạnh: “Tang Tử(5), mang ít thức ăn đến đây cho hắn.”

Rất nhanh, Tang tử mang đến mấy chiếc bánh bao và một bầu nước.

Ánh mắt mọi người đều tụ lại trên bầu nước và bánh bao, hy vọng sống như lửa cháy lan ra đồng cỏ, lập tức dấy lên trong mắt mọi người. Thứ ánh sáng điên cuồng đã lâu không thấy ấy như ánh sáng phản chiếu, mắt ai nấy đều rực cháy.

Sưởng đế ăn hết bánh bao, uống cạn bầu nước.

Tang Tử ném cho hắn một cây đao.

Sưởng đế hít sâu vài hơi, tay nắm chuôi đao, dồn sức xiết chặt. Hắn không thể khôi phục toàn bộ sức lực ngay, nhưng hắn nhất định phải đánh một trận, thắng làm vua thua làm giặc.

Ánh đao chột lóe, đao trên tay An quốc tướng quân cũng theo đó vùng lên.

Lần đầu tiên ta nhìn thấy Sưởng đế xuất đao. Không ngờ đao pháp của hắn lại có khí thế trăm vàng chém ngọc, dời núi lấp sông như thế. Nhưng thân thủ của An quốc tướng quân vô cùng linh hoạt, đao pháp kỳ dị lưu loát, khó mà đoán được.

Dần dần, Sưởng đế do đói khát nhiều ngày, thể lực yếu dần, lúc đầu còn có thể bắt phân thắng bại với nàng ta, nhưng rất rõ ràng, sức lực của hắn đã dần không còn nữa. Chỉ chốc lát sau, mũi đao của nàng ta đã sượt qua vai phải hắn, vải áo bị rách, rỉ ra một vết máu đỏ.

Nàng ta cong môi cười dài, xán lạn như hoa xuân.

Nụ cười này châm chọc là thế. Vết thương của Sưởng để bắt đầu thấm máu không ngừng, sắc mặt hần trắng đi, nhưng vẫn không có ý dừng tay đầu hàng, ánh mắt toát lên vẻ bi tráng hùng hồn. Lẽ nào hắn định vì tôn nghiêm mà liều chết chiến đấu đến cùng?

Bất thành lĩnh, một thanh tiêu xanh chặn ngang giữa ánh đao thương, sau mấy tiếng va chạm, Sưởng để cùng An quốc tướng quân nhất tề lùi về sau một bước, mọi người đều có phần kinh ngạc khiếp sợ.

Cây hồng nhan lá rơi lả tả, nhanh như mưa bão. Một mảnh lá đỏ rơi trên thân áo trắng của Dung Sâm, càng làm nổi bật lên phong tư như ngọc của chàng.

Chàng nhìn An quốc tướng quân: “Thể lực của ngài ấy chưa phục hồi như cũ, tỷ võ thể này cũng không công bằng.”

An quốc tướng quân lẳng lẳng nhìn chàng, ta loáng thoáng thấy được ánh mắt rực rỡ quen thuộc, ánh mắt khi lần đầu tiên Mi Vũ gặp gỡ Dung Sâm.

Ta đột nhiên thấy hơi bất an.

.

Chú thích:

(1) một chốc thoáng qua: nguyên là (đàm hoa nhất hiện): phù dung sớm nở tối tàn, hoa quỳnh sớm nở tối tàn, hiển hách nhất thời, oanh liệt một thời...

(2) ống thấp lửa: nguyên là : một loại ống nhỏ làm bằng tre, bên trong đựng chất cháy.

(3) loan đao: [Ai còn nhớ phim Loan đao phục hận không ạ?] Là loại đao cong cong như lưỡi liềm.

(4) Nhất ngôn ký xuất tứ mã nan truy: một lời nói ra, bốn ngựa khó đuổi kịp. = quân tử nhất ngôn, = nhất ngôn cửu đỉnh, đã nói thì phải giữ lời, không thể thay đổi.

(5) tang tử: quê cha đất tổ (nơi đó có cây dâu, cây thị của ông cha ta trồng). Trích từ kinh thi “duy tang dữ tử, tất cung kính chi” () (bụi cây dâu cùng cây tử, ắt cung kính vậy, nghĩa là cây của cha mẹ trồng thì phải kính) [Cái này không có gì cả, mình thấy hay nên chú thích vào thôi].

49. Chương 48

Chương 48

Edit: Ichikazumi

“Bệ hạ, thắng làm vua thua làm giặc vốn là chuyện thường của nhà binh. Tương lai còn dài mà, không phải sao?” Dung Sâm đỡ Sưởng để dậy.

An quốc tướng quân thu đao lại, cười nhạt: “Ngươi phục không?”

Sắc mặt Sưởng để tái nhợt, nhả ra hai chữ: “Không phục”.

“Ngươi!” Tang Tử trợn mắt.

An quốc tướng quân lại cười thoái mái: “Không vội, ta sẽ khiến cho ngươi phục. Người đâu, giải những kẻ này về để bệ hạ xử lý.”

Trong phút chốc, mấy nữ binh liền tiến lên trói Sưởng để lại đầu tiên.

Sắc mặt Sưởng để phi thường ảm đạm, kẻ luôn kiêu căng tự phụ như hắn chưa từng bị làm nhục như thế này bao giờ. Hưởng Quân hộ chủ đã nóng lòng bị phản đến muốn bắt tỉnh.

Những tướng sĩ khác cũng bị dây thừng trói lại, trên người bọn họ ít nhiều đều có bị thương, nay bị dây thừng siết chặt, nhiều chỗ liền rỉ máu.

Ta nhìn không đành lòng, lên tiếng khẩn cầu: “Tướng quân có thể ban cho chúng ta ít thuốc trị thương trước không, để ta băng bó cho bọn họ đã.”

Nàng ta liếc ta mấy lượt, không đáp mà hỏi: “Người biết y thuật?”

Dung Sâm nói: “Nàng ấy là đại phu đi theo, thần y của thiên triều ta.”

“Người có thể trị được bệnh gì?”

Dung Sâm từng nói, người vô dụng thường chết trước nhất, thế nên ta liền nói khoác không biết ngượng: “Trừ cải tử hồi sinh, ước chừng cái gì ta cũng có thể thử được.”

Nàng ta hơi ngẩn ra: “Thật sự?”

“Ta làm sao dám lừa gạt tướng quân.”

Nàng ta như có điều suy nghĩ, qua một lát liền quay sang phân phó Tang Tử: “Lấy thuốc trị thương đến đây.”

Tang Tử có ý không vui, mang thuốc trị thương tới, lầm bầm: “Hà cớ gì phải lãng phí thuốc trị thương với bọn chúng cơ chứ, bệ hạ mà biết bọn chúng đã động vào cây hồng nhan thì nhất định sẽ không bỏ qua cho đâu. Những kẻ này còn phá hủy cả quả nữ nhi nữa, có chết muôn lần cũng không đền hết tội.”

An quốc tướng quân nhân nhạ nói: “Xử trí thế nào là chuyện của bệ hạ, đầu đến lượt ta hay người xen vào.”

Sắc mặt Tang Tử đỏ lên, lập tức cúi đầu lui sang một bên.

Ta vừa nhận thuốc vừa cảm ơn không ngừng, cùng Dung Sâm chia nhau ra bôi thuốc ọi người.

Đã trải qua mấy lượt kiếp nạn, ba nghìn chỉ còn bảy trăm, vết thương trên người bọn họ đã lên mủ, đã để mất thời cơ trị liệu tốt nhất, ta chỉ có thể ôm lòng cầu may mong sao trời cao che chở cho họ, để họ có thể sống sót.

Bọn ta bị áp lên bờ, một tòa thành đỏ tọa lạc ngay giữa biển, nguy nga hùng tráng, tựa như được xây dựng trên đỉnh núi cao, hùng vĩ khiến người ta sợ hãi.

Thành lũy tổng cộng có chín cổng, tất cả đều được khảm vàng lá. Trên tám cổng đỏ chính giữa có treo một chiếc chuông đồng màu vàng, lấp lánh ánh kim dưới ánh mặt trời.

An quốc tướng quân kéo cây cung bạc, mũi tên trắng như một con chim bồ câu bay thẳng về phía chiếc chuông kia, tiếng chuông trầm bổng vang lên, cổng chính liền mở rộng.

Khung cảnh trong thành như tiên cảnh, đình đài lầu gác xa hoa như lơ lửng trên mây, nữ tử trong thành đều xinh đẹp như tranh, hoặc thanh tú, hoặc đoan trang, hoặc quyến rũ, muôn sắc muôn màu, mỗi người một vẻ.

Mọi người trên dọc phố đều hành lễ bái kiến An quốc tướng quân.

An quốc tướng quân dẫn theo đoàn nữ binh ngay ngắn trật tự tiến về phía trước, nữ tử hai bên đường quỳ lạy xong cũng lần lượt đứng dậy.

Bọn họ kinh ngạc quan sát đoàn người bọn ta, cơ hồ mọi ánh mắt đều dính chặt trên người Dung Sâm và Sưởng đế. Loại ánh mắt cảm mến đầy khát vọng này như là đã lâu không được nhìn thấy nam nhân rồi vậy.

Lòng ta tràn đầy nghi hoặc. Vì sao nơi này lại không có lấy một bóng nam nhân?

Xuyên qua phố dài, quảng trường rộng, một tòa cung điện cao ngất xuất hiện trước mặt, một tấm thảm trải đỏ tươi được đặt dọc theo bậc thềm ngọc thạch trắng kéo dài bất tận, giẫm lên nó mà như đi trên mây.

Quay đầu nhìn lại, biển xanh như đã bị đạp dưới chân.

Hai đội nữ tử mặc quân trang dung mạo tuyệt hê đứng ở hai bên cung điện, hông đeo vũ khí tinh xảo vô song.

Lòng ta hết thấp thỏm bất an lại chuyển sang tò mò. Không biết Xạ Hồng quốc này rốt cuộc là quốc gia thế nào, cũng không biết quốc vương của họ là người như thế nào, sẽ xử trí bọn ta ra sao.

An quốc tướng quân bước lên thềm điện đỏ, trong ánh trời sáng tỏ, có một người đang ngồi trên chiếc bảo tọa vàng.

“Mang vào.” Là một giọng nữ vô cùng biếng nhác mệt mỏi, nghe êm tai cực kỳ, âm thanh như dần xâm nhập từ màng nhĩ vào đáy lòng.

Trong cung điện, cột nhà cao vút to đủ hai người ôm, rèm châu rủ từ nóc nhà xuống, lấp lánh ánh quang, như sông châu sông ngọc.

Thị nữ hai bên thềm điện đều mặc áo cùng màu, bên ngoài là áo choàng trắng mềm như mây trắng, bên trong là váy dài đỏ tươi, vô cùng xinh đẹp.

Người ngồi lười biếng trên ngai vàng là một thiếu nữ chưa quá hai mươi. Vương phục của nàng ta không theo long phượng mà là một dải cầu vòng lóng lánh lộng lẫy, khí thế kinh người, hào quang chói mắt, càng làm tôn lên dung mạo lạnh lùng bằng sương mà xinh đẹp như đào lý, cao quý diễm lệ không gì sánh được.

Đôi mắt như ngọc lưu ly, sóng mắt rũ xuống mềm mại dịu dàng như nước mùa xuân, giọng nói lại là bằng đá xa cách vạn dặm.

“Là kẻ nào đã động vào cây hồng nhan, làm hỏng quả nữ nhi?”

An quốc tướng quân đẩy Sưởng đế về phía trước, “Hồi bẩm bệ hạ, kẻ nọ chính là hần, nghe nói là quốc vương thiên triều.”

“Thiên triều.” Nữ hoàng nhắm lại hai chữ, ánh mắt đột nhiên sáng lên, nhìn chằm chằm vào Sưởng đế.

“Như Ý, đến Ngự thư phòng mang bức họa Mẫu hoàng để lại đến đây.”

Một cung nữ bên cạnh nàng ta ứng tiếng lui ra.

Cung điện lâm vào yên tĩnh, nữ hoàng nhìn Sưởng đế không chớp mắt, thần sắc bất định, khiến người ta khó lòng đoán nổi.

Ta thâm kinh ngạc. Nếu bàn về dung mạo, Sưởng đế dù có tuần tú thì cũng không bằng Dung Sâm, sao nữ hoàng chỉ nhìn mỗi hần mà không nhìn những người còn lại, thậm chí cả Dung Sâm dung nhan tuyệt thế cũng không?

Chỉ chốc lát sau, cung nữ tên Như Ý dâng hai tay lên một bức họa.

Nữ hoàng đặt bức họa lên long án rồi mở ra, cứ nhìn kỹ một lát là lại ngẩng đầu lên nhìn Sưởng đế, tựa như đang so sánh gì đó.

Sau một lúc lâu, nàng ta thu bức họa lại, nụ cười hơn băng tuyết, “Quả nhiên là hần.”

Sưởng đế cau mày.

Ta không hiểu, đây là lần đầu tiên Sưởng đế ra biển, lần đầu tiên đến nơi này, sao nữ hoàng kia sau khi xem xong bức họa lại nói ra một câu như vậy? Ta không nhận được liếc sang Dung Sâm, thế mới phát hiện, chẳng biết từ khi nào, sắc mặt Dung Sâm đã trở nên hết sức căng thẳng.

“Nhốt hần vào thủy lao, canh chừng cẩn thận.” Giọng của nữ hoàng rất êm tai, nhưng lại hàm chứa nỗi hận khiến người ta rợn tóc gáy.

Lập tức có mấy nữ thị vệ tiến lên áp giải Sưởng đế đi.

Sắc mặt Sưởng đế cực kì khó coi, mọi nỗi nhục hần chưa từng phải chịu như đều phải chịu hết trong hôm nay. Ta thâm thông cảm cho hần, nhưng đồng thời cũng bắt đầu lo lắng đến an nguy của ta và Dung Sâm.

Nữ hoàng quét mắt từ cao xuống.

An quốc tướng quân nói: “Hồi bẩm bệ hạ, nữ tử này là đại phu trên thuyền, nghe nói là thần y Trung thổ”.

Ánh mắt nữ hoàng quét sang, rơi trên người ta và Dung Sâm, kỳ lạ là, ánh mắt lúc nàng ta nhìn thấy Dung Sâm không có chút kinh ngạc nào, dường như chỉ đang nhìn một nam tử vô cùng bình thường. Ánh mắt này khiến ta nhớ đến Minh Tuệ, lần đầu tiên nàng ta nhìn thấy Dung Sâm cũng hồ hững như vậy, không hề kinh ngạc với tướng mạo của chàng.

Ánh mắt nàng ta dừng lại trên người ta, đôi mắt trong trẻo nhìn chăm chăm ta không chớp.

Ta lấy làm lạ, đáng ra nàng ta phải nhìn chăm chăm Dung Sâm chứ. Thứ nhất, chàng là nam nhân, thứ hai, chàng đẹp hơn ta nhiều.

Nàng ta nhìn ta một lát mới nói: “Tạm thời nhốt những kẻ khác vào Lạc Anh cung. Còn hai người này, đưa đến Hòa Âm cung.”

Dứt lời, nàng ta đứng dậy. Thị nữ vén rèm, bóng hồng lóe lên, thoáng cái đã ẩn sau bức rèm.

Đám người Liên Duy và Hướng Quân bị áp đi, ta và Dung Sâm bị đưa vào một cung điện.

So với Sưởng đế, nữ hoàng đãi ngộ bọn ta tốt hơn nhiều.

Một lát sau, sáu thị nữ nối đuôi tiến vào, dọn lên một bàn ăn phong phú trong sảnh đường.

Đồ đựng tinh xảo vô song, món ngon hương tỏa tứ phía, ta kích động suýt rơi nước mắt.

Đói bụng mấy ngày, giờ này cho dù trong thức ăn có độc, ta cũng bằng lòng uống độc giải khát.

Dung Sâm cười yêu thương: “Ăn đi.”

Bữa cơm này phải gọi là mỹ vị nhân gian, không biết có phải tại ta đói quá không, nhưng đây thực sự là một bữa thịnh yến tuyệt vời.

Sau khi ăn xong, mấy thị nữ đến dọn đồ đi, người tên Như Ý dâng trà lên.

“Cô nương và tiên sinh sớm nghỉ ngơi đi ạ”.

Ta nghe giọng nàng thật hòa ái, không nhịn được hỏi: “Xin hỏi cô nương, cây hồng nhan kia quý lắm sao? Phá hủy quả nữ nhi thì sẽ có kết quả gì vậy?”

Nói thật, gian khổ đi từ Trung thổ đến đây, đối với Sưởng đế, hận cũng từng hận, oán cũng từng oán, nhưng ba nghìn người đi cùng giờ chỉ còn mười mấy, ta khó tránh có cảm giác cùng chung họa nạn với hắn, cũng không mong hắn chết.

Như Ý hơi chần chừ mới nói: “Cây hồng nhan kia bệ hạ phải tốn rất nhiều tiền của mới đổi được từ chỗ người Long Bá. Cây thần này mười năm mới kết quả một lần, quả này mười năm sau mới chín, ăn vào sẽ sinh được con đàn cháu đống. Cây này là vật chí âm, không thể nhiễm dương khí, nếu không sẽ lá khô quả rụng.”

Ta và Dung Sâm nhìn nhau, đều ngẩn ra.

Lần đầu tiên ta nghe nói có quả ăn vào là có thể sinh con. Thật sự có thể sao?

Ta không nhịn được hỏi: “Trong nước không có nam nhân sao?”

Như Ý định nói lại thôi, đặt một bình rượu xuống, cuối cùng khóa cửa lui ra ngoài.

“Sao vị nữ hoàng này lại phải sinh con bằng cách đó nhỉ?”

Dung Sâm nhíu mày không đáp, như có điều suy nghĩ.

Chàng cầm bình rượu lên, từ từ rót đầy ly, đưa cho ta.

“Nàng có tin vào số mệnh không?”

“Số mệnh?”

Dung Sâm nhấp một chút rượu, chậm rãi nói: “Ban đầu ta cũng không tin nhân quả báo ứng, nhưng hôm nay, dường như tất cả đều là sự lặp lại của số mệnh đã được sắp đặt sẵn. Có một số việc sẽ không bị phai mờ bởi thời gian, cũng có loại nhân quả sẽ không bị biến mất bởi cái chết.”

Giọng của chàng cảm khái vô cùng. Hương thơm phảng phất trong không khí, ánh nến chập chờn in trên ly rượu đỏ, dập dềnh như sóng mộng.

50. Chương 49

Chương 49

Edit: Ichikazmi

“Ta không hiểu, ý chàng là sao?”

“Ta đoán, bức họa mà nữ hoàng xem ban nãy vẽ sư phụ nàng.”

“Thế á?”

“Tướng mạo Sư ông để rất giống sư phụ nàng hai mươi năm trước.”

Ta bình tĩnh: “Ý chàng là, hai mươi năm trước sư phụ ta đã từng đến đây, đắc tội với nữ hoàng Xạ Hồng Quốc?”

“Phải là nữ hoàng đời trước.”

“Thế tức là bà ấy đã để lại bức họa đó, dặn dò nữ nhi mình nếu thấy người này thì phải báo thù cho bà ấy?”

“Đoán chừng là vậy.”

“Hai mươi năm trước chàng cũng đã đến đây rồi?”

“Ừ. Ta đã đến. Đi cùng Mạc Quy. Khi đó trong nước vẫn còn nam nhân. Không ngờ sau hai mươi năm giờ lại biến thành thế này.”

“Hai mươi năm trước nơi này thế nào?”

“Thủy thổ nước này rất kì lạ, âm khí rất nặng, trẻ con sinh ra đa phần là nữ nhi, nam nhi ít lại càng ít, vậy nên được quý như vàng. Nghe nói trăm năm trước, một nam tử ở đây có thể có năm mươi thê thiếp.”

“Năm mươi? Thế thì khác gì ai ai cũng là hoàng đế?”

“Vậy, chính bởi vì nam tử khan hiếm mà địa vị của nữ tử rất thấp hèn, mọi việc đều bắt nữ tử làm, nam tử sống an nhàn sung sướng, động cái là đánh chửi nữ tử, coi họ như tôi tớ.”

“Nữ hoàng đời trước tên là Huệ Chi Vũ, mẫu thân của nàng ta nguyên là hậu phi trong cung, tài hoa hơn người, có tài kinh thiên vĩ địa. Khi bệnh tình hoàng đế hết sức nguy kịch, bà ta đoạt hoàng quyền, tự xưng là nữ đế. Kể từ lúc đó, địa vị của nam nhân trong nước rớt xuống ngàn trượng, từ ấy, nữ nhân làm chủ, nam nhân làm bộc.”

“Ngày ta và Mạc Quy tới Xạ Hồng quốc trùng hợp là ngày Huệ Chi Vũ kế vị. Nàng ta cưỡi trên lưng một con bạch mã, tiếp nhận lễ bái của thần dân trên quảng trường ăn trạch. Nhưng không biết tại sao, bạch mã kia đột nhiên nổi điên, vào lúc chỉ mảnh treo chuông, Mạc Quy đã dùng một cây ngân châm chế phục được nó. Thế là Huệ Chi Vũ kia liền yêu huynh ấy ngay từ lần đầu gặp gỡ.”

“Thì ra sư phụ lúc còn trẻ từng có thời phong lưu phóng khoáng như vậy.”

Dung sâm mím cười gật đầu: “Ừ. Huynh ấy khi đó phong lưu phóng khoáng, còn trẻ khinh cuồng.”

“Huệ chi vũ được mẫu hoàng mình dạy dỗ nhiều năm, vốn không thiện cảm với nam nhân nhiều, nhưng Mạc Quy lại như một mũi tên nhọn, bắn trúng trái tim của nàng ta. Nàng ta tự cho rằng mình là nữ đế, Mạc Quy được lọt vào mắt xanh của nàng ta nhất định sẽ được ân mà mừng, ai ngờ Mạc Quy chỉ một lòng muốn tìm kiếm thập châu tam đảo, hoàn toàn thờ ơ với tình ý của nàng ta. Huệ chi Vũ tâm cao khí ngạo, trong cơn nóng giận đã nhốt Linh Lung lại, lấy tính mạng nàng ấy để uy hiếp Mạc Quy khuất phục.”

Ta nghe đến đó, giật mình, “Không lẽ sư phụ cũng thích vị cô nương Linh Lung kia?”

Dùng sâm dừng một chút: “Ta nghĩ, không có ai là sẽ không thích nàng ấy.”

Ta đáp chưa, “À, thì ra sư phụ nuôi ta cũng là bởi vì ta giống nàng ấy.”

Dùng sâm lập tức nói: “Lúc sư phụ nàng thu dưỡng nàng, trán nàng vẫn còn vết mực đen, đầu giống nàng ấy.”

“Sau đó thì sao?”

“Vì cứu nàng ấy, Mạc Quy đã giả vờ thuận theo huệ chi vũ để nàng ta thả ta và Linh Lung ra. Mạc Quy để ta dẫn Linh Lung đi trước, còn huynh ấy chờ thời cơ thoát thân sau.”

“Sau đó người thoát thân bằng cách nào?”

“Nam nhân trong nước sớm đã vô cùng oán hận với việc nữ nhân trị quốc nam nhân làm nô, vậy nên Mạc Quy đã triệu tập nam nhân trong nước khởi nghĩa tạo phản.”

“Trời ạ!”

Ta thật khó tưởng tượng, người lười nhác lánh đời như sư phụ lại có lúc dẫn người khác vùng lên như vậy.

Dùng sâm thở dài: “Mạc Quy năm đó anh dũng không ai bằng.”

“Vậy kết quả thế nào?”

“Mạc Quy nhân lúc loạn lạc đã rời khỏi bản hồng nước. Kết quả khởi nghĩa khi ấy thế nào bọn ta cũng không biết, nhưng căn cứ vào cảnh tượng bây giờ, cuộc khởi nghĩa đó nhất định đã thất bại, nay trong thành không có nam nhân chắc cũng là do lần tạo phản đó.”

“Lẽ nào huệ chi vũ đã giết hết những nam nhân tạo phản?”

“Với tính cách của nàng ta, không phải là không có khả năng này.”

“May mà bà ta chết rồi, nếu không thì nhất định sẽ không buông tha cho ta và chàng, sợ là giờ này hai chúng ta đã đang ở trong thủy lao với sư ông để rồi.”

“Giao nhân đã nói cho ta biết là nàng ta đã mất, thế nên ta mới dám đến nơi này. Nhưng ta không ngờ nàng ta lại để lại một bộ bức họa.”

Thế nên mới có câu yêu càng nhiều, hận càng sâu. Bà ta một lòng say mê sư phụ, không ngờ sư phụ lại trợ giúp nam nhân trong nước khởi nghĩa đoạt lại nam quyền. Tình yêu xưa nay không thể miễn cưỡng, sư phụ vô ý với bà ta, hiệp bức chỉ khiến mọi chuyện đi ngược hẳn lại. Vốn là một đoạn phong hoa tuyết nguyệt, cuối cùng lại thành huyết hải thâm cừ.

Chuyện cũ quả khiến người ta thổn thức, sư phụ luôn luôn nhàn tản, ta chưa bao giờ nghĩ quá khứ của người lại chấn động lòng người đến vậy. “Không biết nữ hoàng sẽ làm gì chúng ta?”

“An quốc tướng quân đặc biệt nhấn mạnh việc chúng ta là đại phu, chắc là có người đang mắc bệnh khó trị, cần người y thuật inh.”

Ta gật đầu: “Chỉ hy vọng là thế.”

Giờ đây ta thật sự biết ơn sư phụ, thân phận thân y đã trở thành lá bùa hộ mệnh của ta. “Nữ hoàng luôn nhìn ta, không biết tại sao.”

“Có thể là nàng ta ghen tỵ với nàng.”

Đang khen ta xinh đẹp? Ta khiêm tốn: “Ghen tỵ ta? Ta đâu có xinh đẹp bằng nàng ta?”

Chàng cười cười: “Chắc là ghen tỵ bên cạnh nàng có ta.”

Ta: “. . .”

Công tử đúng là không biết khiêm tốn gì cả. Ta day day trán, sâu xa nói: “Nghe nói lòng đồ kị của nữ nhân rất đáng sợ, ta phải nói cho nàng ta biết là ta và chàng không có quan hệ gì mới được.”

“Không cần phải nói đâu, nàng ta đã biết rồi.”

“Biết cái gì?”

Chàng lại cười: “Nàng ta đưa chúng ta vào ở chung một phòng, phòng này lại chỉ có một cái giường.”

Ta muộn màng quét mắt quanh phòng, mặt bắt đầu nóng lên.

Chàng hiển nhiên rất vui vẻ khi thấy ta thẹn thùng, cười híp mắt: “Sắc trời đã muộn, chúng ta đi ngủ đi.”

Tim ta unction cái đập loạn lên, nháy mắt liên rỗi bù.

Chàng cười mà không nói, ánh nến chiếu vào đôi mắt sáng trong của chàng, lập lòe rọi lại tình ý trong ấy. Ta đột nhiên thấy tim mình như cất một hồ nước xuân, nay bỗng trào ra. Ánh trăng nơi đất khách quê người in bóng yếu ớt qua khung cửa sổ.

“Ta nhớ nàng cũng đâu có ngại ngừng gì đâu.”

Chàng cố ý vươn tay ôm lấy ta, ý cười trong mắt càng lúc càng ranh mãnh. Ta nên đẩy chàng ra, nhưng thân thể lại bỗng cứng đờ như cột cờ, cả người tê dại, tựa như đã mất cảm giác, chỉ còn nhịp tim dồn ngang.

Thân thể cường tráng vững trãi, mùi hương nhẹ nhàng dễ chịu, gấn bó khăng khít thân mật, cảm dỗ này khiến ta không thể nào cản nổi. Dầu gì, dầu gì thì ta cũng là nữ tử đương tuổi xuân thì bình thường.

Ánh nến lập lòe trong ly rượu đỏ. Gió nhẹ thoảng qua, rượu trong ly khê sánh, trước mắt là gương mặt tuần mỹ vô trù, hai mắt dịu dàng như nước, như ly rượu nho ngon giục người ta uống, khiến lòng người rung động.

Nụ hôn dịu dàng dọc từ trán xuống môi, lòng ta thoáng qua chút do dự ngần ngừ, chút ngưng ngừng tự nhiên, nhưng chỉ thoáng qua thôi, ta đã mặc hết mọi cân nhắc đắn đo, bởi vì ta nhớ đến nguyên chiêu và mi vũ.

Đã từng tưởng rằng một đời rất dài, đã từng tưởng rằng bọn họ sẽ đầu bạc đến già, ai ngờ sinh ly tử biệt không báo đã đến, khiến người ta ứng phó không kịp.

Ta và dung sâm cũng vậy, ai biết trước số mệnh ngày sau thế nào, ôm nhau bây giờ, biết đâu một khắc sau đã là chia lìa. Đời người ngắn ngủi như sương mai. Khi yêu một người, chỉ sợ hết thấy không còn kịp nữa, mỗi một giây đều cần phải quý trọng. Gian nan bất trắc khiến lòng người chua xót, nhưng cũng khiến người ta dừng cảm hơn. Không bằng làm hết mọi chuyện nên làm đi, tránh cho sau này tiếc nuối.

Vì vậy, ta ôm dưng khí quyết liệt, mạnh dạn đáp lại nụ hôn của chàng, chủ động ôm lấy hông chàng, còn đưa tay vào trong áo chàng, vuốt ve làn da rắn chắc mịn màng của chàng, không biết ngưng ngừng. Ta chỉ muốn có chàng, không cần nghĩ đến ưu phiền ngày mai nữa, không cần nghĩ đến biệt ly ngày nào đó nữa, chỉ muốn làm sao để cả đời này không phải tiếc nuối.

Hơi thở của chàng trở nên rối loạn, đè tay ta lại ở chỗ ngực chàng. “Sờ xuống nữa ta sẽ không nhịn được.”

“.....”

Ngón tay tiếp tục giật giật trong lòng bàn tay chàng.

Chàng cười buồn bực: “Ý nàng là ta không cần phải nhịn nữa?”

Da mặt có dầy nữa cũng không chịu được trêu chọc thế này. Ta chôn mặt trong gối, lí nhí: “Nếu chưa gả cho chàng mà đã chết, ta sẽ thấy rất không cam lòng.”

Chàng cười càng vui mừng: “Ý của nàng tức là, chúng ta phải tận hưởng lạc thú trước mắt trước đã?”

Ta vui mặt sâu hơn. Trong lòng chàng biết là được rồi, có thể đừng nói trắng trợn ra như thế không hả công tử.

Mặt dầy tự dâng mình.

51. Chương 50

Chương 50

Edit: Ichikazumi

“Lần đầu tiên của ta và nàng không thể qua loa như thế này được, bi thương.”

“Ta bi thương?”

Ngón tay chàng dịu dàng lướt qua môi ta: “Lẽ nào nàng không nghĩ vậy sao? Chỉ sợ tất cả không còn kịp nữa.”

Ta nghiêng người, đáy lòng nửa ngọt ngào nửa chua xót, không ngờ rằng chàng lại có thể nhìn thấu tâm tư của ta.

Chàng ôm ta từ sau lưng, nói khẽ: “Chúng ta sẽ có thời gian vô cùng vô tận.”

Có thật không? Thời gian vô cùng vô tận, cho đến khi trời già đất cũ?

Chàng dùng ngón tay vuốt ve mái tóc ta, đây là chiếc lược say lòng người nhất thế gian.

Ta bắt giấc ngủ đi.

Lâu lắm rồi không có được một giấc mộng đẹp như vậy, một bàn ngọc dài đầy món ăn ngon, sắc hương mê người, nguyên liệu đắt giá, đều được chế biến từ vàng,... ta không nhịn nổi một thìa canh vàng lên ăn một miếng.

Bên tai có tiếng người than khẽ, ta tỉnh lại, phát hiện ra mình đang túm chặt lấy ngón tay Dung Sâm.

Chàng khẽ cười: “Xem ra là đói quá rồi.”

Ta bình tĩnh buông ngón tay chàng ra, không dám không biết xấu hổ nói cho chàng biết, thật ra thì ta đang cần vàng.

Sau khi rửa mặt, thị nữ dọn điểm tâm(*) lên.

(*) điểm tâm: cơm sáng.

Ăn xong, họ lại nối đuôi đi ra, vẫn khóa chặt cửa phòng như cũ.

Loại chờ đợi này khiến người ta vô cùng lo lắng.

“Lát nữa Nữ hoàng nhất định sẽ triệu kiến nàng, đây có lẽ sẽ là cơ hội duy nhất của chúng ta.”

“Ý chàng là, người bị bệnh là Nữ hoàng?”

“Ta đoán vậy.”

Nếu thật là nàng ta, vậy thì nàng ta bị bệnh gì? Ta thầm nhớ lại lần gặp hôm trước, nàng ta trẻ tuổi xinh đẹp, thần sắc tươi trẻ rạng rỡ, khí sắc cũng rất tốt, chỉ là trông hơi nặng nề tâm sự mà thôi.

Trong lúc suy tư, Như Ý mở cửa phòng bước vào.

“Mời cô nương theo ta đến Khôn Hòa cung, bệ hạ triệu kiến.”

Ta với Dung Sâm nhìn nhau, quả nhiên đúng như chàng đoán.

Dung Sâm nắm tay ta, gật đầu cười. Ta hiểu ý chàng, cũng gật đầu lại để chàng yên tâm.

Theo Như Ý ra khỏi phòng, dọc theo hành lang quanh co khúc khuỷu, vòng qua một bức tường phù điêu() long phượng cát lành, tiến vào một tòa cung điện hoa mai lừng lờ. Hành lang xếp đầy hoa tươi đua thơm khoe sắc, như một rừng gấm thêu hoa.()

Tường phù điêu ()

() rừng gấm thêu hoa: nguyên là () (cắm tú vân hà): gấm vóc mây tía: Đây không phải là thành ngữ gì. Đại loại là hai cụm từ tác giả đem ra so sánh để thấy sự rực rỡ tươi đẹp của cái hàng hoa đầy thêu, vậy nên mình đã tự động tìm từ ngữ gần nghĩa sao cho hợp với văn cảnh.

Có một người đang đứng giữa trăm hoa. Áo tím đai ngọc, tĩnh lặng như núi, mặt mày thanh nhã phong lưu khó tả, xung quanh xanh vàng rực rỡ, muôn hồng nghìn tía, so với người ấy, tất cả phải mờ hương phai sắc.

Ta thăm kinh nặc, thì ra Xạ Hồng quốc cũng không phải là không có nam nhân, không những thế mà còn là một nam tử phong thái lỗi lạc, tướng mạo không thua gì Dung Sâm.

Như Ý tiến lên hành lễ: “Hoàng phu điện hạ”.

Nam tử bước tới cạnh ta, đáy mắt hư vô tĩnh mịch.

Nghe Như Ý gọi, thì ra hắn là phu quân của Nữ hoàng. Ta thăm thán phúc tướng mạo phong thái của hắn, sánh với Nữ hoàng quả đúng là một đôi bích nhân().

() bích nhân: đẹp đôi, trai tài gái sắc.

Bước vào trong cung, hương trầm thủy vấn vít quanh mũi, ánh nắng từ ngoài xuyên qua song cửa sổ lưu ly rọi vào lóng lánh, sáng đến mức có thể nhìn rõ những hạt bụi lơ lửng trong không khí. Rèm châu trong treo sáng ngời, ấm áp mơ màng. Giường quý phi tím đậm được trải một tấm da bạch hổ ngay ngắn, không một hạt bụi, trắng thuần như tuyết.

Nữ hoàng đang ngồi biếng nhác trên đó, đầu hơi nghiêng, làn mi rủ xuống, ngón tay ngọc thon nhỏ nhẹ nhàng chải tấm lông bạch hổ, như đang vuốt ve da thịt của người yêu, thân mật mà chuyên chú.

Như Ý lặng lẽ lui ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại ta và nàng ta.

“Nghe nói y thuật của ngươi rất inh.”

Dung Sâm đã nói, người vô dụng sẽ chết rất nhanh. Đối mặt với những người quyền thế khuynh thiên, một tay che trời như Sưởng đế và vị Nữ hoàng này, ta không dám khiêu tổn mà chỉ có thể đáp phải.

“Thế ngươi có thuốc hồi hận không?”

Thuốc hồi hận...

Nữ hoàng, người đang cố làm khó ta, hay đang cố làm ta khó vậy.

Ta cúi thấp đầu: “Bệ hạ thứ lỗi, thảo dân không có thuốc hồi hận.” Xem ra, hoài bão của ta ngoài trường sinh bất lão ra thì giờ lại phải thêm một mục nữa rồi.

Nàng ta lặng im, tựa hồ đang suy nghĩ gì đó, sau một lúc lâu mới lại hỏi: “Vậy ngươi có cách gì giúp một người vẫn hồi lại quá khứ không?”

“Quá khứ không thể văn hồi, nhưng có thể quên lãng.”

“Quên lãng...” Nàng ta thở dài, “Nhưng có một số việc ta lại không thể quên được, ngươi nói xem, phải làm sao bây giờ...”

“Không bằng bệ hạ nói ra thử xem, thảo dân xin rửa tai lắng nghe.”

Thân là thầy thuốc, nhìn, nghe, sờ, hỏi là những kỹ năng cơ bản nhất. Có lúc, lắng nghe cũng là một loại thuốc chữa bệnh.

Từng vượt biển cả, sợ gì nước sông().

() từng vượt biển cả, sợ gì nước sông: (tảng kinh thương hải nan vi thủy): đã từng nếm trải nhiều biến cố, không thềm để mất tới những chuyện nhỏ nhặt.

“Năm Mậu hoàng ta lên ngôi, trong nước xảy ra một cuộc bạo loạn, nam nhân vọt vào hoàng cung mưu đồ cướp ngôi, lập lại nam quyền. Mậu hoàng trấn áp cuộc bạo loạn kia, cho chém hết tất cả đám người khởi nghĩa, trong nước vốn đã ít nam nhân, sau lần ấy thì chỉ còn lại mười mấy người. Trong đó có một người, tên là Giang Toán. Lúc ta mười bốn tuổi đã nghe đến mỹ danh Giang lang, nghe nói hắn mà ra ngoài thì

không thua gì Vệ Giới(), người xem kín thành, muôn người đều đổ xô ra đường. Ta không tin trên đời này có người có phong thái tướng mạo hơn được cha ta. Ta khi đó tuổi trẻ cao ngạo, không phục, để ý...”

“Thiếu nữ mười bốn tuổi, tâm cao hơn trời. Muốn xem Giang lang trong truyền thuyết là kẻ thế nào, nhưng lại ngại thể diện và tôn nghiêm, chỉ thầm nghĩ trong lòng, chưa từng nói với bất kì ai. Chớp mắt đã qua hai năm, danh tiếng Giang lang càng tăng lên, đoạt được vòng quế trên kim điện, trở thành trạng nguyên của kỳ thi xuân.

Đỉnh Thừa Thiên môn, một cây quạt tròn e ấp dung mạo như tranh của thiếu nữ mười sáu tuổi. Nàng không tin, sao lại có thể có một nam tử có thể khiến nữ nhân kinh thành không phân biệt tiểu thư khuê các hay tiểu gia bích ngọc(), bất chấp liêm sỉ xuất đầu lộ diện(), chỉ để được thấy hấn một lần.

() tiểu gia bích ngọc: con gái rêu.

() xuất đầu lộ diện: (xưa chỉ việc người phụ nữ xuất hiện trước đám đông là việc làm mất thể diện, nay dùng để chỉ một người nào đó chịu lộ diện, nhưng mang ý mỉa mai)

Hấn là nam tử duy nhất trên bảng vàng đề tên anh tài trong Kim điện lần ấy.

Cung vũ son đỏ nặng nề bị bóng dáng đậm màu kia xóa mờ, phong thái như mây tía điểm tô, từ từ gần đến, bước chân như muốn in dấu lên trái tim nàng.

Cánh quạt tròn vô thức nghiêng khỏi gò má hồng, như một con bướm vỗ lửa đáp xuống trước mặt hấn.

Hấn dừng lại, ngẩng đầu lên. Nàng trên thành, nghe thấy rõ ràng tiếng trái tim đập rộn của chính mình.

Trong đời một người rồi nhất định sẽ gặp phải một người khiến người thất thần. Dù cho người có dung nhan tuyệt thế, dù cho người có tâm có hơn trời, nhất định sẽ có một người như vậy, khiến người vừa gặp đã yêu, chỉ muốn dành mọi hào quang để một mình người ấy nhìn thấy, vì người ấy cười, vì người ấy khóc, vì người ấy sống, cũng vì người ấy mà chết.

Nàng đã từng cho rằng, một nữ tử thì phải đặt tôn nghiêm lên đầu, đặc biệt là nữ nhi hoàng thất, tương lai làm nữ hoàng. Nhưng gặp phải Giang Toản, nàng mới nhận ra, nếu yêu một người mà còn để ý đến tôn nghiêm, vậy thì thực ra là người chưa đủ yêu người ấy.

Xuống khỏi thành, chuyện đầu tiên nàng làm là đi tìm Mẫu hoàng.

Nam tử trong nước cực kì ít, Giang Toản chính là hoàng phu nàng chọn.

Gả cho Giang Toản là chuyện khiến nàng cảm thấy hạnh phúc nhất trong mười sáu năm qua, sự kiện ấy khiến một thành thiếu nữ tan nát trái tim, nửa thành thiếu nữ đổ vỡ nhân duyên, nhưng lại không như những gì nàng tưởng tượng.

Giang Toản đối với nàng lễ nhường tôn kính, cử án tề mi, tương kính như tân. Nhưng nàng luôn cảm thấy thiếu cái gì đó.

Tại sao hấn không kẻ lông mày cho nàng? Nàng từng giơ gương trông lại, ám hiệu vô số lần. Sau còn từng dứt khoát nói rõ, hấn lại nói mình không giỏi. Sao có thể, hấn rõ ràng có tài bút vang danh, vẽ thần bay thật như sắp đập gió bay đi.

Nàng có mái tóc dài đến đầu gối, từng cố ý gối lên chân hấn, chỉ mong hấn có thể dịu dàng ngâm một câu: Ngả thân bên gối chàng, chỗ nào cũng dễ thương(). Nhưng hấn lại không nhúc nhích, làm như không thấy. Hấn rõ ràng kinh luân đầy mình, làm thơ hay tuyệt thế.”

() Trích Tử dạ ca kỳ 3 (thivien.net)

Nghe đến đó, ta thầm nghĩ, chuyện khuê phòng bình thường chỉ có hai loại tình huống, một là, hấn không muốn làm, hai là, hấn không thể làm.

Nữ hoàng đột nhiên cười cười, hỏi ta: “Con người luôn luôn rất tham lam, có phải là ta đã đòi hỏi quá nhiều rồi không?”

Ta cười đáp: “Có nam nhân trời sinh đã giỏi dỗ ngon dỗ ngọt, nhưng cũng có người lại cứng như đầu gối. Chuyện này là không thể cưỡng cầu.”

“Ta cũng từng nghĩ, có lẽ hần vốn là kẻ không hiểu tình thú, có lẽ hần cũng yêu ta, chỉ là để ở trong lòng mà thôi.”

“Bệ hạ anh minh.”

Nàng ta nhếch môi cười, nụ cười xinh đẹp mà cay đắng, như gió xuân còn sót khí lạnh.

“Mẫu hoàng qua đời, ta nối ngôi làm đế. Giang Toán trở thành hoàng phu, chuyển vào nội cung. Mặc dù ta luôn rất tự tin với dung mạo của mình, nhưng vẫn không muốn để thị nữ trong cung quá xinh đẹp, cho nên ta đều cố ý chọn những người không hề xuất chúng làm thị nữ hầu hạ hần, trong đó có một nữ tử, tên là Chúc Yêu. Ta là nữ tử xinh đẹp nhất trong cung, cũng là nữ tử tôn quý nhất, ta muốn trong mắt hần không được chứa thêm bất kì ai khác. Nhưng mà, bức họa kia như đã đập tan mọi tự tin của ta.”

“Bức tranh đó vẽ một nữ tử đang múa, tay áo uốn lượn, hần vẽ vô cùng có thần, bức họa ấy đặc biệt sinh động như thật, tựa hồ có thể nghe thấy tiếng khắp nơi hồi xuân, trong trăm hoa đua sắc, người kia khéo cười xinh đẹp, chính là Chu Yêu.

Nữ tử nhảy “Chu yêu” trong phủ chỉ có nàng ta mà thôi. Nàng ta vốn không gọi là Chu Yêu, nhưng vì một khúc “Chu yêu” kinh diễm hậu cung nên đã được gọi như vậy.”

“Lửa giận đốt mình, trong lúc phần nộ ta đã mang Chu Yêu trói lại, dây trói làm bằng cây mây chông sắt, khiến đôi chân thon dài kia máu thịt đầm đìa, không thể múa ca được nữa. Thật ra thì ta vốn không muốn đối xử với nàng ta như vậy, ta chỉ muốn hỏi nàng ta, vì sao Giang lang lại thích nàng ta? Nàng ta lại nói là nàng ta không biết. Sao nàng ta có thể không biết? Nhất định là nàng ta cố ý không chịu nói, cố ý không để ta biết Giang lang thích mẫu nữ tử như thế nào.”

Tay ta đầy mồ hôi, nàng ta không hổ là nữ nhi hoàng thất, tính cách quả là uốn éo.

“Sau đó nàng ta đau đến mức không chịu nổi nữa, nàng ta nói, nàng ta từng chiết nước từ hoa tươi rồi bỏ vào mực tùng yên khi hần vẽ tranh; từng đem mai còn đọng tuyết đi nấu trà kim quân sơn() cho hần; từng đốt hương tĩnh thần cho hần khi hần đọc sách đêm. Khi hần buồn bã thất thần, dâng lên một chén trà mới.”

() kim quân sơn : là tên một loại trà sản xuất trong động Đình Hồ đảo Quân Sơn thuộc Hồ Nam Trung Quốc. Vì lá trà làm ra nhỏ như cây kim, lại sản xuất ở Quân Sơn, nên được gọi là kim quân sơn.

“Ta nghe đến đó, đánh một roi trúng gò má nàng ta, chông sắt làm nát da thịt như tuyết của nàng ta, nàng ta lại cười, nàng ta nói, nàng ta phải cảm ơn ta, nếu không nhờ ta, nàng ta sẽ vĩnh viễn không có cơ hội gặp được hần. Cả đời tầm thường có thể rực rỡ một khắc, chết cũng không sợ. Nàng ta không hối hận. Cuối cùng nàng ta chết trên bức họa kia, máu tươi thấm đỏ giấy tuyên, không còn nhìn ra người trên tranh từng múa ca uyển chuyển rung động lòng người kia nữa.”

Ta nghe mà lòng bàn tay càng ra nhiều mồ hôi hơn, nữ tử ác độc này thế mà lại được ông trời ưu ái cho dung mạo khuynh thành, cử chỉ tao nhã thoát tục, hoàng quyền tối cao, có thể coi thường một mạng người đến vậy.

“Vốn là ta không muốn giết nàng ta. Nhưng khi nghe những lời đó, ta rất tức giận. Mực tùng yên, trà kim quân sơn, hương tĩnh thần đều là do ta đưa cho Giang lang. Báu vật hiếm có thế gian, thậm chí là nửa giang sơn này, ta đều không tiếc cho hần. Thế nhưng hần lại đi yêu kẻ khác.”

Ta thầm thở dài. Những thứ Chu Yêu có thể cho hần, vừa khéo chính là những thứ nàng ta không thể. Không phải ai ai cũng muốn báu vật hiếm có, nửa cõi giang sơn.

“Sau khi Chu Yêu chết, hần đối với ta càng thêm tôn kính, kính đến mức chỉ đứng từ xa. Ta rất hối hận vì đã đánh chết Chu Yêu. Nhưng việc đã đến nước ấy thì có thể làm gì được nữa, trên đời này không có thuốc hối hận để làm lại. Để lấy lòng hần, ta dẫn hần đi du xuân săn thú, không may gặp phải thích khách, lúc ấy hần cách ta rất gần, nhưng không hề ra tay cứu giúp, là An quốc tướng quân đã giúp ta cản một kiếm. Khoảnh khắc đó, ta triệt để tổn thương, ta đối với hần tốt như vậy cơ mà.”

Ta làm người ngoài nhưng không thể nghe ra nàng ta tốt với hần thế nào? Ngược lại cảm thấy Chu Yêu như một cơn mưa dầm thấm đất, thấm vào tâm can Giang Toán.

“Trong cơn nóng giận, ta đã mang tiền tài nửa giang sơn đi tìm người Long Bá để đổi lấy một hạt hồng nhan, không có nam nhân, ta sẽ tự mình sinh con nối dõi, Xạ Hồng quốc không cần nam nhân.”

“Cây hồng nhan cuối cùng cũng kết quả, nhưng ta lại càng ngày càng thêm khổ sở.”

“Ta có hoàng quyền chí cao vô thượng, có dung mạo nghiêng nước nghiêng thành, muốn gì cũng dễ như trở bàn tay. Nhưng duy nhất đối với hần là ta lại không biết nên làm thế nào.” Tiếng của nàng ta càng lúc càng thấp, ngập tràn bi thương bất đắc dĩ.

Trong điện im lìm, ngay cả hương thơm cũng toát lên mùi tịch mịch.

Rất lâu sau, nàng ta ngẩng đầu lên, nhìn ta khấn cầu như một nữ tử bình thường, “Người có thể trị được tâm bệnh của ta không? Khiến hần yêu ta.”

() Vệ Giới (286-312): người triều Tấn, Về vẻ đẹp của Vệ Giới, Tấn thư miêu tả bằng những từ ngữ như ‘minh châu’, ‘ngọc nhuận’. Y là người hỉ nộ không lộ ra mặt, tóm lại là một kẻ mặt lạnh như ngọc không chút biểu tình. Người này từ nhỏ phong thần tú dị, ngồi trên xe dê đi dạo thành Lạc Dương, từ xa nhìn lại, tương tự bức tượng bạch ngọc, nên người đời gọi là ‘bích nhân’. Cư dân Lạc Dương ùn ùn kéo ra, chen chúc đường phố chật hẹp để ngắm bích nhân. Vệ Giới càng trưởng thành càng đẹp, đẹp như châu ngọc. Có lần y sơ ý bị bột phấn bám vào, người kéo ra đứng xem, từng đợt từng đợt không ngớt. Vệ Giới hôn mê ngay tại hiện trường, về đến nhà không lâu thì chết, đây là nguyên nhân của điển cố ‘khán sát Vệ Giới’.

52. Chương 51

Chương 51

Edit: ichikazumi

Yêu cầu của nàng ta khiến ta nhớ đến Sưởng đế ngày trước. Hần cũng từng muốn Minh Tuệ yêu hần như thế này. Đáng tiếc, ta là thần y, không phải thần tiên.

“Bệ hạ, ta không thể khiến người ấy yêu người, nhưng ta có thể khiến người quên đi người ấy.”

Nàng ta cắn môi, không trả lời ta ngay. Ta biết, nàng ta đang đấu tranh. Yêu không phải là đau khổ giày vò, mà là chuyện đòi hỏi sự quyết đoán dứt khoát.

Cuối cùng nàng ta hạ quyết tâm: “Làm thế nào mới có thể quên được hần?”

“Yêu một người thì trong ngực sẽ sinh ra một viên châu tương tự, lấy viên châu đó ra là sẽ quên được đoạn tình cảm ấy.”

“Ý người là phải mổ tim lấy châu?”

Ta gật đầu: “Từng không có một ai tin vào chuyện này, bảo là ta bị điên. Nhưng ta thật sự đã từng chữa khỏi cho rất nhiều người.”

Nữ hoàng nhìn sâu vào mắt ta, tựa như đang muốn tìm ra thật giả trong lời nói của ta. Ta thần nhiên đón ánh mắt của nàng ta, tỏ ra hết sức tự tin. Ta biết, đây có thể là cơ hội duy nhất giúp ta và Dung Sâm bình yên rời khỏi nơi này.

Nàng ta ngẫm nghĩ hồi lâu, nói: “Được, chuyện này người không được phép nói cho bất kỳ ai, ăn cơm trưa xong thì tới đây lấy châu cho ta.”

“Bệ hạ không định bàn bạc với quần thần trước ă? Dù sao chỗ mổ cũng là nơi hết sức quan trọng, ta lại vốn không quen biết người.”

“Chỉ sợ ta mà nói thì bọn họ đều sẽ phản đối, bọn họ không chỉ cho rằng ngươi bị điên mà cũng sẽ tưởng rằng ta cũng bị điên.”

“Đa tạ bệ hạ đã tín nhiệm.”

“Ta tin ngươi là bởi vì ta biết ngươi không dám gạt ta. Nếu thất bại, ngươi chỉ có đường chết, hơn nữa kẻ chết không chỉ có ngươi, còn có Dung Sâm và những kẻ khác. Ngươi yêu hấn như thế, nhất định sẽ không dám khiến hấn vì ngươi mà chết.”

“Sao bệ hạ biết ta yêu Dung Sâm?”

“Bởi vì ta yêu Giang lang, nên ta biết yêu một người là ánh mắt thế nào.”

“Bệ hạ anh minh.”

Nàng ta thở dài, “Khổ tương tư này khắc cốt ghi tâm, không bằng đập nổi dìm thuyền, cắt đứt hoàn toàn. Nếu như thành công, ta sẽ không phải chịu nỗi khổ vạn tiễn xuyên tim, tâm như tro tàn này nữa. Còn nếu như thất bại thì ta cũng không mất mát gì, sẽ có các người chết chôn theo ta rồi.”

Ta cười: “Bệ hạ yên tâm, ở Trung thổ ta đã từng chữa khỏi cho vô số người. Thủ pháp lấy châu ta đã vô cùng thuần thực, cùng lắm là mất một khắc thôi. Nhưng mà, nếu ta có thể trị khỏi bệnh cho bệ hạ, bệ hạ có thể thả chúng ta đi không?”

Nữ hoàng hơi trầm ngâm, nói: “Ta có thể thả các người, nhưng không thể thả hấn.”

Hấn là Sưởng đế.

“Bệ hạ, ngài ấy không biết cây hồng nhan không thể bị nhiễm dương khí, phá quả nữ nhi cũng là do vô ý. Bệ hạ có thể khoan hồng độ lượng, tha thứ cho ngài ấy một lần không?”

“Giữ hấn lại không chỉ vì hấn đã phá hủy quả nữ nhi, mà còn là vì di ngôn của mẫu hoàng ta. Người đã để lại một bức họa, nói kẻ trong bức họa chính là kẻ người hận nhất trong đời, nếu gặp hấn, nhất định phải khiến hấn sống không bằng chết.”

Khẩn cầu vô dụng, ta chỉ có thể tạm thời từ bỏ. Ta xin giấy bút viết mấy dòng, liệt kê ra những được liệu và dụng cụ cần để mổ, giao cho nữ hoàng, sau đó tạ ơn lui ra.

Dung Sâm thấy ta, hỏi đầy hy vọng: “Nàng ta có chịu không?”

“Nàng ta chỉ đồng ý thả chúng ta, Sưởng đế phải ở lại.”

Dung Sâm cau mày, lâu sau mới nói: “Ta không thể bỏ mặc hấn, ta sẽ nghĩ cách khác.”

“Ta không hiểu vì sao chàng nhất định phải cứu hấn? Chàng có biết những trắc trở mà chúng ta gặp phải đều là do sự tham lam của hấn? Nếu không có hấn, chúng ta sẽ không phải vượt biển xa xôi đến nơi đất khách quê người này, sẽ không suýt mất mạng giữa biển. Nếu không do hấn, mọi người cũng sẽ không bị cầm tù ở chỗ này, sống chết không rõ.”

“Linh Lung, trên đời không có thánh nhân thập toàn thập mỹ, cũng không có ác nhân tội ác tày trời, tuy hấn có nghìn vạn tội ác, nhưng chung quy vẫn là một mạng người đang sống. Nếu không cứu hấn ra, nữ hoàng nhất định sẽ từ từ hành hạ hấn đến chết, ta và nàng nữ nhĩ tâm thế sao?”

Ta thở dài: “Giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, có thể hôm nay chàng niệm tình cứu hấn, nhưng ngày sau hấn lại hại chúng ta. Vì sao chàng cứ nhất định phải cứu hấn?”

“Bởi vì ta nợ hấn một mạng.”

Ta lấy làm kinh hãi: “Chàng nợ hấn bao giờ?”

Chàng mím môi: “Đến Thập Châu Tam Đảo, ta sẽ giải thích tất cả cho nàng.”

Trong lòng chàng rốt cuộc có bao nhiêu bí mật? Vì sao cái gì cũng phải đến Thập Châu Tam Đảo mới có thể được nói ra? Ta thở dài bất đắc dĩ, kết quả cái bụng vô cùng bất lịch sự vang lên mấy tiếng.

Dung Sâm đưa mắt liếc ta, cười nói: “Chi bằng ăn cơm đi đã.”

Thông thường lúc tâm tình không tốt, ta đặc biệt muốn ăn rất nhiều, cuộc đời đặc ý hãy vui tràn, cuộc sống chán chường hãy ăn no.

Dùng cơm trưa xong, nữ hoàng lại cho người gọi ta đến tắm cung của nàng ta. Thị vệ đứng đầy ngoài điện, ta biết, nếu lần mổ này thất bại, tất cả mọi người có chấp thêm cánh cũng không thoát được, chỉ có kết cục là chôn theo nàng ta.

Loại mổ này ta đã thuần thục từ lâu, nghe thì kinh khủng nhưng thật ra không hề đáng sợ. Nữ hoàng uống thuốc mê vào, ngủ say. Ta cởi áo quần nàng ta ra, rạch một vết thương lên tim nàng ta. Đúng như ta đoán, trong tim nàng ta có một viên châu nhỏ, ấm áp, dính máu tim. Khâu vết thương lại, bôi thuốc cầm máu, thuốc giảm đau, băng bó kỹ, sửa sang áo quần. Xong xuôi, nàng ta vẫn còn đang hôn mê.

Chờ nàng ta tỉnh lại, hết thấy sẽ chỉ như một giấc mộng, nàng ta sẽ không động lòng với hấn nữa, cũng sẽ không đau lòng vì hấn nữa. Nàng ta sẽ quên hết quá khứ, chỉ còn lại một vết sẹo trong tim, nhắc nhở nàng ta đã từng yêu một người đau đớn đến vậy.

Nàng ta tỉnh lại, hai mắt mơ màng lấp lánh ánh sương, sáng trong mà quyến rũ.

“Bệ hạ, người đã tỉnh.”

“Người làm xong rồi?”

“Dạ, đây là châu tương tự được lấy ra từ ngực người.” Ta đặt hạt châu đã được rửa sạch vào lòng bàn tay nàng ta.

Nàng ta chậm chạp giơ nó lên trước mắt mình. Bởi vì viên châu được sinh ra từ máu thịt nên nó có màu hồng nhàn nhạt, như một viên trân châu.

Nàng ta thở dài, “Thì ra tất cả đều là bởi vì nó.”

Nàng ta đặt viên châu xuống, nói với Như Ý luôn đứng hầu ngoài cửa: “Đi mời hoàng phu đến đây.”

Không lâu sau thì Giang Toản tới, như nữ hoàng nói, bước chân của hấn như có mây tía theo cùng, đây là nam tử duy nhất ngoài Dung Sâm ta thấy có phong phạm như tiên nhân, nhìn mà có thể khiến người ta quên hô hấp.

Hấn tiến lên trước, hành lễ.

Nữ hoàng không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn hấn.

Hấn cũng không mở miệng, mắt hơi khép, người cao như ngọc, như một cây trúc đứng vững trong gió.

Nữ hoàng im lặng nhìn chăm chú một lát, sau cùng phất phất tay, để hấn lui ra.

“Quả nhiên như lời người nói, đúng là ta đã không còn một chút cảm giác nào với hấn.”

Trong mắt nàng ta có ánh lệ mờ, là giải thoát, hay là buồn bã?

“Bệ hạ có thể để chúng ta rời đi chưa ạ?”

“Ba ngày sau nếu thân thể của ta không có gì bất thường, ta sẽ thả các người đi.”

“Đa tạ bệ hạ.”

“Nghe nói các người đang đi tìm Thập Châu Tam Đảo, thuốc trường sinh bất tử?”

“Đúng vậy.”

Nữ hoàng cười khê, “Các người thật ngây thơ, đây chỉ là truyền thuyết mà thôi.”

“Người Long Bá đầu phải chỉ là truyền thuyết. Không phải bệ hạ đã dùng nửa giang sơn tài phú để đổi lấy một hạt hồng nhan từ chỗ bọn họ đó sao?”

“Cứ cho là có thật đi, nhưng các người có thể tìm được sao, như vô số vì sao trên trời, người có thể lấy được một ngôi xuống không?”

Nàng ta cười: “Trên đời này có rất nhiều thứ tồn tại nhưng con người không thể lấy được. Sự theo đuổi của các người nghe như là mơ mộng hảo huyền vậy, không thì cũng là tự mình dâng mạng.”

“Không thử thì sẽ mãi mãi chỉ là mơ mộng hảo huyền, phải thử thì mới có thể biến mộng hảo thành sự thật.”

“Nam tử trong nước quá ít, cây hồng nhan phải mười năm nữa mới lại kết quả. Không bằng các người hãy ở lại đây, người và Dung Sâm ở lại đây an cư lạc nghiệp, ta sẽ không bạc đãi các người. Còn những nam tử kia, ta sẽ ban thưởng quyền quý trong triều cho họ, hãy ở lại để sinh con đẻ cái.”

“Chuyện này . . .” Nếu là một tháng trước, ta nhất định sẽ chối khéo, nhưng bây giờ, trơ mắt nhìn ba nghìn người chỉ còn lại mười mấy người, ta không biết trả lời như thế nào. Lúc bắt đầu chuyến đi này, không ai nghĩ mình sẽ chết, nhưng không ai là không phải chết, mọi người vì trường sinh bất tử mà đi, nhưng lại dần bỏ mạng từng người một. Rời khỏi nơi này, có thể sẽ tìm được Thập Châu Tam Đảo, từ đó trường sinh bất tử, nhưng cũng có thể sẽ gặp phải nguy hiểm khó lường, tất cả mất mạng.

“Đa tạ ý tốt của bệ hạ. Ta nghĩ chuyện này nên hỏi ý kiến của họ, nếu họ đồng ý ở lại thì ở lại, còn nếu họ muốn tiếp tục đi về phía trước, xin bệ hạ hãy cho họ đi.” Ta không thể định đoạt sự lựa chọn của họ, cũng không thể lựa chọn thay họ, vì mỗi lựa chọn đều sẽ liên quan đến sống chết của mỗi người.

Nàng ta gật đầu, nói với Như Ý: “Truyền An quốc tướng quân vào.”

An quốc tướng quân bước vào, hôm nay nàng ta không mặc quân trang mà mặc một bộ áo dài nhìn như quan phục, chiếc đai lưng ôm lấy vòng eo mảnh khảnh, mái tóc buộc cao búi kiểu phi tiên, gài bảy cây trâm ngọc tương, anh khí xinh đẹp bức người.

“Người đưa nàng ta đến An Nhân cung hỏi những tù binh kia xem họ có bằng lòng ở lại đây không.”

An quốc tướng quân đưa ta đến An Nhân cung. Cung này địa thế vắng vẻ, bốn phía đều là rào gỗ chắc chắn. Nữ thị vệ trước cung đều đeo đao ngang hông, trông có vẻ canh phòng nghiêm ngặt. Nhưng vào bên trong lại rất bình thường. Không biết trong lò đang đốt hương gì, vị như xuân sớm, trên bàn bày đầy thức ăn hoa quả, còn có cả rượu ngon và trà.

Trên tháp mềm, Hướng Quân và Liên Duy ngồi hai bên, xung quanh hai người là Thần Uy quân và Ngự Lâm quân. Bọn họ đang mặc thường phục, nhìn như chiến sĩ đã cởi giáp về quê an gia.

Những nam nhân bình thường.

Ta đột nhiên thấy hơi chua xót, ba nghìn người trùng trùng điệp điệp, nay lại chỉ còn lác đác mấy người này.

“Thương thế của mọi người sao rồi?”

Liên Duy nói: “Họ không làm khó chúng ta, cũng không cắt thuốc trị thương, vết thương đang khôi phục rồi.”

Ta nghe vậy cũng yên lòng, nhưng một suy nghĩ khác lại đột nhiên nảy ra, nữ hoàng ưu đãi họ như vậy nhất định là do muốn lôi kéo họ ở lại để sinh con đẻ cái.

Hướng Quân hỏi: “Bệ hạ thế nào?”

“Ta không biết tình hình của ngài ta.”

Hướng Quân lộ vẻ lo lắng.

Ta nói rõ ràng: “Nữ hoàng tính thả chúng ta, mọi người có muốn tiếp tục tìm kiếm Thập Châu Tam Đảo nữa không? Hay là muốn ở lại chốn này? Chuyến đi này đã trải qua nhiều đau khổ và hy sinh nhiều huynh đệ như vậy, phía trước sẽ gian nan thế nào không ai biết được. Chuyện liên quan đến sống chết, ta không dám đoạt quyền quyết định của chư vị.”

An quốc tướng quân nói: “Ở lại đây, chỉ cần trung thành nghe lời, các người sẽ có vinh hoa phú quý hưởng vô tận. Bệ hạ sẽ cho các người quyền quý trong triều, dù sinh nữ nhi thì cũng sẽ được thừa kế tước vị.”

Mọi người nhìn nhau, không ai trả lời ngay. Ẩn trong sự sắp xếp đầy vẻ vang cám dỗ này chính là nỗi ô nhục khôn kể, họ sẽ không còn là tướng lĩnh oai phong sa trường, mà chỉ là công cụ duy trì nòi giống. Nhưng nếu rời đi, con đường phía trước vô cùng hung hiểm, trải qua gian khổ những ngày vừa rồi, tìm

được đường sống trong chỗ chết, liệu ai còn dũng khí nữa không.

53. Chương 52

Chương 52

Edit: Ichikazumi

Ta cúi đầu, không nhìn vào mắt họ. Bất luận họ chọn đi hay ở, ta đều sẽ không miễn cưỡng. Không có Sưởng đế, mỗi người đều là chủ nhân của mình, tương lai thế nào, họ có thể tự do lựa chọn.

Một lính thần uy quân cất tiếng đầu tiên: “Các huynh đệ, ta nói thật, thập châu tam đảo chỉ là truyền thuyết mà thôi, không ai biết tiên thảo trường sinh rốt cuộc có thật hay không. Con đường phía trước gian khổ hung hiểm, không bằng hãy quý trọng trước mắt. So với Nguyên tướng quân, chúng ta còn có thể ở lại đây cơm no áo ấm, hưởng thụ vinh hoa phú quý, thế là đã cảm tạ trời cao lắm rồi.”

Cách quãng, mọi người bắt đầu lên tiếng.

“Đúng vậy, cây cao khó với. Tiên thảo trường sinh há là thứ đám phàm phu tục tử chúng ta có thể dễ dàng lấy được?”

“Ta muốn ở lại, ta không muốn đói chết giữa biển.”

“Ta cũng ở lại.”

Cuối cùng, người chọn rời đi chỉ có Hưởng Quân và Liên Duy.

Hưởng Quân nhìn ta khẩn thiết: “Bệ hạ đâu? Bệ hạ có đi cùng chúng ta không?”

“Ngài ta muốn ở lại.”

Hưởng Quân kích động đứng bật dậy, “Không thể nào, chí nguyện vĩ đại của bệ hạ chính là tìm được thập châu tam đảo, có thể trường sinh bất tử! Người tuyệt đối sẽ không chọn ở lại.”

Ta không nói cho hắn biết, đây không phải là lựa chọn của Sưởng đế, mà là mệnh lệnh của nữ hoàng. Đồng hành cả một chặng đường dài, ta và hắn coi như cùng chung hoạn nạn, mặc dù khinh thường thái độ làm người của hắn, căm ghét sự tàn nhẫn cay nghiệt của hắn, nhưng ta không hề mong hắn chết. Nhưng dù thế thì bây giờ ta cũng chưa thể nghĩ ra cách gì để cứu hắn ra. An quốc tướng quân đưa ta về hòa âm cung.

Dung Sâm cười diêm dăm. “Ta có chuyện muốn nói với tướng quân một lát.”

Nàng ta nghiêng đầu nhìn chàng. Ánh dương rạng rỡ in đầy trong mắt nàng ta, tràn trề sức sống, ánh mắt này ta đã từng nhìn thấy, nụ cười nàng ta như nước xuân thoáng bên khóe môi: “Được, người đi theo ta.”

Dung Sâm nhìn ta một cái, cùng nàng ta rời đi. Bóng lưng của hai người trông hết sức xứng đôi, chàng bạch sam nàng cẩm bào, vẽ thành một bức tranh sống động trong khung cảnh yên tĩnh.

Ta cảm thấy lòng mình hơi trống rỗng. Chờ đợi khiến thời gian trở nên đặc biệt chậm, ta không thể nghĩ ra rốt cuộc Dung Sâm có chuyện gì mà muốn nói riêng với nàng ta. Nữ hoàng đã đồng ý để bọn ta rời khỏi đây, vậy thì chắc sẽ không keo kiệt cho bọn ta ít lương nước. Chàng còn muốn cái gì nữa? Lẽ nào là cầu xin Lưu Yên để Sưởng đế đi?

Qua một lúc lâu, chàng trở lại. Ta đứng sau song cửa sổ nhìn dung nhan tĩnh lặng của chàng, chàng dường như đang có tâm sự. Chàng không nhận ra ta đang nhìn chàng, chuyển qua một góc hành lang, chấp tay nhìn mây trôi trên trời xa, lơ đãng thở dài một hơi.

Chàng đang than thở vì ai? Vì sao ưu phiền? Chàng canh giữ những bí mật của mình quá chặt chẽ, ta không cách nào bước vào lòng chàng để chia sẻ buồn vui với chàng. Không biết hai mươi năm trước vị cô

nương Linh Lung kia có cùng chàng tâm ý tương thông? Nghĩ tới đây, ta thấy thật phiền muộn, nặng nề thở dài.

Chàng bước tới, mỉm cười: “Than ngắn thở dài, ai chọc nàng vậy?”

“Chàng.”

“Ta?” Chàng cười híp mắt, véo mũi ta, “Nàng đang ghen đấy à?”

“Chàng nói xem?”

Chàng bật cười: “Nếu đúng thật thì ta quả là vừa mừng vừa lo.”

“Chàng với nàng ta đi lâu vậy, nói chuyện gì thế?”

“Ta muốn dẫn theo Sưởng để đi.”

“Chàng nhờ nàng ta đi khuyên nữ hoàng?”

“Nữ hoàng chắc chắn sẽ không thay đổi chủ ý, đó là di ngôn của mẫu hoàng nàng ta.”

“Vậy phải làm thế nào?”

“Ta đồng ý với nàng ta, đưa nàng cùng đi.”

“Đưa nàng ta đi tìm Thập Châu Tam Đảo cùng?”

“Ừ, từ đây cách Thập Châu Tam Đảo không còn xa nữa, qua Quy Khư là đến.”

“Quy Khư?”

“Là một nơi vĩnh hằng bất sinh bất diệt trong truyền thuyết.”

“Chàng đưa nàng ta đi kiểu gì, nàng ta cứu Sưởng để ra bằng cách nào?”

“Nàng ta tự sắp đặt.”

“Như thế có tính là phản bội nữ hoàng và Xạ Hồng quốc không?”

Chàng gật đầu.

Ta không hiểu: “Đã vậy sao nàng ta còn đồng ý với chàng?”

“Bởi vì nàng ta cũng muốn trường sinh bất tử.”

Đáp án của chàng cực kỳ đơn giản, nhưng ta lại cảm thấy nó không chỉ đơn giản như vậy.

Nữ hoàng quả nhiên giữ chữ tín, ba ngày sau thấy thân thể mình bình thường, lập tức thả ta và Dung Sâm.

Chiếc thuyền lúc tới đã không còn hợp với bọn ta, nữ hoàng chuẩn bị cho bọn ta một chiếc thuyền khác, bố trí đầy đủ đồ ăn nước uống. Khoảnh khắc lên thuyền, bốn người nhìn nhau không nói một lời, khung cảnh hùng tráng lúc đi và sự nghèo túng lúc này tạo thành tương phản quá lớn trong lòng mỗi người, khiến người ta buồn bã.

Dung Sâm phá tan im lặng: “Ít người càng đồng lòng. Mấy ngày nữa đến ven Quy Khư, chỉ cần tìm được đúng hướng dòng chảy là có thể thuận lợi đến Thập Châu rồi.”

Liên Duy hỏi: “Hướng dòng chảy?”

“Quy Khư là nơi tụ nước của cả thiên hạ, mọi dòng chảy của Thập Châu Tam Đảo đều tụ về đó, chỉ cần tìm được một dòng chảy trong đó, đi ngược dòng lại là có thể tới được Thập Châu.”

Hướng Quân cười ảo não: “Mọi dòng chảy đều tụ về một chỗ, làm sao phân biệt?”

Dung Sâm cười khê: “Không, nước ở mỗi nơi mỗi khác. Có ngọt lạnh, có mặn chát, có trong suốt, có vẩn đục, nó cũng giống như con người vậy, mỗi người một tính cách, không có ai hoàn toàn giống ai cả.”

“Nhưng nước trộn hết vào nhau, làm sao có thể...” Liên Duy vò đầu, cũng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

“Mỗi một nơi trên Thập Châu Tam Đảo lại sinh trưởng một loại tiên thảo trường sinh khác nhau, vì ta đã từng đi Tổ Châu nên để an toàn, lần này chúng ta cũng sẽ đi Tổ Châu, tìm cỏ linh chi dưỡng thần.”

“Huỳnh có thể tìm được dòng chảy của Tổ Châu?”

“Ta nắm chắc bảy phần.”

Liên Duy và Hướng Quân nhìn nhau, cuối cùng cười khỏ: “Bảy phần dù sao cũng tốt hơn một phần.”

“Đại nạn không chết tất có hậu phúc.”

Bốn người chia làm hai tổ, luân phiên chèo thuyền cầm lái. Một lát sau, thuyền tiến đến một hòn đảo nhỏ, chính là hòn đảo có cây hồng nhan kia. Liên Duy nhìn cây kia, thở dài: “Không ngờ thế gian lại có loại cây kì lạ này, có thể sinh con đẻ cái.”

Hướng Quân hỏi: “Đã quý như vậy sao nữ hoàng lại không phái người trông coi hòn đảo này?”

Dung Sâm đáp: “Nghe An quốc tướng quân nói, cây hồng nhan này vốn là thần thụ thiên giới, hơi thở của người phạm quá nồng, cây sẽ không thể kết quả. Xạ Hồng quốc chỉ còn lại mấy nam tử, đều bị canh chừng rất nghiêm, không có cơ hội đến nơi này, vậy nên nữ hoàng cũng không phái binh trông coi.”

“Thì ra là như vậy.”

Dung Sâm nhàn nhạt nói: “Cây này nếu không kết quả thì không khác gì một cái cây bình thường.”

Liên Duy nói: “Thật ra thì ta cũng muốn ở lại Xạ Hồng quốc. Nhưng thiết nghĩ trên đời này có cây thần như này thì nhất định cũng sẽ có tiên thảo trường sinh bất tử, vậy nên ta mới quyết tâm theo công tử đi tiếp.”

Dung Sâm cười sán lạn: “Rất nhiều thứ không phải là truyền thuyết. Chỉ đợi người có tâm có duyên.”

Hướng Quân thở dài sâu kín: “Chuyến này vốn đi vì bệ hạ, đáng tiếc bệ hạ lại...”

Dung Sâm nhìn cây hồng nhan, nói: “Ngài ta đến giờ đây.”

Hướng Quân và Liên Duy cùng kêu lên: “Thật sao?”

Tuy hai người cùng nói một câu nhưng vẻ mặt lại hoàn toàn khác nhau, một mừng rỡ, một không vui.

Dung Sâm gật đầu, nhìn sắc trời: “Chúng ta ngồi đây chờ, sau khi trời tối, Lưu Yên sẽ đưa ngài ta đến.”

“Lưu Yên là ai?”

“Chính là vị An quốc tướng quân kia.”

Lòng ta hơi động, chàng biết tên nàng ta, lại còn gọi thân thiết như vậy.

Hướng Quân hết sức kích động: “Không lẽ nàng ta yêu bệ hạ? Vậy nên bỏ trốn cùng người?”

Dung Sâm hắng giọng: “Khụ khụ, Hướng Tả sứ lo nghĩ quá nhiều rồi.”

Thuyền nhỏ dừng cách đó không xa, không lâu sau, sắc trời tối xuống. Cây hồng nhan kia phát ra ánh sáng hồng nhạt, lá cành đón gió đung đưa trong đêm, ánh hồng không ngừng lấp lánh, lung linh cực kỳ.

“Họ đến kia.”

Dung Sâm phá vỡ bức tranh đẹp đẽ yên ắng, một bóng đen xuất hiện từ chỗ cây hồng nhan tiến lại gần.

“Họ đến bằng cách nào vậy?”

“Có khi nào là đi qua hang động kia?”

Lời của Hướng Quân không phải là không có lý. Trong động kia rất có thể có một mật đạo đi vào trong thành, nếu không ngày đó bọn ta sa vào động, sao những nữ binh kia có thể đến nhanh thế được.

Bóng đen đến cạnh thuyền, Lưu Yên thả người xuống, nói: “Các người khiêng hần lên đi.”

Dung Sâm vươn tay ra, cầm tay nàng ta, nhẹ nhàng kéo nàng ta lên thuyền. Tay của nàng ta cũng nắm chặt lấy tay chàng, không lập tức buông ra ngay.

Ngực ta lâm râm khó chịu, quay đầu xem Sưởng để thế nào.

Hắn nằm trên đất, ngẩn ngui mấy ngày, hốc hác thấy rõ.

Hướng Quân ôm hắn, Liên Duyệt đỡ lấy, hai người hợp lực đưa hắn lên thuyền.

Lưu Yên thúc giục: “Đi mau, để người khác phát hiện sẽ không đi được.”

Liên Duyệt và Hướng Quân đi chèo thuyền, Dung Sâm tìm thuốc trị thương đến, cởi quần áo sưởng để.

Cả người hắn đầy thương tích, hấp hối. Nhớ tới quá khứ, ta không có chút thiện cảm nào với hắn, nhưng nhìn đáng về hiện tại của hắn, vẫn khó tránh khỏi cảm thấy thông cảm.

Dung Sâm cau mày nhìn Lưu Yên: “Nữ hoàng xuống tay độc ác quá.”

Ta nhớ đến nữ tử Lục Yêu chết thảm dưới tay nàng ta, nếu không phải nàng ta muốn từ từ hành hạ sưởng để để hắn sống không bằng chết, đúng theo thủ đoạn của nàng ta thì giờ này chắc sưởng để đã sớm mất mạng rồi.

Sưởng để hôn mê đến sáng sớm hôm sau thì tỉnh.

Nắng sớm in trên thuyền, khoảnh khắc hắn mở mắt, ta đột nhiên cảm thấy ánh mắt hắn rất khác với quá khứ, ánh mắt sáng quắc sắc bén khí thế bức người ngông cuồng tự đại kia... sẽ không bao giờ xuất hiện nữa. Hắn như một nam tử cúi xuống đã già, tang thương mà tịch mịch.

“Bệ hạ, người khỏe không?” hướng quân quỳ gối trước mặt hắn, nửa mừng nửa lo.

Sưởng để giật giật môi, một lúc sau mới khàn khàn nói: “Đừng gọi ta là bệ hạ.”

Tất cả mọi người đều giật mình, bao gồm cả Dung Sâm.

“Bệ hạ cái nỗi gì! Vô dụng!” Hắn cười tự giễu, “Rời khỏi quốc thổ thân dân của ta, ta chẳng là gì cả. Trở thành tù nhân, mạng hèn như con sâu cái kiến nhỏ nhặt, bị kẻ khác lăng nhục đánh mắng.”

() Nguyên là: chó má ^__^

“Bệ hạ, người...” hướng quân sắp trào nước mắt.

“Ta nói rồi, đừng gọi ta là bệ hạ nữa.”

Hướng quân lắp bắp không dám trả lời, ác quyền của sưởng để nhiều năm qua đã tạo cho hướng quân thói quen sợ hãi tôn sùng hắn, không gọi hắn là bệ hạ thì biết gọi hắn là gì?

Mắt hắn trùng sâu, thân người gầy gò, từ trong ra ngoài đều hoàn toàn khác xa trước kia.

Lưu Yên nhìn Dung Sâm trị thương cho hắn, tò mò hỏi: “Người cũng là đại phu?”

Dung Sâm chỉ chỉ ta, nghiêm túc nói: “Y thuật của ta không inh bằng nàng ấy.”

Ta cười xòa: “Công tử khiêm tốn quá.”

Chàng cười như không cười: “Ta? Ta cũng có lúc khiêm tốn á?”

Ta: “... Đúng là công tử không có.”

Lưu Yên nhìn hai bọn ta đối thoại, cười không nói.

Sưởng để nghỉ ngơi mấy ngày, thân thể khỏe lên nhiều, hắn trầm lặng hẳn so với trước, thường xuyên khoanh tay nhìn biển, không nói một lời, càng khiến người ta kinh ngạc chính là, hắn lại đòi tham gia chèo thuyền cầm lái. Bốn nam nhân chia làm hai tổ luân phiên. Ta và Lưu Yên thỉnh thoảng cũng sẽ giúp một tay, ngày một ngày qua đi, Quy Khư càng lúc càng gần.

Ta và Lưu Yên là hai nữ tử duy nhất trên thuyền, nhưng nàng ta không hề nói chuyện với ta, thường ngày thấy ta chỉ khẽ gật đầu. Đa phần thời gian là nàng ta đứng cạnh Dung Sâm, hỏi chàng Quy Khư, hỏi chàng

thập châu tam đảo. Dung Sâm yên bác thấy nhiều hiểu rộng, rủ rủ nói về mấy chuyện xưa thú vị. Mỗi lần như thế, tình cảm trong mắt nàng ta lại càng lúc càng đậm hơn.

Ta không biết có nên ghen hay không, bởi vì ta nhìn ra Dung Sâm đối với nàng ta cũng không có gì khác thường, ta hẳn nên đại độ một chút với kiểu ái mộ này, dù sao thì nam tử như Dung Sâm vốn luôn thu hút ái mộ của vô số nữ tử.

Qua một ngày, tốc độ của thuyền đột nhiên tăng lên, không cần chèo mà vẫn đi nhanh như bay, tựa như có một dòng chảy mạnh mẽ đang đẩy thuyền lao về một hướng nào đó.

Dần dần, nước biển cũng có biến hóa, không còn là màu xanh phẳng lặng nữa mà xuất hiện những màu sắc và hình dạng bất đồng. Đôi mắt nhìn, trong nước như dần ra rất nhiều con nước, có sắc sâu, có sắc cạn, có rộng, có hẹp. Xen lẫn vào nhau, lại phân biệt rõ ràng.

Liên Duy và Hường Quân lúc này mới hiểu được dòng chảy bất đồng mà Dung Sâm nói là có ý gì. Nhưng mà, làm sao để tìm ra dòng chảy của Tổ Châu?

Thuyền vẫn lao tiếp về phía trước, càng lúc càng nhanh, hình như dòng chảy trong nước đang cuộn cuộn mạnh dần, ta hơi sợ, tốc độ này khiến người ta có phần bất an, nhưng Dung Sâm lại nở nụ cười mừng rỡ. “Sắp đến Quy Khư rồi, qua Quy Khư chính là Tổ Châu.”

“Tốt quá, tốt quá.” Lưu Yên nắm tay chàng nhảy cẫng lên.

Trong lòng ta rất không thoải mái, may là Dung Sâm đã thần nhiên rút tay ra, sau đó nói với ta, “Gió lớn, cẩn thận bị lạnh.”

Lưu Yên cũng tỉnh bơ cười phụ họa: “Đúng đó, thuyền đang phi như bay vậy.”

Mặt trời từ đỉnh đầu chậm rãi ngã về tây, nửa sáng nửa tối, vào lúc mặt trời chìm vào lòng biển, ta bất ngờ thấy đường chân biển như ở ngay trước mắt, mặt trời to như một bánh xe lửa khổng lồ chậm rãi lái vào màn đêm. Mặt biển dựng đứng lên, thuyền cũng như cao vút lên, dần dần, sao trời chui khỏi mây, phẳng phất đưa tay là chạm đến được. Thỉnh thoảng lại có sao băng rơi xuống ngay trước mắt, như pháo hoa nổ rộ. Rõ ràng là ban đêm, ánh sao lại sáng ngời như ngày, lóng lánh như ánh đèn xuyên đêm.

Dung Sâm thì thào bên tai ta: “Đây là dải ngân hà.”

Ta ngược mắt nhìn biển sao đầy trời, kìm lòng không đành vươn tay.

Chàng bật cười: “Quá lớn, nàng không ôm được đâu.”

Ta ra vẻ đang tay, làm bộ muốn ôm lấy một ngôi.

“Chẳng bằng ôm ta.”

“Chàng đâu có phát sáng.”

“Nàng không cảm thấy cả người ta luôn phát ra ánh hào quang sao?”

Ta: “. . .”

Lâu lắm rồi không thấy chàng thế này, ta tựa như trở lại Già La, lúc mới gặp chàng, chàng rất hay dùng giọng điệu này, nụ cười này, bất giác khiến người ta mê muội.

Bầu trời ngập sao lấp lánh bỗng nhiên nổi khói, trong biển khói mờ sương, mặt biển đột nhiên vang lên tiếng nhạc bay bổng, du dương êm ái, như tiếng ca trời. Thuyền trôi vào một khoảng sương trắng, mùi hương thoang thoang nhưng thấm vào ruột gan tràn từ khắp nơi tới. Tiếng nhạc càng lúc càng du dương, rung động lòng người.

Lưu Yên như mê như say, “Có phải là tiên nhạc đây không?”

Trong màn khói trắng mờ xuất hiện bóng một tòa thành. Sao xa xuyên qua mây mù, ánh sáng lóng lánh in lên bóng tòa thành, cao lớn nguy nga như từ ngọc khắc thành, lộng lẫy vô cùng.

Đây là tiên cảnh ư?

Hướng Quân kinh ngạc tán thán: “Không lẽ đây là Thần cung – nơi ở của tiên nhân?”

Sửng đế cũng nói: “Hay là Bồng Lai, Doanh Châu?”

Đang lúc nói chuyện, thuyền phi thăng đến trước thành. Pháo hoa muôn trượng bay thẳng lên cao, chiếu sáng cả trời không, sao kia như mất sắc. Trong pháo sáng rực trời, tòa thành trắng như vàng hào quang, đình đài lầu các như kiến trúc trên tranh, đẹp đến vô song, tinh xảo muôn phần.

Ánh mắt của mọi người đều bị hút lại trên đỉnh thành.

Một nữ tử tiên tư như ngọc đang đứng trên ấy, váy trắng dài tung bay trong gió, mái tóc đen nhánh mượt mà như lụa, đầu đội mũ ngọc. Nàng ta đón gió mà đứng, phong tư yếu điệu, duyên dáng vô ngần, thẳng như tiên nhân, bất cứ lúc nào cũng có thể bay đi theo gió. Trong lòng bàn tay nàng ta có một viên dạ minh châu lớn, sáng trong lấp lánh, tôn lên đôi mắt xanh thẳm kia, đẹp kinh động lòng người.

Sửng đế kinh ngạc: “Thủ lĩnh Giao nhân?”

Đúng là rất giống, đôi mắt xanh thẳm, ngũ quan thanh lệ thoát tục. Nhưng khi gió thổi bay chân váy của nàng ta, mũi chân như ngọc đã lộ ra, cùng với đó là dáng hình của một đôi chân thon dài.

Giao nhân không có chân, vậy thì nàng ta là ai?

Nàng ta nhẹ nhàng xuống khỏi đỉnh thành, sau lưng lộ ra một tấm hoành phi đỏ thẫm, bên trên đề hai chữ to “Doanh Châu” rồng bay phượng múa.

“Doanh Châu!”

Mọi người không hện mà cùng thốt lên, hân hoan không nói nên lời. Người duy nhất có vẻ bình tĩnh là Dung Sâm, chàng chỉ cười khẽ.

Nàng ta bay từ đỉnh thành xuống, nhẹ nhàng đáp xuống mũi thuyền, khẽ như một cánh hoa rơi. Khoảng cách cao là thế, nàng ta lại bình yên vô sự, lẽ nào nàng ta thật sự là tiên nhân Doanh Châu?

Nàng ta nhích chân, đích thực là một đôi chân thon nhỏ tinh tế, tuyệt không thể là thủ lĩnh giao nhân, dù hai người có dung mạo giống nhau, màu mắt giống nhau.

Nàng ta cười nhẹ nhàng nhìn Sửng đế, “Hoan nghênh đến Doanh Châu.”

“Xin hỏi tiên cô,...” Sửng đế quá mức kích động, hơi lắp bắp, “Nơi này,... là Doanh Châu?”

“Nơi này chính là Doanh Châu,” Nàng ta chỉ tay vào hai chữ lớn trên cổng thành, cười mềm mại: “Ta là chủ nhân của nơi này, Bích Tâm.”

“Tiên cô, xin hỏi nơi này có tiên thảo trường sinh bất tử không ạ?”

Bích Tâm cười: “Các người đến đây vì lý do gì?”

“Đương nhiên là vì tiên thảo.”

“Nếu như ta nói không có thì sao?”

Nụ cười trên môi Sửng đế cứng đờ.

“Gật người đấy.” Nàng ta cười tươi, nụ cười quyến rũ nghiêng nước nghiêng thành.

“Thế tức là có sao?” Hướng Quân kích động hỏi tới.

Bích Tâm mỉm cười gật đầu: “Có thì có, song chỉ tặng cho người có duyên.”

“Thế nào mới gọi là có duyên?”

Bích Tâm chỉ vào Sửng đế: “Ta cảm thấy hẳn chính là người có duyên.”

Sửng đế vui mừng quá đỗi, mắt sáng lên.

Dung Sâm trầm mặc không nói, vẫn nhìn Bích Tâm.

Nàng ta mở lòng tay, váy dài rủ xuống đất, tao nhã làm ra tư thế mời.

Sửng đế nhắc bước định lên bờ, Dung Sâm chột ra tay kéo hấn lại, “Tổ Châu là tiên đảo ta và Mạc Quy đã từng đi, đi Tổ Châu tốt hơn.”

“Doanh Châu cũng là nơi tiên nhân ở, cũng có tiên thảo trường sinh bất tử, nếu đã cơ duyên xảo hợp đến được Doanh Châu, sao còn phải tị gần cầu xa?”

“Đúng vậy, qua Quy Khư mới có thể đến được Tổ Châu, ngộ nhờ xảy ra bất trắc gì thì chẳng phải là kiếm củi ba năm thiêu một giờ sao?”

“Không bằng cứ ở đây cầu xin tiên cô ban ân cho chút tiên thảo để được Trường Sinh trước đã, chuyện khác bàn sau.” Mấy người rồi rít khuyên Dung Sâm.

Bích Tâm phất tay, từ mũi thuyền đến thành bất ngờ hiện lên một cây cầu mây bảy sắc. Có tiên thuật thế này thì sao có thể là người phàm? Chút nghi ngờ còn sót lại trong lòng ta tiêu tan, thay vào đó là vui mừng hân hoan vô tận. Cuối cùng cũng trải qua trăm cay ngàn đắng đến được Doanh Châu, cuối cùng cũng có thể tìm được tiên thảo trường sinh bất tử, cuối cùng cũng có thể có sinh mệnh bất diệt, có thể cùng người mình yêu bên nhau mãi mãi.

Bước lên cầu mây, trước mắt là tiên cảnh như mộng như ảo. Đình đài lầu các đều là màu trắng, tường mây khói trắng dập dờn, chim thần thú hiếm hoa thơm cỏ lạ không thể không khiến người người kinh thán.

Nhìn Bích Tâm đi đằng trước, ta chưa từng thấy đôi chân nào đẹp như thế, mỗi nhịp bước đều như điệu múa tuyệt diệu nhất thế gian. Ánh mắt của mọi người cũng không kìm nổi bị dáng điệu của nàng ta hấp dẫn, phảng phất như nàng ta đang dạo trên tiên nhạc, tay áo bông bành, tiên tư thướt tha không nói nên lời.

Một hàng cung điện trắng xuất hiện trong tầm mắt. Bích Tâm ngoảnh đầu lại, cười yên nhiên: “Đây là nơi ở của ta, có tổng cộng bảy tòa điện, trừ Kinh Mộng chính giữa, chư vị có thể tùy ý chọn một tòa làm chỗ ở.”

Sửng đế khom người tạ ơn, kể từ sau khi hấn bị nữ hoàng Xạ Hồng quốc hành hạ một phen, cả người như đã thay đổi. Hoặc cũng có thể là vì đang đối diện trước tiên nhân, nên thần sắc của hấn rất mực khiêm nhường.

Các tòa điện xếp thành một hàng, tổng cộng có bảy tòa, chia làm Mới Gặp, Nền Tình, Biệt Ly, Kinh Mộng, Miên Tư, Hao Gầy, Cố Nhân. Ta thầm đọc lại bảy cái tên này, nghe như là một câu chuyện xưa.

Mọi người đi theo Bích Tâm vào thần điện Kinh Mộng. Trong điện nguy nga lộng lẫy, một bệ thần được đặt chính giữa, thờ phụng một tượng thần, mùi thơm không biết tên lượn lờ không dứt, không biết đến từ đâu, mỗi một cơn gió đều như bị hương thơm này nhuộm kín, vấn vít khiến người ta muốn say. Trên thần đàn có một đĩa bạch ngọc, bên trên có đặt một bó cỏ xanh như phỉ thúy.

Bích Tâm bước chậm tới, váy trắng thướt tuyệt, tóc búi cao, phảng phất như nữ thần phi thiên trên bức họa. “Chư vị vì tiên thảo trường sinh mà vượt đường xa đến, trải qua trăm cay nghìn đắng, quả là không dễ. Vật này chính là tiên thảo trường sinh bất tử của Doanh Châu, tên là cỏ Bất Hối. Sau khi dùng nó, mọi người sẽ được trường sinh bất tử.”

Mọi người mừng rỡ như điên.

“Chỉ có điều, sau khi dùng cỏ Bất Hối, không thể rời khỏi Doanh Châu.”

Mọi người ngẩn ra, hai mặt nhìn nhau, ai cũng không ngờ rằng sẽ có yêu cầu như thế.

Bích Tâm cười yên nhiên: “Chư vị không cần quyết định vội, sắc trời đã tối, chư vị đi đường xa, hấn đã cực kỳ mệt mỏi. Chư vị nghỉ ngơi trước đã, suy nghĩ kỹ, sáng sớm ngày mai hãy trả lời ta.”

“Đa tạ thần nữ.”

Ra khỏi thần điện Kinh Mộng, mọi người tự tìm chỗ ở ỉn.

Ta ở lại Miên Tư, Lưu Yên ở Hao Gầy, Dung Sâm ở Cố Nhân phía tây. Sửng đế, Hướng Quân, Liên Dục chia ra ở ba cung phía đông.

Lòng ta thâm thấy kỳ lạ, chuyện này trùng hợp bất thường, nhóm bọn ta có sáu người, cung khách của Bích Tâm lại vừa hay có đúng sáu tòa. Nhưng lại thâm nghĩ, nếu Bích Tâm đã là tiên nhân, nàng ta biết trước tất cả cũng không lấy làm lạ.

Trong cung chính tề sạch sẽ, tinh xảo hoa mỹ. Vật phẩm hàng ngày cái gì cần có đều có, cánh đông còn có một phòng ngủ, một ao nước xanh lượn lờ khói trắng, ta nhúng tay thử, nước ấm vừa phải, hương thơm nhàn nhạt không biết tên xông vào chóp mũi, khiến người ta sáng khoái tinh thần, cả người thư thái.

Ta cởi áo quần, ngâm người trong nước tẩy đi bụi bặm dọc đường.

Làn nước ấm áp không khỏi khiến ta thả lỏng, từng chút kí ức về cả chặng hành trình ừa về trong đầu. Ta nhớ lại rất nhiều chuyện cũ, và những người bạn cũ.

Không biết nguyên chiều, mi vũ nay đang ở đâu, đã qua đá Tam Sinh luân hồi vào nhân thế một lần nữa chưa?

Dung Sâm đã nói, chàng nhất định sẽ đưa ta đi tìm đầu thai của họ. Nhưng khi đó họ đã quên mất ta, mà trong lòng ta họ vẫn là nguyên chiều và mi vũ như trước, loại cảm giác này khiến ta cảm khái muôn phần.

Ta đột nhiên nghĩ đến mình. Có khi nào ta lại chính là đầu thai của Linh Lung hai mươi năm trước không? Ý nghĩ này khiến ta kinh ngạc giật mình. Nhưng càng nghĩ lại càng cảm thấy có khả năng này.

Ta thay áo quần sạch sẽ, tính đi tìm Dung Sâm để hỏi cho rõ.

Đi qua Hao Gầy, bên trong đột nhiên truyền ra tiếng rên rỉ, véo von luẩn quẩn, quyến rũ nũng nịu, như có thể rỉ ra nước. Tiếng rên rất giống âm thanh nào đó. An quốc tướng quân này mặt ngoài nhìn anh tư hiên ngang, sao lại phát ra loại âm thanh này, không lẽ đang mơ phải mộng xuân gì? Ta bước nhanh qua cửa sổ phòng Lưu Yên.

“Ôm chặt ta, Dung Sâm.”

Bước chân ta cứng đờ, đột nhiên như có tảng đá lớn trối trên chân, không thể cử động nửa bước.

Nàng ta thở dồn dập, thỉnh thoảng lại thở hắt ra mấy tiếng.

“Chặt thêm một chút nữa, Dung Sâm.”

Ta không nghe được thêm nữa, gần như muốn đẩy cửa xông vào. Nhưng khoảnh khắc đặt tay lên cửa, ta phát hiện ra ngón tay mình đang run rẩy kịch liệt.

Ta không có dũng khí đẩy cánh cửa này ra.

Nếu như ta đẩy ra, tức là ta đã ném hết tất cả niềm tin với Dung Sâm ra sau gáy. Nếu như thứ ta nhìn thấy chính là cảnh tượng mà ta không muốn nhìn, vậy thì ta phải đối mặt thế nào? Có lẽ mọi chuyện không như những gì ta nghĩ, có lẽ chỉ là Lưu Yên đang nằm mơ, mê sảng mộng xuân.

Ta thu tay, lão đảo đi về phía Cổ Nhân.

Nếu như chàng đang ở trong phòng mình, tất cả đều đã rõ. Ta tin chàng không phải là người như vậy.

Đứng trước cửa Cổ Nhân, ta giơ tay lên, càng căng thẳng sợ hãi hơn ban nãy.

Tin tưởng và nghi ngờ không ngừng giằng co trong đầu, đau như lãng trì.

Ta cố lấy dũng khí thật lớn, cuối cùng cũng gõ cửa phòng chàng. Thời gian qua cả ngàn năm, trong phòng vẫn lặng yên không một tiếng động.

Theo sự chờ đợi, trái tim ta càng lúc càng chìm xuống, tựa như vĩnh viễn không thấy đáy.

Đẩy cửa, màn trướng tịch mịch trong ánh trăng thanh u.

Bóng đêm thê lương, chỉ có gió đêm không biết đến nỗi đau của con người.

Từng luồng khí lạnh xuyên lên từ mặt đất, thấu qua lòng bàn chân, chui vào xương tủy.

Ta thất vọng xoay người, ngẩn ngơ mắt hồn trở về phòng mình.

Đây là mộng phải không? Ta bóp chặt tay, nhìn da thịt rách ra rồi rỉ máu.

Ta vẫn cảm thấy rất không thật, đưa đầu ngón tay dính máu lên miệng, mùi tanh nhàn nhạt, vị đắng chát, hết thấy đều chân thật. Đây không phải mộng.

Tại sao chàng lại làm như vậy?

Chàng đã từng nói trước đá Tam Sinh, chàng sẽ theo ta đời đời kiếp kiếp. Chẳng lẽ đó chỉ là một câu nói đùa, hoặc là, chàng có thể theo ta đời đời kiếp kiếp, nhưng không phải chỉ là ta mà thôi.

Từ trước đến giờ, ta mãi mãi không phải là duy nhất.

Trước kia là Linh Lung, sau này là Lưu Yên.

Ta là gì? Là tiếp diễn của giấc mộng cũ? Là bù đắp cho tiếc nuối xưa?

Chàng có mấy phần thật lòng với ta? Chàng có từng thật sự yêu ta?

Lưu Yên vì chàng mà phản bội nữ hoàng và quốc gia, cam nguyện mạo hiểm cứu Sưởng đế ra, phải chăng là vì chàng đã từng đã cho nàng ta hứa hẹn tình cảm gì đó? Không có hứa hẹn của chàng, nàng ta sao có thể quyết tâm từ bỏ tất cả để đi theo chàng như thế? Ta đã sớm nhìn ra tình ý của nàng ta đối với Dung Sâm, chỉ không ngờ Dung Sâm lại phản bội lời thề của chàng.

Ta tưởng rằng, trải qua nhiều hoạn nạn như vậy, tình cảm của ta và chàng hẳn đã không gì có thể lung lay, vững hơn đá vàng. Nực cười thay, thì ra chỉ có một mình ta tình nguyện.

Chuyện tình cảm, chưa bao giờ chỉ là chuyện một bên tình nguyện.

Ta ôm đầu, bên trong đau đớn muốn nổ tung.

54. Chương 53

Chương 53

Edit: ichikazumi

Bình minh, ngoài cửa vang lên tiếng gõ nhẹ.

“Ai vậy?” Một đêm không ngủ, cổ họng ta tắc nghẹn khô khốc, giọng như đã già đi cả mười tuổi.

“Là ta.”

Lưu Yên đẩy cửa đi vào, nắng sớm theo nàng tràn vào cung thất. So với thường ngày, hôm nay nàng ta càng xinh đẹp, yếu điệu động lòng người hơn nhiều, giữa hai mày ngập tràn thần thái quyến rũ đưa tình. Ta tránh mắt, cảm giác nặng nề mỗi một ập tới, chỉ muốn ngủ một giấc, có lẽ những gì mình đã nhìn thấy nghe thấy sẽ chỉ là một giấc mộng mà thôi.

“Dung Sâm có ở đây không?”

Nàng ta gọi thẳng tên của chàng. Cũng đúng, đêm qua hai người thân mật thể cơ mà.

“Công tử không có trong này.”

“Thật sao? Ta tưởng chàng ấy đi tìm cô.”

“Không có.”

“Có một chuyện ta muốn nói cho cô biết.”

“Cô nương cứ nói.”

Sắc mặt nàng ta đỏ lên, trù trừ chốc lát mới lên tiếng: “Vốn là ta thấy cô với chàng ấy thân mật như tình lứa, tưởng là chàng ấy thích cô, ai ngờ tối qua chàng ấy lại đến nói cho ta biết, chàng ấy vừa gặp đã yêu ta, nguyện cùng ta làm một đôi thần tiên quyến lữ.”

“Ồ, chúc mừng cô nương.”

“Cô và chàng ấy thật sự là không có gì chứ?”

“Thật sự không có gì cả. Ta chỉ là đại phu trên thuyền mà thôi.”

“Vậy thì tốt, ta còn sợ cô cũng thích chàng ấy, dẫu là ngó ý còn vương tơ lòng, dây dưa không rõ. Sau này ba người cùng ở Doanh Châu, nếu thế sẽ rất bất tiện.”

“Cô nương khéo lo, ta sẽ không ở lại đây.” Đây là quyết định ta đưa ra sau một đêm không ngủ. Ta ra biển tìm tiên là vì chàng, nhưng bây giờ tất cả đã không còn ý nghĩ gì nữa. Ta giống Sưởng đế, đều đã mất đi ước nguyện ban đầu, chẳng qua là ta sẽ không mất nhất cẩu nhĩ, ầm ỨC cẩu toàn.

Lưu Yên cực kỳ vui vẻ, “Vậy thì tốt quá. Chúng ta cùng đến Kinh Mộng đi.”

“Được.” Đứng lên, đầu hơi choáng váng, ngồi lặng cả một đêm, người ta giờ như không phải của mình.

Sưởng đế đã đến, Bích Tâm cười nhẹ nhàng, đang nói chuyện với hắn.

Cử chỉ của nàng ta đúng là phong thái của tiên nhân, đôi chân trần xinh đẹp, dáng ngồi tùy ý mà yếu điệu mềm mại vô cùng, mỗi một đường cong trên cơ thể đều như một nốt nhạc tuyệt diệu, ghi dấu trong lòng mỗi người.

“Đêm qua ngủ ngon không?” Nàng cười tủm tỉm nhìn ta và Lưu Yên, ôn hòa mà tao nhã.

“Ngon lắm.” Mặt Lưu Yên lại đỏ lên.

Ta kéo khoe miệng, nặn ra một nụ cười.

Ngay sau đó, hướng quân và Liên Duy lần lượt đi vào.

“Sao Dung Sâm còn chưa đến?” Lưu Yên ngóng ra ngoài, thấp thỏm lên tiếng.

“Chư vị đã nghĩ xong là sẽ đi hay ở chưa?”

Sưởng đế trả lời đầu tiên: “Ta bằng lòng ở lại.”

Bích Tâm cười tươi sáng, đôi mắt xanh biếc lấp lánh tràn đầy vui sướng. Thần tiên cô quạnh, khó khi có người đến được Doanh Châu, có lẽ nàng ta muốn mọi người ở lại để bầu bạn.

Hướng quân thấy Sưởng đế đồng ý, đương nhiên cũng sẵn lòng ở lại.

Liên Duy lại quay đầu hỏi ta: “Linh Lung cô nương, cô đồng ý ở lại không?”

Ta cười cười: “Ta sẽ đi.”

Sưởng đế và hướng quân đều ngẩn ra, “Vì sao?”

“Bởi vì ta và mi vũ đã có dự định, ta phải đi tìm đầu thai của muội ấy.”

Sưởng đế cảm thấy khó mà hiểu nổi, “Không lẽ lời hứa đó còn quan trọng hơn cả trường sinh bất tử?”

Ta không trả lời, bởi vì lý do rời đi còn một điều nữa, nhưng ta không thể nào nói ra nổi. Ta không thể nhìn chàng và Lưu Yên cùng ra cùng vào, nếu ở lại đây trường sinh bất tử tương đương với việc phải chịu nỗi đau khổ bất tận, ta tình nguyện rời đi.

“Người bằng lòng ở lại không?” Bích Tâm chuyển mắt nhìn về phía sau lưng ta.

Dung Sâm bước vào, áo trắng lồi lạc, như lan như ngọc tao nhã vô song.

“Ta sẽ không ở lại.” Chàng bước tới, nắm lấy tay ta.

Ta ngẩn ra, theo bản năng rút tay lại. Đúng lúc ngược mắt, trông thấy ánh mắt sững sờ của Lưu Yên.

“Chàng đi đâu vậy? Ta tỉnh dậy đã tìm chàng khắp nơi.” Nàng ta hốt hoảng chạy tới bắt chặt tay chàng, “Vì sao chàng lại không đồng ý ở lại? Bỏ lỡ Doanh Châu, nếu không tìm được những châu đảo khác, chúng ta sẽ lỡ mất cơ hội trường sinh bất tử. Không phải đêm qua chàng đã nói muốn vĩnh viễn ở bên ta, cùng ta làm một đôi thần tiên quyến lữ đó sao?”

Nàng ta gấp đến mức rơi lệ, như hoa lê trong bão khiến người ta thương xót.

Dung Sâm cau mày, “Ta nói với cô những thứ đấy bao giờ?”

“Đêm qua, cùng giường, chàng, chính chàng đã nói mà!”

Dung Sâm đành mặt: “Ta chưa bao giờ nói với cô những lời như thế, đêm qua ta cũng không hề ở cùng cô, xin cô tự trọng, đừng tự vậy bản trong sạch của mình.”

Lưu Yên khóc thút thít: “Chàng, chàng dám làm mà không dám nhận?”

“Nếu như đó là chuyện ta đã làm, ta nhất định sẽ nhận. Nhưng ta thật sự không hề ở cùng cô, cũng chưa bao giờ nói những lời đấy.” Sắc mặt Dung Sâm tối đi, in băng hàn tuyết, lạnh lùng xa cách vụn dập.

Ta thờ ơ quan sát, trong lòng lẫn lộn trăm vị.

“Được, được lắm, Dung Sâm, hôm nay coi như ta đã nhìn rõ ngươi.” Nàng ta giơ tay gạt nước mắt, cười to mấy tiếng, nháy mắt đã khôi phục dáng vẻ như lần đầu ta gặp, lạnh lùng băng sương.”Ngươi lợi dụng lòng ái mộ của ta đối với ngươi để ta cam tâm tình nguyện bất chấp nguy hiểm tính mạng cứu hân ra, giờ ngươi lại qua cầu rút ván, trở mặt vô tình.”

“Ta chưa bao giờ lợi dụng cô. Cứu hân ra là trao đổi bằng trường sinh bất tử, ta tuyệt đối không dùng tình cảm của mình làm hàng hóa, cả đời Dung Sâm ta giữ mình trong sạch, đời này kiếp này, ta chỉ yêu một mình nàng ấy.”

Chàng nhìn về ta, ánh mắt thẳng thắn trong sáng, không có một tia mờ ám hay né tránh. Ta nhìn vào đôi mắt sáng trong ấy, đôi mắt như vậy liệu có dối gạt không? Nhưng mà đêm qua ta rõ ràng đã nghe Lưu Yên nói, và chàng thực sự cũng không có ở phòng.

“Linh Lung, nàng phải tin ta.”

“Đêm qua chàng đi đâu?”

“Ta không ngủ cả đêm, bởi vì thuyền bị phá, ta phải vá lại.”

“Thuyền bị phá?”

“Hôm qua lên bờ ta để quên tiêu ở trên thuyền, sau khi rửa mặt ta mới chợt nhớ đến, liền quay lại thuyền để tìm, không hiểu sao lại thấy nó bị thủng. Ta vội vàng chặn lại, thoát nước biển ra, lại đi tìm đồ để vá vào, mãi đến lúc trời sáng mới xong. Nếu nàng không tin, hãy theo ta đi xem.”

Ta nhìn Lưu Yên, lẽ nào tiếng rên và lời nói của nàng ta hôm qua là mê sảng?

Suồng để hỏi nàng ta: “Cô bảo cô và Dung Sâm ở cùng nhau một đêm, có bằng chứng gì không?”

Lưu Yên đỏ bừng mặt, oán hận trợn mắt lườm Suồng để.

“Theo ta thấy là cô thâm mểm hân, khó kìm lòng nổi, mơ thấy mộng xuân thì có.”

Dung Sâm rất có tu dưỡng ngắt lời ác độc của Suồng để, nói với Lưu Yên: “Ta thật sự không làm gì cả.”

Liên Dục nói: “Đi xem thuyền xem có thủng nữa không.” Ý của hân dĩ nhiên là muốn ta và Lưu Yên cùng đi nghiệm chứng lời nói của Dung Sâm.

Mấy người cùng ra khỏi Kinh Mộng, không lâu lắm đã đến bên bờ.

Thuyền được buộc bởi một sợi dây thừng trắng để dưới thành.

Dung Sâm nắm tay ta, “Nàng nhất định phải xem, thuyền còn, ta trong sạch.”

Ta bước lên thuyền, quả nhiên nhìn thấy đầu thuyền có dấu vết vá lại, trong lòng lập tức thả lỏng, tựa như tảng đá ngàn cân đã rời đi, nháy mắt trời quang mây tạnh.

Lưu Yên nhìn Dung Sâm và chiếc thuyền không thể tin nổi, lẩm bẩm: “Không thể nào, không thể nào.”

Ta không biết là nàng ta đang cố ý ly gián ta và Dung Sâm, hay là nàng ta đã mơ thấy mộng xuân mà không biết thật, tất cả đều không quan trọng nữa. Dung Sâm không phụ ta, không có chuyện gì khiến ta vui mừng mừng hơn điều này. Nếu bây giờ để ta lựa chọn giữ tiên thảo trường sinh và sự trung trinh của Dung Sâm, ta sẽ không chút do dự lựa chọn về sau.

Bích Tâm đứng dưới tấm biển Doanh Châu, nhìn mọi người từ trên cao, váy trắng bông bênh như con hải âu trắng, bất cứ lúc nào cũng có thể đập mây bay đi.

Dung mạo tao nhã, tự nhiên phóng khoáng, “Nếu các người bằng lòng ở lại, ta sẽ cho các người tiên thảo trường sinh. Còn nếu quyết định rời đi, ta cũng sẽ không miễn cưỡng, chúc các người lên đường thuận buồm xuôi gió.”

Lưu Yên lớn tiếng nói: “Tiên tử, ta sẵn lòng ở lại, xin hãy ban cho ta một cây tiên thảo.”

Sửng đế và Hướng Quân cũng tuyên bố ở lại lần nữa.

Bích Tâm cười gật đầu, sau đó lại hỏi Liên Duy, “Còn người? Đi hay ở?”

“Ta đi.”

Ta và Dung Sâm hơi bất ngờ.

Liên Duy xoay người nói với ta: “Mạng của ta là nhờ tướng quân cứu, tất cả mọi thứ ta có đều là do Tướng quân cho, có thể có được cơ hội trường sinh bất tử lúc này cũng là ơn ngài ấy ban tặng. Thế nên ta không thể ở lại chỗ này, nếu như có cơ hội, ta muốn cùng cô trở lại Trung thổ, đi tìm đầu thai của ngài ấy. Không thể báo đáp ngài ấy kiếp này, vậy thì ta sẽ báo đáp kiếp sau.”

Hốc mắt ta nóng lên, trịnh trọng gật đầu: “Được.”

Đã từng tưởng trường sinh bất tử là theo đuổi trọn đời của con người, nhưng trải qua đoạn đường gấp ghe này, ta mới phát hiện không hẳn là vậy, còn có rất nhiều thứ quan trọng nhiều, chẳng hạn như tình nghĩa, chính nghĩa, tự do, vân vân.

Dung Sâm nhìn Sửng đế, nói: “Bệ hạ, ngoài Doanh Châu còn có những tiên sơn khác, ví như Tổ Châu, Phượng Lâm Châu, Bồng Lai,... đều có tiên thảo trường sinh, không nhất định phải là Doanh Châu. Ở lại đây tuy trường sinh bất tử nhưng lại vĩnh viễn không thể rời khỏi, mất đi tự do, trường sinh để làm gì?”

Sửng đế cười: “Ta bằng lòng ở lại, ở đây bốn mùa đều là mùa xuân, hoa tươi mãi nở không tàn, hơn vinh hoa nhân gian gấp trăm lần, ta lại có tuổi thọ vô tận. Nếu rời khỏi đây, ngộ nhỡ không tìm được những châu đảo khác, chẳng phải sẽ chết quá oan? Cơ hội nghìn năm có một, nếu bỏ lỡ, tương lai hối hận không kịp.”

Hướng quân phụ họa: ” Đúng vậy, qua thôn này có thể sẽ không có điểm nữa, chỉ bằng cứ ăn tiên thảo trước, sau này nếu muốn rời khỏi đây thì đi năn nỉ tiên tử là được. Tiên tử trông cực kỳ dịu dàng, chắc sẽ không thật sự bắt chúng ta ở lại chỗ này vĩnh viễn đâu.”

“Bệ hạ hãy suy nghĩ kỹ.”

Sửng đế thở dài: “Trải qua quá nhiều đau khổ, ta đã rất rõ, gặp được thì hãy biết nắm lấy, đừng cố vọng tưởng đòi hỏi quá đáng. Tất cả khổ ải đều đến từ tham niệm của ta, vậy nên hiện tại ta rất vừa lòng rồi.”

Lời của Sửng đế khiến ta quá đổi bất ngờ. Khổ nạn làm cho người ta trưởng thành, hẳn hôm nay đã mất đi sự tàn ác và ngạo mạn trước kia, thay vào đó là nụ cười đầy tang thương.

“Nếu đã vậy thì chúng ta cáo từ trước, sau khi tìm được Tổ Châu sẽ trở lại gặp mọi người sau.” Dung Sâm chấp tay từ biệt, đáy mắt lưu luyến, tunhif cảm của chàng đối với Sửng đế quả là một điều bí ẩn.

Bích Tâm đứng trên đỉnh thành phất tay tung dải lụa trắng ra, đáy mắt xanh lóe sáng.

Gương mặt Lưu Yên ngập tràn hận ý và bi thương.

Yêu một người không thương mình là chuyện bất lực nhất trần đời.

Bích Tâm tháo bỏ dây thừng, thuyền vòng qua thành tiếp tục đi về phía trước.

Ta chưa bao giờ nghĩ có một ngày trên thuyền cuối cùng lại chỉ còn ba người chúng ta.

Dung Sâm đứng ở mũi thuyền, áo dài tung bay, phóng khoáng như trích tiên. Liên Duy nắm chặt mạn thuyền, ánh mắt kiên định đuổi theo bóng Dung Sâm.

“Liên Duy, huynh thật sự tin rằng chàng ấy có thể dẫn huynh đến Tổ Châu ư?”

Liên Duy cười: “Ngoài chọn tin tưởng ra thì còn con đường nào khác sao?”

Ta không nhịn được cười, Dung Sâm quay đầu lại, “Huynh lựa chọn rất đúng. Ta nhất định sẽ tìm được Tổ Châu, vì nàng.” Chàng cười tủm tỉm nhìn ta, trong mắt tình nồng như rượu.

Ta nhìn gương mặt tuấn tú vô ngần của chàng, tim như ngấm rượu, có được mối lương duyên này, còn cầu gì hơn nữa.

Mặt biển xa vẫn hiện những màu sắc bất đồng như cũ, màu này chợt xen lẫn màu kia, nước chảy càng thêm xiết, căn bản không chèo thuyền cũng đi như bay. Bầu trời thay đổi nhanh như điện, nháy mắt sắc trời đã tối sầm.

Sao đêm càng thêm sáng, gần ngay trước mắt.

Trên biển lại vang lên tiếng nhạc, xen cả tiếng ngâm xướng của giao nhân, màn trời đen đặc đột nhiên sáng lên một vùng.

Dung Sâm và ta đồng thời nhìn sang.

Mây trôi lững lờ, giữa không trung hiện ra một tòa thành, lầu gác trắng như tuyết, cảnh xuân phồn hoa, chính là Doanh Châu.

Liên Duy đứng một bên, kinh ngạc hỏi: “Hai người đang nhìn gì đấy?”

Ta càng kinh ngạc, “Huynh không nhìn thấy gì sao?”

“Ngoài đêm với sao ra thì còn gì nữa?”

Ta và Dung Sâm nhìn chăm chú, thẫn ngạc nhiên. Bởi vì khung cảnh trong thành giờ như hoa trong gương trắng đầy nước, vừa mơ hồ lại vừa sống động. Ta thấy rõ Sưởng đế, Lưu Yên, hướng quân, và cả Bích Tâm. Nàng ta như chú chim nhỏ nép trong vòng tay Sưởng đế, tay Sưởng đế đang cầm một cây tiêu thổi một khúc nhạc, tiếng nhạc theo gió bay đến, chính là ca khúc Giao nhân thường xuyên ngâm xướng, Trở về.

Nhưng Liên Duy lại không nhìn thấy gì cả. Ta kinh ngạc nhìn Dung Sâm, chàng nắm chặt tay ta, ngón tay khẽ run. Thử ta và chàng có thể nhìn thấy nhưng người thường không thấy được, thường chính là hồn. Không lẽ mấy người Sưởng đế đều đã không còn trên trần thế nữa?

“Không, không thể nào. Tiêu Ly đâu có xuất hiện.”

Sắc mặt Dung Sâm tối đi, hắn cũng lấy tiêu ra thổi, không lâu sau thì Giao nhân xuất hiện, tóc họ xòa dài, uyển chuyển ngân nga theo tiếng nhạc, nhưng lại không thấy bóng dáng thủ lĩnh Giao nhân đâu.

Kèm theo tiếng tiêu du dương, tiếng hòa ca của Giao nhân, khung cảnh trong thành càng lúc càng rõ. Bích Tâm rời khỏi ngực của Sưởng đế, bay xuống thành, mà thủ lĩnh Giao nhân cuối cùng cũng nổi lên trên mặt nước.

Theo sự xuất hiện của nàng ta, khung cảnh trong thành bắt đầu trở nên mơ hồ, tựa như bị bao phủ bởi một màn khói trắng mịt mù, không nhìn thấy bóng dáng mấy người Sưởng đế đâu nữa. Lúc này, tòa thành như thành trời, mơ hồ lơ lửng giữa không trung, bên dưới là một biển trầm tiên mộng nở rộ!

Dung Sâm buông tiêu, “Chúng ta bị Bích Tâm lừa rồi, nơi đó không phải là Doanh Châu.”

Thật ra thì lúc gặp Bích Tâm ta cũng từng cảm thấy kinh ngạc, bởi vì nàng ta có dung mạo rất giống thủ lĩnh Giao nhân, nhưng nàng ta lại có chân, nhịp bước như thơ như ca.

“Chẳng lẽ nàng ta với thủ lĩnh giao nhân có quan hệ gì đó?”

“Nàng ta chính là thủ lĩnh Giao nhân, tòa thành mà chúng ta đi vào kia là ảo ảnh do nàng ta dùng hương trầm tiên mộng tạo thành, chúng ta đã ở trong giấc mộng của nàng ta.”

Ta và Liên Duy nhìn nhau, giật mình.

Thủ lĩnh Giao nhân lẳng lặng ngồi trên biển hoa, mái tóc đen dài, đôi mắt xanh biếc bình yên điềm tĩnh, không nhiễm khói lửa nhân gian. Đuôi cá dài ẩn trong biển hoa, ta mơ hồ nhớ lại bước chân của nàng ta, nhẹ nhàng linh động là thế, như cánh hoa rơi trong gió.

Dung Sâm buông thông tiêu, khoảng cách xa xôi, nhìn Giao nhân, Bích Tâm.

Đôi mắt xanh biếc kia vẫn trong suốt xinh đẹp như vậy.

“Nhất định là nàng ta đã phá thuyền. Nếu như ta không quay lại thuyền tìm tiêu, sợ là giờ này thuyền đã bị chìm, cho dù chúng ta không muốn ở lại thì cũng không thể rời đi.”

“Kỳ thật nếu không có nàng ta, chúng ta đã sớm chết ở trên biển. Nàng ta đối với chúng ta cũng không có ác ý, chỉ là nàng ta muốn hoàn thành giấc mộng của mình mà thôi.”

Ái mộ của nàng ta đối với sự phụ, cách thời gian, cách biển rộng, cách giới hạn chủng tộc không thể vượt qua, dù vậy cũng không thể ngăn trở. Nàng ta đợi người hai mươi năm, hát bài Trở về hai mươi năm, cuối cùng cũng chờ được đến ngày gặp lại “người” ở nơi này. Trong giấc mộng của nàng ta, nàng ta và người ấy là người giống nhau, có đôi chân xinh đẹp, cuối cùng cũng có thể gắn bó bên nhau.

Còn Lưu Yên, nhất định là nàng ta cũng đã sa vào trầm tiên mộng.

Dung Sâm thở dài: “Hết thấy đều có nhân quả luân hồi, kiếp trước nợ kiếp này đền, có lẽ đây chính là ý trời.”

“Là sao?”

Chàng im lặng không đáp, chậm rãi buông tiêu xuống.

“Bọn họ đã bị nhốt lại ở trong mộng cảnh của Bích Tâm.”

Giọng chàng ngập tràn đau thương và mất mát.

Ta nắm tay chàng, khẽ nói: “Chàng đừng tự trách mình, không phải cá sao biết cá vui không(1), mấy người Sưởng đế, Hưởng Quân, Lưu Yên đều tự nguyện ở lại, đối với họ mà nói, mộng cảnh của Bích Tâm chính là Doanh Châu trong lòng họ.”

Không phải cá sao biết cá vui không: Một câu nói rất nổi tiếng trong cuộc trò chuyện giữa Huệ Thi và Trang Tử.

55. Chương 54

Chương 54

Edit: Ichikazumi

Suốt một đêm, Dung Sâm trầm mặc không nói, tâm sự nặng nề.

Liên Duy khuyên chàng: “Chuyện đã xảy ra, nghĩ nhiều vô ích.”

“Là họ tự nguyện ở lại, lúc ấy chàng cũng từng khuyên họ rồi.”

“Ta đau lòng là bởi vì ta sẽ không bao giờ đền bù được tiếc nuối hai mươi năm về trước nữa.”

“Tiếc nuối gì?”

Chàng ôm ta, khẽ thở dài: “Chờ đến Tổ Châu ta sẽ nói cho nàng biết tất cả.”

Ta vuốt ve ấn đường của chàng, “Ta mong chàng sẽ ném mọi bí mật trong lòng vào nước Quy Khư, sau này không ưu phiền nữa.”

Chàng ôm ta, nói bên tai: “Được, ở Quy Khư ta sẽ nói cho nàng biết tất cả, những chuyện đã qua, những việc đã qua.”

Thuyền càng phi càng cao, bên tai truyền đến tiếng nước chảy rầm rầm, gần đây dường như có thác nước lớn. Đến ven Quy Khư rồi sao?

Thuyền phi như chớp, Dung Sâm một tay nắm tay ta, một tay nắm Liên Duy.

Chợt, một cơn sóng thần ập đến, thuyền lật vào nước. Khoảnh khắc chìm trong nước, ta mới giật mình phát giác, trong nước có vô số luồng sức mạnh kỳ lạ giao nhau, lôi kéo.

Dung Sâm kéo ta và Liên Duy bơi về một dòng. Dòng nước này như một lối đi ẩm áp, lập tức cuốn bọn ta vào. Bọn ta lơ lửng trên nước hoàn toàn không tốn sức, như là đang lơ lửng trong không khí.

Nước chảy rất nhanh, không biết qua bao lâu, dòng nước đột nhiên ngừng lại, chung quanh cũng yên tĩnh trở lại. Mặt biển phẳng lặng như một tấm gương khổng lồ, phản chiếu bọn ta.

Trước mắt xuất hiện một mảnh đất liền, cỏ cây như rừng rậm miên man.

Nước biển xanh biếc như ngừng lại, không tiếng không động, không sóng không gợn. Toàn biển trong suốt, bằng phẳng như gương. Khung cảnh tươi đẹp dựng đứng với trời cao, ánh sáng lấp lánh in trên biển biếc, như sao sa vào lòng biển.

Ta chưa từng thấy khung cảnh đẹp lạ thường như thế này bao giờ, ánh mặt trời hòa với ánh sao, mây xấp vòng bành như lục bình, lững lờ trên biển, biển mây giao trong biển nước, trải dài đến chân trời bất tận, nơi ấy phẳng phất như là tận cùng của thế giới.

Dung Sâm giang rộng tay, cười khuyhnh thành: “Đây chính là Tổ Châu.”

Đây thật sự là Tổ Châu?

Ta mừng mừng lo lo, nơi này rõ ràng chính là hòn đảo trong giấc mộng xưa của ta, Dung Sâm đứng ở đó, đưa lưng về phía ta, mặt hướng biển rộng, giống hệt khung cảnh trong giấc mộng ấy, chỉ khác là trên vai chàng không có Nã Vân.

Dung Sâm nắm chặt tay ta, đôi mắt sâu sắc sáng như sao. Áo dài trắng phản chiếu ánh nắng mặt trời, lấp lánh như dải sáng nhiều màu. Ta cảm thấy ngón tay chàng hơi run rẩy.

“Đây chính là Tổ Châu.”

Giọng của chàng vô cùng kích động, sắc mặt mừng rỡ, cười tươi. Từ ngày ta biết chàng, chàng luôn là người vui giận không lộ ra mặt, trấn tĩnh, ung dung, tao nhã. Ta chưa từng thấy chàng có vẻ mặt sáng như ánh dương thế này bao giờ.

Liên Duy ngược lại có phần không tin nổi, chăm chăm một mực nhìn Dung Sâm. “Huynh khẳng định, đây chính là Tổ Châu?”

Dung Sâm cười gật đầu: “Phải. Chính là nó.”

Liên Duy mừng rỡ như điên. Hắn giang rộng hai tay, cất tiếng cười to, song lại đột nhiên ho khan, nước mắt trào ra khỏi khóe mắt. Hắn cúi người, từ từ, từ từ sụp xuống, rồi bắt chợt khóc rống lên.

Trải qua trăm cay nghìn đắng, khó sống khó chết mới đến được nơi này, không ai không xúc động bồi ngùi. Nước mắt ta cũng bất giác rơi xuống, ta nhớ đến Nguyên Chiêu và Mi Vũ.

Dung Sâm nhẹ nhàng lau nước mắt cho ta, chỉ nói một câu: “Nàng nhất định sẽ tìm được họ, giống như ta đã tìm được nàng.”

Ta rưng rưng gật đầu.

Dung Sâm dắt tay ta lên đảo. Địa thế dọc đường càng lúc càng cao dần, như đang lên núi. Đôi mắt nhìn quanh, cảnh sắc mỗi nơi mỗi khác. Cứ cách một đoạn lại có một tòa chòi nghỉ mát đẹp đẽ, bên trong đặt sẵn hoa quả và nước suối.

Chúng ta dừng lại nghỉ chân, uống nước suối, ăn hoa quả, khắp người phẳng phất như có linh khí quanh, tự nhiên có thêm sức lực để đi tiếp lên cao.

Khoảng cách này rất đặc biệt, gần như đến lúc sắp kiệt sức là lại có một tòa chòi nghỉ mát xuất hiện, có thể nghỉ chân, có thể ăn uống. Bậc thang liên miên vô tận, như muốn thông đến Thiên đình, càng đi về phía trước thì cảm giác cách trời càng gần, hồ như gờ tay lên là có thể chạm đến mặt trời.

Cuối cùng, bậc thang cuối xuất hiện một tòa cung điện đỏ, bốn phía vang lên tiếng nhạc bay bổng, một đàn chim trắng không biết tên đậu trên nóc điện, đôi mắt như lưu ly đen nhìn chúng ta chăm chú, như có thể hiểu rõ con người. Nóc điện đỏ son được phủ kín bởi màu lông trắng, như được phủ lên một tầng tuyết, tiếng nhạc nọ không biết truyền đến từ đâu, dường như rất gần, lại dường như rất xa.

Kỳ lạ là, trong nhạc lại có sự im ắng an bình như không có nhạc, khiến hồn người trong trẻo, như đã thấu rõ hồng trần, cuối cùng quy ẩn.

Dung Sâm tiến lên đẩy cửa ra. Đây là một tòa cung điện kỳ lạ, bên trong toàn thứ kỳ quái. Thứ khiến ta giật mình nhất chính là một quả cầu thủy tinh có mắt ở trong.

Ta vừa liếc qua đã bị nó hút vào. Đôi mắt ấy thắng cả nước thu trong trẻo nhất, sóng xuân lay động nhất thế gian, bất luận người nhìn từ hướng nào thì cũng vẫn sẽ cảm thấy nó đang nhìn người đầy thâm kín, tựa như nó có vô số lời muốn nói với người, có vô số tình cảm muốn bày tỏ cùng người. Đây là lần đầu tiên trong đời ta nhìn thấy đôi mắt câu hồn nhiếp phách như thế này.

Sau cung điện là một vườn cây trồng đủ các loài hoa lạ, thực vật vô số.

Liên Duy kích động.”Những thứ này liệu có phải là tiên thảo trường sinh không nhỉ?” Hắn tiện tay ngắt một đóa hoa xanh biếc.

“Dừng động vào.”

Dung Sâm không kịp ngăn cản, đóa hoa kia đột nhiên biến thành một ổ khóa, khóa chặt hai tay Liên Duy lại.

“Tôn Giả, huynh ấy mới đến, đã mạo phạm nhiều.” Dung Sâm hướng về phía khu rừng cúi người thi lễ.

Ta thấy hơi khó hiểu, bởi vì căn bản không thấy có người.

Đang lúc ta còn nghi ngờ, khu rừng đột nhiên sáng lên, một lão giả râu bạc trắng xuất hiện trước mặt trong nháy mắt.

“Tham kiến Tôn Giả.”

“Sao lại là người. Vô nghĩa. Vô nghĩa.”

Lão giả dường như rất không vui khi nhìn thấy Dung Sâm, vuốt vuốt chòm râu, lập tức xoay người vào điện.

Lão dừng ở trong điện, khẽ phất tay áo, một chiếc ghế dựa thư thái lập tức xuất hiện ngay cạnh chân. Lão ngồi xuống, nâng tay lên, một bình hồ lô tinh xảo cũng lập tức xuất hiện trong lòng bàn tay. Mọi thứ dường như đều ở ngay bên cạnh lão, chỉ thâm ẩn đi, lão gọi là tới, phất là đi, gờ tay nhắc chân đều là phong thái thần tiên tùy ý tự tại.

“Được rồi, tuy không phải là khách mới nhưng dù sao cũng đường xa mà đến, lão ta làm tròn trọng trách chủ nhà vậy.”

Vừa dứt lời, trong tay ta và Dung Sâm liền xuất hiện một chiếc ly bạch ngọc nước xanh biếc.

Dung Sâm gật đầu với ta: “Đây là tiên tuyến Tổ Châu.”

Ta vốn đã khát, nói tạ ơn, lập tức uống một hơi cạn sạch.

Nước vừa vào miệng liền có một luồng hương khí mát lạnh lưu chuyển trên đầu lưỡi, ngón tay đốt chân dường như cũng được luồng khí mát này tắm tưới, một mối đói khát nháy mắt đã tan biến, thay vào đó là cảm giác sảng khoái tinh thần chưa từng có.

Liên Duy đứng một bên, vô cùng lúng túng.

Tôn giả phát tay, chiếc khóa trên tay Liên Duy biến mất.

Tôn giả quan sát hẩn một phen, “Đây ngược lại là lần đầu tiên ngươi đến đây, đến vì cớ linh chi dưỡng thần hả?”

“Dạ. Tại hạ không ngại đường xá xa xôi, sống chết hiểm nguy, chỉ muốn cầu xin Tôn giả ban ơn ột cây cỏ linh chi dưỡng thần.”

Tôn Giả híp mắt, “Ngươi có biết quy củ của Tổ Châu ta?”

“Quy củ gì ạ?”

“Cỏ linh chi dưỡng thần phải được đổi bằng thứ quý giá nhất của ngươi.”

Liên Duy lộ vẻ khó xử, “Trên đường đi ta đã gặp không ít gian khổ biến cố, trừ bộ quần áo đang mặc trên người, ta không còn gì cả.”

Tôn Giả bĩu môi: “Linh chi dưỡng thần phải mất vạn năm mới mọc được một cây, quý giá vô cùng, dùng nó lại có thể trường sinh, kẻ đời nào không muốn? Nếu ai cũng giống ngươi, ăn trắng nói suông đòi muốn, thế thì chẳng đến tám năm, mười năm cõi đời này đều là thần tiên hết à. Vậy thì còn đâu cái gọi là quý giá và hiếm có của thần tiên chúng ta nữa?”

“...” Lão thần tiên ngài đúng là thẳng thắn.

Tôn Giả xua tay, câu được câu không: “Trên đời này nào có chuyện dễ dàng như vậy. . . Ngươi chẳng phải ngọc hoàng đại đế hay lão tổ bồ đề, sao ta phải cho ngươi. . . Chỗ ta cũng không phải quán cơm lầu rượu mà cho ngươi ghi nợ, đừng hòng mơ tưởng, hừ. . . Mọi sự có được tất có mất, nhất định phải dùng thứ quý giá nhất với ngươi để đổi.”

Lão thao thao bất tuyệt xong, tùy ý chỉ khắp điện: “Ngươi nhìn chỗ này của ta đi, đều là đồ những người đi cầu cỏ linh chi dưỡng thần để lại, đây, cặp mắt kia, ngươi xem đi, đó là đôi mắt đẹp nhất thế gian này, chỉ cần ngươi liếc nó một cái là sẽ bị đắm chìm không thể tự thoát ra được. Đó là đôi mắt của đệ nhất mỹ nhân Nam Thiện, Bộ Châu, vì nàng ta mà hai nước đó đã đánh nhau suốt ba mươi năm.”

Liên Duy biến sắc, trợn mắt theo bản năng.

Tôn Giả liếc hẩn, “Ai thèm cặp mắt của ngươi, đâu có điên đảo chúng sinh gì.”

Liên Duy thở phào nhẹ nhõm, có phần quẫn bách, “Tôn giả, ngoài quần áo và cái thân này, giờ ta không có gì khác cả.”

Tôn Giả nháy hẩn, “Thứ quý giá nhất không nhất thiết phải là vật thật.”

“Vậy là gì ạ?”

Tôn Giả thở dài: “Ngươi đúng là tên đần. Quý giá nhất, có thể là một thứ, cũng có thể là một người, một phần tình cảm, hoặc một mơ ước, vân vân.”

Liên Duy gãi đầu, “Ta hiểu rồi... Xin Tôn giả cho ta nghĩ một lát.”

“Chỉ có từ bỏ thứ quý giá nhất của mình thì ngươi mới có thể hiểu được sự quý giá của cỏ linh chi dưỡng thần, mới nhớ rõ sự tốt đẹp của thần tiên chúng ta.” Lão thần tiên vuốt râu, dùng ống tay áo rộng thùng thình biến ra một cái bàn. Trên bàn có ba cây cỏ.

Đó là cỗ linh chi dưỡng thần sao? Nhìn qua cực kỳ bình thường, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, thực khó tin rằng nó có thể khiến người ta cải tử hồi sinh, trường sinh bất tử.

“Nghĩ xong chưa?”

Liên Duy chậm rãi nói: “Tôn giả, đối với ta mà nói, không gì quý hơn người nhà của ta. Ta đầu quân là vì kiến công lập nghiệp, để mẫu thân ta có thể sống những ngày sung túc; ta ra biển tìm tiên là vì phần thưởng của Sưởng đế, để vợ con ta có thể khỏi lo cơm áo, cả đời an nhạ.”

“Nếu ngươi bằng lòng từ bỏ bọn họ, ta sẽ cho ngươi một cây linh chi dưỡng thần.”

Liên Duy im lặng chốc lát, giọng nghẹn đi, “Lúc ra biển, ta đã coi như mình đã chết. Người nhà của ta cũng coi như ta đã chết. Lúc đưa tiễn ta, họ khóc lóc không ngừng, đau lòng gần chết. Họ ôm chân của ta, không chịu để ta đi. Ta nói, mọi người hãy coi như ta đã chết trận sa trường rồi, cầm phần thưởng mà sống thật tốt đi.”

Hắn dừng một chút, mắt lấp lánh lệ. Những chuyện này hắn chưa bao giờ nói với ta, ta thậm chí còn không biết hắn đã thành thân.

Hắn lẩm bẩm: “Một người chết rồi thì tất cả đều tan biến, người nhà, tài vật, công danh, tất cả đều phải buông tay, sống không mang đi, chết không theo được.”

Tôn Giả chấp tay, chậm rãi nói: “Đúng vậy, ngươi đã coi như ngươi đã chết, họ cũng coi như ngươi đã chết, vậy nên nếu ngươi từ bỏ bọn họ thì cũng không khác gì.”

Liên Duy đỏ mắt: “Nhưng ta không chết!”

“Ừ, cho nên?”

“Cho nên ta không thể từ bỏ họ, ta sống chính là vì để họ được sống tốt hơn. Nếu ta chết trên biển thật thì không nói làm gì, nhưng rõ ràng ta vẫn còn sống, ta không thể bỏ họ mà không quan tâm đến.”

“Ngươi cần phải nghĩ kĩ, không được hối hận.”

“Ta không hối hận.”

Tôn Giả vuốt râu, lại nói: “Nào ai trên đời không muốn trường sinh, nhưng đại đa số cả đời chỉ nghĩ chứ sẽ không quyết định mạo hiểm ra biển tìm tiên. Cũng có một số ít vì trường sinh mà dám mạo hiểm đi tìm, đáng tiếc đường biển mênh mông, vô hạn nguy hiểm, người cuối cùng có thể đến được nơi đây chỉ đếm trên đầu ngón tay. Hai mươi năm qua, không quá mười người đến được nơi này. Trong đó có ba người không chịu từ bỏ thứ mình quý trọng nhất, tình nguyện bỏ qua cơ hội trường sinh, người chính là một trong số đó. Ta thích sự có tình có nghĩa của ngươi, đây là một viên đan chu tiên thảo, ăn vào có thể sống lâu hơn, bách bệnh bất xâm, cho ngươi làm lễ vật coi như không uống công ngươi đến Tổ Châu một chuyến.”

Lão đưa tay ra, lòng bàn tay bỗng xuất hiện một viên đan đỏ.

Liên Duy nhận lấy, khom người tạ ơn.

Xong rồi Tôn giả liếc sang Dung Sâm: “Ngươi đã thành tiên, vì sao lại tới?”

56. Chương 55 [end]

Chương 55: Kết

Edit: Ichikazumi

Ta lấy làm kinh hãi, nhưng thầm nghĩ lại, cử chỉ phong tư của Dung Sâm không cái nào là không siêu phàm thoát tục, mang theo khí chất không nhiễm khói lửa nhân gian. Điều duy nhất khiến chàng nhìn giống người trần chính là tình cảm sâu nặng của chàng.

Dung Sâm nói: “Ta tới vì nàng. Cầu xin Tôn giả ban cho nàng một cây linh chi dưỡng thần.” Chàng nắm tay ta thật chặt, lòng bàn tay đỏ mề hôi, đây là lần đầu tiên ta thấy chàng căng thẳng thế này.

Tôn giả liếc qua ta, nhìn Dung Sâm cười: “Tình si hiểm có.” Lại xua tay, “Tuy là người cũ nhưng cũng không thể làm việc thiên tư, nhất định phải dùng thứ người quý trọng nhất để đổi.”

Từ lúc Tôn giả hỏi Liên Duy vấn đề này, ta đã luôn luôn lặng lẽ suy nghĩ, trong lòng ta, quý giá nhất là gì?

Ngay từ đầu ta đã không chút do dự đưa ra đáp án, thứ quý giá nhất trong lòng ta không gì hơn được tình cảm với Dung Sâm.

Nhưng ta tuyệt đối sẽ không buông tay chàng để đổi lấy trường sinh.

Nhưng nếu như thế, kết cục của ta và chàng sẽ là chàng trường sinh bất tử, còn ta ngày một già đi, cuối cùng bước dần đến cái chết, rời khỏi chàng.

Kết cục này thì có khác gì kết cục của Nguyên Chiêu và Mi Vũ. Chỉ khác là ta may mắn hơn họ chút, hai người cùng yêu nhau, bên nhau cả đời. Nhưng so với năm rộng tháng dài, mấy chục năm cũng chỉ là một cái chớp mắt, cuối cùng ta vẫn sẽ phải một thân một mình qua đá Tam Sinh để sang kiếp sau.

Cho dù tình cảm có sâu đậm thế nào thì cũng sẽ phải dừng lại vào lúc ta chết. Chuyển thế sống lại, tất cả mọi chuyện kiếp trước đều đã hóa thành tro bụi, kiếp này có phong cảnh khác của kiếp này, mỗi đời đều có cơ duyên riêng của nó, kiếp sau ta là ai? Ta còn nhớ được đoạn tình cảm này của ta và chàng không?

Nghĩ đến chuyện ấy, ta thốn thức.

Tôn giả hí hóp mắt hỏi: “Nha đầu ngươi nghĩ xong chưa?”

Ta hít vào một hơi thật dài, gần từng chữ một: “Đối với ta mà nói, quan trọng nhất là tính mạng của ta.”

Tôn giả gạt hàng lông mày trắng dài, “Cho nên, ngươi định dùng tính mạng của mình để đổi lấy cỏ linh chi dưỡng thần?”

Ta gạt đầu: “Phải.”

Liên Duy vội la lên: “Cô mà chết thì lấy cỏ linh chi dưỡng thần làm gì nữa?”

Ta trừng mắt với hắn.

Hắn bưng tỉnh đại ngộ: “Cô nương thật là băng tuyết thông minh.”

Dung Sâm mỉm cười nhìn ta, mắt lấp lánh.

Tôn giả ngẩn ra, lập tức nhảy dựng lên: “Không đúng, không đúng, nói thế thì chẳng phải là lợi cho ngươi rồi sao?”

Ta cười gạt đầu: “Tôn giả, ngài chưa từng nói là không thể như vậy.”

Dung Sâm cũng cười nói: “Tôn giả, trước giờ ngài chưa hề nói là không cho đổi như vậy. Ngài thân là thần tiên, nhất ngôn cửu đỉnh, không được đổi ý.”

Tôn giả túm râu, hăm hừ tới lui mấy bước, cuối cùng bất đắc dĩ hừ mạnh: “Nha đầu nhà ngươi cũng gian xảo gớm. Dám dùng tính mạng để đổi lấy cỏ linh chi dưỡng thần trước, sau đó lại dùng nó để sống lại. Không chỉ sống lại mà ngươi còn được trường sinh bất tử. Không được, không được, ngươi làm thế là chiếm lợi của ta rồi. Thế thì chẳng phải là ta sẽ không đổi được cái gì sao?”

Dung Sâm cười: “Là Tôn giả ngài quá hẹp hòi.”

“Ta nhỏ vào, ngươi mới hẹp hòi ý. Cỏ này ta phải mất vạn năm mới nuôi được một cây, sao ngươi cứ đến là ta lại phải cho ngươi hể. Ngươi tưởng ngươi là ai. Đừng tưởng lớn lên đẹp trai mà có thể muốn làm gì thì làm. Lão nhân gia ta lúc còn trẻ còn đẹp trai hơn ngươi gấp mười lần, hừ!”

Dung Sâm nhin cười nhìn lão.

Ta: “...” Tôn giả, ngài thật sự là một vị thần tiên à?

“Đáng ghét, hôm nay mới cái đã mất ngay hai cây tiên thảo rồi. Ôi chao, đau lòng chết mất! Không chịu nổi! Không chịu nổi!”

“Bụp... bụp...” Lão nhân gia đắm tường.

“Đa tạ Tôn giả.”

Lão thần tiên thu hồi vẻ mặt lão ngoan đồng, nghiêm túc nói: “Không được phép báo cho người phạm bất kì điều gì các người nhìn thấy nghe thấy ngày hôm nay, nếu làm trái với lời cảnh cáo của ta, sẽ bị ông Trời trừng phạt.”

“Dạ.”

Dung Sâm dắt ta ra khỏi đại điện, cở linh chi dưỡng thần trong lòng bàn tay được ánh mặt trời chiếu sáng như phỉ thúy.

Chàng đưa nó lên miệng ta, “Ăn đi.”

Ta ngổn ngang trăm mối.

Ăn cỏ xong, thân thể bỗng nhẹ vô cùng, vạn vật trong mắt trăm tĩnh không minh. Đôi mắt bốn bề, tất cả đều bình hòa ninh mật, phẳng như thế sự xoay vần đều ở ngay trước mắt, biển xanh tĩnh lặng bắt đầu gợn chảy.

Ta thoáng thấy một giọt lệ lấp lánh trong mắt Dung Sâm, nhưng ngược nhìn lại, chàng đã quay đầu đi nhìn ráng mây nơi trời tây, mặt trời như lửa hừng hực khí thế, cháy như lần đầu tiên chàng xuất hiện trước mặt ta.

“Chàng khóc sao?”

Chàng nắm tay ta, “Ta đưa nàng đi Quy Khư.”

Dưới chân xuất hiện một đám mây ngũ sắc, mây trôi lững lờ, mặt trời như cách chúng ta càng lúc càng gần, ánh sáng trắng dần biến thành màu vàng kim, lại dần dần biến thành màu đỏ. Lúc vầng mặt trời kia như gần ngay trước mặt, một thác nước cực lớn đổ xuống từ trời cao xuất hiện trong tầm mắt.

Đây chính là Quy Khư, trùng trùng điệp điệp, vô biên vô hạn, khiến người ta chấn động tâm hồn, chỉ biết đứng thán. Ánh mặt trời sáng mờ nghiêng theo dòng thác đổ từ trời cao, nước chảy tuôn nhanh như hoa rơi, hòa vào tận cùng của thế giới.

Đây là thác nước lớn nhất trên đời, cảnh sắc mênh mông hùng tráng, đứng trước vách nước cao như nói đến trời này, biển rộng cũng mất đi vẻ bao la.

Nước chảy âm thầm, liên tục đổ từ cao xuống, chảy xiết không ngừng. Ta nhìn khung cảnh này, chỉ có thán phục: “Đây là nơi tận cùng của thế giới?”

“Cũng là nơi bắt đầu thế giới.”

Ta giơ tay lên vuốt ve ấn đường của chàng, “Vậy thì bắt đầu từ nơi này, chàng hãy rũ bỏ hết mọi tâm sự của mình đi.”

Dung Sâm đứng trước màn nước, nụ cười thắng được ánh sao, “Tôn giả đã nói, tất cả mọi chuyện liên quan đến Tổ Châu đều không được phép báo cho người phạm biết. Cho nên, có rất nhiều chuyện ta đều phải ẩn nhẫn đến nay.” Dung nhan tuấn mỹ lộ vẻ thoải mái, “Giờ nàng đã không còn là người phạm, ta cuối cùng cũng có thể nói cho nàng biết tất cả, chuyện xưa của nàng, ta, và Mạc Quy.”

Chờ đợi lâu như vậy, cuối cùng đã tới lúc nghe được lời đáp.

“Nàng biết không? Ngày đầu tháng tư nọ, dưới tác linh đài bên bờ biển, thực ra không phải là lần đầu tiên ta và nàng gặp lại nhau.”

“Chàng đã gặp ta từ trước nữa rồi?”

“Lúc ta gặp nàng, nàng khoảng sáu tuổi.” Chàng dừng một chút, lắc đầu cười khê: “Thật ra thì lần ấy cũng chưa tính là lần đầu tiên ta gặp nàng, lần đầu tiên gặp nàng là vào hai mươi năm trước.”

“Ý chàng là, Linh Lung hai mươi năm trước là kiếp trước của ta?”

“Ừ.” Chàng khẽ vuốt cằm, ánh mắt thâm thúy. “Hai mươi năm trước, ta với Mạc Quy cùng ở Hoa Đà cốc học y. Y thuật của huynh ấy rất inh, là người hào hiệp trọng nghĩa, là bằng hữu tốt nhất của ta... Mùa xuân năm nọ, nước hồ trong veo, hoa đào nở đặc biệt rực rỡ. Một ngày, có một vị bệnh nhân tìm đến cốc, nghe nói là nữ nhi của Tương Dương vương, Trường Bách Quận chúa. Lúc ấy ta đã nghĩ, đúng là một cái tên tục khí.”

Chàng nhìn ta, cười dịu dàng, đôi mắt đẹp đọng đầy ánh dương quang.

Ta sờ sờ mũi, cái phong hào đỏ đúng là tục khí thật, không lẽ định mong “ta” trường mệnh trăm tuổi?

“Thị vệ khiêng kiệu, rèm sắc phỉ thúy che kín bên trong, mặc dù không biết bên trong là nhân vật thế nào, nhưng đã có danh hàm Quận chúa thì đương nhiên không thể chậm trễ. Sư phụ không có ở cốc, Mạc Quy và ta đành ra ngoài tiếp đãi. Hai bên kiệu là bốn vị thị nữ, ai nấy đều xinh đẹp như đào lý, sắc như thiên quỳ. Mạc Quy đỏ mặt, lắp bắp thi lễ. Từ trong kiệu truyền ra một âm thanh cực kỳ êm tai, như gió đông thổi qua mai nở, mơ hồ như có hương mai chạm đến trái tim.

Một thị nữ tới vén rèm lên, một bàn tay vươn ra từ trong đặt lên tay thị nữ kia. Cánh tay ấy trong suốt vô ngần, linh lung tú xảo. Nếu không phải trên ngón trỏ có một nốt ruồi đen nhỏ thì nó đúng là y hệt ngọc dương chi, không giống da thịt người phàm.

Một nữ tử bước xuống khỏi kiệu, nàng mặc váy tơ trắng, đeo khăn che mặt, chỉ để lộ đôi mắt long lanh. Nhưng chỉ riêng đôi mắt ấy thôi đã đủ làm cho vẻ đẹp như đào lý của bốn thị nữ kia lu mờ.

Mạc Quy sư huynh xưa nay là một người đứng đắn, lại chưa từng gặp được ai như thần tiên muối muối như vậy, mặt đỏ như gấc không nói, lúc bắt mạch tay vẫn còn run. Vì vậy khi đó nàng liền chỉ vào ta đang đứng sau huynh ấy, nói, nàng muốn để ta bắt mạch cho nàng.”

Ta không nhịn được cười, xem ra ta kiếp trước cũng tương đối hào phóng.

“Thế là ta liền tiến lên bắt mạch cho nàng. Chính khoảnh khắc ấy đã kết nên mối duyên của ta và nàng kiếp này.”

Ta không nhịn được hỏi: “Nàng ấy mắc bệnh nan y?”

“Ừ. Bệnh nan y. Ta và Mạc Quy đều bất lực, nàng đành ở lại cốc chờ sư phụ trở về, một lần chờ chính là ba tháng. Đáng tiếc, sư phụ trở về liền phán thảng, bảo nàng chỉ sống được không quá một năm nữa. Ta ngồi bên dòng suối khô tròn một ngày... Ngày dài nhất trong cuộc đời ta chính là ngày hôm ấy. Nàng mang một bầu rượu đi tìm được ta, nhưng không hề có vẻ bi thương. Nàng nói, nàng rất vui vì trước khi chết đã gặp được ta. Nàng nói, đời này có thể ở cạnh ta ba tháng đã là quá đáng giá.”

Những chuyện cũ này đã cất trong lòng chàng hai mươi năm, bây giờ lại thấy ánh mặt trời, nói cho ta của không phải là “ta” nghe, giọng nói của chàng vẫn bi thương vô tận như trước.

“Mạc Quy và ta đều say mèm, nàng lại ngăn chén không say, xách váy trên tay, hát vang dưới trăng sáng.”

Chàng nheo mắt, nhìn Quy Khư phía xa. Trong màn nước mênh mông, ta như nhìn thấy kiếp trước của mình, không sợ sinh tử, chỉ có cảm kích.

“Từ bài hát của nàng, Mạc Quy phở nên một bài tiêu, gọi là Trở về. Ngày hôm sau, huynh ấy bỗng mất tích. Một tháng sau, huynh ấy đột nhiên trở về, ăn mặc như đạo sĩ. Huynh ấy cầm một bức tình đồ, mặt sáng ngời, nói với ta là huynh ấy tìm được cách cứu nàng rồi, chính là đi tìm Thập Châu Tam Đảo. Nơi đó có vô số tiên thảo trường sinh, chỉ cần tìm được một loại là sẽ có thể giúp nàng làm Trường Bách Quận chúa thật sự, trường mệnh trăm tuổi.

Ai cũng cười huynh ấy mê muội, chỉ có ta tin. Ta không thể không tin, phàm là có một tia hi vọng, ta quyết không thể bỏ qua, phải đánh cược tính mạng cũng muốn thử một lần. Ta không cam lòng cả đời chỉ có ba tháng duyên phận với nàng. Trời đất không có lòng nhân, mà coi vạn vật in tâm chó rơm, vì nàng, ta có thể đấu với trời.”

Hốc mắt ta nóng lên, có thể có được tâm ý này của chàng, một đời kia của ta kỳ thật rất đáng giá.

“Đó là lần đầu tiên chúng ta ra biển. Trừ tờ tình đồ và một đoạn truyền thuyết, chúng ta không biết gì cả, có chăng chỉ là ôm một tia may mắn, một tia hy vọng. Chúng ta đi một mạch đến Phù Sơ, đến Vũ Nhân quốc, rồi đến Xạ Hồng quốc. Ở Xạ Hồng quốc, Mạc Quy đụng phải nữ vương Huệ Chi Vũ, đó chính là kiếp số trong cuộc đời huynh ấy. Huệ Chi Vũ đối với huynh ấy vừa gặp đã yêu, dùng hết tâm cơ để khiến huynh ấy ở lại, thậm chí còn nguyện nhường ngôi cho huynh ấy. Nhưng huynh ấy không hề rung động, chỉ một lòng muốn đi. Huệ Chi Vũ lấy tính mạng nàng ra uy hiếp huynh ấy, cuối cùng huynh ấy phải bắt đắc dĩ đồng ý, sau lại xúi giục bạo động, nhân lúc loạn lạc trốn đi. Rồi khỏi Xạ Hồng quốc, chúng ta chỉ còn một chiếc thuyền đơn để lang bạt trên biển. Kỳ thật ta đã sẵn ôm lòng phải chết, nhưng huynh ấy lại ôm tình đồ, vẫn nói, nhất định ngày mai sẽ đến được Thập Châu. Ngày mai rồi lại ngày mai, cuối cùng đến một ngày, huynh ấy đột nhiên ngã xuống. Mãi đến lúc ấy huynh ấy mới nói cho ta biết, huynh ấy đã sớm biết sẽ có ngày chúng ta cạn kiệt lương nước, vậy nên những ngày qua huynh ấy đã không dùng chút nước nào để tiết kiệm lương nước để lại cho chúng ta. Huynh ấy nói, chỉ cần kiên trì thêm bốn ngày nữa, chúng ta sẽ đến được Thập Châu thật. Ta bi thương vô cùng, huynh ấy lại nói, là huynh ấy làm liên lụy đến chúng ta, nếu huynh ấy không chọc phải món nợ đào hoa kia, chúng ta sẽ không bị liên lụy chịu khổ thế này. Huynh ấy nói, ta nhất định phải sống tiếp, bởi vì ta chết, nàng sẽ không sống một mình. Huynh ấy nói, một người chết có thể đổi được hai người sống, rất đáng giá, nếu như có kiếp sau, huynh ấy sẽ vẫn làm bằng hữu với ta cả đời.”

Giọng của Dung Sâm hơi nghẹn đi, bình phục chốc lát mới nói tiếp: “Đến ngày thứ tư, nàng nằm yếu ớt trong lòng ta, nói với ta, “thật tiếc vì đời này ta không thể gả cho chàng, nếu có kiếp sau, ta nhất định sẽ gả cho chàng. Hi vọng năm ta mười bảy tuổi, chàng sẽ mặc giá y đỏ đến cưới ta”. Ta nói, “được”. Nàng vừa cười vừa nói, “Mong rằng đời sau ta sẽ không xấu xí quá”.”

Ta bất giác rơi lệ. Ngày đầu gặp ấy, chàng mặc một bộ áo đỏ rực, kinh diễm cả ráng mây đầy trời, thì ra là chàng đến giữ đúng lời hứa, hoàn thành ước nguyện kiếp trước của ta.

“Sau đó nàng chết trong ngực ta. Ba ngày sau, ta cuối cùng cũng đến được Tổ Châu. Ta ôm nàng, gặp được Tôn giả Tổ Châu. Giữa khu vườn đầy cỏ linh chi dưỡng thần, ông ấy nói với ta, càn là vật quý giá thì càng khó lấy được. Chỉ có dùng thứ quý giá nhất cuộc đời để đổi thì mới được ột cây linh chi dưỡng thần.”

Dung Sâm nắm tay ta, nói: “Tình cảm quý báu nhất trong cuộc đời ta chỉ có nàng. Ta bằng lòng từ bỏ tình cảm của mình với nàng, chỉ cần nàng có thể sống lại. Đáng tiếc, lúc ta đổi được cỏ linh chi dưỡng thần, nàng đã qua đời quá ba ngày, Tiêu Ly đến thu hồn phách nàng đi. Nếu không có nàng, trường sinh đối với ta có ý nghĩa gì? Ta không cam lòng kết cục như vậy, ăn cỏ, đuổi theo nàng đến trước đá Tam Sinh, không chịu để nàng uống canh Mạnh bà. Ta sợ nàng sẽ quên ta, sẽ quên hết mọi chuyện kiếp này. Ta đã ăn cỏ linh chi dưỡng thần, đã bắt tử, Tiêu Ly không làm gì được ta. Sau khi giằng co nhiều ngày, hân đồng ý với ta, nàng chuyển sang kiếp sau vẫn sẽ là dung nhan như thế này. Nếu ta không cam tâm với kết cục kiếp này, có thể đi tìm nàng bắt đầu lại lần nữa.”

Thì ra là như vậy, tất cả mọi chuyện, thì ra là như vậy.

“Ta không biết khi nào mới có thể tìm được nàng. Ta sợ nàng sẽ yêu người khác trước khi gặp lại ta, cũng sợ người khác sẽ yêu nàng. Vì vậy, ta dùng máu ở ngón trỏ vẽ lên trán nàng một phong ấn, phong bế tình thức của nàng lại.”

Ta sờ sờ trán, thì ra phong ấn đó là sự lo lắng của chàng, nhưng ta cực kỳ thích sự lo lắng ngang ngược này.

“Ta trở lại Trung thổ, đi tìm đầu thai của nàng và Mạc Quy. Mạc Quy khi còn sống luôn mơ ước trở thành hoa đà tái thế, ta liền dịch dung thành huynh ấy, sống thay huynh ấy, làm trọn thanh danh của huynh ấy, để huynh ấy lưu danh sử xanh, coi như là báo đáp ân tình của huynh ấy. Nhưng ta không thể ngờ đến, đầu thai của Mạc Quy lại là Sưởng đế. Nhìn về phía gương mặt cực kỳ quen thuộc kia, mặc dù hân phạm phải vô số tội ác, ta vẫn không cách nào xuống tay với hân. Hân là ân nhân cứu mạng kiếp trước của ta, không có hân sẽ không có ngày chúng ta được trùng phùng kiếp này. Đây chính là nguyên nhân ta nhiều lần cứu hân. Cả đời hân được thủ lĩnh Giao nhân yêu, được Huệ Chi Vũ yêu, mặc dù hân không yêu họ, nhưng ít nhiều cũng coi là đã phụ lòng. Cho nên, Sưởng đế ở Xạ Hồng quốc chạm cây đắc tội, coi như là tình cảm kiếp trước hân nợ Huệ Chi Vũ, còn sau này hân bị nhốt ở trong mộng của Bích Tâm, cũng coi như là trả lại ân tình cho nàng ta. Cái gọi là nhân quả luân hồi chính là như thế.”

Đáp án này khiến ta kinh ngạc không thôi, thật không thể tưởng tượng nổi, kiếp trước Mạc Quy hành y tế thế cứu người vô số, kiếp này lại thành Sưởng để thô bạo hung tàn, giết người vô độ. Dung Sâm đối diện với gương mặt giống bạn cũ của mình như đúc, nghĩ đến ân cứu mạng của Mạc Quy đời trước, chàng làm sao có thể bỏ mặc?

Ta và Mạc Quy đã chuyển thế thành người khác, tất cả chuyện cũ đều đã tan biến dưới cầu Nại Hà. Chỉ còn Dung Sâm không từ bỏ được, một mình chàng cất giữ tất cả quá khứ, không chịu bỏ qua. Ta đột nhiên thấy rất đau lòng vì phần cổ chấp này của chàng, cô quạnh như thế, không biết phải làm sao.

“Lúc ta tìm được nàng, nàng đã sáu tuổi. Nàng gọi ta là sư phụ, ngày ngày quấn lấy ta. Ta dạy nàng y thuật, nhìn nàng ngày một lớn lên, như là đang nhìn nàng sống lại.”

“Sư phụ người cũng ác quá, bao năm nhìn vết mực đen trên trán ta như vậy, người không chối mắt sao?”

“Ta để quỷ sai giữ lại dáng vẻ kiếp trước của nàng chỉ là vì mong có thể tìm được đầu thai của nàng trong biển người mê mờ. Thích một người thì sao lại để ý dung mạo của người ấy. Ngũ sắc khiến mắt người lu mờ, phàm là cái gì có hình Tướng thì đều là hư dối, nếu thấy các hình Tướng đều không phải tướng, đó là thấy Phật.”

“Nhưng cuối cùng ta vẫn cảm thấy, chàng thích ta kiếp trước hơn.”

“Ở trong lòng ta, nàng kiếp trước và nàng kiếp này đều là một người. Từ khoảnh khắc nhìn thấy nàng hai mươi năm trước, ta đã lập lời thề, dù lên Bích Lạc hay xuống Hoàng Tuyền, ta cũng sẽ không rời khỏi nàng. Đối với nàng mà nói, đây là kiếp trước kiếp này, nhưng đối với ta mà nói, đây chỉ là một đời một kiếp mà thôi.”

Chàng cười thở dài: “Nếu nàng cứ nhất định muốn tự ghen với chính mình, ta đây cũng đành chịu.” Chàng cười như không cười, dùng tay véo mũi ta.

Động tác này ta quen thuộc bội phần, đó là động tác sư phụ thường làm nhất với ta khi ta còn bé, người còn làm bộ than thở một hơi đầy bất đắc dĩ nữa, rõ là dung nhan trẻ tuổi anh tuấn, thế mà lại cứ thích cố tỏ ra mặt lạnh già cả thiên thu.

Ta hỏi: “Suốt những năm qua, sư phụ luôn là chàng?”

“Là ta. Những năm qua ta vẫn luôn ở bên nàng. Nhìn nàng ngày một lớn lên, ta rất cảm tạ trời cao đã thương xót, để ta có thể gặp lại nàng sớm như vậy, không giống kiếp trước, chỉ có thể ở bên nàng ba tháng.”

Ta chợt có chút ngượng ngùng, nhớ tới khi còn bé, ta ngày ngày kề cận chàng, đến ngủ cũng dính lấy chàng. Còn nữa, mọi chuyện tắm giặt của ta lúc bé cũng đều là do chàng lo liệu. Ông trời ơi, không trách được lần ở trong bể nước nóng ở phủ của Nguyên Chiêu chàng ôm ta lỏa thể mà lại bình tĩnh như thế, hóa ra là thấy nhiều thành quen...

Lại còn nữa, mỗi một chuyện dù là nhỏ nhất của ta chàng cũng đều biết hết. Thế này thì kẻ làm người yêu như ta đây làm sao chịu nổi... Ta đỡ trán ai oán, “Đại thúc mặc dù trẻ tuổi mỹ mạo, những ngấm lại thì cũng đã đến bốn mươi tuổi rồi đấy nhỉ.”

Chàng nhìn ta, ánh mắt như phi hồng lướt sóng câu hồn người, “Ý gì, nàng đang chê ta già?”

“Đại thúc, a... ô...”

Đại thúc then quá hóa giận ôm lấy ta, quả quyết chặn miệng ta lại, hai môi vẫn vít, hơi thở dồn dập của chàng hòa cùng nhịp tim rối loạn của ta, ấm áp như gió đầu xuân.

Thật ra thì ta muốn nói là, sau khi đại thúc chàng thành tiên, năm tháng đã dừng lại ở lúc chàng hai mươi tuổi, trẻ mãi không già, khỏi ngô tuấn tú, khiến ta đây rất áp lực.

“Nàng chỉ có thể gả ta, không gả cũng phải gả.” Chàng ôm cầm ta, đáy mắt lấp lánh nét cười.

Ta nhìn chàng ngây ngốc, cái gọi là phong thần tuấn kiệt, chi lan ngọc thụ, kinh diễm thiên nhân trong sách căn bản không thể hình dung một phần dung mạo của chàng. Ta không biết miêu tả thế nào, ta chỉ biết, lần đầu tiên ta nhìn thấy chàng, tựa như đã nhìn ngàn vạn năm, ta cũng biết, ta có nhìn chàng ngàn vạn năm, đại để cũng sẽ như lần đầu nhìn thấy.

May mắn làm sao, ta gặp chàng, yêu chàng, được chàng coi như tính mạng. Trải qua trăm ngàn gian khổ, vượt qua sinh tử luân hồi, bất kể ta ở đâu, ta là ai, chàng cũng sẽ tìm được ta, theo ta đến tận cùng của thế giới, tận cùng của thời gian.

Thế này là đủ rồi.

.

Tác giả có lời muốn nói: Tác phẩm này tôi viết mất một năm, là tác phẩm tôi thích nhất từ trước đến giờ, cảm tạ mọi người đã kiên nhẫn theo dõi đến bây giờ, cảm ơn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thuong-tien>